DANIEL EASTERMAN

ZIUA MÎNIEI

Daniel Easterman
Ziua Mâniei

În memoria tatălui meu,
David Mekeown (1922 – 1995)

Pentru Beth,
care face lucrurile suportabile.

Cuvânt de mulţumire

Aduc mulţumirile mele călduroase şi neţărmurite, ca întotdeauna, echipelor editoriale din Londra şi New York: Patricia Parkin şi Mary-Rose Doherty, Karen Solem şi Katie Tso. Brendan Munnely a furnizat informaţii atât de precise despre argoul irlandez şi despre problemele legate de asta, încât aş fi vrut ca toate romanele mele să poată avea acţiunea în Irlanda. Mulţumiri, de asemenea, şi fratelui meu, David Mekeown, pentru ajutorul său nelimitat pentru verificarea detaliilor din Belfast, ca şi lui Joan Mecaig, pentru comentariile şi ideile ei. Pentru munca de cercetare în privinţa poliţiei şi a procedurilor utilizate de aceasta îi sunt recunoscător, ca întotdeauna, lui Roderick Richards. Soţia mea, Beth, şi-a făcut destul de mult timp, întrerupându-şi scrisul pentru a citi şi a corecta manuscrisul, ajutându-mă să găsesc soluţia pentru depăşirea multor obstacole. Nimeni în afară de mine nu trebuie să fie învinovăţit pentru rezultatul obţinut.

1

Belfast
16 august 199...

Piaţa Donegall, sfârşitul zilei: primăria împărţită între soare şi

umbră, proprietarii închizând magazinele şi mergând spre casă, vânzătoarele apucând-o spre Gara Centrală. Un vehicul al armatei dă alene colţul, îndreptându-se spre Chichester Street. Din gheretă, un soldat înarmat, suspicios, urmăreşte totul nervos.

Înainte de a demara, Gearóid Lalor urmări vehiculul blindat, până dispăru din câmpul său vizual. Pe scaunul de alături, Seamus Lenihan cerceta străzile care se goleau.

Ar fi mers în Bangor în noaptea aceea, de ce nu? Micuţul Fergie McErlaine şi gaşca de la St Malachy mergeau la o discotecă acolo şi s-ar fi dus cu ei, dacă n-ar fi fost telefonul din acea dimineaţă. Cei mai mulţi erau teribil de idioţi, dar simţea că nişte iarbă şi niscai hlizeală l-ar fi destins. Şi poate-ar fi urcat duminică pe Cave Hill cu Noreen.

— Aş fi putut fi în Bangor noaptea asta, spuse el.

— Chiar aşa?

Lenihan nu-şi întoarse capul.

— Nişte amici de la vechea şcoală merg acolo cu maşina lui Fergie.

— Care Fergie?

Dădeau colţul, intrând pe Donegall Street.

— McErlaine. Îl ştii, mărunţelul din Eia Street. Bătrân'su ţinea pescăria din grădinile Duncairn.

— Aha, ăla! E un fanfaron idiot.

— Ştiu, dar e în regulă, oricum. Îşi ţine gura.

— Ştie că el ar fi cel împuşcat dacă n-ar face-o. Oricum, ar trebui să te ţii departe de el. I-am văzut de câteva ori, pe el şi pe amicii lui, făcând pe nebunii, când erau mangă. Sunt tipul de piticanii idioate care sar calul, asta sunt. Fergie al tău se va trezi umflat într-o zi şi va începe să vorbească. Pricepi?

Gearóid privi bordul.

— N-ar fi fost nimic rău într-o escală la Bangor. O mică distracţie.

— Ar fi o pierdere de timp. Bangor pute.

— Eşti sărit. Nu e nimic în neregulă acolo.

— L-au împuţit când au construit debarcaderul. Îmi aduc aminte când puteai să mergi la Bangor cu trenul sâmbăta, să faci o baie în bazinul lui Pickie. Când terminai, puteai s-o apuci spre localul lui Barry. Acolo te distrai pe cinste pentru două lire. Şi algele erau bune în zilele alea, nu ca porcăriile pe care ţi le servesc azi. Nenorocita de mare e pe jumătate dusă, cu căcaturile şi toate alea de le-au aruncat în ea. Dumnezeu ştie ce mai vine şi din Anglia. N-ajunge că trimit armata, mai încearcă să ne şi otrăvească.

— Îţi plac algele?

— Îmi plac, din când în când, dar n-am mai mâncat de câţiva ani. Poţi găsi unele bune în Donaghadee. Dar când am fost ultima oară în Donaghadee?

Se aflau pe Antrim Street şi se îndreptau spre nord. Seamus era superiorul lui Gearóid de mai bine de zece ani. Un om respectabil, care făcuse pârnaie în Long Kesh şi fusese în Castlereagh aproape la fel de des pe cât mâncase algele sărate şi uscate pe care orice nord-irlandez le asociază cu vacanţele la mare. Iar acum era aici, vorbind despre bazinul lui Pickie şi de petrecerile din tinereţe. „Toate astea îl fac să pară bătrân”, se gândi Gearóid. Fratele său fusese la fel, înainte de a fi împuşcat. Se întrebă când avusese Seamus timp să facă toate astea.

El, unul, nu-şi putea aminti decât Necazurile. Fuseseră armistiţii, dar trecuseră fără să lase urme. Iar de când se făcuse destul de mare, ca să se alăture mişcării, nu mai ştia de nimic altceva. Totuşi, nu l-ar fi deranjat din când în când o escapadă în Bangor, în Portrush sau pe undeva pe-acolo. Doar el şi câţiva băieţi.

Dar nu mergea la bairam în noaptea asta.

— Ai vreo idee despre ce e vorba?

Seamus îşi scutură capul nervos.

— Ar trebui să ştii că întrebi degeaba. Cum dracu’ aş putea să ştiu? Mi s-a spus ce ţi s-a spus şi ţie: să fiu la centrul operativ la şase şi să aştept ordine. Aşa că asta facem.

Gearóid dădu din cap a înţelegere. Un voluntar nu pune niciodată prea multe întrebări. Asta îi poate face pe ceilalţi să se întrebe dacă nu eşti cumva vreo cârtiţă. „Ţine-ţi gura ş-ascultă ordinele” – asta era cheia supravieţuirii în afacerea asta împuţită. Dacă poate fi vorba de supravieţuire. Te menţineai în viaţă cum puteai şi cât puteai, asta era toată treaba. Şi dacă reuşeai să te menţii curat, fără să-ţi bagi nasul sau s-o dai în bară, îţi făceau nişte funeralii pe cinste la Milltown, cu beretă şi mănuşi pe sicriu, plus o salvă de focuri de armă deasupra mormântului.

Traseră în faţa unei case cu terasă, pe o străduţă din districtul New Lodge. Pe un fronton la intrarea pe străduţă, se găsea o hartă a Irlandei colorată în portocaliu, verde şi alb pe care era pictat un mascat înarmat. Dedesubt erau aşezate cuvintele lui Pádraig Pearse: „Irlanda nu va avea pace cât nu va fi liberă”, iar alături, cu aceleaşi caractere: „Nebunii, nebunii ni i-au omorât pe fenieni[1]”. Era un loc fără capăt, oricum ai fi privit, iar cuvintele de pe pereţi şi de pe buzele oamenilor erau trainice. La fel ca şi morţii cu care se mândreau.

Uşa fusese deschisă dinăuntru, pe când se apropiau. Păşiră într-un hol îngust, în semiîntuneric şi miros de cârnaţi prăjiţi. Colm O’Driscoll închise uşa în urma lor. Era încruntat, ca de obicei.

— V-or urmărit? întrebă mărunţelul.

Avea un şold sucit, despre care unii spuneau că i se trage de la un accident de polo, iar alţii, de la o lungă noapte petrecută la Castlereagh, pe mâinile celor din Divizia Specială. Fusese un atlet înainte de asta, jucase cu succes tot felul de competiţii.

— În niciun caz, răspunse Seamus. Am căscat ochii încontinuu. Dacă ne-au pus coadă, au fost mai deştepţi ca Scaraoţchi.

— Tii, păi ăştia de azi chiar sunt! Hai înăuntru, Eugene e deja aici.

---

[1] Fenian – membru al mişcării de eliberare a Irlandei din sec. XIX-XX; denumire adoptată de la luptătorii legendari din Irlanda medievală. (n. tr.).

Gearóid se gândi că auzise un poem cândva, unul lung, în engleză, pe care Părintele Megiolla, unul dintre profesori, o piticanie cu ochelari cât jumătate din faţă, îl citise la şcoală. A fost scris de unul Yeats[2], care e îngropat la Sligo. Gearóid nu fusese niciodată la Sligo, nu pusese piciorul niciodată în sud. Poate într-o zi, când toate astea se vor fi terminat:

Am părăsit Irlanda.
Urâţi şi alungaţi,
De fragezi mutilaţi.
Din pântecele mamei port
Un suflet de fanatic.

Nu înţelesese poemul prea bine, dar Megiolla vorbise despre păcatul urii, iar ceva îşi găsise loc în mintea lui Gearóid. Cuvintele nu erau ca acelea ale cântecelor patriotice învăţate de la tatăl său, dar aveau o rezonanţă şi un mesaj aparte. Poate că ar trebui să meargă la Sligo, să găsească timp să citească şi să mediteze. Până la nouăsprezece ani n-avusese timp de altceva decât de ură.

Colm O'Driscoll, aşa cum stătea în picioare, cu pantofii Springfield şi cu cămaşa înflorată, nu ar fi fost niciodată potrivit pentru o carte de poezie. Era un dur, unul pe care chiar şi prietenii s-ar feri să-l supere. Se spune că, înainte de accident, mergea în Anglia şi punea bombe în baruri şi în cazărmile armatei, că poliţiştii de pe ambele maluri ale apei erau turbaţi de nerăbdare să-l înhaţe, dar n-avuseseră niciodată o cât de mică dovadă. Era un om bun totuşi, avea patru prunci minunaţi, cel mai mare de nouă ani, cel mai mic de trei. Acum îi creştea soră-sa. Nevastă-sa murise, împuşcată de loialişti în urmă cu un an; împuşcată în cap, când ieşea să cumpere lapte. Acum era în cimitirul Millton, cu o piatră funerară cât o uşă de garaj.

Masa era pusă. Nimic sofisticat: cârnaţi şi chifle de cartofi, plus

---

[2] Poet irlandez (n. tr.).

ceai fierbinte, ca să alunece mai bine mâncarea. Întotdeauna se bea ceai din belşug înainte de misiune, ca să te ţină treaz.

Eugene O'Malley mânca o prăjitură glasată, stând în colţ, ca de obicei, şi bătând darabana pe picior în ritmul unei muzici auzite numai de el. Cu un an în urmă câştigase premiul întâi la Fleadh[3], el cu un fluier metalic şi Paddy Barne cu chitara. Câţiva ani mai înainte de asta fusese declarat campion la fluier al Irlandei, în Boyle.

— Cum îţi mere, Eugene? Ţi-ai adus fluierul?

— Tu ce crezi? Dădu din cap spre uşă. E şi garnitură în bucătărie, dacă vreţi. Încă fierbinte. Verdeţurile au fost proaspete azi.

— Nu, e în regulă, am mâncat ceva în oraş. O ceaşcă de ceai ş-un cârnat mi-s d-ajuns. Îţi umplu o ceaşcă mare cu ceai.

— Aveam de gând să merg la Bangor în noaptea asta, spuse el.

— Ai fi fost norocos.

Uşa se deschise brusc. Era Conor Melaugh, ofiţerul care comanda unitatea lor. Imediat după el, o femeie străină păşi în cameră. Niciunul nu se mişcă. Femeia era bine îmbrăcată, nu ca ceilalţi. Părul roşcat era tuns cu breton. Conor trebuia să aibă o scuză bună pentru a o fi adus aici: era o regulă strictă ca membrii unităţilor să nu aibă niciodată contacte cu străinii prin ofiţerul comandant.

— Rămâneţi pe locuri, băieţi, zise Melaugh. Aş vrea să vă prezint o prietenă de-a mea. Maureen O'Dalaigh. Cred că i-aţi mai auzit numele. Nu trebuie să vă zic cine e. Are să vă spună câteva vorbe înainte de a trece la treabă. Vreau s-o ascultaţi cu atenţie.

Gearóid răsuflă şuierând. „Al dracu' de familiar numele. Maureen O'Dalaigh era membră în conducerea Consiliului Armatei, printre cei mai mari din mişcare. Ce căuta ea aici, în New Lodge, într-o vineri seara?"

O'Dalaigh îi mulţumi lui Melaugh. Rămase în picioare privindu-

---

[3] Guinness Fleadh Festival – festival de muzică folclorică irlandeză (n. tr.)

i pe fiecare pe rând. Ştia ce gândesc. Că a fost trimisă de cei de la cartierul general să vâneze cârtiţe. Că e un informator în vestul Belfastului şi că Maureen O'Dalaigh a fost trimisă să-l radă. Era cunoscută şi pentru asta Pentru că îi arăta cu degetul pe trădători şi verifica eliminarea lor. Pentru că-l interoga pe orice nenorocit care stârnise suspiciuni şi scotea adevărul de la el, indiferent ce ar fi presupus asta. Era mai tare decât bărbaţii. Hainele bine croite şi coafura scumpă nu au împiedicat-o niciodată.

— Vă puteţi relaxa, fură primele ei cuvinte. Nu sunt aici pentru că aş căuta pe cineva, ci ca să vă dau ordine pentru misiunea din noaptea asta. În mod obişnuit, asta ar fi treaba ofiţerului comandant, care-şi primeşte instrucţiunile de la adjutantul brigăzii. Dar asta e o treabă mai importantă şi, pentru motive pe care le veţi înţelege imediat, ordinele trebuie să vă parvină direct. Acum să începem cu ce-i mai important. Dacă întreabă cineva, n-am fost aici în noaptea asta. Nu m-aţi văzut niciodată, nici aici, nici altundeva. Nu veţi spune nimic nimănui despre ordinele pe care le veţi primi sau despre misiune. Şi nu mă refer doar la străini, ci şi la cel mai bun prieten pe care-l aveţi în mişcare şi la familie. La cel mai mic semn că aţi suflat ceva, întreaga unitate va fi executată. S-a-nţeles?

Gearóid simţi cum îl trec sudorile. Nici măcar nu le oferea şansa de a se retrage. Erau soldaţi care purtau un război, iar retragerea însemna dezertare.

— Conor v-a adus armele, sunt într-o maşină, afară. Sunt curate ca lacrima. Provin dintr-un transport de ieri. Nu e nevoie să ştiţi de unde sunt, dar n-aveţi nicio grijă! N-au stat în vreun depozit, iar englezii nu s-au apropiat nici la un kilometru ca să le moşească.

„Moşitul" era expresia militară pentru „intoxicarea" armelor ilegale, de obicei prin fixarea unor mici dispozitive de urmărire în patul armei. Unităţile speciale sau armata prindeau de veste despre un depozit de arme printr-o cârtiţă, apoi ridicau armele pentru „consultaţie". Se întâmpla des în anii şaptezeci, acum

cazurile erau tot mai rare. Mulţi voluntari îşi pierduseră viaţa de pe urma unor trucuri ca ăsta.

— Maşina a fost săltată acum două ore din faţa unei case de pe Stranmillis Street. Proprietarul e în vacanţă, aşa că nu-i va duce dorul o săptămână sau două. Conor are permisul proprietarului şi toate actele.

O'Dalaigh se opri şi îi privi din nou pe fiecare. „E o nenorocită fără inimă", îşi spuse Gearóid. Se vedea în ochii ei. Vorbea foarte ciudat, cu accent, dar era mai bine educată decât iestul. Auzise că e avocată sau cam aşa ceva. Se întrebă ce-or gândi ceilalţi. Se punea la cale ceva măreţ, asta era sigur. Isuse, şi-ar fi putut fi în Bangor!

— O să mergeţi în sudul oraşului, la Casa Malone. E la intrarea în parcul Barnett, de lângă podul Shaw. Conor vă va însoţi şi vă va arăta locul. Veţi avea arme de asalt cu lunete de noapte – Conor zice că ştiţi cu toţii să le folosiţi. Vă duceţi acolo într-o juma' de oră să vedeţi locul cât mai e lumină. Pe urmă vă întoarceţi şi aşteptaţi să se întunece bine. Dar vreau să fiţi pe poziţii la unsprezece, niciun minut mai târziu. Dacă vă reţine ceva şi nu puteţi ajunge până la unsprezece, abandonaţi misiunea. E clar? În regulă! La douăsprezece veţi auzi o patrulă a armatei coborând pe Malone Street. O patrulă de coastă, fără alte întăriri. Într-o altă maşină vor fi patru civili. Ei sunt ţintele voastre. Cum coboară, deschideţi focul. Nu vă grăbiţi, scopul este să-i omorâţi.

Continuă instructajul vorbind rar, ca să se asigure că au înţeles. Niciunul, nici chiar ea, nu mai fusese trimis vreodată într-o misiune atât de importantă, aşa că era esenţial să nu aibă vreo scăpare.

— Acum, zise ea, pregătindu-se să încheie, vreau să ascultaţi cu atenţie. După evenimentele din noaptea asta, dacă rămâneţi în Belfast, sunteţi morţi. Trebuie să dispăreţi. Cel puţin un an nimeni să nu vadă picior de-al vostru pe-aici. Veţi fi trecuţi peste graniţă la noapte. Nu vreau să ştie nimeni unde sunteţi şi vedeţi să nu luaţi legătura cu familiile. Li se va spune că sunteţi teferi şi

încă înrolaţi. De îndată ce lucrurile se vor aranja, voi avea grijă să primească scrisori. Acum, e ceva ce a rămas nelămurit?

Era o tăcere încordată. În încăperea mică aerul era încins. Dintr-o icoană de pe perete, Inima Sfântă a lui Hristos aruncă o sclipire roşiatică. De afară răzbăteau vocile copiilor care se jucau: următoarea generaţie de eroi şi martiri scurmând printre pietrele pavajului şi scriind cu creta nume care într-o zi vor fi cioplite în marmură. Şi un câine lătrând repede şi ascuţit, şi zumzetul liniştit şi familiar al Land Rover-ului Hotspur aflat în patrulare.

— Cât timp? întrebă O'Driscoll.

— Cât timp ce?

— Ştii prea bine. Cât timp va trece până când îmi voi revedea pruncii? Tocmai s-au acomodat cu şcoala. A trecut abia un an de când mama lor a fost ucisă.

Îi răspunse Melaugh.

— Colm, zise el, ştiu destul de bine că ţi-e greu, dar nu există alternativă. Dacă pruncii ar veni după tine, ar fi urmăriţi. Ştii asta la fel de bine ca mine. Îmi pare rău că treaba asta te-a luat prin surprindere, dar nu ne puteam asuma riscuri. Nici eu nu am ştiut până azi. Nu trebuie să vii în misiune. Nu e nimeni aici care să te judece dacă n-o faci. Ai făcut destule pentru cauză.

O'Driscoll îl privi fix pe ofiţerul care era comandantul său. Ştia că spune braşoave. Nu te retragi dintr-o misiune în stadiul ăsta. Dacă răsuflă vreo şoaptă undeva, eşti primul care ia un glonţ în cap. Şi atunci cine mai are grijă de prunci? Nu mai zise nimic.

Gearóid Lalor se prăvăli înapoi în scaunul său. Ştia că se afla într-un pericol nedefinit, că, în sfârşit, se afla faţă-n faţă cu gloria martiriului. Asta era o chestie din care nu va scăpa niciunul dintre ei, niciodată. Privi în colţul celălalt la Colm O'Driscoll şi îi veni în minte un alt poem scris de omul îngropat la Sligo. Frumuseţea acelor cuvinte îl făcea să-şi dorească să plângă:

Caii Apocalipsei se aruncă în mâlul greu:

Iubite, lasă-ţi ochii pe jumătate închişi şi bătaia inimii
Peste bătaia inimii mele, şi părul să-ţi cadă pe pieptu-mi...

Şi se gândi la alge, la dans, la peşte şi la chipsuri, la mâinile lui Noreen, la buzele lui Noreen, la sânii ei pe care i-a atins atât de rar şi la inima ei care a bătut de atât de puţine ori deasupra inimii lui, mirându-se cum de toate lucrurile devin întunecate şi nedesluşite la căderea nopţii.

2

O ploaie uşoară de vară venise şi trecuse, tăind ziua în două şi făcând noaptea umedă şi neplăcută. Iarba pe care erau întinşi în aşteptare era udă şi, nu departe, râul dădea aerului o suflare jilavă.

Conor Melaugh era recunoscător umezelii. În lunile de vară, micul parc era plin de cupluri care căutau ceva mai multă intimitate decât le putea oferi un club obişnuit. Se aşteptase la probleme în organizarea unei ambuscade, chiar şi la o oră atât de târzie. Acum era sigur că pe o rază de cinci sute de metri nu se mai afla nimeni în afară de el şi de oamenii săi.

O linişte rar întâlnită plutea în jurul lor, tulburată doar de gânduri. Melaugh privi norii ce înconjurau luna. Îşi închipui că îl aude pe Seamus Lenihan respirând nervos la câţiva metri mai încolo. Tensiunea creştea pe măsură ce miezul nopţii se apropia.

Melaugh fusese voluntar în ultimii şapte ani, iar de trei ani conducea propria unitate aflată în serviciu activ. În tot acest timp văzuse oameni venind şi plecând – împuşcaţi, arestaţi, luaţi drept cârtiţe şi executaţi sau care, pur şi simplu, fugiseră din cauza spaimei. Isuse, dar şi el era speriat în noaptea asta! Cine n-ar fi fost? Nu i se mai dăduseră niciodată ordine ca acestea înainte şi nu mai participase niciodată la un instructaj mai neobişnuit.

Dar faptul că misiunea era neobişnuită era numai unul dintre lucrurile care îl preocupau. Ceea ce-l deranja cel mai mult era

sfârşitul ei, ceea ce trebuia să facă şi îi stătea pe suflet. Dar nu era nicio cale de ieşire. Niciodată nu fusese. O'Dalaigh se făcuse bine înţeleasă, nu trebuia să mai repete. Era o căţea individa asta, în stare să-ţi tragă un glonţ în cap, chiar în timp ce-ţi scutura mâna. Vestea i se dusese departe: nu era o femeie pe care s-o poţi fenta, nu dacă puneai vreun preţ pe viaţa ta sau a familiei tale.

Dacă n-ar fi ascultat ordinele, ea l-ar fi transformat într-un exemplu pe care şi l-ar fi amintit toată suflarea Irlandei.

Stăteau lungiţi în semicerc cu faţa spre intrarea în Malone House. Melaugh era în centru, cu Lenihan în stânga sa, iar mai încolo era Colm O'Driscoll. În dreapta erau Eugene O'Malley, cântăreţul, flancat de tânărul Gearóid Lalor. Maureen O'Dalaigh găsise un al şaselea om care să conducă dubiţa, parcată la câţiva metri mai sus pe Dub Lane, gata de un demaraj rapid spre Upper Malone şi apoi drept înainte pe Finaghy Road către Ladybrook.

Gearóid încă se gândea la Noreen şi, din când în când, la ieşirea nocturnă pe care o ratase. Asta nu pentru că s-ar fi bucurat vreodată de viaţa mondenă. Aparţinea unei familii republicane liniştite, una care dăduse cauzei mulţi martiri, iar copilăria şi tinereţea şi le dedicase, într-un fel sau altul, mişcării.

Mirosi aerul nopţii şi se gândi din nou la Noreen, apoi se surprinse foindu-se pentru a se aşeza mai bine pe pământul umed. Ajunsese să creadă în destin. În destinul Irlandei, care va fi liberă într-o bună zi, şi în destinul său ca soldat care luptă pentru această libertate. Dar era greu să se gândească la balade şi să se imagineze pe sine ca pe un om al destinului, în fruntea maselor cu o armă ridicată, când în realitate stătea pe pământul ud cu genunchii amorţiţi, aşteptând să ucidă un om sau să fie ucis când încerca să facă acest lucru. Îşi ţinu răsuflarea, ca să nu mai inhaleze izul greu de nămol.

Cu treizeci de secunde înainte de miezul nopţii auziră un Norland apropiindu-se dinspre Malone Road, apoi virând pe străduţa scurtă care cobora spre Malone House. Un vehicul mult mai uşor îl însoţea. Exactitate cazonă. La miezul nopţii, micul

convoi trase la scara din faţa casei, iar motoarele fură reduse la tăcere aproape simultan.

Maşina era fie Jaguar, fie Daimler, imposibil de spus cu precizie în întuneric. Nici nu mai conta. În timp ce Conor Melaugh privea prin luneta cu vedere pe timp de noapte, uşa din spate a Norland-ului se deschise şi o patrulă de şase soldaţi purtând veste antiglonţ şi înarmaţi cu MP5-uri H & K săriră jos, doi câte doi. Un detaşament din Compania B, din Batalionul de Comandă Belfast (OPCON BRB), sau cel puţin aşa spusese O'Dalaigh.

În timp ce aceştia îşi ocupau poziţiile, şoferul maşinii coborî şi deschise repede celelalte portiere. Păşiră jos patru pasageri, trei bărbaţi şi o femeie. Ca şi şoferul, erau îmbrăcaţi în haine civile. Până aici totul era aşa cum i se spusese lui Melaugh că o să fie.

Cei patru civili porniră către casă, iar şoferul începu să închidă portierele maşinii.

Melaugh lăsă să treacă două secunde; voia ca toată echipa să-i aibă în colimator. Ţinti femeia şi apăsă pe trăgaci. Se produse o detonaţie scurtă, apoi femeia se prăbuşi înainte, de parcă ar fi fost lovită de o cărămidă. Bărbaţii din jurul ei dădură să se întoarcă. Păreau să se mişte cu încetinitorul, fiecare în altă direcţie, confuzi, cu mâinile ridicate şi cu capetele întoarse, trei siluete cioplite în faţada de piatră. Se răsuciră şi căzură ca şi cum degete ascunse ar fi tras de sfori şi i-ar fi trântit la pământ.

Lângă Norland soldaţii stăteau şi priveau. Exact cum promiseseră, n-au mişcat un muşchi, nici chiar când O'Malley s-a apropiat de scări şi a ciuruit corpurile prăbuşite cu mai multe rafale ale armei semiautomate. Melaugh le văzu feţele distorsionate de strălucirea stranie, ca din altă lume, dată de lumina slabă a lunetei. Se uita drept în ochii lor. Ei ştiau că îi priveşte, iar el ştia că l-ar omorî dac-ar putea. Feţele lor erau portrete ale furiei neputincioase şi ale unei uri adânci, înspăimântătoare. Unii dintre taţii lor luptaseră şi ei în lungul război.

Când ultima rafală a mitralierei răsună deasupra parcului,

Conor se ridică în picioare. Se simţea obosit şi speriat. Ce-ar fi dacă, la urma urmei, s-ar dovedi că e o dublă trădare? Nu l-ar fi mirat ca O'Dalaigh să n-aibă scrupule şi să ofere o întreagă unitate activă ca sacrificiu pentru ceea ce se obţinuse în seara asta.

Eugene O'Malley reveni lângă ceilalţi.

— Hai s-o ştergem dracu' d-aici, băieţi!

Se regrupară şi o luară la goană în jos, de-a lungul drumului, spre dubiţă. Motorul era pornit, gata de plecare. Nimeni nu mai avea chef să zăbovească pe-acolo. Chiar dacă patrula din faţa casei rămânea fidelă înţelegerii, în curând vor roi şi alţii prin preajmă, unităţi speciale şi armată, care i-ar pune la pământ fără să întrebe sau să stea pe gânduri.

— Trebuie să pară veridic, îi zisese Maureen O'Dalaigh lui Conor în timpul instructajului de după-amiază. Nu se va crede niciodată că armata a deschis focul şi n-a rănit pe nimeni. Au nevoie de un cadavru cu care să defileze în faţa presei, un soi de compensaţie pentru dezastrul scandalos pe care îl veţi face tu şi băieţii.

— Vrei să sacrifici pe unul dintre voluntarii noştri doar ca să salvezi aparenţele? întrebase el atunci, foarte furios.

Ea îşi scuturase capul.

— Nu, nu ca să salvez aparenţele. Să salvez toată treaba. Să nu fie compromisă. Acea moarte va face ca totul să pară real, va convinge autorităţile că englezii au deschis focul în timp ce voi eraţi acolo. Este nevoie de asta, Conor! îmi pare rău, dar aşa trebuie să se întâmple.

Şi aşa avea să se întâmple. În drum spre dubiţă, Conor mergea alături de Gearóid Lalor. Îl vedea lângă el.

— Isuse, Gearóid! zise el, încurcat. Am lăsat acolo căcatul de Browning! Vrei să te întorci şi să mi-l aduci, în timp ce se instalează băieţii în maşină? Nu se poate să nu-l găseşti; e chiar lângă copacul ăla mare de-acolo. Soldaţii ne urmăresc de-aproape, ştiu cine eşti.

— Ai dreptate, Conor! Mă-ntorc într-o clipită.

Conor nu privi. Dar auzi împuşcăturile destul de bine când nemernicii deschiseră focul. Când au terminat, probabil că îl umpluseră pe bietul rătăcit cu destule gloanţe pentru a încropi o ţeavă de plumb. Conor se simţea rău. Era furios şi confuz.

— Hai s-o ştergem de-aici, zise el.

Iar în urechi auzea încă vocea lui Gearóid răsunând: „Mă-ntorc într-o clipită”.

3

Cartierul General al Poliţiei Metropolitane
Harcourt Street
Dublin
4 septembrie
ora 9.15

Declan Carberry se trezise cu dureri de cap pentru a patra dimineaţă la rând. Fuseseră trei în săptămâna dinainte. Cinci cu încă o săptămână înainte. „Tocilara”, „Pocnitoarea“ şi, cel mai adesea, „Detonatoarea”. Dăduse un nume fiecăreia şi începuse să numere. Îi mai rămăsese doar să ţină un registru. Punct de pornire, durată, intensitate, cauze posibile. În situaţia asta ar fi trebuit să-l cheme pe Brannigan, dar era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Brannigan era tipul de doctor căruia îi plăcea să sâcâie oamenii. „Ia o picătură din asta, înghite aia, nu mai lua ailaltă.” Cu siguranţă, i-ar ordona lui Declan s-o lase mai uşor cu munca, iar acum chiar nu-şi putea permite acest lucru. Nici în luna care urma. Şi nici chiar în anul următor.

Şi atunci Brannigan era înclinat să vorbească, să sondeze: „S-a întâmplat ceva înainte de a începe durerile? E ceva anume care le declanşează?” Omul se imagina pe sine ca pe un soi de consilier, în papucii săi jerpeliţi şi în puloverul său pe care le purta în cabinetul de consultaţii. „Te simţi neliniştit. Încordat? Ai vreun

motiv special de îngrijorare? Când ai făcut sex ultima oară?”

„Isuse”, gândi Declan aplecându-se peste biroul său şi apucând raportul despre bomba de la O’Donoghue. Ştia perfect ce nu e în regulă cu el şi nu era niciun leac pe care Brannigan i l-ar fi putut da pentru a-i îmbunătăţi situaţia.

Până şi un copil ar fi putut explica durerile de cap ale lui Declan Carberry: o soţie pe care el n-o mai iubea, dar de care nu putea divorţa; tendinţa de a lucra exagerat de mult; o slujbă ca şef al Unităţii Speciale de Detectivi, divizia specială a Republicii Irlanda, cu responsabilităţi speciale în combaterea terorismului. Era surprins că nu are decât dureri de cap provocate de tensiune. Oameni de vârsta lui, cu probleme ca ale sale, cădeau seceraţi în fiecare zi a săptămânii de atacuri de cord. Poate avea o tumoare pe creier.

Chiar dacă s-ar fi schimbat legea divorţului – care părea un proiect la fel de îndepărtat ca întotdeauna –, el nu s-ar afla într-o situaţie mai bună. Tot nu va putea să divorţeze de Concepta. Era destul de rău că femeia ajunsese tot ceea ce el detesta – extravagantă şi infatuată, îndărătnică şi autocompătimitoare. Dar Concepta era sora lui *taoiseach*[4]. Sau, mai corect din punct de vedere istoric, fratele ei, Pádraig Pearse Mangan, devenise treptat dintr-un biet crescător de găini şef al regiunii Limerick West, apoi conducător al partidului Fianna Fáil, iar după aceea prim-ministru.

Prin urmare, chiar dacă divorţul ar fi fost legal, Pádraig Pearse nu l-ar fi acceptat niciodată pe al surorii sale. Concepta era unul dintre cele mai preţioase bunuri ale sale. Apărea la întrunirile de partid, la balurile de caritate, la vizitele oamenilor de stat şi ale diplomaţilor, şi aproape că devenise invitata obişnuita a show-ului de noapte de la televizor. Gay Byrne o iubea. Pat Kelly o adora. Era aproape la fel de populară ca preşedintele. În fiecare an, de Crăciun, se duceau amândoi la casa părintească de lângă

---

[4] Prim-ministru (lb. irlandeză, în orig. n. red.).

Limerick, pentru a fi fotografiaţi cu bătrânii părinţi, cu verii, cu nepoţii şi nepoatele.

Pádraig Pearse (insistase să aibă ambele nume, de ce nu?) era văduv. Virtuoasa Geraldine fusese împinsă către odihna veşnică de un cancer, în urmă cu cinci ani. Atunci Concepta, care nu rata niciodată o şansă, ieşise în faţă şi sacrificase totul pentru Irlanda. „Fratele meu are nevoie de mine”, declara ea întruna. Unica ei fiică era o femeie matură de-acum, soţul – un om foarte ocupat, prin urmare fratele ei şi partidul său treceau pe primul plan.

Declan stătu nemişcat o vreme, până când capul încetă să i se mai învârtă. În tinereţe putea da vina unor astfel de dimineţi pe beţiile grozave de peste noapte. Dar de câţiva ani o lăsase mai uşor cu băutura, iar în seara dinainte nu băuse decât un strop. Poate asta era în neregulă. Poate, la urma urmei, soluţia era să apeleze din nou la sticla. Corpul îi spunea ceva, asta nu putea nega. Numai că, din păcate, alesese să-i vorbească într-o limbă străină.

Şapte morţi şi treizeci de răniţi, iar Declan Carberry nu se putea gândi la altceva decât că nevastă-sa nu-l iubeşte! mormăi şi se apucă să citească raportul pentru a patra oară.

Bomba explodase în barul lui O’Donoghue, în Merrion Row, la câteva minute după ora nouă, în urmă cu două seri. Pentru ca lucrurile să fie mai rele, locul era înţesat cu turişti. Printre ei erau americani şi englezi, şi ăsta nu era decât începutul. Avea deja întâlniri la ambasadele americană şi britanică, iar, dacă mai mureau câţiva dintre răniţi, se puteau adăuga listei cea franceză şi cea olandeză. La Ministerul Afacerilor Externe, în St Stephen’s Green, noul ministru, Ciaran Clark, aduna informaţii din toate părţile. Vorbise cu Declan la telefon de zece ori în ziua precedentă, cerând asigurări.

— Asigurări? protestase Declan. Ce dracu’ vrei să spui prin „asigurări”?

— Că nu vor mai fi alte incidente. Că ai situaţia sub control. Isuse, omule, asta ar putea să ne gonească turiştii pe tot sezonul.

Iar anul viitor suntem la preşedinţia Comisiei Europene. Trebuie să fim în stare să le spunem străinilor că asta nu se va mai întâmpla.

— Ciaran, nu sunt Isus Hristos.

— Nici nu mi-a trecut prin cap că ai fi. Dar eşti conducătorul Unităţii Speciale de Detectivi şi e treaba ta să ne păzeşti de terorism.

Declan îşi asumase întreaga responsabilitate pentru investigaţii, preferând să nu lase treaba pe mâinile inspectorilor săi. Cu doi dintre ei, Coyle şi Grogan, lucra direct, iar el raporta personal comisarului Gărzii. Dar din chestia cu bomba făcuse o treabă personală, ceea ce deja regreta.

O maşină de patrulare părăsi curtea cartierului general cu sirenele urlând. Declan oftă şi lăsă raportul deoparte. Nu se putea concentra. Dacă nu era Ciaran Clark, era fericitul de cumnatu-său. Pádraig Pearse îi telefonase ieri de câteva ori. El nu era niciodată aşa de insistent ca ministrul de externe, dar nici nu era nevoie să fie.

Telefonul sună, iar Declan îşi adună toate forţele pentru a-şi petrece ziua făcând faţă interogatoriilor. Asta nu era cu adevărat muncă de poliţie, iar el îşi dorea să fie la locul crimei sau pe unde l-ar mai fi purtat investigaţiile. Durerea de cap i se accentuase.

Între timp, şapte oameni nevinovaţi zăceau în sicrie şi alţi treizeci erau în spital, unii fără feţe, alţii fără membre, câţiva fără nicio speranţă de a reveni la viaţă. Avea numele, vârstele şi fotografiile lor în raport, avea detalii privitoare la rănile lor, iar toate acestea i se învârteau în cap ca particulele de praf din spaţiu. Unii dintre ei erau mai tineri decât fiica sa, Máiréad. Şi toţi aveau familii. Ridică telefonul.

— Carberry.

— Declan, sunt Austin McKeown. Ai un minuţel?

Declan se ridică în picioare. Austin McKeown era comandantul Unităţii Speciale din Divizia E3 a forţelor speciale, responsabilul cu serviciile de securitate din Irlanda de Nord. El şi Declan se

întâlneau regulat pentru a discuta despre siguranţa graniţei, iar cu timpul deveniseră prieteni apropiaţi. Nu foarte apropiaţi, bineînţeles. După cum i se reamintise lui Declan nu o dată, cumnatul lui *taoiseach* îşi alege prietenii cu atenţie.

Cu Austin luase legătura în prima oră după explozie. Unitatea specială pornise deja propriile investigaţii, pentru că era aproape sigur că bomba fusese pusă de o grupare loialistă din nord.

— Ce mai zici, Austin?

Lui Declan îi plăcea întotdeauna să maimuţărească accentul nordic al celuilalt.

— Destul de bine, Declan. Ascultă, eşti liber azi, în jurul prânzului?

— Pot să-mi fac timp, desigur.

— O să cobor în zonă. Aş vrea să te văd.

— Ei bine, în momentul ăsta o întâlnire ar fi de folos. De ce nu vii chiar aici, în Harcourt Street?

Celălalt avu o mică ezitare. Când vorbi, Declan sesiză o nelinişte neobişnuită în vocea lui McKeown:

— Aş prefera să te văd singur, Declan, dacă nu te superi. Nu ne-am putea întâlni altundeva?

Declan se gândi repede.

— Să fii la Bewley, în Grafton Street, la unu. Jos, în hol.

— O să fiu acolo. Şi, Declan... te rog să nu pomeneşti cuiva de asta.

Din nou neliniştea, ca şi cum ar fi privit peste umăr.

— Austin, e vorba de chestia cu O'Donoghue?

— Nu pot vorbi la telefon. O să-ţi spun când ne vedem.

Celălalt închise. Declan puse încet receptorul în furcă şi se aşeză la loc. Nu-l simţise niciodată atât de încordat pe Austin McKeown. Ce se întâmpla?

Telefonul sună. Declan îşi simţi durerea de cap revenind cu mai multă forţă. Ridică receptorul.

— Carberry.

— Tati, sunt eu.

Se relaxă. Era întotdeauna o plăcere să audă vocea lui Máiréad. O auzise atât de puţin în aceste zile. Plecase de acasă în urmă cu un an, când îşi găsise o slujbă la Bord Fáilte, o agenţie de turism, şi se instalase bucuroasă într-un apartament din Ballsbridge. El ar fi vrut ca ea să meargă la facultate, dar fata preferase independenţa dată de propriul venit. „Oricum, justificase ea, în zilele noastre oamenii merg la universitate mai târziu, iar o mică experienţă de viaţă nu a făcut nimănui niciun rău."

— Ce mai faci, iubito?

— Bine, tati, dar aş vrea să te văd.

Gemu în sinea sa. Nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o vadă pe Máiréad, dar avea deja toată ziua încercată, iar restul săptămânii era foarte probabil să fie groaznic, mai ales dacă se dovedea că Austin McKeown are vreun indiciu pentru el.

— Mi-ar plăcea foarte mult, Máiréad, dar ştii şi tu că sunt prins cu explozia de luni noaptea.

— Durează numai câteva minute, cel mai mult o jumătate de oră.

— Draga mea, nici nu mai ştiu când am fost ultima oară atât de ocupat.

— Ai fost ocupat luna trecută, iar urmărirea cu arme din iunie... Se opri. Părea obosită şi gata să izbucnească în lacrimi. Tati, trebuie să te văd.

— Máiréad, s-a întâmplat ceva? Pari necăjită.

— Nu am nimic. Dar este important. Termin lucrul la cinci. Pot să te văd atunci?

Declan oftă.

— O să trec să te iau.

Îl putea dibui pe Austin McKeown oriunde, chiar şi într-o încăpere plină cu fum. Tipul din Ulster purta întotdeauna acelaşi costum când venea la Dublin. Era cel pe care îl purta şi când l-a întâlnit Declan prima dată. Era un costum verde, făcut de un croitor din Limavady, oraşul de baştină al lui Austin, care îl făcea

pe bietul om să semene cu un fermier ieşit peste zi la Balmoral Show. Declan îl compătimise întotdeauna pentru costum, dar îi plăcea omul prea mult ca să-i spună asta.

La Bewley era aglomerat, dar reuşiră să se înghesuie într-un colţ. Ai fi zis că jumătate din Dublin era acolo, iar cealaltă jumătate aşteaptă la coadă pentru a intra.

— O să comand asta, zise Austin aşezându-se pe scaun şi punându-şi geanta pe masă. Fac nişte pâini grozave aici. Am luat una ultima oară când am venit încoace şi nevastă-mea n-a încetat să mă bată la cap câteva săptămâni: „Când te mai duci în Dublin? mă tot întreabă. Aş mai vrea o pâine de-a lor".

Vorbiră o vreme despre pâine şi prăjituri, sorbind ceai fierbinte în timp ce se ocupau de mâncarea din farfurii. Nici unuia nu-i era foame, iar durerea de cap a lui Declan trecuse în faza pe care o numea „Tocilara". Spera să rămână aşa, pentru că faza a doua, „Pocnitoarea", era ucigătoare. Ciaran Clark sunase de trei ori, ministrul de justiţie de două ori şi *taoiseach* o dată.

— Austin, ce te aduce în Dublin? întrebă el, în sfârşit.

McKeown îşi sorbi ceaiul şi puse ceaşca pe masă, zăngănind-o ca să o aşeze în farfurioara ei. Era fiul unui fermier, uscat, cu un gât subţiratic ce ar fi părut la locul lui şi în zgarda unui câine, şi într-o cocardă portocalie[5]. Vocea lui puternică de ţăran atrăgea atenţia celor de la mesele dimprejur.

— Am auzit că grădinile de la Trinity College sunt foarte frumoase în perioada asta a anului, Declan!

— Sunt, într-adevăr, deşi e greu să le vezi ca turist. Vrei să te conduc să le vezi?

— Ţi-aş fi recunoscător.

Plimbarea fu scurtă. Austin nu spuse nimic până când nu trecură prin poarta principală a colegiului în prima curte. Studenţi care se pregăteau pentru examinările din septembrie se

---

[5] *Orange collarette* – cocardă a unui ordin masonic (n. tr.).

amestecau cu turişti aflaţi în căutarea Cărţii Sfinte[6].

— Declan, îmi pare teribil de rău de chestia cu acoperirea, dar aş prefera să mergem în continuare.

— Nu e nevoie să te scuzi. Suntem în aceeaşi branşă. Aş fi fost neliniştit dacă aş fi fost în regiunea ta.

Unitatea Specială de Detectivi a lui Declan fusese cunoscută, până în urmă cu câţiva ani, ca Divizia Specială, iar operaţiunile sale erau paralele cu cele ale unităţii echivalente din nord şi din alte regiuni ale Regatului Unit: supravegherea şi prevenirea subversiunilor pe plan intern şi a terorismului.

— Uite, Declan, înainte de a-ţi spune ce mă frământă, am nevoie de asigurarea ta că nu vei încerca să-mi detectezi sursa şi că nu vei face ceva care ar putea să ne pună în pericol pe mine şi pe colegii mei.

— Pentru Dumnezeu, Austin, nu mai era nevoie să spui asta...

— Şi că nu vei sufla niciun cuvinţel despre asta nimănui. Dacă eşti de acord ţi-oi spune...

Declan îşi scutură capul.

— Nu-ţi pot promite asta, Austin! Ştii că nu pot. Nu, dacă are vreo legătură cu securitatea naţională.

McKeown ezită, apoi aprobă din cap.

— Mda, ai dreptate. Atunci să zicem numai că trebuie să fii foarte atent. Să nu-ţi turuie gura.

Declan încercă să pară atins de sugestie. În jurul lor, clădiri cenuşii se ridicau monumentale spre cerul brăzdat de nori. O tânără ducând nişte cărţi, cu părul legat la spate cu o panglică roşie, trecu pe lângă ei. Un băiat o privea dintr-un colţ şi nu-şi luă ochii de la ea, până când nu dispăru într-o intrare.

— E vorba de O'Donoghue, nu-i aşa, Austin? întrebă Declan, încercând să-l îndemne mai repede pe prietenul său să spună ce avea de spus.

---

[6] *Book of Kells* – manuscris al Noului Testament aflat în posesia Trinity College din Dublin; a fost copiat în jurul anului 800, în Abaţia Kells. (n. tr.).

Subţiraticul dădu uşor din cap şi îşi împreună mâinile. Părea să nu se simtă prea bine în costumul său de iarnă. Un protestant înverşunat pe tărâmul papistaşilor, în câmp deschis şi fără niciun ajutor.

— Trebuie să ştii, începu el, că au fost nişte împuşcături în Belfast, acum vreo două săptămâni, pe şaisprezece august. Trei bărbaţi şi o femeie, plus un luptător IRA au căzut în schimbul de focuri.

Declan aprobă din cap.

— Da, am auzit de incident. Lângă Lagan, nu-i aşa? Avem oameni care supraveghează unităţile active din toate regiunile de graniţă.

— Mă îndoiesc că îi veţi găsi. Trebuie să fie deja foarte bine ascunşi acum. N-au fost nişte împuşcături obişnuite.

Versiunea oficială care îi fusese servită lui Declan de la cartierul general al RUC din Knock era că cele patru victime fuseseră funcţionari civili din Ofwat, departamentul însărcinat cu supravegherea autorităţilor de control al apelor regionale britanice. Fuseseră în Belfast pentru a pune la punct un program de testare pentru nitraţi şi se credea că fuseseră luaţi drept soldaţi în afara programului.

— Mi-am închipuit asta deja, zise Declan. Dintr-un motiv anume. N-am crezut niciodată că e posibil ca o patrulă a armatei să treacă prin zonă chiar în momentul ambuscadei.

McKeown dădu din cap, nemulţumit. Nu fusese el responsabil cu inventarea poveştii de acoperire şi ştiuse că nu va rezista nici la un examen sumar.

— Presupun, reluă Declan, că cele patru victime chiar aparţineau unei organizaţii mai importante decât Ofwat. Asta e, nu prea merge să vinzi castraveţi grădinarilor prin părţile astea.

— Da, ai dreptate. Şi nu erau nici dintre membrii de rând ai MI5. Femeia era director general adjunct, Jean Whitmarsh în persoană. Cei trei bărbaţi erau din Divizia T – directorul diviziei şi doi foşti ofiţeri F5.

Declan își dădu seama imediat de înțelesul acestor informații. Divizia T din MI5 avea o putere din ce în ce mai mare și avea de-a face, în general, cu lupta împotriva terorismului. Printre celelalte divizii pe unde lucrase pe parcurs era și F5, responsabilă cândva cu monitorizarea terorismului irlandez.

— Au aterizat acolo pentru a participa la o întâlnire la Malone House, continuă McKeown. Mi se spune că erau însărcinați să întâlnească un grup de lideri loialiști, jumătate politicieni, jumătate paramilitari. Trebuia să se încheie un târg. Nu cunosc detalii, dar știu că scopul era garantarea prezenței pe viitor a forțelor militare britanice în nord, încă cel puțin zece ani.

— Loialiștii trebuiau să renunțe la orice idee de a scoate Irlanda de Nord în afara Regatului Unit. În schimb, MI5 urma să furnizeze forțelor lor paramilitare servicii de informații de înaltă calitate despre republicani, în general, și despre membrii reformați ai IRA, în special. Se mai făcuseră înainte astfel de târguri, dar ăsta urma să fie mult mai sofisticat. Și-au făcut socoteala că ar putea să anihileze IRA în trei ani.

Declan fluieră.

— Ar fi mers?

McKeown ridică din umeri.

— Greu de spus. Dar ar fi avut o șansă bună.

— Cât de sigură e sursa care ți-a dat toate datele astea?

McKeown își frecă bărbia.

— Destul de sigură. Numele lui este Toboșarul. Aparține unei grupări Orange[7] și cântă la tobe Lambeg. Niște chestii înfiorătoare, pot juli mâinile unui om până la os. Îl cunosc de-acum de șapte ani și niciodată n-am avut probleme.

— Nu ți-ar servi informații false?

McKeown își scutură capul.

— Niciodată. E mult mai înspăimântat de mine decât de bătrânul Nick.

---

[7] Societate protestantă din Irlanda (n. tr.).

— Nu-i de mirare că IRA a riscat să intre în ambuscada asta. N-au încercat să-i lovească şi pe loialişti acolo?

— Nu-şi mai permiteau să aştepte alte treizeci de minute. Şi republicanii şi-au dat seama foarte bine că eliminarea în felul ăsta a jumătate din liderii loialişti ar fi condus la represalii pe care nu le-ar fi putut suporta.

— Dar la O'Donoghue au fost represalii, nu?

— Mda, desigur! Tocmai de asta îţi spun toate astea. Te avertizez să nu te aventurezi prea mult. Dacă faci prea multe săpături, s-ar putea să dai de lucruri foarte urâte.

— Lucrurile sunt deja urâte.

— Puteau sta şi mai rău. Îţi sugerez numai ca pentru moment să înfrunţi valul. Când vom fi în stare, vom găsi pe cineva potrivit pentru a-l pune la colţ.

— Mă avertizezi cu privire la oamenii de la vârf, asta e?

Austin îşi scutură capul.

— Nu mă înţelege greşit, Declan! Te-ai purtat cinstit cu mine întotdeauna şi sper că şi eu am fost la fel de cinstit cu tine. Nu te avertizez cu privire la cineva. Mi-ar plăcea să pun mâna eu însumi pe nenorociţii ăştia, crede-mă! Dar asta e o chestie care ne-ar putea exploda în faţă amândurora. N-o pot dovedi, dar sunt sigur că patrula militară care păzea victimele a primit ordine să stea deoparte. Ancheta procurorilor nu prea se leagă. Dar încearcă să nu te amesteci în treaba asta!

— Păi exact asta trebuie să fac, Austin. Pentru asta sunt plătit. La fel ca tine.

— Nu, oamenii ca mine şi ca tine sunt plătiţi să menţină pacea, nu ca să-şi bage nasul unde nu le fierbe oala. Crede-mă, dacă te vâri în afacerea asta, s-ar putea să stârneşti o reacţie de n-o să-ţi vină a crede. De ambele părţi ale graniţei. Dacă vrei să-mi asculţi sfatul, concentrează-te pe urmărirea Unităţii Speciale şi lasă-i pe flăcăii ăştia pe mâna mea şi a celor care ştiu cum să trateze cu ei.

— Şi dacă prind o urmă care să mă conducă în altă parte?

— Declan, n-ai priceput, nu-i aşa? Data viitoare nu va mai fi o

bombă într-un bar. Data viitoare s-ar putea să fii tu ţinta.

— Să zicem că aşa vor face. Şi să zicem că scap cu viaţă. La cine mă duc după informaţii? Vin la tine?

McKeown îşi scutură capul energic.

— Eu stau deoparte de acum încolo. Ezită: Dar dacă lucrurile scapă de sub control în vreun fel, este un om la care te-ai putea duce.

— Şi cine ar putea fi acesta?

Tipul din Ulster făcu din nou o pauză.

— Declan, dacă îţi spun numele omului, trebuie să-mi promiţi că nu va apărea scris nicăieri şi că nu-l vei spune nimănui altcuiva. Nimănui.

— E în regulă, îl voi ţine pentru mine.

— Numele lui este Wetherell. Căpitan Richard Wetherell. E în Serviciul britanic de Informaţii Militare, Unitatea 14 din Lisburn. Îţi dau numărul său direct. Acum un an i s-a făcut un instructaj special pentru a evalua situaţiile de genul ăsta Dar ia-ţi un răgaz, Declan! Lasă lucrurile să se mai liniştească! Şi, pentru Dumnezeu, fii foarte atent cum iei legătura cu el!

4

Dublin
4 septembrie
ora 17.48

— Tati, sunt gravidă.

Cuvintele atârnau în aer ca nişte bombe mici, gata să explodeze. Închise ochii, ţinându-şi răsuflarea pentru câteva clipe bune, agăţându-se de iluzia că fata lui este încă o copilă şi că problema despre care voia să-i vorbească nu era mai gravă decât o plângere a uneia dintre măicuţele de la şcoală.

Deschise ochii, iar ea stătea încă acolo, de partea cealaltă a mesei. Nu o copilă, ci o tânără femeie îngrijorată, într-un costum

gri, având nevoie de ajutorul şi înţelegerea sa. Ar fi vrut să o ia în braţe, să-i spună că totul va fi în regulă, că va avea grijă de ea. Paradoxal însă, mintea îi era încărcată de cuvinte ca „târfă“ şi „curvă”, dar îşi dădu seama că erau rostite de vocea tatălui său şi le curmă înainte de a mai putea face vreun rău.

— Cine e tatăl? întrebă el. Michael?

Ea aprobă din cap şi lăsă jos linguriţa lungă pe care o ţinea în mână. El o luase de la sediul central al firmei Bord Fáilte, din O'Connell Street, şi o adusese într-o micuţă cofetărie din apropiere. Înţelese acum că fusese un impuls inconştient. Era locul în care o adusese adesea când era copilă.

— Şi atunci, o să te măriţi?

Simţi că-l năpădeşte dezamăgirea de îndată ce rosti cuvintele. Michael nu-l impresionase niciodată prea tare, nu era tipul de om potrivit pentru iubita sa fiică.

Máiréad îşi scutură încetişor capul şi îşi ridică o mână pentru a-şi înlătura din faţa ochilor o şuviţă din părul ei lung. El îşi dădu seama că e gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu, tată, nu avem de gând să ne căsătorim. De fapt, nu sunt aşa sigură că vom mai fi împreună prea mult. Nu prea ne potrivim.

— Isuse, exclamă el, e puţin cam târziu să te gândeşti la asta, nu?!

Dar în acelaşi timp simţi cum îl cuprinde uşurarea. Ea îl privi cu candoare, dându-şi seama că îşi revine după cele aflate.

— Nu-i aşa, tati? Mai bine acum decât mai târziu. Nu crezi?

El nu-i răspunse. Ar fi trebuit să trăiască cea mai mare parte a vieţii luptându-se cu dezamăgirile în privinţa asta.

— Uite ce e, tati! Vreau copilul ăsta. Sunt foarte nerăbdătoare, zău aşa! Numai că nu vreau să mă căsătoresc cu Michael. Motivul pentru care îţi spun asta acum este acela că vreau să evit problemele mai târziu. Mama m-ar fi trimis în Anglia să avortez, dar eu nu doresc asta. Unchiul Pádraig... ei bine, el nu m-ar mai fi vrut prin preajmă în cazul în care presa ar fi prins de veste. Îţi

aminteşti ce discurs ţinut în Dáil[8] mai spre începutul anului, condamnând familiile monoparentale, de care zice că nu sunt un lucru firesc.

— Da, îmi amintesc. Sex, contracepţie, avort şi familii monoparentale. Cred că mâncatul îngheţatei ocupă şi el un loc bun pe lista asta. Ei bine, tu eşti febleţea lui. O să schimb o vorbă cu el. Mă îngrijorează însă mama ta. Va sări în sus. Bine, ştii şi tu asta. Se opri. Când apare copilul?

— În prima săptămână a lui februarie.

— Înseamnă că ştii asta de patru luni, nu?

Ea ridică din umeri.

— Mai mult sau mai puţin. Încă n-a început să se vadă. Dar va începe în scurt timp şi mi-e teamă că mama îşi va da seama.

— O să discut cu ea în seara asta. Ezită. Máiréad, ştiu că n-o să-ţi placă, dar cred că n-ar fi o idee rea să mergi în Anglia.

Ar trebui să te gândeşti la asta. Nu e nicio speranţă să te transferi la biroul Bord Fáilte din Londra?

Austin McKeown schimbă în viteza a doua, pregătindu-se să oprească la punctul de control de care se apropia. Avusese un drum foarte lung de întoarcere şi încă mai avea o întâlnire seara, la cartierul general al armatei, în Lisburn. Fusese deviat din drum după Dromore, dar acum aştepta să îşi poată relua cursul spre Hillsborough.

Pe tot drumul de întoarcere se gândise la conversaţia cu Declan Carberry. Nimeni din biroul său nu ştia că fusese la Dublin, iar, dac-ar afla, s-ar alege cu nişte întrebări foarte neplăcute. Dar n-ar fi putut lăsa lucrurile să se rezolve de la sine. Carberry era inteligent şi avea investigatori foarte buni în subordine. Până la urmă, serviciile de spionaj din sud erau mai bune decât cele din nord. Austin McKeown era unul dintre puţinii oameni care ştiau cu adevărat cât de grav fusese dezastrul

---

[8] Dáil Eireann – Camera Deputaţilor a Republicii Irlanda (n. red.).

Chinook, din iunie 1994, pentru securitatea Irlandei de Nord.

Elicopterul se prăbuşise peste Mull of Kintyre, în drum spre o conferinţă din Inverness. Transporta şase ofiţeri MI5, inclusiv pe directorul general adjunct, şi zece ofiţeri speciali, printre ei şi pe asistentul detectivului-şef şi doi detectivi-şefi superintendenţi. La aceştia se adăugau opt militari, printre care asistentul şefului de personal de la cartierul general al armatei, un colonel, doi locotenent-colonei şi cinci maiori. Duceau cu ei o comoară de informaţii privind securitatea, iar competenţa lor în domeniu era de neînlocuit. Sistemul nu şi-a mai revenit niciodată în urma morţii lor.

Asta lăsase teren liber aventurierilor de genul celor din MI5 care încercaseră să facă o înţelegere cu paramilitarii loialişti. Şi Austin era foarte sigur că, dacă Declan Carberry şi oamenii lui s-ar fi apucat să sape în cazul bombei din Dublin, ar fi fost imposibil să nu dea peste indicii care să-i conducă la cei vinovaţi, chiar şi numai pentru că securitatea era atât de slăbită. Mai ştia şi că, dacă Declan ajungea atât de departe, *taoiseach* n-ar fi fost omul care să omită chestiile astea. Nu şi-ar fi lăsat câinii credincioşi să doarmă. Şi erau nişte câini capabili să ia beregata unui om, fără să crâcnească.

Văzu patru soldaţi din Regimentul de Apărare a Ulsterului stând în faţa Land Rover-ului lor. Aruncând o privire în oglinda retrovizoare observă, spre surprinderea sa, că micul şir format în urma sa după Dromore dispăruse. În faţă, şoseaua era goală.

Jim Bryce îşi iuţi pasul. Nu voia să întârzie la întrunire, nici să atragă atenţia asupra sa. Pe de o parte era preocupat de ce avea acum de făcut, iar pe de alta, de slujba care-l aştepta în Glasgow, dacă reuşea s-o facă pe soţia sa să accepte să se mute. Ei nu i-ar fi plăcut, ura schimbările de orice fel, dar, dacă ar fi reuşit să ajungă la Glasgow, puteau spera să se mute în Anglia după un timp şi să scape odată pentru totdeauna de toate necazurile. Prin „toate necazurile” înţelegea viaţa sa dublă ca şef de cuib în cadrul

Asociaţiei pentru Apărarea Ulsterului şi ca informator al poliţiei.

Se gândi că Austin McKeown l-ar lăsa să plece, ba poate chiar l-ar ajuta. Nu-i dăduse el atâtea informaţii de-a lungul anilor? Şi nu fuseseră cele recente, privitoare la MI5, nişte informaţii de mare valoare?

Coti pe Woodstock Road. Nu văzuse niciun cunoscut pe străzi toată seara, în afară de doamna Maguire, în drumul ei spre magazinul ilegal de băuturi. Fiul ei cel mai mare avea o slujbă bună într-o firmă de construcţii din Glasgow şi îi scrisese cu vreo două zile în urmă pentru a-i spune că aveau nevoie de un electrician bun. Trebuia să-i dea răspunsul lui Brian până la sfârşitul săptămânii, nu putea să ţină postul acela liber prea mult timp. El se hotărâse din prima: are să plece, dacă reuşeşte s-o convingă pe Annie şi obţine biletul de voie din partea celor care-l jumuleau de informaţii. Îl storseseră, aşa că îi datorau o viaţă nouă. N-avea decât cincizeci şi unu de ani şi mai avea de trăit mult şi bine.

Uşa se deschise de cum ciocăni şi el intră repede. În camera micuţă erau patru: Cairns, Brown, Massey şi Martin.

— Care-i problema? întrebă el. Arătaţi toţi de parcă aţi fi mâncat numai lămâie.

Tommy McCracken închise uşa în urma lui.

— Stai jos, Jimmy, zise el. Am vrea să-ţi punem vreo câteva întrebări.

Declan oftă. Toţi cei din jurul său, cupluri şi familii, vorbeau şi râdeau în timp ce mâncau îngheţată din cupele înalte de sticlă. Luminile erau strălucitoare, totul sclipea.

— Să plec în Anglia? Isuse, tati, ai zice că suntem în anii cincizeci.

El privi în jur. Obişnuia să vină în acelaşi local şi când era copil. Nu se schimbase prea mult.

— În anumite privinţe aşa este.

Aruncă o privire în oglinda din faţa sa şi văzu un individ singur,

îmbrăcat cu o geacă. I se părea lui sau îi ţinea sub observaţie?

— O să vorbim amândoi cu ea, zise el. Dar momentul pe care ţi l-ai ales nu putea fi mai prost. Eu şi mama ta am avut o dispută ieri. I-am spus că mă gândesc să mă mut.

— Pentru Dumnezeu, tati, iar?

— E grav de data asta, scumpo! Dacă n-ar fi fost drăguţul de Pádraig şi impactul pe care l-ar putea avea asupra alegerilor viitoare, cred că mi-ar fi pus valizele în braţe.

— Unchiul Pádraig nu va încerca să te oprească, nu-i aşa?

— Nu în atât de multe cuvinte...

Declan aruncă o privire în oglindă, fără a-şi clinti capul. Omul în geacă se mutase la altă masă. Acum era mai aproape de ei. Declan îşi schimbă imperceptibil poziţia, aşa încât să-l poată privi fără să fie evident că face asta.

— Vreţi să coborâţi din maşină, domnule?

Austin scotoci în buzunarul hainei după actele de identitate.

— Numele meu este McKeown, zise el. Sunt detectiv superintendent în divizia specială. Sunt în întârziere, trebuie să ajung la o întâlnire în Thiepval Barraks.

Îi dădu soldatului actele peste geamul coborât.

— Sunt sigur de asta, domnule! Acum vreţi, vă rog, să coborâţi din maşină?

Omul nu era din partea locului. McKeown putea spune numai după accent că e din Belfast. În plus, dacă te uitai la el îţi dădeai seama că nu era de prea multă vreme în regiment.

Deschise portiera şi păşi pe asfalt. Era o şosea îngustă, mărginită de ulmi. Într-un copac de pe partea opusă, cineva bătuse în cuie o tăbliţă pe care scria: ISUS ESTE MÂNTUITORUL.

— Cine este ofiţerul dumitale comandant? întrebă el. Blocajul ăsta este foarte prost organizat.

Soldatul nu-l luă în seamă. Austin privi în jur. Era foarte ciudat. Ar fi trebuit să fie mai mult trafic după o deviere de la o şosea care lega două oraşe mari.

— De unde veniţi, domnule? îl întrebă soldatul.

— Este secret. Nu am prea multă vreme de pierdut. Dă-mi actele şi lasă-mă să-mi văd de drum!

— Asta nu se poate, domnule.

— Ce naiba vrei să spui?

În loc de răspuns, soldatul îşi ridică arma. Era o armă semiautomată, dar un model neobişnuit, ceva mai scurtă decât un Uzi. Ori de unde ar fi venit, nu era o armă standard. Soldatul apucă arma cu ambele mâini şi deschise focul. Ultimul lucru pe care Austin McKeown îl văzu fu semnul din copacul de peste drum, legănându-se şi apoi rotindu-se şi îndepărtându-se de el, într-o lumină roşie.

Soldatul îşi goli magazia de cartuşe, apoi se întoarse pe călcâie şi porni încet către vehiculul în care venise împreună cu tovarăşii săi. Deasupra, un elicopter făcu un cerc, apoi plonjă, prinse viteză şi se îndepărtă.

Se simţi paralizat. Ar fi vrut să i se facă rău, dar paralizia îi stătea în cale. Ceilalţi bărbaţi din încăpere erau cu toţii prieteni de-ai săi, dar ştia că niciunul dintre ei n-ar ridica un deget să-l ajute. Ştiau verdictul. Zări cu coada ochiului un dosar subţire pe care era scris numele său de cod: „Toboşarul”. Probabil că înăuntru se află tot, fiecare informaţie pe care i-o dăduse lui Austin McKeown, numele fiecărui om pe care îl trădase forţelor de securitate. Era lipsit de sens să mai ceară îndurare.

— Nu va dura mult, Jimmy, zise Billy Cairns. Îl cunoştea pe Billy dintotdeauna, de când erau de-o şchioapă şi jucau fotbal pe Ravenhill Road. Nu-ţi înrăutăţi situaţia! Nu e uşor nici pentru noi, ştii asta.

— Am... am voie să scriu ceva? Două cuvinte pentru Annie şi pentru băieţi.

— Jimmy, nu cred că e timp. Îmi pare rău!

Uşa se deschise şi un bărbat înalt intră în cameră. Jimmy îl aştepta. Numele său real era Raymond Hughes şi era un tapiţer,

dar în Asociaţia pentru Apărarea Ulsterului era cunoscut drept „Ştreangul”. Dădu din cap către Jimmy îndată ce intră. Jimmy îl văzuse la lucru de multe ori, ştia exact ce avea să urmeze. Era cel mai îngrozitor sentiment din lume, să fie acolo şi să ştie că nu va părăsi în viaţă încăperea aceea mică şi funestă.

— Vrei, te rog, să-ţi scoţi cravata şi să-ţi desfaci gulerul, Jimmy?

Mâinile sale tremurătoare făcură după cum i se spusese. În clipa următoare, bărbaţii din jurul său îi ţintuiră mâinile la spate.

— N-o să fac nicio mişcare, zise el, cu toate că ar fi dorit foarte tare asta.

— Asta e bine, Jimmy, zise „Ştreangul”.

Îşi scoase din buzunar o coardă de pian lungă şi subţire, cu două mânere de metal fixate la capete.

— Nu-ţi face griji, Jimmy, se termină rapid!

Dar nimic nu durase atât de mult în viaţa lui Jimmy Bryce.

Omul se mută la masa de alături. Nu avea în faţă nici îngheţată, nici cafea. Începu să-şi descheie geaca.

Declan nu mai vorbi. Se înclină înainte.

— Nu pune nicio întrebare, Máiréad! Când îţi spun eu, te ridici şi o iei înainte către uşă.

— Tati, ce se-ntâmplă?

— Faci exact cum ţi-am spus. Acum ridică-te!

Declan se ridică. Máiréad ezită, apoi se ridică şi ea. Cu coada ochiului Declan îl putea vedea pe individ deschizându-şi geaca. Máiréad era pe intervalul care despărţea mesele. Declan se întoarse şi-l văzu pe individ scoţând o armă mică, semiautomată, dintr-un buzunar interior al gecii.

Fără să mai stea pe gânduri, Declan se repezi asupra lui Máiréad, trântind-o la pământ. O fracţiune de secundă mai târziu, o rafală de foc automat mătură locul în care stătuseră. Gloanţele ricoşară din tăbliile de marmură ale meselor, vărsând îngheţate şi prăjituri. Altele se înfundară în carne. Oamenii ţipau, unii

încercând să scape din scaunele pe care erau așezați, alții culcându-și copiii la pământ. Omul cu geaca aruncă magazia cu cartușe și introduse în armă una nouă.

Declan se răsuci, împingând-o pe Máiréad mai departe sub cea mai apropiată masă. În timp ce făcea asta, putea vedea picioarele celui înarmat răsucindu-se când se întorcea spre ei. Omul făcu un pas înainte. Un puști de lângă ușă se ridică să iasă după ajutoare. Cel înarmat slobozi o rafală spre el, doborându-l peste o oglindă, într-o ploaie de cioburi. Declan băgă mâna în haină și scoase Browning-ul HP automat pe care-l purta cu el peste tot.

Se răsuci, strigând pentru a-i distrage atenția celui înarmat de la Máiréad. Văzu picioarele individului răsucindu-se din nou și, ochind cu grijă, trase de două ori, în partea de sus a coapsei.

Cel înarmat se prăbuși cu toată greutatea. Declan se răsuci, se ridică împingându-se în mâna stângă și ținând pistolul în dreapta. Ajuns pe picioare, se simți dezorientat. Împrejurul său era o scenă de haos și de teroare. Privi în jos, în locul în care se aștepta să se afle individul înarmat. Era gol.

Răsucindu-se, îl văzu pe celălalt interval, ridicându-se pe piciorul zdravăn și sprijinindu-se cu o mână într-un scaun în timp ce cu cealaltă ridica arma. Declan ridică pistolul exact în clipa în care omul începu să tragă din nou. Prima rafală fu trasă departe, dar apoi omul își regăsi echilibrul și îl nimeri pe Declan în mâna stângă. Declan avea încă Browning-ul sub control. Folosindu-și mâna dreaptă, trase de două ori, rapid. Al doilea glonț lovi încheietura celui înarmat, zburându-i arma din mână.

Declan strigă, somându-l să-și pună mâinile deasupra capului. În acel moment un copil îngrozit de împușcături se ridică și trecu printre ei, plângând după maică-sa. Atacatorul folosi șansa și îl înhață, retrăgându-se șchiopătând către ușă. Nimeni nu încercă să-l oprească.

Declan ridică arma, pregătindu-se să tragă, dar erau prea mulți oameni în jurul intrării. Se luă după atacator înjurând, dar îl văzu numai împiedicându-se pe trotuar și răsturnându-se prin ușa

deschisă a unei maşini care aştepta. Declan deschise focul în timp ce maşina demară de lângă trotuar, găurind luneta şi făcând bucăţi lămpile din spate. Dar nu ajută cu nimic. Maşina se îndepărtase deja, pierzându-se în traficul începutului de seară. Câteva clipe mai târziu, nu se mai vedea. În depărtare putea auzi sunetul sirenelor apropiindu-se.

Punând pistolul înapoi în toc, Declan se întoarse în local. Scaune şi mese zăceau răsturnate, peste tot erau grămezi de sticlă, ca diamantele pe tejgheaua unui bijutier, cei morţi şi cei răniţi erau împrăştiaţi pe podea ca într-un abator de oi. Îşi făcu loc prin dezordine către masa la care stătuse cu Máiréad. Îngheţatele lor stăteau abandonate pe masă, topite, dar neatinse.

— Máiréad, zise el aplecându-se, acum poţi ieşi. A scăpat, dar n-o să se întoarcă.

Nu veni niciun răspuns. Durerea din braţ începea să-l ardă. Se aşeză în genunchi. Cu coada ochiului zări costumul ei albastru. Se târî mai aproape.

— Máiréad, poţi ieşi acum, a...

Vocea îi îngheţă. Întinse o mână tremurândă şi trase bucata lunguiaţă de sticlă care căzuse dintr-o oglindă spartă din tavan şi se înfipsese cu cel mai ascuţit colţ în gâtul fiicei sale. Podeaua părea să se mişte cu el. Încercă s-o ajute, să-i oprească şuvoiul de sânge. Dar ea plecase într-un loc în care n-o putea urma, undeva unde nu putea ajunge cu vocea sau cu inima lui.

5

Noaptea trecu de parcă nici n-ar fi fost, ca un vis, dar lipsită de vise. Marea era întotdeauna pe fundal, cu mişcările sale păzindu-i gândurile, insinuându-i-se în amintirile masacrului cu murmurul său obişnuit. Au urmat scurte perioade de somn, din care a fost smuls de durere sau de angoasă. Trezindu-se la intervale în noapte, traversa grădina către capătul care se termina în apă şi privea pierdut în beznă, în timp ce asculta răsuflarea nopţii.

Erau lumini peste tot de-a lungul golfului. Oameni stând întinşi în pat şi citind, surori veghind la căpătâiul muribunzilor, amanţi îmbrăţişaţi, copii înfruntându-şi frica de întuneric. Şi stafii: erau stafii acolo jos, palide şi tremurânde, singure, bolnave, veghindu-i pe cei vii în timp ce dormeau, făceau dragoste, se rugau, lunecau spre moarte, se trezeau din necuprinsul somnului sau cădeau înapoi în el. Dar niciunul dintre ei nu ştia ceea ce el ştia, anume că printre ei venise ceva mai negru decât cea mai neagră noapte. Se scutura, dar nici nu se gândea să se întoarcă în pat sau să intre ca să-şi ia o haină.

Înăuntru, Concepta – soţia care nu-l iubea şi pe care n-o iubea – stătea trează, cu propriile gânduri. Era la o recepţie când aflase vestea morţii lui Máiréad. Declan nu-i spusese. El fusese ocupat până după miezul nopţii, mai întâi la St Laurence, unde i se îngrijise braţul, apoi la birou cu colegii, luptându-se cu durerea, în timp ce derulau evenimentele care conduseseră la moartea lui Máiréad. Alţi trei oameni muriseră în schimbul de focuri, iar şaptesprezece fuseseră răniţi, niciunul grav. Pentru Concepta asta n-avea nicio importanţă; tot ce conta era faptul că unicul său copil fusese omorât.

Fratele său, Pádraig, îi adusese vestea personal, la rugămintea lui Declan. Recepţia se ţinea la Paddy Quinn, şeful Comisiei pentru Energie şi fusese mare vâlvă când se aflase că venise *taoiseach* în persoană. Veselia se transformase într-o tăcere de gheaţă când cei prezenţi văzuseră faţa lui Pádraig Pearse Mangan şi-şi dăduseră seama că se petrecuse o tragedie.

Ea stătea în mijlocul încăperii decorate, cu un pahar de şampanie în mână când îl văzuse venind către ea, şi înţelese imediat, apoi scăpase paharul pe podeaua de marmură. Instinctul îi spusese că fiica ei este moartă. Acum stătea întinsă în patul ei, îmbrăcată, strângând la piept păpuşa favorită a lui Máiréad, ascultând marea agitată şi briza nopţii. O bucată de sticlă, un lucru atât de neînsemnat, îi răpise singurul copil. Încetul cu încetul rupse păpuşa de cârpe în bucăţi, fără să-şi dea seama de

ceea ce face.

Întunericul se risipi pe nesimţite. Zorii nu erau departe. Declan nu credea că va putea face faţă unei noi zile. Braţul avea să se vindece, rana fusese uşoară. Dar centrul universului său primise o lovitură de pe urma căreia ştia că nu-şi va mai reveni niciodată.

Împuşcăturile nu fuseseră întâmplătoare, era sigur de asta. Atacatorul fusese trimis acolo sau alesese să meargă acolo cu scopul precis de a-l asasina pe Declan Carberry. Toate celelalte morţi, inclusiv cea a lui Máiréad, fuseseră accidentale. Petrecuse noaptea încercând să găsească un motiv, dar nu reuşise să afle vreunul. Faţa individului i se întipărise în memorie, dar nu fusese capabil să-l identifice printre fotografiile din dosarele suspecţilor pe care le văzuse în noaptea aceea, înainte de a fi trimis acasă.

Se auziră paşi pe pietrişul din spate. Nu privi într-acolo. Concepta se aşeză pe bancă alături de el. Cerul începuse să pălească. Apărură luminile unei nave în depărtare, lângă insula Dalkey.

— N-am putut să dorm, zise Concepta.

Vorbiseră foarte puţin de când se întorsese acasă.

— Nu, zise el. E greu să dormi.

În grădină, în spatele lor, mirosul reginei nopţii era copleşitor. O pasăre cântă scurt, apoi alta.

— Crezi că mă vor lăsa s-o văd? îl întrebă ea. Înainte de înmormântare.

El dădu din cap.

— N-a fost rănită foarte grav, zise el. N-ar trebui să fie o problemă. Dacă asta vrei.

— Da. Aş vrea s-o văd.

El privi în jur. În lumina crescândă putea să distingă conturul casei. Părea enormă, enormă şi goală.

— Ce-ţi mai face braţul? zise ea. Nu te-am întrebat.

— O să se vindece. Glonţul a trecut prin carne, nu e cine ştie ce.

— Asta e bine. Mă bucur.

Nu era ironie în vocea ei. Absenţa ironiei îl surprinse.

— Aş fi putut s-o salvez, zise el. Dacă aş fi acţionat mai devreme, trăgând înainte de a-şi scoate arma...

— Şşş! zise ea. Îşi puse un braţ după umerii lui. Nu trebuie să te învinuieşti. Nu poţi şti ce s-ar fi întâmplat.

— Pe mine mă voia, Concepta! Dacă n-aş fi fost cu ea, Máiréad ar fi fost acum în siguranţă.

— Nu poţi şti asta.

— Ei, femeie, gândeşte! Cine altcineva de acolo ar fi fost o ţintă posibilă?

— Chiar Máiréad. Era nepoata lui Pádraig Pearse. Dar, te rog, hai să nu ne certăm!

— Da, ai dreptate. Îmi pare rău că ţi-am vorbit aşa. Oricum, e o nenorocire. Se opri. Cum a reacţionat Pádraig?

— E distrus. Ştii cât o iubea.

Taoiseach nu avusese niciodată copii, iar din ziua în care se născuse Máiréad o tratase ca pe propria fiică.

— O să-l văd azi după-amiază. Dar trebuie să trec pe la birou mai întâi.

— Eşti sigur că vrei să lucrezi astăzi, Declan?

— Am preluat investigaţiile. L-am văzut, am fost faţă în faţă cu el. Crede-mă, Concepta, n-o să am odihnă până când îl voi prinde!

Ea nu spuse nimic. Ar fi vrut să fi fost acolo, să-i fi văzut şi ea faţa. Dacă ar fi avut o armă, l-ar fi împuşcat.

Dinspre miazăzi cerul se lumina. În câteva minute soarele avea să fie cu ei din nou.

— Declan, şopti ea, nu vreau să pleci. Am fost amândoi supăraţi când am vorbit despre despărţire, dar acum nu mai e loc de asta. Aş vrea să rămâi aici.

— Asta n-a schimbat nimic între noi, Concepta. Moartea lui Máiréad nu ne va împăca.

— Nu, înţeleg asta. Dar... pentru moment. Este greu şi aşa, fără gândul plecării tale.

Se întoarse către ea. Fără să-şi dea seama, ridică mâna şi-i

atinse obrazul. Era umed. Îl şterse cu grijă. Ar fi trebuit să-i spună că Máiréad era gravidă.

— Hai înăuntru, îi zise el. O să îngheţi.

6

Cartierul General al Poliției Metropolitane
Harcourt Street
Dublin
5 septembrie
ora 8.45

— Asta a venit dimineaţă la prima oră, domnule! Cred că ar trebui să aruncaţi o privire.

Tim O'Meara îi înmână o hârtie lui Declan. Mesajul venise printr-o conexiune securizată între computerul de la cartierul general al Gărzii şi cel al Unităţii Speciale.

Declan aruncă o privire rapidă peste hârtie şi o dădu deoparte. Era atât de epuizat în această dimineaţă, că îi trebuiră câteva secunde pentru a înţelege. Austin McKeown fusese găsit ciuruit de gloanţe pe o şosea lăturalnică, în apropiere de Hillsborough.

Îşi roti încet privirea prin încăpere. Dintr-o fotografie agăţată pe un perete, Máiréad privea în jos. Pe un alt perete atârna o fotografie făcută la o conferinţă pentru securitate, ţinută la Newry cu cinci ani în urmă. Austin McKeown era al doilea din stânga, în rândul din spatele lui Declan.

Se ridică şi se duse la uşă.

— Tim, zise el, vrei să vii o clipă?

Câteva capete se întoarseră. Atmosfera în birou era încordată şi volatilă. Cei mai mulţi dintre apropiaţii lui Declan o cunoscuseră pe Máiréad, unii chiar de când era o fetiţă.

— Închide uşa, Tim! Uite, sunt vreo două lucruri pe care aş vrea să mi le verifici, numai că vreau ca nimeni să nu afle ceva deocamdată.

— Am înţeles, domnule.

— Mai întâi, aş vrea tot ce poţi găsi despre asasinarea lui Austin McKeown. Dar, pentru Dumnezeu, fă ca totul să pară ceva de rutină! Nu trebuie să afle cineva că avem vreun interes anume privitor la el sau la moartea sa.

— Aveţi dreptate, domnule.

— Apoi, vreau să afli tot ce poţi despre un informator loialist poreclit „Toboşarul”. Nu ştiu despre el decât că are acest nume de cod. Asta şi faptul că, probabil, ţinea legătura cu Austin McKeown. Fii foarte atent în privinţa asta! Dacă Toboşarul este în viaţă, aş vrea să pot ajunge la el fără să ridic vreo suspiciune. Iar dacă este mort, vreau confirmarea cât mai repede cu putinţă.

— Altceva, domnule?

— Da, mai e un lucru. Vrei s-o rogi pe Grainne să facă o investigaţie asupra tuturor foştilor membri activi din MI5 şi din SAS care ar putea fi încă activi în nord, fie pe cont propriu, fie pentru vreuna dintre agenţii? Asta îi include şi pe cei cunoscuţi că au legături cu una sau mai multe organizaţii paramilitare.

— Căutăm ceva anume, domnule?

— Vreau fotografii. Cum face rost de fotografii, să mi le aducă.

— Pot să vă întreb dacă asta are vreo legătură cu... cu cazul la care lucrăm, domnule?

Declan îl privi cu îngăduinţă. Tim fusese alături de el multă vreme. O cunoscuse pe Máiréad şi ştiuse ce însemna ea pentru Declan.

— Nu, nu poţi. Dacă există vreo legătură, vei fi anunţat la momentul potrivit, la fel ca şi ceilalţi. Acum la treabă – şi asigură-te că îţi acoperi bine urmele!

— Îl vreau mort. Nu mutilat, nu bătut, nu închis şi eliberat sub supraveghere în cinci sau şase ani, ci mort. Doborât ca un şoarece, ucis şi aruncat în fundul mlaştinii. Mă înţelegi, Declan?

Taoiseach bătu cu pumnul strâns în birou pentru a-şi sublinia cuvintele. O sticlă aproape goală de Bushmills şi un pahar murdar

se clătinară sub forţa loviturii. Nu era nevoie ca Declan să le vadă pentru a-şi da seama că Pádraig Pearse băuse din greu. Erau în biroul lui *taoiseach*, în aripa de nord a clădirii guvernamentale din Merrion Street.

— Aşează-te, omule, aşează-te! tună Mangan.

Declan se aşeză.

— Pádraig, nici eu nu vreau altceva.

— Ştiu asta, Declan, ştiu. Se opri brusc, cu vocea tremurătoare şi privind în gol, până când reuşi să-şi recapete controlul. Isuse, Declan, era o fată minunată! Ce-o să ne facem? Ce-o să ne facem?

— Nu ştiu, Pádraig. Nu-mi vine să cred că e ceva adevărat din toate astea.

Taoiseach se ridică şi se apropie de fereastră, cu silueta sa rotofeie redusă la o pată înceţoşată în lumina dimineţii. Pádraig Pearse Mangan era un om important, care găsea că bărbieritul şi îngrijirea părului sunt corvezi. Aspectul neîngrijit îl făcea mai simpatic fermierilor şi muncitorilor care formau baza electoratului său. Cumnatul lui Declan avea cincizeci şi cinci de ani, o faţă posomorâtă şi părea întotdeauna uluit de faptul că ocupă biroul de *taoiseach*. Trăia într-un vis şi uneori asta se vedea.

— Ai vreun indiciu, Declan? întrebă el, întorcându-se de la fereastră.

— Am unul sau două. Declan nu era încă hotărât cât de mult să-l lase pe *taoiseach* să afle. Treaba e că...

— Da?

— S-ar putea dovedi foarte dificil. Vreau să zic, din punct de vedere politic.

— Tu erai cel urmărit, asta vrei să spui?

Declan îşi scutură capul.

— Nu. Mai mult decât atât. Cred că mă vânau pe mine în contul cuiva cunoscut. Şi mai cred că şi altcineva a mai fost omorât noaptea trecută pentru acelaşi motiv. Treaba e că, dacă am dreptate şi există o legătură, uciderea atacatorului nu va rezolva

lucrurile. S-ar putea să trebuiască să iei nişte decizii dureroase.

— Ei bine, investigaţiile au tot sprijinul meu. Dacă trebuie luate decizii, o să le iau la timpul potrivit. Până când omul ăsta va fi găsit, vreau un raport pe biroul meu în fiecare dimineaţă.

Se opri şi se întoarse la locul său. Destupă sticla, turnă în pahar ce mai rămăsese în ea şi apoi îl dădu pe gât.

— Vrei să bem un păhărel, Declan? Mai am o grămadă de sticle.

Declan îşi scutură capul. Voia să-şi păstreze mintea limpede.

— Cum vrei. Pádraig Pearse deschise un sertar şi scoase altă sticlă. Spune-mi, cum suportă Concepta toate astea?

— Brannigan a venit iar azi-dimineaţă. Nu va lua tranchilizante, dar el i-a lăsat câteva, totuşi. Crede că ar avea nevoie de ele pentru a o ţine pe picioare la înmormântare. Am vrut să fie o treabă mai intimă, Pádraig. Doar familia.

— Asta e de înţeles. Văd că asta se pregăteşte.

— Vreau să se termine. Vreau să fie îngropată, ca să mă pot întoarce la urmărirea ucigaşului.

Pádraig Pearse păru deodată foarte încurcat. Se ridică şi se îndreptă spre micuţul şemineu georgian din apropierea uşii.

— Chiar despre asta voiam să vorbesc cu tine, Declan! Avem o mică problemă. În dimineaţa asta m-a vizitat Seán Roche.

Roche era ministrul justiţiei, răspundea de Gardă şi era şeful cel mare al lui Declan.

— Vrea să te scoată din investigaţia asta, Declan.

— Ce? Păi tocmai ai spus...

— Uită ce-am spus! E ceea ce vreau, dar nu vei fi tu omul care va face asta. Seán are dreptate. Eşti implicat personal şi asta te face periculos. Tocmai mi-ai zis că asta ne-ar putea crea dificultăţi politice.

Declan îşi încleştă pumnul drept.

— Pentru Dumnezeu, Pádraig, e revoltător. Sunt deja însărcinat cu investigarea exploziei de la O'Donoghue. S-ar putea ca cele două cazuri să aibă o legătură. Isuse, am dreptul să conduc ancheta!

Mangan își scutură capul. Se întoarse la biroul său și dădu la o parte sticla și paharul. Conducătorul națiunii era gata să-și exercite autoritatea.

— Of, Declan, nu folosește la nimic, îți irosești energia. Bineînțeles, dacă ai avea mintea limpede ai ști că asta e singura investigație în care nu poți fi implicat. Joe Healy a fost însărcinat cu investigarea exploziei de la O'Donoghue. Timothy Breen preia celălalt caz. Deja are o echipă care lucrează la el. Echipei tale i s-au dat alte sarcini. Sunt sigur că Breen va fi bucuros să urmeze orice direcție de investigație pe care i-o vei sugera.

— Și eu ce fac, în afară de sugestii? Nu pot să stau deoparte.

— Nu ți se cere asta. Ultimul lucru de care ai avea nevoie acum ar fi să stai deoparte. Am o treabă pentru tine și, ca să-ți spun drept, ți-aș fi luat celălalt caz oricum, ca să te poți ocupa de asta. Ești însărcinat cu asigurarea securității pentru Conferința Liderilor Musulmani de săptămâna viitoare.

Declan deschise gura:

— Nu poți vorbi serios. Doamne Dumnezeule, Pádraig...

— Taci și ascultă-mă un minut! Chestia asta e importantă pentru mine, Declan. Găzduirea conferinței este cea mai importantă inițiativă diplomatică pe care țara asta a avut-o de Dumnezeu știe cât timp. Dacă iese bine, beneficiile ar putea fi enorme. Ne va îmbunătăți imaginea în Europa și ne va deschide căi comerciale cu țările musulmane.

Chestia e, știi, că trebuie să-i convingem pe participanți că securitatea în Republică este destul de bună. Dar explozia de săptămâna asta și împușcăturile de aseară au schimbat situația. Deja se vorbește despre participanți care se retrag. Ar putea fi un dezastru. De asta vreau să supraveghezi tu situația, de acum și până când se va termina. După asta, o să văd dacă-l pot convinge pe Seán Roche să se mai gândească la participarea ta în anchetă. Și nu uita că postul de comisar-șef al Gărzii devine vacant la anul, când Pat Devlin iese la pensie. Dacă la conferință nu apare nicio problemă, vei fi omul potrivit.

— Ca să-ţi spun drept, nici nu putea să-mi pese de ceva mai puţin.

— Crezi că nu ştiu asta? Dacă n-aş fi *taoiseach*, acum aş fi la Medaid sau în altă parte, înecându-mi amarul alături de tine. Dar trebuie să am grijă de interesele ţării. Vrei măcar să-ţi iei liber câteva zile? Mai gândeşte-te şi dă-mi de ştire după înmormântare.

Declan se ridică.

— Nu e nevoie de asta, Pádraig! Nu mi-ai lăsat nicio şansă. O să am grijă de blestemata asta de conferinţă. Dar vreau să-mi promiţi că Tim Breen îmi va da de ştire când se va descoperi ceva important în ancheta care priveşte moartea lui Máiréad. Am dreptul să fiu informat despre asta la fel ca şi tine.

Mangan ezită, apoi aprobă din cap.

— E în regulă, Declan! Văd că ne-am înţeles. Şi mulţumesc pentru că ai acceptat.

Se ridică şi îşi strânseră mâinile. Mangan îl însoţi pe Declan până la uşă. Când o deschise, se opri.

— Declan, cam într-o săptămână vom avea aici o şedinţă de instruire cu privire la conferinţă. I-am rugat pe libanezi să ne trimită un om de-al lor. O să trimită o femeie, o expertă în problemele terorismului. Pentru tine o să fie ca odinioară.

Cu cincisprezece ani în urmă, Declan făcuse serviciul militar la securitatea irlandeză, la cartierul general din Tibnin, în Libanul de sud. Fusese trimis acolo împreună cu contingentul irlandez al Forţelor de Pace ale Naţiunilor Unite, UNIFIL, şi în acea perioadă lucrase foarte strâns cu forţele de securitate libaneze. Cuvintele lui Pádraig Pearse îl loviră direct în stomac. Îi fu greu să pună chiar şi cea mai simplă dintre întrebări:

— Cum o cheamă? îţi aminteşti?

— Stai o clipă, am numele pe birou. L-am notat mai devreme.

Mangan se întoarse la birou şi deschise un dosar:

— E ceva de genul Bushavi – aşa se spune?

Declan nu se clinti din locul în care stătea.

— Bustani, zise el, mai mult pentru sine decât pentru celălalt. Amina Bustani.

Taoiseach se uită la el surprins.

— Ai dreptate, zise el. Cum naiba ai ştiut?

În Harcourt Street cea mai mare parte a echipei se împrăştiase deja. Unii lucrau cu Breen, alţii fuseseră trimişi într-o supraveghere la Cabra. Tim O'Meara îşi umplea servieta când intră Declan.

— Îmi pare rău, domnule! Tuturor ne pare rău. Eram pregătiţi să lucrăm alături de dumneavoastră la acest caz. Dar nu trebuie să vă faceţi griji, îl vom găsi pe nemernic.

— Sunt sigur că-l veţi găsi, zise Declan. Tim Breen e un tip pe cinste, iar judecata sa nu va fi umbrită de chestiunile personale. Vă urez noroc.

Chiar atunci trecu Grainne Walsh, cu un teanc de dosare.

— Grainne, ai găsit chestiile pe care te-am rugat să le cauţi?

— Sunt pe biroul dumneavoastră, domnule!

— Mulţumesc.

— Ce o să faceţi acum, domnule? Noi toţi credem că ar trebui să vă luaţi nişte libere.

— Acum mă îndrept spre casă, dar numai pentru câteva zile. Pe urmă voi avea o misiune de asigurare a securităţii. O să mă întorc săptămâna viitoare.

Se duse în biroul său şi închise uşa. Dosarele erau pe birou. Nu erau multe. Se aşeză şi începu să le studieze, concentrându-se asupra fotografiilor. Avu nevoie de numai trei minute pentru a-l găsi.

Numele lui era Peter Musgrave, treizeci şi patru de ani, născut în Oldham, divorţat, doi copii, un băiat şi o fată. Fost caporal SAS, zece misiuni în Irlanda de Nord între 1988 şi 1993, contacte cu MI5, un prieten apropiat al celor de la Regimentul de Apărare a Ulsterului, condamnat pentru că a făcut parte din organizaţii loialiste ilegale.

Aruncă o privire în agenda telefonică pentru a găsi numărul lui Tim Breen. Întinse mâna după telefon, apoi se răzgândi. Stătu câteva clipe, apoi închise dosarul şi îl strecură în servieta sa.

7

Dublin
12 septembrie

Toată săptămâna următoare vremea a fost frumoasă. Luni, ziua înmormântării lui Máiréad, a fost marcată de un soare strălucitor. Întreaga zi, şi următoarea, şi cealaltă; apoi a plouat atât de tare, încât a ţinut oraşul întunecat de dimineaţa până seara. La înmormântare nu fuseseră invitaţi cei din afara familiei şi totuşi la ceremonie au participat o mulţime de oameni. Declan nu ştiuse niciodată că ea avusese atâţia prieteni şi acest lucru l-a consolat oarecum.

Nimeni în afară de el nu ştia de copilul pe care ea îl aştepta, iar el a considerat că cel mai bine este să lase lucrurile aşa. Totuşi, s-a gândit la asta pe tot parcursul înmormântării, la nenăscutul său nepot sau nepoată, la viitorul său ucis. Nu îl mai încercaseră niciodată gânduri de genul ăsta, nu mai fusese atât de aproape de indiferenţă şi de paralizia voinţei. Numai gândul răzbunării îl mai ţinea pe picioare, ca şi faptul că găsea oribil şi umilitor să facă din ceva atât de sordid un scop în viaţă.

Îi ţinuse mâna Conceptei pe tot parcursul slujbei şi al înhumării şi o consolase, îi vorbise când avusese nevoie să i se vorbească, apoi stătuse alături de ea pentru primirea condoleanţelor. Ceva murise în ea o dată cu Máiréad: vechea ură, vechiul resentiment, vechea frustrare.

Aproape că, pentru prima dată în lungul lor mariaj, părea că îl acceptă aşa cum este. Nu mai conta că îi lipseşte ambiţia, că nu voise să fie comisar-şef al Gărzii sau ministru de interne, sau să intre în Senat. Între ei se lăsă o tăcere lungă, în care era loc de

puţină dragoste şi compasiune. Moartea lui Máiréad n-avea să vindece marea ruptură dintre ei, dar pentru moment crease o punte de legătură. Dar, dincolo de toate acestea, cel mai nedrept lucru părea să fie faptul că va fi ţinut treaz toată noaptea de gândul că avea să vadă în curând o femeie pe care nu o mai văzuse de cincisprezece ani.

Joi dimineaţa se întoarse la serviciu, ca de obicei. Noua echipă era pregătită, dar, înainte de a-i întâlni, îşi trecu în revistă hârtiile, scoţându-le pe cele care conţineau informaţii legate de explozia de la bar. Trimise câteva dosare jos, în biroul lui Tim Breen, cu o notă explicativă, propunându-i o întâlnire pentru clarificarea situaţiei.

Pe birou stătea un dosar subţire, pe care i-l lăsase Tim O'Meara. Conţinea puţinele lucruri ştiute de către serviciile speciale din Dublin despre un informator loialist numit Jimmy Bryce, cunoscut şi ca „Toboşarul". Pe un bileţel separat era un anunţ scurt care îl înştiinţa că Bryce fusese găsit mort în dimineaţa de după asasinarea lui Austin McKeown.

Mai era şi un raport amănunţit privitor la circumstanţele morţii detectivului superintendent. Declan îl citi cu multă atenţie. Ambuscada părea să fi fost pusă la cale de IRA, deşi altă dovadă în afară de faptul că McKeown era un membru important în forţele de securitate nu exista. Semnificativ, cel puţin pentru Declan, era şi faptul că IRA nu revendicase actul ucigaş.

Un amănunt îl izbi deodată. Gloanţele şi cutiile de cartuşe culese din ambuscada de la Hillsborough fuseseră ale unui Parabellum de 9 mm, fabricat de Remington. Era exact aceeaşi muniţie ca şi cea folosită de atacatorul din cofetărie. Arma pe care o aruncase înainte de a fugi era neobişnuită – un semiautomat cu ţeavă scurtă, american, cunoscut şi sub numele de Viking.

Viking e chiar mai scurt decât un Uzi, cu o lungime totală de numai treizeci şi cinci de centimetri când are patul strâns. Era

fabricat de Viking Systems Inc. La o uzină din Londonderry, New Hampshire, şi avea o reputaţie foarte bună, de armă puternică şi eficientă. Până atunci, Declan nu mai auzise ca vreun Viking să fi fost găsit la organizaţiile teroriste irlandeze, fie ele republicane sau loialiste.

Configuraţia canalelor de pe gloanţele cu care fusese ucis Austin McKeown era aceeaşi cu cea de pe gloanţele trase în cofetăria din Dublin. Era cel puţin posibil ca în ambele cazuri să fi fost folosite Viking-uri. Era un indiciu nesemnificativ, dar Declan ştia că, dacă ar putea dovedi similitudinea, ar putea s-o folosească pentru a dovedi legătura dintre cele două evenimente. Îşi notă detaliul şi continuă să citească raportul.

Când termină îl puse în sertar, alături de dosarul lui Peter Musgrave. Nu se mai uită la fotografia lui Musgrave. Nici nu avea nevoie. Faţa ucigaşului i se impregnase în creier şi avea să-i rămână acolo pentru tot restul vieţii.

Stătu liniştit câteva minute, gândindu-se la ce avea de făcut. Apoi, luând o hotărâre, frunzări un carneţel până când găsi un număr de telefon. Formă încet numărul şi aşteptă.

Două ţârâituri şi răspunse vocea unui bărbat. Englez, cu accent de şcoală publică, sigur pe sine:

— Wetherell.

— Căpitanul Wetherell? Numele meu este Carberry. Putem sta de vorbă?

Se lăsă o tăcere scurtă.

— Ştiu cine eşti, domnule Carberry. Şi pot să fac o presupunere destul de exactă cu privire la sursa de la care ai acest număr. Cât despre discuţie... aş prefera să te văd faţă în faţă. Se poate aranja asta?

— Cred că da.

— Bine. Las-o în seama mea! Nu mă mai căuta la numărul ăsta!

— Şi cum dau de tine?

— Nu dai. Te caut eu. La revedere, domnule Carberry.

Declan puse receptorul în furcă. Când îşi luă mâna de pe el, îi

tremura.

Îl aşteptau jos, lângă scară. Mai devreme în acea dimineaţă, citise fişa de instructaj pe care i-o pregătise ministrul de externe. Conferinţa Liderilor Musulmani fusese ideea lui Ciaran Clark, un om care era foarte atent ca lucrurile să decurgă bine. Trebuia să se ţină în octombrie, la Castletown House, o reşedinţă oficială de lângă Celbridge, la câţiva kilometri vest de Dublin.

— Am mai lucrat împreună, începu el, aşa că nu mai e nevoie de prezentări. Unora dintre voi li s-au luat cazuri importante pentru a fi aduşi să lucreze cu mine. S-ar putea să nu vă prea placă faptul că aţi fost însărcinaţi cu o operaţiune de securitate de rutină. Daţi-mi voie să vă spulber pe loc iluzia asta. Nu va fi de rutină şi pot să vă asigur că nu va fi uşor. Până acum, tot ce i s-a spus fiecăruia dintre voi este că asta e o operaţiune de securitate obişnuită, menită să asigure paza VIP-urilor străine care participă la conferinţa ce se ţine la Castletown House luna viitoare. Ceea ce nu vi s-a spus până acum este adevăratul scop al conferinţei şi cât de important este pentru ţara noastră ca ea să se desfăşoare fără probleme. Ceea ce vă voi spune este strict secret şi aşa vreau să rămână.

Privi calm împrejur, prin încăpere. Erau zece, toţi aleşi pe sprânceană, experimentaţi şi loiali lui. Se putea bizui pe ei pentru această treabă şi putea avea încredere că îl vor ajuta să culeagă orice informaţie pe care şi-ar fi dorit-o privitoare la schimbul de focuri din cofetărie.

— Luna viitoare guvernul irlandez are datoria să găzduiască o conferinţă secretă, la care reprezentanţi ai Statelor Unite şi ai Uniunii Europene vor întâlni clerici musulmani de frunte din câteva ţări. Pe agendă vor fi probleme de interes reciproc: Palestina, securitatea în Golf, Bosnia, terorismul. Înaintea întâlnirii vor avea loc o serie de întruniri particulare în care liderii musulmani vor încerca să se pună de acord cu privire la cele mai multe dintre aceste probleme. Odată ce vor ajunge cât de

cât la un rezultat, vor purta discuţii cu diplomaţii americani şi europeni. După aceea va avea loc o conferinţă publică, destinată să împrăştie temerile privind starea conflictuală avansată.

Motivul conferinţei este simplu. În 1993, israelienii şi palestinienii au fost capabili să-şi rezolve neînţelegerile. A fost un proiect foarte serios pentru pacea în regiune. În anul următor teritoriile ocupate au fost redate controlului palestinian, dar fundamentalişti! musulmani nu au acceptat această situaţie. Ei nu au dorit să discute cu Israelul în niciun fel. Diferiţi şefi de state din lumea arabă sunt conştienţi că, dacă vor să ajungă vreodată la o înţelegere pe termen lung, trebuie să-şi rezolve câteva probleme care ţin de religie. Aşa s-a ajuns la această conferinţă.

Dominic Lawlor ridică mâna. Era un prieten vechi de-al lui Declan. Fuseseră împreună în portul Dungarvan când interceptaseră un transport de arme din Cehoslovacia, în 1979.

— Până acum totul e în regulă, domnule, zise el, dar nu reuşesc să pricep ce naiba are asta de-a face cu Irlanda. Irlandezul de rând crede că Orientul Mijlociu e pe undeva pe la mama dracului.

— Ei bine, nu suntem un popor de naivi, îi răspunse Declan. Sper că ceilalţi dintre voi sunteţi mai familiarizaţi cu problemele curente. Este evident de ce a fost aleasă Irlanda pentru o întâlnire de acest gen. Singurul lucru pe care aproape toţi îl ştiu despre această ţară este că nu am fost niciodată imperialişti. Dimpotrivă, istoria ne învaţă că am cunoscut o perioadă de colonizare îndelungată, ceea ce se potriveşte oarecum şi musulmanilor moderni.

Până acum IRA a beneficiat de această simpatie mult mai mult decât oamenii care respectă legea în această ţară pe care ei pretind că o reprezintă. Libienii le-au furnizat arme, iar palestinienii le-au oferit din când în când facilităţi de antrenament.

Dar asta se va schimba acum. Poate vă amintiţi că israelienii şi palestinienii au avut primele convorbiri în afara Orientului Mijlociu, în Norvegia. Norvegienii au fost capabili să se folosească

de neutralitatea lor istorică pentru a-i aduce împreună. Acum noi o să facem acelaşi lucru la o scară mai mare. Mai sunt şi alţi factori care fac din acest loc un tărâm ideal. Avem legături strânse cu Statele Unite. Avem contacte bune cu Europa. Ca ţară catolică, avem încrederea francezilor, a italienilor, a spaniolilor şi a portughezilor, iar pentru Vatican suntem importanţi. Apoi, dincolo de toate diferenţele, avem relaţii strânse cu Anglia.

Se opri. Situaţia începea să se contureze. Le fusese încredinţată responsabilitatea unei operaţiuni de securitate de o importanţă deosebită. Îi putu vedea destinzându-se. Poate că această misiune nu avea să fie atât de plictisitoare pe cât promitea la început.

— Oricum, continuă el, avem o problemă. După cum vă puteţi imagina, unul dintre cele mai mari obstacole pentru desfăşurarea conferinţei aici a fost reputaţia proastă pe care o are această ţară, ca urmare a situaţiei din Nord. Guvernul a avut o sarcină grea în a-i convinge pe câţiva dintre participanţi că securitatea în zona noastră este complet diferită şi că suntem capabili să oprim violenţa de acolo să treacă graniţa. Cum ştiţi cu toţii foarte bine, ultimele zece zile au demonstrat că această pretenţie este deplasată şi, ca rezultat, se vorbeşte de câteva delegaţii care se gândesc să se retragă. Ministerul de Externe se dă peste cap să împiedice asta, dar au nevoie urgentă de o propunere cu privire la securitate pornită de la noi, pentru a se putea aşeza la discuţii.

În acel moment uşa se deschise şi un ofiţer din Gardă, îmbrăcat în uniformă, intră în încăpere.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, domnule, dar este o femeie în holul de jos care vrea să vă vadă. Are un permis de la *taoiseach,* domnule, dar date fiind circumstanţele... Ei bine, m-am gândit să vă întreb personal, domnule.

— Nu ţi-a spus numele?

— Ba da, domnule, mi l-a spus. Era un nume străin, domnule. Bustani sau cam aşa ceva. Asta este?

Îl aştepta pe un scaun în apropierea intrării, la distanţă de toţi ceilalţi. Îmbrăcată într-un costum roşu, cu o eşarfă albastră la gât. Nu foarte înaltă, cu silueta neschimbată, cu trăsăturile bine conturate, ca şi cum ar fi fost cioplite mai degrabă decât schiţate, cu părul tuns scurt, pe alocuri cenuşiu.

Poate că îl înşela umbra în care stătea ea. Poate lumina în acest moment al dimineţii era prea slabă pentru ochii lui obosiţi. Sau poate că era umbra prea multor ani cea care îl orbea. Dar în timp ce parcurgea ultimii paşi, apropiindu-se şi privind-o în faţă, văzu în sfârşit ceea ce nu putuse observa prima oară. O femeie tânără, obosită de antrenament, stând pe un deal pleşuv de deasupra Tibnin-ului şi aşteptând ca un tânăr locotenent irlandez să vină la prima lui întâlnire.

— Bună, Amina, zise el. Bine ai venit în Irlanda!

Ea se ridică şi îl privi înainte de a-i răspunde:

— Bună, Declan! Nu te-am mai văzut de mult.

— Am socotit chiar acum, zise el. Cincisprezece ani. Îţi vine să crezi?

— Cred orice. Îmi pare bine că te văd, Declan!

— Şi mie-mi pare bine că te văd. Ascultă, dacă eşti aici pentru instructaj, nu e nevoie să urcăm chiar acum. Le-am spus celor din echipă că îşi pot lua câteva ore libere. Aş prefera să vorbesc mai întâi cu tine. Nu aici, ci într-un loc ceva mai retras. Putem face o plimbare prin parc şi apoi putem bea o cafea la Shelbourne.

Ea zâmbi.

— Sunt aici cu treburi, Declan!

— Ei bine, aici e Irlanda. O să vezi că noi suntem foarte destinşi.

— O cafea scurtă atunci. O să vorbim de planurile tale cu privire la conferinţă.

Se întâlniseră cu cincisprezece ani în urmă, când Declan îşi făcea serviciul în UNIFIL, Forţele Naţiunilor Unite în Liban.

Amina fusese numită de către securitatea libaneză la cartierul general al batalionului irlandez, ca interpretă şi consilieră. Era o musulmană sunnită şi fata unui ministru din guvern. Terminase Universitatea Americană din Beirut, cu licenţe în limba arabă şi în istoria Orientului Mijlociu. Pentru şase luni, în iarna anului 1981, ea şi Declan avuseseră o relaţie. Şi nu doar o relaţie fizică, ci şi una mai profundă. Fuseseră îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt.

Relaţia lor se terminase brusc atunci când Declan fusese trimis acasă, în primăvara anului 1982, în urma unui incident cu rudele lui Nabih Birri, care fusese reales cu puţin timp în urmă în fruntea organizaţiei Amal a şiiţilor. Tibnin nu era numai cartierul general al IRISHBAT, ci şi oraşul de reşedinţă al lui Birri şi fortăreaţa şiiţilor. În cursul incidentului, Declan şi misiunea sa fuseseră ireparabil compromişi. Nici nu se mai punea problema rămânerii sale în Liban.

În noaptea dinaintea plecării, el şi Amina stătuseră treji până în zori, vorbind şi iar vorbind, neştiind ce să facă, cu disperarea iubitului şi a iubitei, în ajunul deportării lui. În final, deciseseră ca ea să-l urmeze în Irlanda cu prima ocazie. Urma s-o părăsească pe Concepta şi să se mute amândoi în Anglia, unde să înceapă o nouă viaţă. Ea mai fusese în Anglia, la o şcoală din Cambridge, şi îşi făuriseră împreună un vis, să trăiască acolo, într-o căsuţă de ţară la marginea oraşului. Ea ar fi putut preda araba la universitate, iar el ar fi putut să-şi ia licenţa în Drept. Avuseseră oare vreo bănuială, chiar şi în acea ultimă noapte, în care vorbiseră atât de mult, că vieţile lor mediocre ar fi putut să nu se suprapună niciodată cu un vis atât de frumos?

Mai târziu, în acea dimineaţă, Declan se întorsese la cartierul general şi îşi făcuse bagajele, apoi fusese dus direct la aeroportul din Beirut. În apropierea oraşului se auziseră tiruri. Peste tot trupele miliţiilor formau blocaje pe străzi. Erau tineri prinşi într-o lume tensionată, plină de ură. Aerul se umpluse de sunetul sirenelor şi de câteva ori răpăitul artileriei grele răsunase pe

dealurile din apropiere.

Întors la Dublin, nu îi spusese Conceptei despre Amina, aşa cum plănuise. Mama ei, de care fusese foarte ataşată, murise de Crăciun. Tatăl ei era în spital, grav bolnav. I se prescriseseră tranchilizante de către medicul ei şi începea să devină dependentă de ele. Se hotărâse să aştepte un moment mai bun, timpul potrivit, indiferent ce ar fi însemnat asta. Amina i-a scris, trimiţând scrisoarea la o căsuţă poştală din oraş. El a părăsit armata şi a intrat în Gardă, apoi s-a transferat repede în unităţile speciale. Concepta a pierdut cea de-a treia sarcină. Máiréad a început grădiniţa. Pádraig Pearse a fost ales în Dáil pentru prima oară.

În iunie, armata israeliană a invadat sudul Libanului. Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei a fost gonită. Hezbollah şi Amal au devenit mai active. Vârtejul războiului civil a pornit să se învârtească din ce în ce mai repede şi a crescut cu fiecare zi. Amina i-a scris să-i spună că nu putea pleca până când ameninţarea israeliană nu avea să fie înlăturată. Cu timpul, scrisorile ei s-au rărit. Ultima oară îi scrisese că nu-şi putea abandona poporul aflat în stare de disperare.

N-a fost niciodată un moment potrivit pentru a-i spune Conceptei şi niciodată n-a fost un moment în Liban în care poporul să nu fie disperat. Lunile au trecut şi au devenit ani. El nu mai avea niciun motiv să meargă în Liban, nu putea părăsi Dublinul. Visul unei vieţi noi a fost adumbrit de obsesiile obişnuite ale vieţii vechi. Inerţia separării a pus stăpânire pe amândoi. Ca şi frica de schimbare, loialitatea şi sentimentul de vinovăţie. Erau prinşi de evenimente, unde nu e loc de pasiune. Numai sfinţii se pot iubi de la distanţă, lipsindu-se de pasiune – iar ei nu erau nici sfinţi, nici lipsiţi de pasiune. Cu timpul, ea a încetat să-i mai scrie. El nu mai ştia dacă e vie sau moartă. Când îi scria ştia că scrisorile sale ar putea să nu primească răspuns, poate chiar să nu fie citite sau măcar deschise. Amina, pe care încă o mai iubea, intrase în lumea subterană a intrigilor şi a

vărsărilor de sânge.

Până la urmă, n-a mai scris nici el. Uneori, pentru o oră sau două, privea ceaţa de deasupra valurilor şi se gândea la ea. Sau îşi surprindea imaginea în vreo oglindă şi se gândea că îmbătrânise, supărându-se pe ceea ce îi făcuse timpul. Dar, cu trecerea tot mai rapidă a anilor, şi gândurile sale deveniseră mai puţin apăsătoare, iar nevoia de ea mai puţin frecventă şi mai puţin intensă; dar dragostea lui nu se pierise.

Iar acum, într-o dimineaţă rece dintre vară şi toamnă, anii se adunaseră din nou, brusc.

S-au plimbat împreună prin parc sub cerul înnorat. La o distanţă decentă, garda sa de corp, unul dintre cei însărcinaţi să-l supravegheze după atentatul asupra sa, îi urma ca o dădacă.

— Am aflat despre fiica ta, zise ea. Îmi pare sincer rău.

— N-ai cunoscut-o, zise el. E tare păcat! Ţi-ar fi plăcut şi sunt sigur că şi ea te-ar fi plăcut pe tine.

— Chiar dac-ar fi ştiut?

— Ce? Despre noi? Pe Máiréad n-ar fi deranjat-o niciodată un lucru ca ăsta.

— Obişnuiai să vorbeşti despre ea în Liban.

— Avea aproape trei ani. Îmi era dor de ea. Dar nici măcar pe jumătate atât de dor pe cât îmi e acum.

Ea îi găsi mâna şi i-o strânse, apoi îi dădu drumul.

— E plăcut aici, zise ea. Zâmbi, apoi se uită în altă parte. Aproape că uitasem cum arată un oraş civilizat. N-ai văzut niciodată Beirutul în zilele lui bune.

— Nici astea nu sunt zilele bune ale Dublinului, zise el. Proiectanţii încearcă de ani de zile, din răsputeri, să demoleze clădirile din jurul parcului. Dar ai dreptate, e mult mai bine decât în Beirut.

Mai merseră o vreme. Statui şi busturi mărgineau aleile: poeţi, rebeli, eroi, eroine – toţi schimbaţi, transformaţi în piatră...

— De ce ai fost aleasă să vii aici? o întrebă el.

Ea ridică din umeri. El îşi aminti bine gestul. Lua viaţa aşa cum

era, zi cu zi.

— Ştii că am lucrat cu detaşamentele irlandeze la UNIFIL. Cunosc câteva persoane din securitatea irlandeză. Te cunosc pe tine. Şi cea mai mare parte a muncii mele din anii optzeci în Liban consta în păstrarea evidenţei grupurilor islamiste. Hezbollah. Jihadul Islamic. Amal. Cineva a hotărât că eu sunt persoana potrivită pentru treaba asta. Aşa că, iată-mă!

— Cât timp stai?

— Până când se încheie conferinţa şi se întorc acasă cu toţii.

— Cât de importantă este, de fapt, această conferinţă?

De data aceasta ea nu mai ridică din umeri.

— Foarte importantă. Dacă totul merge bine... cred că ar putea schimba cursul istoriei în Orientul Mijlociu. Nu spun că ar aduce pacea peste noapte sau ceva de genul ăsta. Numai că ar putea furniza multe posibilităţi de schimbare.

— Şi dacă merge rău? Sau dacă se întâmplă ceva?

— Ar putea da lucrurile înapoi cu cincizeci de ani. Situaţia politică e încă instabilă. O mulţime de vieţi inocente depind de ceea ce se va întâmpla luna următoare. Se opri. Declan, eu ştiu că nu vrei sarcina asta. Ştiu că ţi s-a luat investigaţia privitoare la moartea fiicei tale şi pot înţelege de ce asta va avea prioritate pentru tine. Dar această conferinţă este extraordinar de importantă. N-ai fost însărcinat cu chestia asta doar pentru a avea o ocupaţie. Eu am cerut asta. Eşti cel mai bun, iar eu am încredere în tine. Sunt câteva grupări care ar vrea să vadă această conferinţă eşuând. Unele dintre ele sunt foarte puternice, toate au mijloacele pentru a deveni ameninţări serioase.

— Vrei să explici asta echipei mele, în după-amiaza asta?

— Bineînţeles! Va trebui să le vorbesc în irlandeză?

El râse.

— Bineînţeles că nu, zise el. Ne alegem oamenii cu multă atenţie. Cu toţii vorbesc fluent araba.

De data asta schiţă şi ea un zâmbet. Îi transformă faţa, aruncându-l cu cincisprezece ani înapoi, ca pe o minge de cauciuc

zvârlită prin aer.

— Te-ai schimbat, zise el.

— Şi tu.

— Arăţi... Nu ştiu cum să continue. Ridică din umeri. Nu ştiu, zise el. Diferit. Înainte erai mai... destinsă. Păreai vulnerabilă. Acum... Ridică din umeri din nou. Pari mai greu de mişcat, mai prevăzătoare, mai lipsită de speranţă.

— Mulţumesc, zise ea. Asta am devenit. Ce a trebuit să devin pentru a supravieţui. Este ceea ce a făcut războiul din mulţi dintre noi. Aceia dintre noi care au trăit s-au schimbat Irevocabil. E de două ori mai greu – ba nu, de zece ori mai greu pentru o femeie. Nu mă refer la supravieţuire. La asta ne pricepem mai bine decât voi, bărbaţii. Mă refer la a trece prin toate astea fără să fii atins, să intri în vârtejul unei asemenea uri şi să ieşi neafectat. Ăsta e un lucru foarte greu. Iar când suntem noi afectate, e mult mai... devastator. Se opri, căutându-şi cuvintele potrivite. E ceva ce trăim mai adânc. Dacă avem copii, sunt şi ei afectaţi.

Râse deodată, destrămând atmosfera pe care o crease.

— Îmi pare rău, zise ea. Iată-mă ţinând cuvântări, deşi suntem împreună de-abia de o jumătate de oră. Poate te întrebi: „Cum să scap de femeia asta îngrozitoare?"

El îşi scutură capul zâmbind.

— Ba chiar dimpotrivă, zise el. Îmi place să te ascult cum vorbeşti. Vocea ta nu s-a schimbat deloc.

Ea se înroşi şi-şi întoarse privirea de la el.

— E ceva pentru care trebuie să găsim timp să discutăm, zise el. Ţi s-a întâmplat ceva. Aş vrea să ştiu despre asta. Ceea ce spui îmi sună foarte familiar. Seamănă puţin cu ceea ce e în Irlanda. Nu aici în sud, ci în Nord. Acelaşi gen de ură. Am văzut vechi prieteni de acolo schimbaţi de necazuri.

— Te-ai schimbat.

— Acum mult timp, zise el. Cincisprezece ani. El încetini pasul, apoi se opri şi o privi.

— Ai mai avut pe altcineva? întrebă ea.

El remarcă încordarea din vocea ei, teama din spatele întrebării.

— Concepta. Dacă ea înseamnă ceva pentru tine. Tu?

— Părinţii mei au vrut să mă mărit, zise ea. Au început să se ruşineze cu mine, pentru că stăteam atât de mult nemăritată.

— Nu mă refeream la căsătorie, zise el.

— Nu, ştiu că nu. Îşi ridică ochii. Am avut amanţi, bineînţeles. Unii dintre ei sunt morţi acum. Dar nu a fost niciunul permanent. Nimic nu e permanent în Liban.

O privi.

— Nicăieri nu e ceva permanent, zise el.

În noaptea aceea, telefonul sună la unsprezece seara. Richard Wetherell voia să-l întâlnească. Între Dundalk şi Newry era o stradă dosnică, care ocolea Carlington Lough.

— Când?

— Curând. Păstrăm legătura.

9

Dublin
13 septembrie
ora 13.20

Îşi dorise să ia prânzul cu Amina, dar în ultimul moment primise un mesaj de la Martin Fitzsimmons, comandantul C3, mica agenţie naţională de informaţii a Irlandei, care-i cerea să-l sune urgent. Martin dorea să-i vorbească faţă în faţă, singuri. Erau prieteni vechi, iar Declan a fost de acord să se întâlnească în biroul lui Martin, în clădirea roşie a cartierului general al Gărzii, tocmai în capătul celălalt al oraşului, în Phoenix Park.

Fitzsimmons era un om înalt, afabil, foarte sigur pe sine, un tip detaşat, după toate aparenţele. Totuşi, Declan ştia că era nemilos în războiul pe care îl declarase terorismului. Agenţia sa era cea

mai mică dintre cele angajate în lupta împotriva activităţilor subversive care vizau statul irlandez, dar sub comanda sa devenise o armă foarte bine reglată, care îşi alegea ţintele cu atenţie şi le rata arareori. Era unul dintre puţinii oameni din cadrul serviciilor de securitate căruia Declan i-ar fi încredinţat ocrotirea vieţii sale.

— O ţigară, Declan? întrebă el, întinzându-i o cutie deschisă.

— Nu, mulţumesc! Nu m-am atins de ţigări în ultimele şase luni, după cum ştii foarte bine.

— Sunt întotdeauna bucuros de companie, zise Martin.

Luă o ţigară din cutie şi o aprinse. În departamentul său fuseseră trimise o grămadă de ordine care interziceau fumatul, dar el le tratase pe toate cu dispreţul omului născut în sunetul chibritului scăpărat.

— Ce mai face Concepta? întrebă el.

— Destul de bine. E cam devreme ca să-ţi dai seama. Pentru noi toţi e devreme.

— Transmite-i salutările mele!

— N-ai fost la înmormântare.

Martin îşi scutură capul.

— Nu. Am trimis o scrisoare – o să dai peste ea, când te vei ocupa de chestiile astea. Urăsc înmormântările. Îmi produc depresii care durează săptămâni. Cred că nu te-ai supărat că n-am fost acolo?

Declan clătină din cap.

— Aş fi preferat să nu fiu nici eu acolo. Se răsuci în scaun, inhalând fumul scos de ţigara lui Martin. Până la urmă, poate că o să iau şi eu o ţigară, zise el.

Martin îi întinse cutia.

— Acum, zise Declan după ce îşi aprinse ţigara, de ce ai vrut să mă vezi?

— Declan, ce se petrece?

— Nu înţeleg.

— Hai, omule, ştii tu bine! Te-ai întâlnit cu Austin McKeown în

după-amiaza zilei de şase. În seara aia a fost ucis. În aceeaşi seară, principalul său informator loialist, unul pe nume Jimmy Bryce, a fost doborât în Belfast. Iar la Dublin un om a încercat să te omoare, dar n-a reuşit decât să o omoare pe fiica ta şi pe alţi câţiva oameni.

— O coincidenţă, Martin.

— Lasă-mă cu chestiile astea! Ce avea Austin să-ţi spună de a venit până aici?

— Avea un indiciu pentru mine în cazul exploziei de la O'Donoghue.

— Nu trebuia să bată drumul până la Dublin să-ţi spună asta. Pentru astfel de lucruri există piste informaţionale.

— Nu fi naiv! Niciunul dintre noi nu foloseşte pistele oficiale pentru chestii în afara celor de rutină.

— Aşadar, n-a fost ceva de rutină.

— A fost... sensibil.

— Credea că îl pândeşte vreun pericol?

— Suntem cu toţii în pericol, Martin!

— Te-am întrebat dacă Austin McKeown credea că îl pândeşte vreun pericol anume.

— Ăsta e un interogatoriu?

— Hai, Declan, răspunde la întrebare!

— Aşa cred, da.

— Ţi-a pomenit despre Toboşar?

— Cine?

— Hai, Declan, ştii bine la cine mă refer! La informatorul lui, Jimmy Bryce.

— S-ar putea s-o fi făcut.

— Explozia a fost lucrarea loialiştilor – asta ţi-a spus?

— Martin, nu mai lucrez la cazul ăsta. I-am pasat toate datele lui Joe Healy. Are dosarele mele. Poţi să-l întrebi pe el.

— Am făcut asta deja. Nu există date despre întâlnirea ta cu McKeown.

— Nu sunt? Poate am uitat să menţionez. Isuse, Martin,

Máiréad a fost ucisă în aceeaşi seară, iar tu mă întrebi de ce nu mi-am completat dosarele!

Fitzsimmons ridică o mână.

— Îmi pare rău, Declan, ai dreptate. Numai că... Să-ţi spun adevărul, sunt puţin cam îngrijorat.

— Îngrijorat? Pentru ce?

— Cineva pune întrebări despre tine. În general, sunt îngropate într-o grămadă de acţiuni de rutină, dar sunt totuşi despre tine. Şi nu vin toate pe pistele obişnuite. Cum zici tu, oamenii din branşa noastră folosesc adesea mijloace neortodoxe ca să-şi facă treaba.

— Cine întreabă?

— Mi-e greu să-ţi spun exact. Oricine ar fi, sunt foarte inteligenţi, răspândind materialele prin mai multe agenţii. Dar, dac-ar fi să ghicesc, m-aş gândi la MI5.

Declan dădu din cap.

— Cât de sus?

— Greu de spus. Cred că m-aş gândi la cei de la vârf.

— Ce vor să ştie şi nu pot afla din dosarele existente?

Martin ridică din umeri şi trase puternic din ţigară. Băgă mâna în cutie, scoase alta şi o aprinse de la jarul celeilalte.

— Ceea ce ştii tu, zise el, scoţând fumul afară. Mai exact, ceea ce ştii tu despre explozia de la O'Donoghue. Teorii, indicii, pe cine ai interogat până acum, ce informaţii ai furnizat, ce informaţii ai fi putut păstra pentru tine. Toate astea dispersate, înţelegi? O întrebare ici, una dincolo.

— De ce-mi spui asta?

— Credeam că este evident, Declan! Suntem prieteni vechi, nu-i nevoie să jucăm şah între noi. Ştiu că eşti tensionat, dar oamenilor care pun întrebările astea nu le pasă nici cât negru sub unghie.

— Ei bine, îţi sunt recunoscător pentru informaţie, Martin! O s-o ţin pentru mine.

Declan stinse ce mai rămăsese din ţigară într-o scrumieră mare

din partea opusă a biroului şi se ridică să plece.

— Declan, te rog să consideri că e un avertisment. Cineva e interesat de tine într-un mod nu prea sănătos.

— Isuse, Martin, jumătate din Irlanda ştie asta după împuşcăturile din O'Connell Street.

— Mi-ar fi fost de folos să-mi fi spus ce ştii. Dac-aş fi ştiut, poate aş fi reuşit să te ajut.

Declan ezită. Ar fi fost o mare uşurare să împartă cu cineva cele ştiute, mai ales cu cineva pe care ar fi putut să se bazeze. Dar nu putea să se împace cu gândul că, dacă informaţiile date de Austin McKeown cădeau pe mâinile cui nu trebuia, indiferent cât de inocent ar fi fost, rezultatele puteau fi catastrofale.

— Ţinem legătura, Martin. Dă-mi de ştire dacă mai afli şi altceva.

Ieşi, având grijă să închidă uşa în urma lui. Degetele încă-i mai erau calde după ce ţinuseră ţigara.

15.39

Maşina lui Richard Wetherell trecu de porţile din metal forjat, urcă aleea şi coti la stânga, pe lângă faţada de culoarea cafelei cu lapte a şcolii, parcând într-o zonă rezervată instructorilor. Îi permiseseră să-şi lase maşina acolo ca un favor, dat fiind că avea nevoie de măsuri suplimentare de securitate. Totuşi, trebuia s-o verifice înainte de plecare – acesta era un ordin strict, de respectat ori de câte ori maşina rămânea nesupravegheată. Dar asta reducea şansele de a găsi un mic pachet negru fixat sub caroserie.

Parcarea micuţă era aproape goală. Era vineri, iar cursurile se terminaseră de aproape o oră. Toţi instructorii care nu aveau activităţi extraşcolare plecaseră. Wetherell venea aici de două ori pe semestru pentru a vorbi cu membrii superiori ai Forţei de Cadeţi, de la anul patru în sus. Niciunul dintre băieţi nu ştia ce urmăreşte, desigur. Credeau că e un tip de la armată, un biet

funcţionar trimis să facă muncă de relaţii publice şi poate să-i şi încurajeze puţin pe cei din anul şase, să se gândească serios la cariera lor în armată. Nici măcar instructorii comandanţi ai Forţei de Cadeţi nu ştiau care e misiunea lui, nici ce se ascunde cu adevărat în spatele acestor vizite.

Wetherell era vechi ofiţer în Int 14, Compania 14 Informaţii a armatei britanice, cunoscută popular sub denumirea „Detaşamentul”. Pusese bazele unei misiuni sub acoperire, cunoscute ca Plutonul 4 Infanterie, şi-şi avea sediul la cartierul general al armatei din Lisburn. Colaboratorii săi erau recrutaţi din trupele de la informaţii şi antrenaţi de SAS la Hereford.

Wetherell avea un motiv foarte simplu pentru care vizita şcoala. Îi ţinea sub observaţie atentă pe băieţii din anii superiori care s-ar fi putut dovedi potriviţi să lucreze în Detaşament sau, dacă ar fi dat greş, la vreo unitate de informaţii din provincie. Aceia pe care îi considera candidaţi potriviţi intrau în armată în modul obişnuit, printr-un examen în faţa Comisiei, după care urma trecerea unor probe care durau trei zile şi apoi, dacă erau apţi, promovarea la Sandhurst, ca locotenenţi. Dar serviciile de informaţii acţionau înainte de asta, trimiţându-i la Ashford pentru teste speciale. Făceau un stagiu scurt acolo, apoi erau trimişi nouă luni în Irlanda de Nord cu un batalion de infanterie, după care se întorceau la Ashford şi Hereford, pentru pregătiri suplimentare. În sfârşit, urmau să fie trimişi înapoi în Ulster, gata pentru prima lor misiune sub acoperire.

Int 14 avea mare nevoie de oameni dotaţi, iar Richard Wetherell era principalul descoperitor al acestora. Îi selecţiona dintr-o mână de băieţi aleşi din şcolile prestigioase din provincie. Institutul Academiei Regale din Belfast – prescurtat Inst – era, alături de Colegiul Campbell, din estul oraşului, unul dintre principalele lui terenuri de vânătoare. Motivele erau simple.

Inst, cu toate că nu mai accepta interni, era o şcoală publică, având o tradiţie îndelungată, al cărei instructor-şef (cunoscut, din anumite motive, ca Directorul) era aproape întotdeauna englez.

Era cea mai puternică şcoală de rugbi din Irlanda, unde nu se practicau nici fotbalul european, şi nici cel scoţian. Dintre elevii săi proveneau cei mai mulţi membri ai clasei conducătoare din Ulster – funcţionari civili, poliţişti şi militari cu grade înalte, avocaţi, judecători, bancheri, oameni de ştiinţă, doctori şi oameni de afaceri. Băieţii şi instructorii erau, aproape până la ultimul, protestanţi din clasa de mijloc. Iar şcoala era dintre puţinele care avea o Forţă de Cadeţi. După o verificare minuţioasă, membrii Forţei se puteau dovedi foarte potriviţi pentru munca sub acoperire, care cerea un accent local convingător şi o bună cunoaştere a regiunii.

În timp ce se îndrepta spre sediul Forţei de Cadeţi de lângă terenurile de crichet, Wetherell îl văzu pe Paul Mercer îndreptându-se în grabă spre el, venind din spatele clădirii principale a şcolii. Mercer era profesor de latină, protejat al strălucitului, dar infamului Charles Fay, al cărui regim de teroare, în departamentul său, dar şi în afară, încă mai era o legendă în şcoală.

Scoţian prin naştere, era comandant secund al Forţei de Cadeţi şi activase în trupele de informaţii înainte de a trece la catedră.

Îşi strânseră mâinile cu căldură. Cu toate că nu ştia exact care e poziţia lui Wetherell, Mercer era conştient de motivul real care stătea în spatele vizitelor sale. El, mai degrabă decât Chris Abernethy, conducătorul Forţei de Cadeţi, îl ajuta să-i selecteze pe cei mai promiţători candidaţi din fiecare an.

— Îmi pare bine că te-am prins, zise el. Alcorn i-a dus pe băieţi azi la sală. O să stăm de vorbă acolo, de îndată ce termină şi se schimbă.

— Nu le ajunge sărmanilor câte exerciţii de educaţie fizică fac în orele normale?

Mercer râse. Se îndreptară către sala de sport, aflată alături de corpul modern în care se învăţau limbile străine.

— Mai mult decât le-ar plăcea celor mai mulţi dintre ei. Dar au

avut sâmbătă un exerciţiu de marş prin Mournes, iar Chris vrea să-i păstreze în formă.

Ajunseră la sală. Mercer părea frământat de ceva.

— Cum sunt noii candidaţi? întrebă Wetherell.

— Foarte buni. Am câţiva băieţi promiţători pentru tine. Trebuie să le vezi rezultatele. Putem face asta mai târziu.

Deschise uşa care dădea spre vestiare, poftindu-l pe Wetherell să intre primul.

De cum păşi înăuntru, Wetherell avu un şoc. Ceva nu era în regulă, dar îi luă câteva secunde să-şi dea seama care e cauza, secunde care puteau să-l coste viaţa. Nu erau haine pe bănci, nici atârnate de cârlige deasupra lor. Şi niciun tropăit nu răzbătea din sala alăturată.

— Pune-ţi mâinile după ceafă şi ţine-le acolo, îi ordonă o voce tăioasă din lateral.

Cu coada ochiului drept zări o mână care ţinea un pistol îndreptat spre capul său. Îşi ridică mâinile încet, întorcându-şi în acelaşi timp capul, ca să-l poată vedea bine pe atacator.

— Privirea înainte! îi ordonă milităreşte vocea.

Accentul era englezesc. „O fi vreuna dintre glumele stupide puse la cale cu ajutorul vreunui tâmpit de ofiţer inferior", îşi zise Wetherell.

— Mercer, ia-i arma! Repede!

Paul Mercer păşi în faţa sa, cu ochii plecaţi şi cu sudoarea curgându-i pe frunte. Îl căută rapid şi îi luă Browning-ul automat pe care îl avea tot timpul asupra lui.

— Mişcă, ordonă englezul, împungându-l pe Wetherell în ceafă ca să o apuce spre sală.

Mercer o luă înainte şi le deschise uşa. Sala era goală. Începea să semene din ce în ce mai puţin cu o glumă sau cu vreun test de iniţiere. Şi apoi, ce instructor ar pune la cale un test de iniţiere, punându-şi elevul faţă în faţă cu un soldat antrenat, dotat cu o armă încărcată? începu să se gândească furios, cum să facă să întoarcă sorţii în favoarea lui.

— Acolo!

Făcu întocmai ce i s-a spus. În clipa următoare, capul îi fu acoperit cu o glugă, apoi fu răsucit şi împins brutal în spalierele de pe perete, iar mâinile îi fură ridicate şi legate de bare. Acum era complet neajutorat şi, îşi dădu seama în timp ce teama începea să-l cuprindă, se afla poate la câteva clipe de moarte. Cel puţin, aşa spera, de vreme ce alternativa pentru un ofiţer de informaţii era tortura prelungită. O mână îi apucă gleznele pe rând şi, depărtându-i picioarele, i le fixă de bare.

— Tu, du-te afară! auzi vocea englezului ordonând. Ai grijă să nu intre nimeni! Vin şi eu de îndată ce termin aici.

Pe podeaua de lemn se auziră paşi grei, apoi uşa se deschise şi se închise. Lăsă un mic ecou în uriaşa sală goală.

— Scoate-mi căcatul ăsta de glugă, zise Wetherell.

— Îmi pare rău, domnule, răspunse vocea, aproape rugătoare. Mai bine nu. E mai bine să nu vedeţi nimic din ce se întâmplă. O să încerc să fiu scurt, când va fi cazul. Dar mai întâi avem câteva chestii pe care trebuie să le facem cât sunteţi în viaţă, domnule! Pentru ancheta judiciară. Aşa încât să pară că aţi fost interogat de irlandezi.

— Cine dracului mai eşti şi tu? Cine te-a trimis?

— Mai bine păstraţi-vă suflul, domnule! Uitaţi aici, băgaţi-vă asta între dinţi, ca să aveţi ce muşca. Se spune că ajută.

Simţi gluga ridicată puţin, apoi ceva împins în gură. Un dop de cauciuc. Gluga fu trasă la loc.

În sala răsunătoare, mirosind a transpiraţie şi a sânge uscat, auzi sunetul unei lame de cuţit care era ascuţită.

10

Castletown House
Celbridge
6 octombrie
18.11

Declan voise să arunce o ultimă privire la Castletown House când nu mai era nimeni prin preajmă, ca să-şi poată face o idee mai bună asupra locului. În seara următoare, recepţia urma să marcheze începutul conferinţei şi al unor săptămâni de activitate intensă. Înăuntru încă se mai făceau pregătiri, dar afară grădinile erau pustii.

Îşi petrecuse ziua cu Concepta, prima lor zi întreagă împreună după înmormântare. Nu mersese prea bine. Nu se certaseră, dar nici nu fuseseră prea destinşi unul în compania celuilalt. Pe parcursul zilei, durerea de cap crescuse treptat. Încercase să se lungească puţin după prânz, dar asta nu făcuse decât să înrăutăţească situaţia. Până la urmă, un telefon de la Grainne Walsh îi oferise motivul de care avea nevoie pentru a ieşi din casă. Înainte de a pleca, îi ceruse Aminei să vină cu el, sub pretextul de a arunca alături de el un ochi de cunoscător asupra sistemului de securitate, dar sperând de fapt că ar putea găsi timp să discute.

În ultimele săptămâni trăise două tipuri de sentimente contradictorii. În timp ce suferea enorm după fiica sa, se surprinsese petrecând din ce în ce mai mult timp în compania singurei femei pe care o iubise vreodată cu adevărat şi care îl iubise în aceeaşi măsură. Din când în când fusese nevoit să se oprească pentru a respira, ca şi cum ar fi alergat foarte mult şi ar fi rămas fără suflare.

Prezenţa Aminei îi reamintise ceea ce pierduse. Simţământul confuz pe care îl avea înainte privitor la lipsa de dragoste faţă de Concepta se transformase acum în certitudine. Iar după pierderea lui Máiréad nu mai avea un substitut asupra căruia să-şi îndrepte sentimentele.

Era încă prea devreme pentru a spune ce se întâmplase între el şi Amina. Cu siguranţă, nu deveniseră din nou iubiţi. Nu îi făcuse niciun avans, iar ea nu dăduse niciun semn că ar fi dispusă să accepte vreunul. După toate aparenţele, ea avea să se întoarcă la

Beirut după încheierea conferinţei, lăsându-l cu adevărat singur, părăsit. Dar el avea o mică speranţă că o va convinge să mai rămână. Putea găsi o mulţime de pretexte.

Un vânt rece se pornise imediat după prânz şi erau semne că s-ar putea apropia o furtună. Mai jos de reşedinţă, Liffey curgea printre malurile verzi, în ultimele meandre înainte de a intra în oraş şi de a se vărsa în mare. Rătăciră până la malul râului şi găsiră o potecă îngustă ce se îndrepta spre est, către Leixlip.

Amina analizase pericolul unui atac al musulmanilor terorişti, pe baza ultimelor informaţii primite din Beirut. Se bănuia că unii membri ai Hezbollah-ului, din gruparea Jihad al-Islamyya, erau în Europa. Doi dintre ei, cunoscuţi asasini ai grupării şiite Amal, fuseseră văzuţi în Oslo.

Se opriră pe malul râului, adăpostindu-se de vânt într-un pâlc de copaci bătrâni. Peste apă sufla vântul, iar suprafaţa râului era încreţită de valuri. În înalt, deasupra capetelor lor, norii alergau mânaţi de vânt pe cerul mohorât. Un bâtlan ţâşni, se agită un moment, apoi dispăru. Îi înconjură o tăcere adâncă, în care vântul şi valurile erau doar simple şoapte. Lumina părea să nu mai coboare din cer. Era acolo pur şi simplu, tăcută, în pietre şi în apă, fără să strălucească, estompată de copaci şi de iarba care se legăna.

Ea îi luă braţul, apoi începură din nou să se plimbe. Trecură pe lângă o barcă amarată de un ponton de lemn. O pasăre ţipă jalnic din ierburile din spatele lor.

— Încă o mai iubeşti pe Concepta?

Părea o întrebare atât de stupidă, de banală, trivializată de nenumăratele poveşti de dragoste ieftine, întoarsă pe toate părţile în articolele tuturor revistelor pe care le citise. Şi totuşi, nu se putea abţine să nu-l întrebe. Trebuia să ştie asta, orice-ar fi fost.

Nu răspunse imediat. Nu existau cuvinte pentru ceea ce ar fi dorit să spună sau, cel puţin, nu erau uşor de găsit. Îşi spusese atât de puţine chiar şi lui însuşi, şi toate acele cuvinte

neexprimate, greşit exprimate şi confuze ameninţau să-l sfâşie ca o lamă în momentul în care ar fi îndrăznit să le rostească. Iar faptul că o lăsa pe Amina să aştepte era cel mai periculos lucru pe care îl făcuse vreodată.

— Am iubit-o pe Máiréad, zise el. Mi-aş fi dat viaţa, ca s-o salvez.

— Nu asta te-am întrebat.

Tăcerea făcu să pară că vocea ei venea de departe, de pe celălalt mal. Ar fi vrut s-o sărute, să o culce pe iarba umedă şi să facă dragoste cu ea. Dar vocea ei părea să plutească în aerul rece, luându-l în râs.

— N-am iubit-o niciodată pe Concepta, zise el. Am admirat-o, am avut grijă de ea, mi-a fost milă de ea – toate astea. Face parte din mine, nu mă pot lepăda de ea fără să-mi fac un rău, dar nu am iubit-o niciodată.

— De ce ai rămas cu ea atât de mult?

— Suntem în Irlanda. Divorţul este aproape imposibil. Iar ea este sora prim-ministrului. Tu erai în Liban. Máiréad era încă o copilă. M-am descurcat cum am putut.

— Ar fi trebuit să te întorci.

— În Beirut?

— Da.

— Ştii că n-ar fi fost posibil. Pentru niciunul din noi.

— Este posibil acum?

Rămase cu privirea aţintită dincolo de ea, pe apele agitate.

— Nu, zise el.

— Aş putea să rămân aici.

Îşi uniră din nou mâinile şi îşi continuară drumul pe potecă. Deasupra lor cerul era pătat de nori şi se întuneca pe margini. Aici nu erau apusuri grăbite ca cele de lângă Mediterană, numai scăderea treptată şi constantă a luminii şi inevitabila cădere a nopţii. Era ca şi cum ea ar fi fost dintotdeauna aici, ca şi cum viaţa ei în Beirut ar fi fost un vis, şi încă un vis care nici măcar nu era al ei. Îşi aminti un poem de Yeats, pe care îl auzise prima dată la o

oră de literatură engleză, cu ani înainte de a-l întâlni pe Declan şi de a vorbi cu el despre Irlanda. Simţise şi învăţase poemul cu inima, iar acum, în timp ce mergeau, îl recită cu o voce joasă şi caldă:

Din ierburi înalte cu flori,
Chema O'Driscoll cântând
Sălbatice raţe perechi
Pe lacul cel trist fremătând.
Vedea întunecându-se tufe
Prinse-ntr-a serii plasă,
Şi visa la părul cel lung
Al lui Bridget mireasă.

Stând printre trestii, el îi ascultă vocea, amintindu-şi de aceleaşi versuri auzite cu o altă ocazie. Ştia cum se sfârşeşte poemul, cum mireasa lui O'Driscoll era luată de un tânăr sid, un duh al văzduhului, şi nu mai este văzută vreodată. Amina ajunse la ultima strofă:

Dar sus în tării auzi
Cimpoiul din nou răsunând,
Nicicând aşa trist n-a cântat,
Mai vesel sunat-a nicicând.

Cuvintele îi erau smulse de vânt şi azvârlite peste apa cenuşie. Stăteau unul cu faţa la celălalt, aşteptând sunetul cimpoiului să coboare spre ei din văzduh, dar nu se auzea nicio muzică, doar şuierul înteţit al vântului prin ramurile dese. Se aplecă şi o cuprinse în braţe, ca şi cum ar fi făcut-o pentru prima oară, apoi o sărută. Un sărut lung, în care îşi amintiră totul şi uitară totul.

Când, în sfârşit, se dezlipiră, întunericul se înteţea deasupra râului.

— Unde putem merge? întrebă ea.

— Vino cu mine, zise el.

O luă de mână şi o conduse mai departe de-a lungul râului, apoi se abătură de la cărare într-o plantaţie de pini înalţi. Era un loc adăpostit şi întunecat sub crengile dese. Găsiră un luminiş cu un aşternut din ace de pin. Dincolo de cercul magic al copacilor se auzeau tot mai tare rafalele de vânt şuierând deasupra apei, dar în interior era linişte.

Când o atinse, ştiu că dragostea era mai importantă decât datoria, bunele intenţii sau mila, că nu mai putea face compromisuri sau să continue să plătească preţul pe care inima i-l cerea pentru a stăpâni situaţia. Nu se simţise niciodată atât de copleşit de regrete şi atât de trădat de trecerea timpului.

O dezbrăcă iute, fără să răsufle, de parcă ea ar fi putut dispărea, transformându-se într-un nor de fum. Ce ciudat, ştia de locul ăsta, deşi nu mai fusese niciodată aici cu o femeie. De parcă i-ar fi aşteptat ani de zile. Îşi scoase şi el hainele şi o întinse peste haina aşternută deasupra acelor moi. Abia mult mai târziu îşi dădu seama că îi trecuse durerea de cap.

Mai târziu stăteau îmbrăţişaţi, încălzindu-se unul pe celălalt şi ascultând furtuna pornindu-se dincolo de copaci.

— Mă mai iubeşti încă? o întrebă el. Era întuneric şi abia îi zărea silueta întinsă lângă el.

— Niciodată n-am încetat s-o fac, zise ea.

— Vreau să trăieşti aici, cu mine, zise el.

— Vom vedea.

— S-ar putea să reuşesc să obţin o dispensă. Pádraig Pearse are relaţii unde trebuie. Ar prefera o înţelegere discretă în locul unui divorţ scandalos.

— Vom vedea.

— Aş fi vrut să nu mai spui asta întruna.

— Ce altceva aş putea spune? Mă abandonezi pentru cincisprezece ani, apoi aştepţi să renunţ la viaţa şi la casa mea, pentru a fi aici cu tine. Nu e aşa uşor, Declan! Zău că nu e!

— Dar mă iubeşti?

Îl trase spre ea, amintindu-şi fiecare moment pe care îl petrecuse în întuneric gândindu-se la el, iar el nu era acolo ca să-l poată atinge.

Pe malul opus, un observator camuflat îi spiona printr-un binoclu pentru vedere în noapte. Îşi luase numele Ezekiel. Nu era un *voyeur,* nici prin gând nu i-ar fi trecut aşa ceva. Ca şi Declan, venise pentru a arunca o ultimă privire prin Castletown House înainte de începerea conferinţei. Îl recunoscuse pe comisarul-adjunct Carberry din fotografiile pe care le avea, dar femeia îi era necunoscută. Îi memoră trăsăturile, apoi îşi continuă inspecţia prin împrejurimi.

11

Castletown House
Celbridge
7 octombrie
18.53

„Este o seară perfectă pentru o recepţie”, se gândi Declan. Îşi înălţă capul şi privi în depărtare, spre Liffey, reamintindu-şi noaptea trecută. Până la urmă venise furtuna şi se întorseseră amândoi la Dublin muraţi, dar fără să le pese de asta.

Acum bătea de undeva un vânt rece, de parcă o divinitate răutăcioasă şi-ar fi făcut de cap. Dar Declan Carberry nu fusese niciodată omul care să se gândească la subtilităţi teologice. Peste râu plutea o ceaţă joasă, parcă vrând să indice venirea toamnei.

O noapte răcoroasă totuşi, dar destul de caldă, ca oaspeţii să se poată plimba prin grădină sau până la râu, fără teama de a se alege cu o răceală. Un sentiment de relaxare pusese stăpânire pe cei mai mulţi, doar cei mai sobri rezistaseră şi rămăseseră grupaţi în cercuri, discutând lucruri serioase. Ei aveau să fie durii de miercuri dimineaţa. Desigur, nu se servise alcool, din meniul

cinei lipsise carnea de porc şi nici nu erau prezente multe femei; dar aceasta era limita acceptată a ascetismului.

Oamenii se urcau şi coborau de pe terasele largi sau se plimbau încet prin încăperile frumos decorate şi luminate de candelabre. Duceau pahare cu sucuri exotice sau şerbet glasat, mirosind a trandafiri, adus de la Teheran. Cei curioşi răsfoiau meniul cu aparentă nepăsare: sufleu elveţian, chifteluţe irlandeze de somon, pateuri cu anghinare (ale căror nume, Ierusalim, fusese omis discret), pârjoale irlandeze de miel în sos de tarhon, cozi de langustă de Dublin servite cu trufe gratinate în ravioli. Cineva stătuse treaz toată noaptea pentru a traduce meniurile în arabă şi persană.

Bucătarii fuseseră sfătuiţi cu înţelepciune să încerce să aranjeze mâncarea aşa cum se obişnuia în Orientul Mijlociu. Toată carnea era *halal.* Oameni cu barbă trecuseră prin bucătării pentru a se asigura că nu se folosise vin sau vreo substanţă euforizantă de către vreun bucătar.

Cei câţiva oaspeţi occidentali erau cu toţii diplomaţi încercaţi. Cei care consumau alcool veniseră bine dotaţi şi purtau sticluţe în buzunare, pentru a bea când prindeau ocazia. Cei care erau homosexuali ştiau că trebuie să-şi găsească ceva mai bun de făcut decât să facă avansuri reprezentanţilor pietăţii islamice. Cei care erau homosexuali, dar ştiau cu cine au de-a face, se îngrijiseră deja să stea prin preajma unui simpatic prim-secretar al Ambasadei Turciei. Cei care erau heterosexuali şi aveau neveste sau amante vârâte acasă în pat se bucurau pe deplin de o noapte liberă. Nimeni nu se plictisea.

Ciaran Clark plutea printre toţi ca o lebădă pe lac, întruparea graţiei şi a bonomiei. Strângea mâini, zâmbea, făcea prezentări, îşi exersa cele zece cuvinte în arabă pe care le folosea în orice ocazie, ştia numele fiecăruia, avea numărul de telefon al fiecăruia. Era vremea lui, înainte de sosirea lui *taoiseach* şi a preşedintelui Fallon.

Era ministru de externe din aprilie. Născut la Kerry, crescut la

Dublin şi cizelat la Harvard. Casa cu gazon şi Ivy League se amestecaseră în el pentru a produce prototipul noului irlandez. Ca şi mentorul său, *taoiseach,* avea privirea îndreptată către Europa. Voia să refacă patria lui Cúchulainn şi a lui Finn Mac Cumaill, după propria viziune: încrezătoare, întreprinzătoare, clarvăzătoare şi aşezată la locul ei.

Declan îl urmări trecând plin de sine, îmbrăcat în costumul negru. În câteva rânduri, Declan se întrebase de cine ar trebui să se teamă cel mai tare: de Sinn Féin şi de băieţii lor înarmaţi din IRA, mânaţi de viziunea unei Irlande aşa cum nu fusese şi nici nu putea fi vreodată, sau de Ciaran Clark, cu costumul său Armani, mulţumit să asiste liniştit la scufundarea ţării în marea cenuşie a propriei neputinţe.

Clark îi amintea lui Declan de o pasăre. Nu se putea decide dacă de una cu un penaj atrăgător sau de una de pradă. Era prea devreme ca să ştie ce se află în spatele gesturilor politicoase şi al zâmbetelor binevoitoare. Faţa lui Clark era ascuţită, ca de vultur, încordată, cu capul balansându-se pe un gât subţire. Ochii săi observau şi înregistrau, fără să le scape ceva.

Cei doi bărbaţi îşi petrecuseră dimineaţa certându-se cu privire la cele mai bune posturi pentru supraveghetori în timpul recepţiei. Clark restrânsese numărul de oameni pe care îi putea posta Declan şi interzisese cercetările prin sondaj. Declan îi spusese că nu poate garanta siguranţa delegaţiilor în aceste condiţii. Apoi ceruse permisiunea să păstreze în perimetrul Castletown House o unitate blindată din Fiannóglach – Unitatea de cercetaşi a armatei. Clark îi refuzase şi această cerere. Discreţia era la ordinea zilei. N-ar fi inspirat încredere delegaţilor supărătoarea prezenţă printre ei a poliţiştilor şi a militarilor. Consideraţiile politice şi diplomatice trebuiau să aibă prioritate. Declan trebuia să-şi facă treaba cu douăzeci de gardieni şi cincisprezece cercetaşi ţinuţi la distanţă bună de invitaţi.

Singurul militar vizibil în sediu era generalul de brigadă O'Rahilly, şeful de stat major al Forţelor de Apărare Irlandeze, şi

principalul său adjunct, generalul-maior Walsh. O'Rahilly fusese în UNIFIL în Liban în anii optzeci şi petrecuse un an ca şef de stat major la Naţiunile Unite, însărcinat cu supravegherea armistiţiului. Cunoştea problemele legate de menţinerea păcii în Orientul Mijlociu mai bine ca oricare altul din Departamentul afacerilor externe.

Ceilalţi militari erau afară, încercând să treacă neobservaţi. Pe terasa din faţă, Declan Carberry şi căpitanul Tommy Murtagh, comandantul unităţii de cercetaşi, îşi împărtăşeau preocupările. Niciunul din ei nu avea motive de bucurie.

— Îmi pare rău de asta, Declan, îi spunea Murtagh. Aş fi adus cincizeci de oameni dacă aş fi putut. Dar sunt legat de mâini. Am făcut tot ce am putut. Am anulat toate plecările de la Curragh şi i-am lăsat în stare de alertă pe toţi cei şaizeci de oameni de acolo. Dacă o să avem nevoie de ei, vor ajunge aici rapid.

Declan privi în spatele lui, către clădirea enormă, apoi îşi roti ochii peste spaţiul deschis dimprejur. O mulţime de locuri bune de pândă pentru un asasin. Ar fi dorit să-i ţină pe oaspeţi înăuntru, dar seara caldă îi scosese pe terase.

— Să sperăm mai bine că nu vom avea nevoie de ei, Tom! Spune-le că le fac cinste când se vor termina toate astea.

Murtagh îi zâmbi.

— Trebuie să fii un om bogat, Declan Carberry, la preţul pe care îl are Guinness-ul în ziua de azi.

Declan îi întoarse zâmbetul, deşi nu era unul prea vesel. Costumul său pentru dineu fusese închiriat. Îşi scutură încet capul.

— Nu, Tom. Nu sunt deloc un om bogat. Sunt căsătorit cu o femeie bogată. E o diferenţă.

Ezekiel avea oamenii pe poziţii şi ţinea legătura cu ei printr-un sistem de comunicaţii UHF. Erau echipaţi de acţiune: combinezoane Nomex peste vestele antiglonţ, cagule negre şi măşti de gaze. Fiecare om avea două arme: un H & K MP5 pentru

intervenţii şi o puşcă semiautomată. Semiautomatele aveau lunete Laurgage pentru vedere de noapte, cu amplificatori de imagine de generaţia a treia, cele mai scumpe produse de pe piaţă. Aveau lucruri mult prea importante de făcut, pentru a-şi permite o economie cu modele din primele generaţii. Cu astea un lunetist putea repera o ţintă de mărimea unui om la trei sute de metri, în condiţii de vizibilitate scăzută.

Se uită la ceas: 18.53. Totul depindea de corelare. Diversiunea, intrarea în perimetru şi operaţiunea în sine. Dacă totul mergea bine, aveau să treacă la fapte de îndată ce lumina va începe să scadă. Faza finală a misiunii putea fi desfăşurată apoi la adăpostul întunericului. Elementul-surpriză nu era suficient. Aveau nevoie şi de întuneric, şi de viteză.

Simţi cum i se încordează muşchii feţei, iar palmele îi transpirară de nervozitate. Ăsta era întotdeauna cel mai prost moment: clipele premergătoare operaţiunii, aşteptarea prelungită, adrenalina crescând în sânge, adrenalina de care nu putea să scape încă.

Mai rămăseseră câteva minute. Se lăsă în genunchi şi spuse ceva în microfonul instalat în masca de gaze.

— Să îngenunchem pentru rugăciune, şopti el.

Nu-i putea vedea din locul în care îngenunchease, dar ştia că sunt la locurile lor, plecându-şi capetele. Sunetele pădurii îi ajunseră la urechi, sunetele blânde, timide ale unei lumi ce se pregătea pentru lăsarea întunericului. Îşi aminti prima sa escapadă la vânătoare, pe vremea când avea zece ani. Tatăl său îl luase la vânat căprioare, înarmat cu prima sa armă, un Hornet vechi de calibru 22, care fusese al bunicului său şi nu era bun cu adevărat pentru nimic altceva decât pentru împuşcat prăzi uşoare. Încă îşi amintea mirosul pădurii, trosnetul surcelelor sub picioarele sale nesigure, stelele nopţii ca cioburile de sticlă pe orizontul întunecat.

— Doamne, ascultă-ne! vorbi încetişor, ştiind că microfonul avea să-i transmită vocea către fiecare membru al grupului, fără

nicio distorsiune. Ne-am adunat aici în seara asta, sub privirile Tale...

Iar căprioara se prăbuşi de îndată ce trase, rănită mortal, căzând în zori, într-un câmp de ferigi...

— ...în ultimele zile, căutând binecuvântarea şi sprijinul Tău. Sufletele noastre sunt slabe, ocroteşte-le cu sufletul Tău.

Şi sângele roşu, şi tatăl său în picioare, ochind pentru a termina...

— Mâinile noastre sunt slabe, întăreşte-le cu mâna Ta preaputernică!

Şi căprioara tresărind pentru ultima oară şi rămânând apoi nemişcată. Feriga redusă brusc la tăcere, fără păsări, fără veveriţe... fără Dumnezeu...

— Ochii noştri sunt slabi, Te implorăm să-i întăreşti. Şi dă-ne nouă puterea de a vedea dincolo de lucruri, cum ai făcut când i-ai dat vederea supusului Tău David, pentru a putea vedea, a şti şi a înţelege.

Şi lacrimile pe care nu şi le putea stăpâni, şi vocea tatălui său, aspră şi furioasă, ca şi cum ar fi vrut să muşte din el: „Poartă-te ca un bărbat!”

— Şi dă-ne nouă curaj pentru ceea ce începem acum, căci ceea ce facem, facem în numele Tău. Iar de va pieri cineva, fie să o facă întru cauza Ta sfântă. Cerem puterea Ta şi protecţia Ta acum, în ceasul încercării noastre. Cerem toate astea în numele Fiului Tău şi în numele lui David, pe care Tu ni l-ai trimis. Amin.

Rămase tăcut. Puşca era strânsă bine între degete, grea, întunecată şi tăcută. Avea să vorbească o singură dată în această seară. Scoase un încărcător din centură şi îl montă. Avea cinci cartuşe Glaser de 7,62. Dar unul era suficient.

Declan îşi privi ceasul. La ora asta probabil că *taoiseach* şi preşedintele erau pe drum. Le sugerase să sosească înainte ca lumina să scadă prea mult, dar aveau o întâlnire în prealabil cu ambasadorul britanic, iar el socotea că aveau să vină mai degrabă

la nouă decât la opt.

Cineva tuşi uşor lângă el. Se întoarse şi o văzu pe Concepta. Era îmbrăcată elegant, în alb, cu haine făcute special pentru acea seară. Fuseseră alese după ore de discuţii şi de gândire, în care se ţinuse cont în egală măsură de politică şi de modă. Ca ţinuta de seară era izbitoare şi totuşi era puţin probabil să-l scandalizeze pe vreunul dintre oaspeţi. O eşarfă lungă şi albă îi acoperea capul. „Este foarte atrăgătoare”, gândi el, şi pentru prima oară înţelese de ce era atât de solicitată la astfel de evenimente. În seara asta, nefiind singuri, atmosfera dintre ei era mai puţin tensionată.

— Arăţi nemaipomenit, îi zise el.

— Mulţumesc. Îmi fac numărul cât pot. Aşteaptă s-o vezi pe Sheilagh Burke. S-a îmbrăcat ca o soră de la St Peter Claver.

El râse. Sheilagh Burke era o femeie prostuţă, al cărei soţ conducea fermele de păsări ale lui Pádraig Pearse din County Limerick.

— Totuşi, Concepta, ar fi trebuit să stai departe de asta. Pádraig Pearse n-avea niciun drept să te facă să vii aici în seara asta. E mult prea curând.

— Şi tu eşti aici.

— Trebuie să fiu. N-aş fi venit doar pentru petrecere.

— Pádraig s-a gândit că mi-ar prinde bine să mai ies. Iar Brannigan crede că munca mă va face să mai uit. Îi întinse un pahar. Ţi-am adus ceva. Se numeşte calpis.

El privi paharul.

— Ce-i asta?

— Este un suc exotic. Are ceva în el... am uitat ce.

— Sunt în timpul serviciului.

— Isuse, Declan, n-are un strop de alcool în el!

Nu era nici locul nici momentul, dar nu se putu abţine.

— Concepta, zise el. M-am gândit. Când se va termina cu asta – mă refer la conferinţă – cred totuşi că ar trebui să mă mut. Să-mi găsesc o locuinţă, aşa cum aveam de gând să fac înainte...

— E moartă de-abia de cinci săptămâni. Dumnezeule, Declan,

ţi-am spus că am nevoie ca tu să rămâi.

— O să fii în regulă. O să ne vedem. Numai că trebuie să fiu singur.

Se întrebă dacă decizia lui era cinstită. Chiar şi ieri-dimineaţă ar fi putut să fie. Dar acum? Credea că nu este cinstit.

— Şi cum rămâne cu mine, Declan? Te mai gândeşti vreodată şi la altcineva în afară de tine? O să fiu singură în casa aia ca un mormânt. Fără soţ, fără fiică, fără viaţă personală...

— O să mai rămân o vreme. Dar nu vei putea amâna la nesfârşit. Poate vei reuşi să mergi la ţară pentru o vreme, să stai cu familia ta. Ţi-ar prinde bine să evadezi un timp din Dublin. Iar ai tăi se vor bucura să te aibă aproape.

— Ai găsit pe altcineva, nu-i aşa?

Părea aproape ridicol. O găsise pe Amina cu cincisprezece ani în urmă.

— Prostii, zise el.

— E adevărat totuşi, nu-i aşa? Altfel de ce ai vrea s-o ştergi? Isuse, Declan, dacă-ţi închipui că o să te las să pleci cu vreo boarfă din Ballymun sau de pe unde oi mai fi agăţat-o, cred c-ar trebui să te mai gândeşti. Nu numai cu mine vei avea de furcă. Pádraig Pearse te va perpeli de viu fie şi numai dacă vei îndrăzni să-i pomeneşti de asta.

Chiar în acel moment Ciaran Clark apăru în spatele ei. Îl fixă pe Declan suspicios. Alături de el era un om înalt, cu o barbă deasă.

— Concepta, zise el, aş vrea să ţi-l prezint pe profesorul Abd al-Halim Abbud, conducătorul delegaţiei egiptene.

Ea se întoarse cu spatele către Declan, întinse mâna şi zâmbi.

— *Masa al-khayr*, zise ea pe cel mai încântător ton.

Declan o privi îndepărtându-se fără să-i spună un cuvânt. Ministrul de externe dădu politicos din cap, apoi se îndepărtă, căutând un alt VIP. Declan se pregătea să plece, când simţi o atingere uşoară pe mână. Se întoarse şi o văzu pe Amina zâmbindu-i. Ca prin minune toată furia şi încordarea îi dispărură.

— Nici nu ştii cât de bucuros sunt că te văd, zise el.

— Ea era Concepta, nu-i așa?

El dădu din cap.

— E foarte frumoasă. Nu ai fost niciodată corect când ai vorbit despre ea.

— Nu m-am gândit niciodată că e frumoasă, zise el. Nu când eram cu tine. Ea se înroși.

— Suntem aici cu treburi oficiale, comisare!

— Tot cu treburi oficiale am fost și în Liban, din câte îmi amintesc. Ca să nu mai menționez seara trecută.

Ea zâmbi, încă stânjenită. Era îmbrăcată foarte diferit față de Concepta, într-un costum cu pantaloni, iar părul ei scurt era neacoperit.

— Ciaran a fost de acord cu felul în care te-ai îmbrăcat? întreba el.

— Sunt o femeie modernă, zise ea, ascuțindu-și puțin glasul. În Algeria, fundamentaliștii, precum unii dintre cei aflați aici în seara asta, au tăiat gâtul unor fete de școală fără niciun alt motiv decât acela că nu purtau *hijab.* Așa că refuz și eu să port *hijab,* în cinstea lor. Ai ceva de obiectat?

El scutură din cap.

— Cum se descurcă? întrebă ea, încercând să schimbe subiectul.

— Concepta? Nu foarte bine. Cred că ți-am spus deja cât de rău s-a simțit după ce au murit părinții ei. Suportă foarte greu și moartea lui Máiréad. A trebuit s-o las singură foarte multă vreme, cu organizarea conferinței.

Amina nu spuse nimic, dar știa că nu e în întregime adevărat. Multe dintre seri și le petrecuse cu ea. Nu că l-ar fi condamnat: avusese propriile dureri cu care trebuise să lupte, iar faptul că era cu ea îl ajuta sau cel puțin așa îi spusese el.

— Părea supărată înainte de venirea mea.

— Da. A fost greșeala mea. Nu sunt foarte priceput în a-mi alege momentele potrivite. I-am spus că vreau să mă mut, să-mi găsesc un apartament în orașul meu.

Ea se înroşi din nou.

— Nu crezi că e cam devreme?

El îşi scutură capul.

— Discutaserăm despre asta înainte de sosirea ta. E un lucru pe care va trebui să-l fac, indiferent ce s-ar întâmpla.

— N-ar fi mai bine...

Staţia de buzunar a lui Declan sună tare. Apăsă butonul de recepţie şi vorbi:

— Carberry.

— Declan? Sunt Tommy Murtagh. Avem necazuri, Declan! Tocmai am primit un telefon de la cartierul general din Curragh. Jumătate dintre oameni au fost împrăştiaţi.

— Împrăştiaţi? Ce vrei să spui?

— A fost o alarmă pe o stradă la vest de Lucan. Ambasadorul britanic se îndrepta spre o cină cu preşedintele Colegiului Maynooth. Maşina a fost prinsă într-o ambuscadă.

12

Tommy Murtagh plecase, urmat de cei cincisprezece oameni ai săi. Întreaga unitate de cercetaşi de la Curragh fusese trecută în alertă roşie. Alte unităţi erau în drum dinspre cazărmi spre locul ambuscadei.

Declan Carberry nu pierdu nicio clipă pentru a prelua conducerea. Depăşind vociferările de protest ale lui Ciaran Clark, ajutat de Amina, adusese toţi oaspeţii înăuntru, strângându-i în salonul de dans de la etajul întâi. Era cel mai prost lucru pe care l-ar fi putut face, dar încă nu avea de unde să ştie asta.

Ca să nu alarmeze pe cineva, păstrară tăcerea asupra ambuscadei. Declan îşi jură că vor cădea capete. Nu i se spusese că ambasadorul britanic avea de gând să facă o vizită la St Patrick, un seminar teologic din Maynooth, aflat la numai şase kilometri de Celbridge.

Decizia de a aduna oamenii înăuntru fu pusă pe seama

întunericului şi a vântului tot mai puternic. Preşedintele şi *taoiseach* nu aveau să mai vină acum, desigur: asta fusese prima prioritate a lui Declan când auzise de ambuscadă. Nu putea exclude posibilitatea ca ţinta ambuscadei să fi fost, de fapt, maşina prezidenţială şi ca atacul asupra ambasadorului Reynolds să fi fost o teribilă şi poate providenţială greşeală.

Providenţială – cel puţin pe termen scurt. Declan se cutremură numai gândindu-se la ce s-ar putea întâmpla dacă Reynolds ar fi rănit sau mai rău. Relaţiile anglo-irlandeze se deterioraseră foarte mult după uciderea lui Christopher Ewart-Biggs, ambasadorul Londrei la Dublin, în 1976. Un alt asasinat era de neconceput, nu numai din punctul de vedere al consecinţelor pentru comandantul diviziei speciale. Declan simţi că începe să-l doară capul din nou.

De îndată ce oaspeţii reveniră la canapelele lor şi la sucurile exotice, Declan îşi aranjă din nou echipa. Postă zece oameni într-un cordon de-a lungul perimetrului interior de protecţie, cinci în afara clădirii şi cinci înăuntru, în puncte strategice. Ei trebuiau să facă faţă până la sosirea întăririlor de la Dublin. Amina, principala legătură a lui Declan cu oaspeţii musulmani, alertă discret câteva gărzi de corp din diferite delegaţii, atrăgându-le atenţia asupra situaţiei şi cerându-le să fie foarte atenţi.

Afară era o linişte neobişnuită.

Ezekiel îşi privi ceasul. 19.15. Ambuscada fusese produsă la momentul cel mai potrivit. Asta însemna o mare grijă de care scăpase. A doua zi, contabilul IRA din New York va primi un plic din hârtie roz, prin care va fi înştiinţat că într-o bancă din Zürich se făcuse o plată de un milion de dolari americani. Va crede că banii vin de la Noraid. Nu era aşa. Şoferul de la ambasada britanică primise deja zece mii de lire. Credea că sunt de la IRA. Nu era aşa. Ambii îşi vor ţine gurile bine închise? Ce altceva ar putea face?

Privi Transaif-ul cu cercetaşi cum iese pe poartă. Era timpul să

intre în acţiune. Echipa sa de asalt era formată din doisprezece oameni, în afară de el. Oameni puternici. Oameni cu frica lui Dumnezeu. Primul pas era să-i pună pe poziţii. Şopti în laringofon:

— Potriviţi aparatele pentru bruiaj.

La semnal, şase dintre oamenii din echipă schimbară aparatele pentru bruiaj pe frecvenţa transmiţătoarelor din perimetrul de alarmă. Nimic nu avea să se mai întâmple la centrul de comandă din interiorul clădirii. Alarma avea să fie oprită, fără ca cineva să ştie asta. Ecranele aparatelor vor arăta că totul e în regulă. Iar asta era chiar ceea ce voia, pentru că însemna că nu se va întâmpla nimic atunci când vor intra în perimetru. Sau, cel puţin, pentru asta se ruga. La urma urmei, dacă alarma nu fusese dezactivată, trebuia să anuleze întreaga operaţiune. Asta dacă nu cumva gloanţele gardienilor ar fi anulat-o înainte.

— Hai! zise el.

Siluete tăcute începură să se mişte printre copaci. Intrară în perimetru. Ezekiel privi prin lentilele binoclului pentru a observa o reacţie în clădire, semn că alarma fusese declanşată.

— Opriţi-vă, şopti el.

De unde se afla, putea vedea faţada dintr-un unghi de treizeci de grade. Comandantul gărzii postase câte un om în colţul fiecărei aripi din faţă, doi pe terasa din faţă şi doi mai jos, pe aleea de acces. Asta însemna şase, dar tot mai trebuia să afle câţi erau în spatele clădirii. Nu-şi putea permite nicio greşeală.

Planul său îi permitea să piardă patru oameni. Dacă erau mai mulţi, se năruia. Decizia de a lucra cu o toleranţă atât de mică nu fusese uşoară. În final, calculase că riscurile de a trece la acţiune cu mai mult de doisprezece oameni erau mult mai mari decât cele de a pierde prea mulţi oameni pe parcursul operaţiunii. Dacă trimitea oameni înăuntru, trebuia să-i şi scoată înainte de sosirea întăririlor de la Dublin sau de la Curragh.

Niciun răspuns. Până aici, toate bune. Paznicii de jos aşteptau confirmarea alarmei. Dar de la centrul de comandă nu veni niciun

semnal. „O să-şi dea ei seama îndată ce s-a întâmplat”, se gândi el.

— Treceţi pe poziţii!

Ultima rază de soare juca uşor peste iarba neculcată. Lumea începea şi se sfârşea aici, în pădure, printre copaci, într-un tărâm al umbrelor mişcătoare. Îşi putea auzi propria răsuflare, grea înapoia măştii, o uşoară amintire a faptului că e muritor: fiecare răsuflare îl apropia de ultima. Mai încercase asta cândva, în copilărie. O medie de cincisprezece răsuflări pe minut. Douăzeci şi unu de mii şase sute pe zi. Cinci sute cincizeci de milioane trei sute şaizeci şi opt de mii dacă trăiai să apuci şaptezeci de ani.

Oamenii săi ieşiră din pădure şi se culcară la pământ, târându-se înainte până lângă o barieră de tufişuri scunde.

— Cinci pe poziţie...

— Trei pe poziţie...

— Zece pe poziţie...

Recunoştea vocile în timp ce se târa să-şi ocupe locul, agăţându-şi puşca de o creangă joasă. În câteva secunde, toţi erau pe poziţii. Numărul şase – acesta era Capaldi – îi dădu raportul despre situaţia din spatele clădirii:

— Încă patru paznici. Doi la colţuri, doi la intrarea din spate. Toţi sunt la vedere.

— Şi acoperişul?

— Nimic.

— În regulă! O să număr începând de la cel mai apropiat om de pe şosea în sensul acelor de ceasornic, aşa cum am stabilit. Asta este rutină, nu trebuie să vă neliniştiţi. Fiecare ia o ţintă, cu excepţia lui şase şi zece. Unu şi doisprezece au distanţe mai mari – aproape trei sute de metri. Doi şi unsprezece au distanţe medii – cred că o sută cincizeci sau două sute de metri. Restul, fiecare sub o sută. Nu vreau nicio ratare, aşa că hai să luăm întâi ţintele îndepărtate pe care le-am stabilit la început.

Asta însemna el şi cu Ross. Se ridică pe coate, aşezându-şi puşca în poziţie de tragere. PSG1 cântărea aproape zece kilograme cu pat cu tot. Era bucuros că va scăpa de el după numai

un foc. Dar greutatea o făcea o puşcă ideală pentru un lunetist, dându-i stabilitate. Coborî tripodul şi îndreptă puşca în jos. Simţi patul rece pe faţă. Arătătorul mâinii drepte se îndoi uşor peste trăgaci. Respiră adânc, încet, spunându-şi că nu e nicio grabă.

Lipindu-se de puşcă, simţi începutul straniei simbioze dintre el şi armă. În mintea sa o ura, dispreţuia ceea ce putea face, transformarea pe care i-o provocase. Dar în inima sa, el şi arma erau una. Era o prelungire a eului său. Nu suporta să ucidă, dar se considera iertat şi împuternicit. „Un chirurg şi bisturiul său provoacă durere, gândea el, dar dacă vindecă bolnavul nu mai este un păcat în a vărsa sânge."

Lumea pe care o avea în faţa ochilor nu era cea reală. Imaginile amplificate erau lucruri spectrale, forme dintr-un univers paralel. Putea vedea maşinile lungi şi negre ca nişte balene eşuate, strălucitoare şi ireale. Şi pietrişul de pe alee, scăldat în toate culorile, ca o plajă pietroasă fără mare. Apoi ţinta sa. Nu era deloc un om, o fiinţă umană cu atâtea respiraţii numărate care-i mai rămăseseră, ci o stafie trăind în micul univers al puştii sale. Un om putea omorî aceste fantome fără grija că va fi pedepsit, le putea ucide şi putea merge la Dumnezeul său zâmbind, alergând către îmbrăţişarea Sa.

Capul paznicilor păru să plutească în bătaia puştii. Îşi potrivi degetul pe trăgaci ţinându-şi răsuflarea.

— Nu te mişca, murmură el. Numărul unu ţintit, şopti el în microfon.

— Doisprezece ţintit, sosi răspunsul.

Era 19.19.

În interior, Declan vorbea la telefonul mobil cu cartierul general al Gărzii:

— Nu-mi pasă dacă va trebui să aduceţi oamenii de rezervă! Aduceţi-mi toţi oamenii pe care îi puteţi aduce, şi asta acum!

— Domnule, am nevoie...

Închise telefonul şi privi prin fereastră spre terasă. Era camera

din faţă a aripii de vest. Gândea cu repeziciune. Potrivit celor de la Ambasada Britanică, dineul de la Maynooth fusese o afacere aranjată pe nepusă masă, ca între prieteni. Ambasadorul fusese aşteptat mai devreme, dar *taoiseach* îl invitase la o discuţie cu el şi cu preşedintele. Asta făcea din ce în ce mai probabilă ipoteza că adevărata ţintă a atacului fusese Pádraig Pearse. Doar dacă nu...

Dacă ambuscada fusese opera IRA – iar el nu-şi putea da seama cine altcineva ar fi putut fi responsabil – n-ar fi fost îndreptată spre cei mai importanţi doi oameni de stat ai Irlandei. Ordinul intern numărul 8 al IRA era destul de explicit în privinţa evitării militarilor şi a poliţiştilor din Republică.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât momentul şi locaţia i se păreau prea bune pentru a fi adevărate. Începea să aducă a înscenare. A diversiune. Preşedintele şi *taoiseach* n-au plecat din Dublin. Dar delegaţii erau tot aici, la Castletown House.

Afară, totul părea destul de liniştit. În depărtare, copacii înalţi reflectau lumina soarelui muribund. O pasăre tremura în bătaia vântului. Pe terasă, Paddy Delaney şi Jim Costello păzeau intrarea principală. Mai încolo, pe alee, Martin Kavanagh şi Seán Maher ţineau sub ochi poarta principală. Ei erau unii dintre cei mai buni oameni ai lui, cu toţii recrutaţi cu grijă în echipă şi aleşi pentru sarcina specială din această săptămână.

Un păun se agită pe peluză, abia vizibil în lumina apusului. Păşea în lumea sa, neatins de preocupările obişnuite ale oamenilor care îl priveau ca pe un lucru frumos, şi atât.

Într-o fracţiune de secundă, întreaga scenă se schimbă. Sub privirea lui Declan, cele patru gărzi se clătinară simultan şi se lungiră brusc la pământ, ca nişte păpuşi ale căror sfori fuseseră tăiate. Păunul ţipă, ascuţit şi precis. Tăcerea se lăsă din nou. Păunul îşi înfoie coada în întunericul ce se lăsa.

Cu degetele tremurânde, Declan apăsă butonul staţiei:

— Aici Carberry. Raportaţi-mi ce se întâmplă acolo!

Linişte. Îşi ţinu răsuflarea. Linişte.

Apăsă butonul a doua oară.

— Haide, echipa A.

Îşi dădu seama că vocea îi tremura.

Linişte.

— Pentru Dumnezeu, mai e careva acolo?

Simţea că-i sare inima din piept. Apăsă din nou butonul.

— Echipa B. Mă auziţi? Conor, eşti acolo?

— Aici Conor. Ce se întâmplă, domnule?

— Ţine-ţi oamenii în alertă! Du oaspeţii în galeria mare, dar, pentru Dumnezeu, nu băga frica-n ei! Raportează-mi de îndată dacă se întâmplă ceva. Terminat.

Se repezi spre camera de control. Nu putea să facă nimic pentru vreunul dintre oamenii de afară: muriseră înainte de a atinge pământul; precizia extraordinară a tirului îi spusese asta.

Omul de la pupitru încerca să formeze, cu disperare, un număr. În faţa lui, opt monitoare clipeau în linişte, brăzdate de liniile strălucitoare de interferenţă.

— Isuse Hristoase, ce se petrece?

Operatorul se întoarse.

— Toate monitoarele s-au dus, domnule. Cam acum un minut. Nu le pot repune în funcţiune.

— Ai văzut ceva înainte de asta?

— Pe monitoare, domnule? Nu. Era o linişte desăvârşită afară, domnule!

— Ei bine, acum nu mai e linişte. Cineva tocmai a doborât echipa A. Lasă chestiile astea şi fugi sus la întăriri! Raportează-i locotenentului Dunn!

Omul se holbă la Carberry. Faţa îi era albă.

— Isuse, omule, nu căsca gura ca idiotul! Mişcă-te!

Omul îşi înhaţă arma Steyr AUG şi dispăru pe uşă, în holul mare de la intrare. Trecu printre două coloane ionice simple şi coti la stânga spre scări. Şi atunci, lin, ca un dansator care execută cu încetinitorul paşi de o complexitate mai mare decât cea obişnuită, se opri şi începu să se rotească. Mâinile îi ţâşniră înapoi, iar puşca îi căzu zăngănind pe podeaua cu pătrate albe şi

negre.
Declan îl urmări căzând, văzu sângele împrăştiat ca un vin negru pe albeaţa coloanei şi îl auzi strigând o dată. Sau era doar un ecou în sala goală de marmură. Privi către uşa principală. În asfinţit, se distingea conturul unui om. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Numai ochii i se vedeau, din spatele geamului măştii de gaze. Se holba direct la Declan. Şi avea o puşcă semiautomată MP5 îndreptată direct spre pieptul său.

13

Asaltul fusese repetat de atâtea ori, încât operaţiunea reală părea o banalitate. Construiseră decoruri care imitau clădirea şi împrejurimile, folosind fotografii recente şi planuri ale interiorului, luate din ghiduri turistice. Dar numai cu o zi înainte avuseseră posibilitatea să estimeze forţele de rezistenţă la care se puteau aştepta.
La 19.22, patru oameni controlau parterul. Ceilalţi opt aruncau scări de aluminiu către ferestrele galeriei mari de la etajul întâi. Câteva secunde mai târziu erau la ferestre, gata să intre. La un semnal al lui Ezekiel, cei doi oameni sparseră fiecare câte un geam şi azvârliră în încăpere grenade cu gaze.
Grenadele explodară simultan, orbindu-i şi asurzindu-i pe toţi cei aflaţi în galerie. Cei doi aruncară apoi înăuntru capsule din cauciuc cu gaz lacrimogen. În câteva secunde, încăperea începu să se umple cu fum subţire, înecăcios.
Între timp, cei şase oameni din mijloc folosiseră topoare cu mânere lungi, pentru a-şi croi drum prin lemnul şi sticla ramelor ferestrelor. Nu le luase mai mult de câteva secunde.
Cei de la margine aveau MP5-urile îndreptate către cei din încăpere, în timp ce tovarăşii lor se căţărau înăuntru. În acel moment se deschise o uşă în peretele dinspre vest. Un ofiţer din Gardă se repezi în încăpere, cu arma Steyr ridicată în poziţie de tragere. O pală de gaz îl lovi peste faţă, înecându-l. Instinctiv,

ridică mâna pentru a se freca la ochi. Într-o fracţiune de secundă gazul păru să explodeze. O rafală de gloanţe îi spulberă capul şi mâna. O a doua rafală către uşă înăbuşi orice tentativă de a mai pătrunde pe acolo.

Deodată, în mijlocul gazelor, cineva începu să danseze, legănându-se şi răsucindu-se fără muzică, o umbră în fumul încolăcit. Se numea Brendan McGlinchey şi făcea parte din Gardă. Fusese trimis să-i apere pe oaspeţii din galerie. Fusese nedumerit de lumina şi de zgomotul grenadelor. Dar continua să-şi ţină strâns puşca de asalt Steyr, de parcă arma ar fi fost ancora lui într-o lume scăpată de sub control. Ochii şi nasul îi curgeau, se simţea ca şi cum gazul îl jupuia pe dinăuntru, un milion de cuţite mărunte sfâşiindu-i plămânii. Dar undeva, în mintea sa, o forţă mai puternică preluase controlul, spunându-i ce se întâmplă şi ce are de făcut. Ştia că trebuie să localizeze ferestrele şi să tragă.

Se strădui să-şi deschidă ochii prin gaz. Durerea era teribilă, îl făcea să geamă. Îşi închise ochii din nou. Era înconjurat de o lume cuprinsă de nebunie, de agitaţia animalelor prinse în capcană: urlet, lătrat, schelălăit, fără vreun gând de îndurare sau vreo speranţă de izbăvire. Iar sunetul propriei voci printre toate astea, limpede ca cristalul, complet nefiresc. Avea un încărcător plin, cincizeci de gloanţe. Numai de-ar fi reuşit să tragă, măcar câteva.

Atât de multe forme în mişcare, atât fum, atât de puţin timp! îşi aduse puşca în faţă. Membrele i se îngreunară. Se mişca, de parcă era filmat cu încetinitorul.

Un alt geam spulberat. Brendan se opri şi îndreptă puşca în direcţia din care venise sunetul. Apăsă cu putere pe trăgaci, pentru foc automat. Porni o rafală puternică, fără ţintă. Fiecare glonţ lovi tavanul. Ultimul om care urcă prin fereastră ridică arma şi îl împuşcă în gât cu un singur glonţ. Un nor de gaz lacrimogen nu punea probleme de vizibilitate. Atacatorii purtau ochelari pentru vedere nocturnă. Puteau recunoaşte o ţintă de mărimea unui om la trei sute de metri distanţă, în lumina stelelor. Să-l recunoască, să-l ochească şi să-l doboare.

Toţi cei opt atacatori erau acum în încăpere. Se auzi un sunet de foc automat dinapoia uşilor, urmat de nişte strigăte gâtuite. Gardienii rămaşi opuneau o rezistenţă dârză echipei de asalt care venea de la parter.

Lăsând doi oameni să păzească mulţimea care, cu un minut mai devreme, fusese o strălucitoare colecţie de VIP-uri şi gărzile lor de corp, liderul intruşilor îi trimise pe ceilalţi la uşile principale. O grenadă cu gaze în acel loc ar fi contraproductivă: i-ar fi afectat pe propriii oameni care luptau să urce scările în aceeaşi măsură în care i-ar fi dezorientat pe gardieni. Ezekiel ordonă oamenilor săi să-şi regleze armele pentru foc cu foc. Cu degetul mare mută butonul de foc al armei sale de pe F pe E, poziţia pentru foc cu foc.

De partea cealaltă a uşii, schimbul de focuri de armă continua. Era ca şi cum ai fi ascultat un televizor pornit în camera de alături. Asta îl făcea pe Ezekiel să se simtă mai lipsit de substanţă ca niciodată, de parcă nimic din toate astea nu se întâmpla. Se pregăti să recreeze realitatea din carne şi sânge. Să participe la sacrificiu, la actul jertfei. Să ia asupra lui sudoarea şi sângele, şi cuiele; să devină una cu Dumnezeu. Ăsta era tot rolul acţiunii. Era cina lui Dumnezeu, cu o armă în locul cupei. Pentru a doua oară în viaţa sa declanşase focul şi fumul în căutarea dragostei. Ridică piciorul şi lovi uşa, deschizând-o.

Trase de două ori, rapid, lovind câte un poliţist cu fiecare foc. Doi dintre oamenii săi se strecurară afară pe sub focul de acoperire. Dar când al treilea ajunse la uşă, o rafală de foc automat îl aruncă înapoi în încăpere, doborându-l. Dintre cei şapte gardieni care apărau scările numai doi mai erau încă în viaţă. Cel care tocmai trăsese era ascuns după un piedestal de marmură pe care trona un bust georgian. Ezekiel îl auzi punându-şi în armă un încărcător nou şi se dădu înapoi, în timp ce omul trase din nou în direcţia uşii. Se auzi un singur foc dintr-un MP5 şi Steyr-ul tăcu. Ezekiel ieşi din nou pe palier. În acel moment, ultimul gardian aruncă arma şi păşi înainte cu mâinile ridicate.

Ezekiel îl doborî pe loc, sacrificând un singur glonţ tras în frunte, curat. Nu-şi puteau permite să ia prizonieri.

În galeria mare haosul se transformase în supunere laşă. Era 19.24. Prin încăpere bătea o briză uscată, care împrăştia rapid gazul. Oaspeţii, îmbrăcaţi pentru o seară călduroasă, tremurau. Câţiva erau aplecaţi înainte şi vărsau. Concepta Carberry găsise un scaun şi se aşezase pe el, respirând din greu. În apropiere, Ciaran Clark făcea tot ce putea să stea mai departe de oaspeţi. Amina era cu un grup de femei musulmane, încercând să le calmeze. Îşi aruncase deja arma într-o vază goală. Anii de experienţă o învăţaseră să ştie când merita să lupţi şi când era mai bine să aştepţi.

Ezekiel se întoarse înapoi în încăpere. Detectă o mişcare cu coada ochiului. O gardă de corp algeriană, recuperându-şi forţele, încerca să-şi scoată arma ascunsă sub smoching. Ezekiel făcu doi paşi spre el, ţinti şi trase. Bărbatul căzu, zbătându-se, pe podea. Ezekiel trase din nou. De data asta, garda de corp rămase nemişcată.

— Rodriguez, Nielsen, căutaţi-i pe ceilalţi! Oricine are o armă e gardă de corp. Aliniaţi-i acolo! Se opri, apoi îşi smulse radio-emiţătorul de la piept. Aici e Băieţaşul. Răspunde, Cocoşule. Terminat.

Se auzi un pârâit, apoi o voce răspunse:

— Cocoşul. Aici este linişte.

— Mişcaţi-vă fundurile încoace acum! în patru minute vom fi gata.

— Vom fi acolo în două minute. Terminat.

Îşi puse radioemiţătorul la loc şi vorbi din nou în laringofon:

— Freeman? Robbins? Cum merge treaba acolo jos?

— Parterul este în siguranţă. Avem un prizonier. Nu e arab.

— Trimite-l sus cu Freeman. Robbins, tu rămâi şi fii cu ochii-n patru până coborâm noi.

Îşi verifică ceasul.

Rodriguez şi Nielsen scoseseră în rând şapte oameni. Armele

lor erau pe podea. Ezekiel se apropie de ei.

— Ăştia-s toţi?

— Toţi cei care aveau arme.

— Împuşcaţi-i! Rodriguez, ocupă-te tu de asta! Nielsen, verifică ieşirea!

Gărzile de corp nu le erau de niciun folos. Chiar şi mai rău, în timpul retragerii le-ar fi putut face probleme. Rodriguez îşi îndeplini sarcina cu eficienţa şi calmul unui măcelar care omoară vite. Îşi montă un încărcător nou; să te opreşti la jumătate pentru a-ţi încărca arma era sadic şi neprofesionist.

— Jos! ordonă el.

Un om execută ordinul, ceilalţi îl priviră confuzi, neînţelegând. Puţini dintre ei înţelegeau cuvinte în engleză. Rodriguez îi împinse în genunchi. Unul câte unul îngenunchează. Apoi îi puse să se întindă pe burtă.

Se plimbă de-a lungul şirului, trăgând în capete. Câte două gloanţe în fiecare. Niciun supravieţuitor.

În timp ce împuşcăturile se stingeau, un om din echipa de la parter intră aducându-l cu el pe Declan Carberry. Cu ţinuta de seară arăta ca un diplomat oarecare.

— Pune-l lângă ceilalţi, ordonă Ezekiel. Era 19.26. Ezekiel se aşeză în faţa delegaţilor.

— Toţi cetăţenii irlandezi să facă un pas înainte, ceru el.

Vocea îi era amplificată grotesc de un dispozitiv prins în muştiucul măştii sale.

Niciunul nu se mişcă.

— Nu vreau eroi, zise el. Îi vreau numai pe musulmani. Restul sunteţi liberi să plecaţi.

Nimeni nu păşi înainte.

Ezekiel nu avea timp de pierdut. Se repezi în mulţime şi se întoarse trăgându-l pe Ciaran Clark după el. Faţa lui îi era cunoscută lui Ezekiel din fotografiile din ziare. Ministrul de externe se smiorcăia în timp ce era tras în faţă.

— Vreau să mi-i arăţi pe oamenii tăi, zise el. Dacă nu, te omor.

Dacă încerci să bagi vreun musulman printre ei, te omor.

Cu ochii înlăcrimaţi şi cu gâtul uscat, Clark făcu aşa cum i se spusese. Bătăliile astea nu erau genul lui. Alţii trebuiau să poarte stindardele. Îi indică pe cei din echipa lui unul câte unul, iar aceştia fură trimişi de atacatori în mijlocul încăperii. Irlandezii din armată, O'Rahilly şi Walsh, puteau fi uşor recunoscuţi după uniformele pe care le purtau.

Clark îl văzu pe Declan Carberry. Era tentat să-l lase acolo, dar ştia că n-ar merge – Carberry n-arăta nici pe departe ca unul din Orientul Mijlociu. Şi, în orice caz, Ciaran avea nevoie de un ţap ispăşitor pe care să dea vina pentru acest fiasco. Arătă cu degetul spre Declan.

Făcând asta, îşi aminti de Concepta, ascunsă vederii, lângă un grup de femei musulmane, cu rochia ei lungă şi cu eşarfa pe cap. Ciaran păşi înainte şi încercă să o scoată, dar Ezekiel îşi scutură capul şi o împinse înapoi.

Înainte ca cineva să poată mişca, Amina se repezi la Concepta şi o împinse din nou în faţă.

— Prostănacul, strigă ea la Ezekiel. Nu vezi că nu-i musulmană? O cheamă Concepta Carberry şi e sora prim-ministrului. Dacă o lichidezi, o să plăteşti al dracului de scump.

Ezekiel ezită, apoi dădu din cap şi îi spuse Conceptei să se alăture irlandezilor.

— Dar tu? o întrebă Ezekiel, înhăţând-o pe Amina de braţ. Tu nu eşti musulmană?

Ciaran Clark păşi înainte scuturându-şi capul.

— Numele ei este Amina Bustani şi e libaneză. Uitaţi-vă pe lista de invitaţi dacă vreţi.

Ezekiel se uită mai de aproape. Îşi aminti faţa ei din seara trecută, când era pe malul râului cu şeful securităţii. Cealaltă femeie trebuie să fi fost soţia lui. Atunci cine era aceasta? După aspect şi după comportamentul de ieri seară nu era delegată. Era o membră a gărzii făcând pe arăboaica? Sau cineva mai interesant? Dădu din cap în timp ce ea era împinsă înapoi în

grupul de ostatici.

— Pentru Dumnezeu, ea nu e delegată, veni un strigăt din spate.

Declan ieşi înainte, încercând s-o pună pe Amina în siguranţă. Atacatorul cel mai apropiat de el se întoarse şi ţâşni, punându-i ţeava MP5-ului la tâmplă.

Pentru o clipă, durerea de cap a lui Declan dispăru miraculos, apoi Castletown House se prăbuşi grămadă peste el, strivindu-l fără speranţă. Marmura, sticla şi aşchiile de lemn făcură un întuneric la fel de greu ca plumbul.

14

Dublin
8 octombrie
10.45

Mergeau pe nişte străzi obişnuite, cu oameni obişnuiţi. Sau, cel puţin, aşa părea. Declan nu mai putea distinge între banal şi grotesc. În capul său o durere surdă îi amintea de lovitura pe care o primise cu mai bine de paisprezece ore în urmă. La spitalul St James îi răseseră o parte din păr ca să-i coasă rana. Îşi tot ducea mâna la bandajul care o acoperea, de parcă ar fi vrut să-l sfâşie. Pulsaţia din capul său era mai blândă decât oricare dintre durerile sale de cap. Îi dăduseră tranchilizante la spital, dar îl avertizaseră să nu folosească prea multe sau să le ia prea des. De parcă i-ar fi păsat.

Cineva fusese acolo, să-l aştepte la ieşire. Nu unul dintre oamenii săi, ci un individ în costum gri, care arăta şi se purta ca şi cum ar fi făcut parte din serviciile de informaţii. „Acum sunt o grămadă”, se gândi Declan. Dar nu spuse nimic.

Câţi muriseră în seara trecută? Douăzeci dintre oamenii lui, asta cu siguranţă. Toţi ofiţeri pe care-i cunoscuse personal, oameni buni, pentru care se simţea responsabil. Şi îi urmărise

omorând gărzile de corp, şapte oameni, toţi străini, toţi aflaţi în grija sa. Dar după ce-şi pierduse cunoştinţa? N-avea nicio idee. Îşi amintea numai că se trezise într-o cameră rece şi albă de spital, cu capul pocnindu-i de durere şi cu gândurile învălmăşite.

Omul în costum refuzase să răspundă la vreuna dintre întrebările sale. Aşteptase răbdător când Declan fusese dus la radiologie şi fusese supus la o serie de teste. Când i-au dat un diagnostic relativ bun, după zece, omul ceruse să fie externat imediat. Doctorii ar fi preferat să-l mai ţină pe Declan sub observaţie încă douăzeci şi patru de ore, dar omul insistase, aşa că i-au dat drumul.

Acum coborau cu maşina pe Nassau Street, având în stânga lungul şi cenuşiul zid de la Trinity College. Nu era niciun semn oficial pe automobilul Volvo de culoare neagră, dar în acea dimineaţă târzie, traficul părea să se ţină departe de el ca printr-un soi de magie. Dublinul nu i se păruse niciodată lui Declan mai ireal şi mai lipsit de substanţă. Bănuia vag încotro se îndreptau.

Maşina încetini la sediul guvernamental din Merrion Street, cotind în parcarea ministerului de-a lungul aripii de nord. O luară la dreapta printr-un pasaj acoperit, unde însoţitorul lui Declan îl grăbi. De la etajul întâi urcară într-un un lift. Era un drum scurt până în camera de consiliu. Doi soldaţi înarmaţi cu automate Steyr stăteau de gardă în faţa uşii capitonate. Omul în costum flutură un permis şi uşile se deschiseră.

O masă pătrată ocupa cea mai mare parte din încăpere. Pe pereţi atârnau portrete de figuri istorice, inclusiv personalităţi contemporane. În capătul mai îndepărtat al mesei stătea Pádraig Pearse Mangan, arătând mult mai neliniştit decât şi-ar fi putut imagina Declan. Lângă el erau adunaţi alţi şapte oameni, pe care Declan îi recunoscu. Generalul-locotenent Denis Quaid, şeful Statului Major al armatei; Tomas O'Sullivan, ca şi Declan, comisar-adjunct al Gărzii; Martin Fitzsimmons, comandantul Diviziei C3, Seán Roche, ministrul Justiţiei; Pat Devlin, comisarul Gărzii, Eoin Ceannt, reprezentantul Irlandei la Comisia

Europeană pentru Terorism; Ciaran Clark, alb la faţă şi încă şocat. Un stenodactilograf stătea la un capăt al mesei, pregătit să noteze. După cum se vedea, avuseseră cu toţii o noapte de nesomn.

Ciaran Clark se ridică şi îi oferi un loc. Pádraig Pearse îi aruncă o privire, apoi se uită în altă parte, stânjenit. Se lăsă o tăcere rigidă, apoi *taoiseach* păru să se reculeagă:

— Mulţumim că ai venit, domnule Carberry. Îmi pare rău că a fost nevoie să te scoatem din spital, dar avem o situaţie de criză aici şi am vrea să-ţi punem câteva întrebări.

— Întrebări? Despre ce? Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat. Tocmai încercam să aflu când am fost adus încoace.

— Domnule comisar-adjunct, îl întrerupse Roche, poate vei începe prin a recapitula alături de noi măsurile de securitate pe care le-ai luat pentru conferinţa de la Castletown.

Declan se întoarse către cumnatul său.

— Pádraig, pentru Dumnezeu, nu-mi spune nimeni ce s-a întâmplat aseară? Amina Bustani e vie? Oamenii mei?

— Vrei, te rog, să răspunzi la întrebarea ministrului Justiţiei, domnule Carberry? Sunt lucruri pe care trebuie să le ştim.

Declan îi privi pe cei aşezaţi în jurul mesei. Companionii săi aveau cu toţii feţe de piatră, pe care nu se putea citi nimic.

— Te rog, spune-le ce ştii, Declan! E pentru binele nostru. Tómas O'Sullivan păru stânjenit.

Declan voia să iasă. De ce îi ascundeau adevărul? Era suspectat de colaborare cu teroriştii care atacaseră conferinţa? Puteau fi atât de absurzi?

— Este un dosar în biroul meu cu toate detaliile despre măsurile de securitate, zise el. Vă puteţi uita în el dacă vreţi.

— Vrem să auzim versiunea ta despre modul în care au fost luate măsurile de securitate. Trebuie să ştim cine la ce avea acces. Dacă a fost un informator în Unitatea Specială de Detectivi trebuie să-l depistăm. Repede.

— Nu a fost niciun informator. Toţi oamenii implicaţi în

operaţiune erau acolo aseară. Din câte ştiu, sunt toţi morţi. Dacă vreţi să aflaţi ce n-a fost în regulă, aţi putea începe prin a-l întreba pe domnul Clark, aici de faţă, cine e responsabil pentru restrângerea forţelor de securitate la treizeci şi cinci de oameni şi pentru refuzul de a permite prezenţa întăririlor.

Pat Devlin, comisarul-şef al Gărzii, se apleca înainte. Era un prieten vechi. Acum însă era foarte rece.

— Înţeleg că aceste decizii au fost ale tale. Aparent, *taoiseach* şi domnul Clark au încercat să te convingă să întăreşti securitatea, dar ai ales să ignori recomandările lor.

Ciaran Clark examina cu interes tăblia mesei. Pádraig Pearse privea înainte, fără să spună ceva.

— Asta este o distorsionare deliberată a celor întâmplate. Eu...

— Domnule Carberry, te-aş avertiza să nu încerci să dai vina pentru propria dumitale slăbiciune organizatorică pe seama lui *taoiseach* şi a unui membru al Cabinetului.

Devlin era un om puternic, foarte apropiat prim-ministrului, ieşit în faţă în lupta cu IRA. Declan ştia că nu e un om cu care te puteai pune uşor.

Acum ştia deja ce se petrecea. Căutau un ţap ispăşitor pe care să dea vina pentru fiascoul din seara precedentă. Cine era mai potrivit decât cumnatul lui *taoiseach*? Ce sacrificiu mai bun, ce evidenţă mai clară pentru bunele intenţii ale guvernului ar fi putut găsi?

— Am plasat toţi ofiţerii din Gardă care mi-au fost repartizaţi, la care se adaugă cincisprezece soldaţi din Sciathán Fiannóglaigh. Trebuia să fie trei schimburi. Schimbul B era la datorie la ora respectivă.

— Sub comanda ta directă?

— Acolo, da.

— Care era structura de comandă? întrebă Roche.

Întrebările au continuat fără pauză peste o oră. În tot acest timp, lui Declan îi vâjâise capul şi începuse să i se facă greaţă. Îl

puseseră la zid şi nu avea niciun mijloc de apărare. Oameni mult mai puternici ca el hotărâseră că trebuie să cadă capul lui, ca să fie salvate ale lor.

— Domnule Carberry, începu Pádraig Pearse ezitând, îmi pare foarte rău pentru asta, dar s-a decis că trebuie să fii suspendat din funcţie în timpul anchetei privitoare la crimele din seara trecută. Ca ofiţer de poliţie cu responsabilitate maximă pentru securitate nu poţi fi absolvit de vina pentru cele întâmplate. Ancheta va stabili dacă a fost sau nu o scurgere de informaţii şi, dacă a fost, cum şi când a apărut. Vom avea nevoie de un raport complet despre măsurile de securitate luate la Castletown House, cu procedurile speciale pentru cazurile de urgenţă şi cu o analiză completă a ceea ce a mers prost. O să mi-l pui pe birou marţi dimineaţa la prima oră. E clar?

— Da, domnule.

— Ştim că trebuie să fie o lovitură foarte grea pentru tine, pe lângă toate prin care ai trecut, dar poate îţi vei da seama că nu aveam de ales. Îţi mulţumesc că ai venit aici direct de la spital. Sunt sigur că gestul ăsta nu va fi uitat de comisia de anchetă.

Formalitatea distantă a limbajului lui Pádraig Pearse îl alertă pe Declan, semnalându-i că este el însuşi foarte speriat. Urmările atacului din seara trecută, fără a mai pune la socoteala ambuscada în care fusese prins ambasadorul britanic, care veneau să pună capac exploziei de luna trecută şi morţii lui Máiréad, nu vor fi uşor de înlăturat. Vor cădea mai multe capete decât cel al lui Declan. Mai multe cariere se vor clătina. Din ceea ce ştia, întregul guvern putea fi pus la zid în câteva zile. Nu era de mirare că încearcă să dreagă ce mai puteau, atât cât mai puteau.

Se ridică în picioare. Pentru o clipă se clătină, iar Tómas O'Sullivan întinse o mână pentru a-l sprijini.

— Sunt în regulă, zise el. O să ies. Cunosc drumul.

— Un cercetaş te va conduce. Du-te acasă şi odihneşte-te!

Se întoarse de la uşă.

— Acum, că am trecut prin asta, zise el, poate unul dintre voi

îmi va spune ce s-a întâmplat după ce am fost doborât aseară.

Dar nimeni nu îi răspunse. Uşa se deschise şi fu condus afară în tăcere.

15

Paddy O'Leary îl aştepta la jumătatea culoarului. Fusese secretarul particular al lui *taoiseach* câţiva ani înainte ca Pádraig Pearse să ajungă în funcţie. A patra generaţie de republicani votase Fianna Fáil imediat după ce IRA oficială abandonase decizia de a nu participa la alegeri. Trecutul îi era întunecat, dar avea reputaţia unui om dur, care-şi veghează stăpânul ca un şoim. El şi cu Pádraig Pearse erau prieteni încă din şcoală. După cum spunea Concepta, el era singurul om în care fratele ei avea încredere cu adevărat.

— Domnule Carberry, zise el, vreţi să mă urmaţi?

— Am terminat aici, zise Declan. Mă îndrept spre casă. Pentru Dumnezeu, Paddy, sunt pe jumătate mort, într-un fel sau în altul.

— Sunt ordinele speciale ale lui *taoiseach,* domnule, dacă nu vă supăraţi.

„Ordinele speciale ale lui *taoiseach."* Ce dracu' de joc mai juca şi Pádraig Pearse? Declan ezită, apoi îl urmă pe Paddy pe culoar. Cercetaşul nu veni după ei.

— Dacă aşteptaţi aici, domnule, zise Paddy invitându-l într-un mic birou, *taoiseach* va sosi imediat.

— Paddy, poţi să-mi spui ce se întâmplă?

— Nu, domnule! Nu pot. Ştiu doar că au fost probleme foarte mari şi că încă mai sunt. Asta e tot ce ştiu, pe onoarea mea! îmi pare rău.

Pádraig Pearse sosi douăzeci de minute mai târziu şi îl găsi pe Declan deşurubând capacul cutiei cu tranchilizante.

— Îl chem pe Paddy să-ţi aducă un pahar de apă pentru alea, zise el, ieşind repede. Când se întoarse, Declan îşi dădu seama că nu mai avea nimic din siguranţa pe care o afişase în ultima oră şi

că era mult mai agitat.

— Sfântă Maria, Maica lui Dumnezeu! exclamă el, aşezându-se în faţa lui Declan.

Biroul era mobilat sărac, cu câteva scaune din lemn, inconfortabile, şi cu o masă aşezată în colţ, care putea fi trasă în mijloc pentru întruniri.

— Vreau să mă duc acasă, Pádraig, zise Declan.

— Rămâi acolo, pentru Dumnezeu, Declan! N-am terminat cu tine încă.

Se auzi un ciocănit şi Paddy O'Leary apăru cu o tavă. Pe ea erau două pahare şi o sticlă de apă Ballygowan. Declan luă pastilele şi aşeză unul din pahare pe masă.

— Isuse, Declan, îmi pare rău pentru cele întâmplate adineauri! N-am putut să fac nimic, crede-mă! Nu poţi să-ţi imaginezi ce presiuni...

— Scuteşte-mă de recital, Pádraig. Spune-mi doar ce s-a întâmplat aseară. Concepta se pare că n-a păţit nimic. Dar ceilalţi? Sunt vii cu toţii?

— Vii? Posibil. Dumnezeule, aşa sper. Uite, vrei să arunci o privire la astea?

Scoase din buzunar o bucată de hârtie împăturită şi i-o dădu lui Declan. Mâna îi tremura. Se întinse după cel de-al doilea pahar de pe tavă, scoase o sticluţă din buzunar şi umplu paharul pe jumătate cu whisky.

— Maica Domnului, zise el din nou, ridicând paharul la gură şi golind conţinutul dintr-o singură înghiţitură.

Declan nu zise nimic în timp ce el îşi umplea paharul din nou.

— Nu cred că ai voie să bei.

Declan scutură din cap. Despături hârtia şi o întinse. Era o hârtie albă, A4, care se putea cumpăra în orice magazin. Un mesaj scris la maşină trona în mijlocul paginii:

Profetul care va pretinde că aduce cuvântul Meu şi pe care nu i-am poruncit să-l rostească, sau cel care va vorbi pentru alţi

dumnezei, chiar şi el va trebui să moară. Aşa grăit-a Dumnezeu. Lăudat fie Dumnezeu. Cuvântul său este adevărul şi va rămâne veşnic.

Declan ridică privirea.

— Ce-i asta, pentru Dumnezeu?

— Era în cutia mea poştală, azi-dimineaţă. Paddy l-a găsit. Citatul cu care începe este din Deuteronom.

Domnul a văzut şi Domnul a auzit de multă răutate printre popoarele fiilor oamenilor. Lăudat fie Domnul şi lăudat fie Fiul Său. Aleluia. Am ieşit din flăcări şi nu am fost atins. „Dacă vei trece prin foc, nu vei fi ars şi flăcările nu te vor mistui” (Isaia 43:2). Am ieşit din fum şi nu am fost orbit „Şi fum s-a ridicat din fântână, ca fumul unui cuptor mare” (Apocalipsa Sfântului Ioan 9:2).

— Isuse, Pádraig, astea sunt nişte tâmpenii. Nu-mi spune că te-ai apucat să asculţi predicatori de pe la colţuri de stradă.

— Citeşte mai departe, Declan!

Faptele abominabile din Arabia vor pieri de sabie. Următorii sunt cu noi şi sunt cu toţii supuşi totdeauna fricii de moarte, căci Domnul nu are milă de cei care nu-i ştiu frica şi nu se tem de mânia Lui. „Căci cruda mânie a Domnului se revarsă asupra ta.”

(2 Cronicile 28:11).

Dintre Copiii Egiptului, doi. Din triburile din Arabia de asemenea, doi. Dintre Fiii Libanului, doi, iar din Siria, la fel. Dintre cei care sapă în Algeria doi, iar din Libia doi. Dintre locuitorii pământului care se întinde peste două mări, unde sfântul Constantinopol a fost cândva victorios, doi. De la mezi şi perşi doi. Din corturile Afganistanului doi. De la ţărmurile îndepărtatei Malaezii doi. Dintre femei avem şase.

Ei sunt însoţitori ai diavolului, iar vieţile lor nu valorează nimic

în ochii Domnului. Amintiţi-vă de ei când intraţi în camera de Consiliu (să ţineţi sfat, dar cel mai bun sfat este cu Dumnezeu). „Iar sfatul Domnului, rămâne în veac, gândurile inimii Lui, din neam în neam.” (Psalmul 32:11).

Declan aşeză uşor hârtia în poală.

— Spune-mi ce ştii, zise el.

Pádraig Pearse se uită fix la el câteva clipe, de parcă ar fi încercat să-i citească gândurile.

— Cât ai fost inconştient, am reuşit să luăm declaraţii de la Ciaran şi de la echipa lui. Au fost neatinşi. Concepta, după cum spuneai, a fost lăsată să plece. N-a păţit nimic, dar am trimis-o la ţară. Martor mi-e Domnul, are nevoie de odihnă. Singurele victime au fost oamenii tăi şi gărzile de corp. Delegaţii au fost luaţi de atacatori şi ceilalţi au fost închişi în galeria mare. Dar au văzut prin ferestre ce s-a întâmplat. Respiră adânc şi luă o gură de whisky. O dubiţă cu geamuri fumurii aştepta pe alee. Ostaticii au fost îmbarcaţi alături de atacatori şi apoi au demarat în viteză. Plecaseră de aproape opt minute când au sosit primele întăriri la Castletown. Până când clădirea a fost cercetată şi au socotit că nu e niciun pericol să-i elibereze pe supravieţuitori, au mai trecut zece minute sau chiar mai mult.

— Ce s-a întâmplat cu ambasadorul britanic? A fost numai o diversiune?

— A, englezul a fost atacat serios, nu e nicio îndoială. Nu e rănit, dar e foarte şocat. A fost un schimb de focuri teribil, cu armele scăpărând ca într-un western. O gardă de corp a fost ucisă, iar şoferul a fost rănit. Atacatorii au fugit înainte ca poliţiştii să ajungă acolo. După cum spui, a fost o diversiune menită să atragă oameni de la Castletown şi de la Curragh. Ca să-ţi spun drept, le-a reuşit.

— IRA?

— Ei, acum să nu tragem concluzii pripite. Aşa pretind cei din Downing Street, iar eu nu mă voi împotrivi: e clar că ei sunt

suspecţii, ei sau INLA. Dar biletul ăla de pe genunchii tăi nu a fost scris de un membru Sinn Féin.

— Crezi că asta e originală? Ar putea fi o farsă.

— Farsă pe dracu'! E cât se poate de serios.

— Eşti sigur de asta?

Tranchilizantele începuseră să-şi facă efectul. Mintea lui Declan începea să se limpezească. Se întrebă dacă-i vor mai da un alt flacon după ce acesta se va termina.

— Ca să începem cu asta, niciun cuvânt nu a fost suflat presei. Şi nici nu va fi. Toată treaba va fi ţinută sub perdea mai ceva decât taina de la Fatima. Slavă Domnului că am fost atât de inspiraţi să nu permitem accesul presei aseară la Castletown! Nimeni nu trebuie să afle ceva.

— Isuse, Pádraig, cred că nu eşti serios când te gândeşti să ţii un lucru ca ăsta secret mult timp.

Pádraig Pearse îşi scutură capul. Părea foarte obosit. Mai mult decât atât, părea foarte îmbătrânit. Ridică paharul la buze şi îşi umplu gura cu whisky.

— Bineînţeles că nu. Dar cu cât stă mai mult departe de presă, cu atât e mai bine. Ultimul lucru de care avem nevoie este să ne trezim cu jumătate din echipele de televiziune ale lumii aici, în Dublin. Am dat ordine precise să se păstreze tăcerea şi cred că se va menţine, cel puţin pentru o vreme. Oricum, aşa cum am spus, se pare că oricine a scris acel bileţel de amor ştie exact ce s-a întâmplat. Ceea ce înseamnă că nu e un oarecare din public.

Declan flutură hârtia în aer.

— Pentru Dumnezeu, Pádraig, asta e opera unui nebun.

— Este? Mă bucur că eşti aşa de sigur. Din ce am auzit până acum, aseară a fost vorba de nişte profesionişti. Mă îndoiesc că ai găsi capete mai lucide în ordinul iezuiţilor. Nu cu nebuni avem de-a face.

— Atunci cu cine? Care e motivul? Ce scop au toate astea?

— Ah, n-am nicio îndoială că vom afla destul de curând. Pentru moment, tot ce ştim este că cineva ne-a luat ostatici delegaţii, că îi

păstrează într-un loc sigur şi că a intrat în legătură cu mine.

— Asta nu e tot, zise Declan.

— Ce mai e?

— Ştim că nu sunt musulmani. Biletul dovedeşte asta. N-a fost opera unor rivali geloşi sau a unora de genul ăsta. Mă îndoiesc foarte tare şi că e mâna unuia dintre grupurile civile de opoziţie din Orientul Mijlociu. Dacă mă întrebi pe mine, pare mai degrabă să fie disperarea unor creştini lunatici.

— Maica Domnului să ne apere de ei. Dar s-ar putea să ai dreptate. O să cer să fie examinată şi pista asta.

Ridică paharul şi luă o înghiţitură mică.

— Pádraig, nu ai terminat de povestit. Ce s-a întâmplat după ce a demarat dubiţa? Trebuie să fi existat o descriere amănunţită. N-a putut fi oprită la un baraj?

— S-au format baraje în mai puţin de o oră. Fiecare drum pornind dinspre Celbridge, pe o rază de optzeci de kilometri. Nici urmă de dubiţă. Sunt două posibilităţi: fie s-au dat la fund undeva în interiorul acestei zone, fie au reuşit să abandoneze dubiţa şi să-i scoată pe ostatici cu altceva.

— Aş merge pe cea de-a doua variantă. O să găsiţi dubiţa în vreun garaj sau în vreo parcare.

— Căutăm.

Pádraig termină whisky-ul şi puse paharul deoparte. Ştia întotdeauna când să-şi controleze setea.

— Declan, Ciaran spune că a aflat de la Concepta în seara aceea că te gândeai s-o părăseşti. Mă rog la Dumnezeu să nu fie adevărat.

— Este adevărat, Pádraig. Am ajuns la capăt.

— Ah, bineînţeles că nu pot să cred asta. Nu tu şi Concepta. Aţi fost întotdeauna un cuplu minunat.

— Asta-i o prostie, Pádraig, şi tu ştii asta. Nu e prea târziu pentru niciunul din noi. Dacă trăiam într-o societate normală am fi putut s-o facem legal, dar, dată fiind situaţia, trebuie să ne descurcăm cum putem.

— Ei bine, nu fi aşa pripit, Declan! Nu fi aşa pripit! Aşteaptă până când toate astea se vor termina. Şi încă o vreme după aceea. Ar fi o cruzime s-o părăseşti după toate prin câte a trecut cu Máiréad.

— De tine are nevoie, Pádraig. Tu eşti cel de care a avut nevoie întotdeauna.

— Are nevoie de noi amândoi. Dar hai să vorbim despre asta altă dată. Se uită la ceas. În câteva minute trebuie să plec. Am o întâlnire la Comitetul Naţional pentru Securitate. Făcu o pauză. Declan, sincer îmi pare rău că ai picat în toate astea, dar era necesar, dacă e să-mi fii de vreun folos.

— Folos? Am crezut că sunt dat afară.

— Nu fi aşa de naiv, omule! Te-aş da afară în vremuri ca acestea? Desigur, ştim cu toţii că n-ai fost responsabil pentru lipsa de trupe de aseară. Cu toate că am îndoieli serioase că douăzeci sau treizeci de oameni în plus ar fi schimbat situaţia. Asta nu e important acum. Ce e important este ceea ce se poate întâmpla în următoarele câteva zile şi în următoarele câteva săptămâni.

— Ţi-ai dat seama că avem un caz de luare de ostatici. Curând, vor fi revendicări, şi Dumnezeu ştie ce va mai urma. O recompensă sau concesii politice, ori un schimb de ostatici contra prizonieri din Cairo sau Teheran. Deja se fac presiuni serioase din partea guvernelor ostaticilor. Au avut loc întâlniri cu ambasadorii la Dublin şi mai sosesc şi alţii de la Londra astăzi.

— Fac tot ce pot ca să păstrez operaţiunea pe mâini irlandeze, dar ştii la fel de bine ca mine că, oricât de misterioase ar fi căile Domnului, a lăsa irlandezilor o însărcinare nu e una dintre ele. Nu mă aştept să rezistăm mai mult de patruzeci şi opt de ore, poate chiar mai puţin. Toate agenţiile de securitate importante au fost alertate. Evident, vrem să colaborăm cu ei, mai ales la nivel european. Dar asta e o criză internaţională şi poţi să pariezi pe ce-ai mai scump că toată lumea va dori să-şi bage nasul. De asta te-am dat la o parte. Îmi pare rău că întâlnirea a trebuit să fie atât

de dură, dar celelalte agenţii vor să primească o stenogramă, aşa că a trebuit să pară convingător. Roche ştie despre ce e vorba, la fel şi Ceannt şi Fitzsimmons. Am considerat că, deocamdată, e mai bine dacă ceilalţi nu sunt avertizaţi. Declan, vreau să conduci propria operaţiune, independentă de cea a Diviziei Speciale şi de a oricărei alte agenţii care s-ar putea implica. Vei fi ţinut la adăpost de tot ce se întâmplă – ai cuvântul meu pentru asta. Vreau ca problema să fie rezolvată de noi, nu de cine ştie ce nenorociţi băgăcioşi din MI5 sau CIA.

Pe Declan îl apucă din nou durerea de cap, în ciuda pastilelor înghiţite. Oricare i-ar fi fost sentimentele faţă de învinuirile care i se aduseseră pentru dezastrul din seara trecută, se simţea uşurat pentru că, în sfârşit, se lămurise cât de cât. Dar acum Pádraig Pearse îl băga în necazuri mai mari decât o făcuse vreodată.

— Pádraig, am de scris un raport. Îmi va ocupa tot timpul.

— Isuse, Declan, dacă nu te-aş cunoaşte mai bine aş crede că eşti greu de cap. Raportul va fi scris, bineînţeles. Trebuie să fie scris. Dar tu nu-i vei mai acorda vreo atenţie. Am un om într-un birou cu o duzină de cutii de Guinness şi o maşină de scris. Relaxează-te, omule, nici măcar nu vei şti că l-ai scris.

Declan se holbă la el. Pe faţa lui se putea citi disperarea. Declan fu tentat să-şi joace cartea pentru a salva ce se mai putea salva. Dar era prea obosit şi prea bătrân pentru astfel de prostii. Ăsta era un joc pentru tineri.

— Pentru Dumnezeu, Pádraig, doar nu te aştepţi să preiau singur toată operaţiunea. Ancheta ne-ar putea conduce cine ştie unde.

— Poţi să-ţi alegi după plac echipa. O duzină dintre cei mai buni oameni, chiar mai mulţi dacă ai nevoie. Vei avea câteva birouri în Merrion Square – o să-ţi comunice Paddy detaliile. Va fi o linie telefonică directă, sigură, cu biroul meu, şi o alta cu Martin Fitzsimmons. El a pus deja câţiva oameni să instaleze nişte calculatoare. Vei avea acces direct la dosarele Gărzii şi ale serviciului de informaţii al guvernului. Despre orice alte detalii

discută cu Martin. E autorizat să-ţi ofere tot ce doreşti.

— Dar încă nu am spus că o s-o fac.

— O s-o faci. Declan, vreau să-i găseşti pe cei din spatele afacerii ăsteia şi vreau să-i bagi după gratii pentru foarte multă vreme. Dacă asta nu se poate, nu cred că se va deranja cineva să numere cadavre. Totuşi, cel mai important e ca ostaticii ăia să fie eliberaţi şi să ajungă înapoi la familiile lor, nevătămaţi. Altfel...

Pádraig Pearse se cutremură.

— Altfel ce?

— Declan, dacă li se întâmplă ceva, ne vom duce la fund o dată cu ei. *Taoiseach* se ridică. Declan, du-te acasă şi trage un pui de somn! O să ai o zi lungă mâine.

16

Killiney
Dublin
8 octombrie
18.55

Ziua venise şi trecuse. Se înnopta. Declan stătea în grădina casei sale goale, deasupra golfului Killiney, privind peste marea întunecată. Stătuse acolo, cu intermitenţe, mai multe ore, nemişcat, în timp ce mareea umfla apele, ascuns de copacii înalţi şi de umbrele pe care le aruncau peste smocurile de iarbă.

În grădină se făcea frig. Un vânt tăios bătea de undeva dinspre mare, fluturând frunzele din copaci. Până la moartea lui Máiréad ani de zile nu stătuse pe vechea bancă din lemn, nici nu privise marea, nici nu fusese fizic singur. Acum abia reuşea să se smulgă. Stătea ca un om bătrân, aşteptând căderea nopţii.

Nu reuşise deloc să adoarmă, ca şi cum mintea sa, înfricoşată de somn, implora trezia. Vinovăţia îi vorbea, ca un preot duminica dimineaţa. Şi remuşcarea, şi părerea de rău, şi o spaimă crescândă. Nu fusese în stare să înghită nici mâncare, nici

băutură. Afară, lumina se retrăgea de pe cer. Marea se înnegrea.

Înăuntru casa părea pustie fără Concepta. Era ceva ce nu crezuse că va simţi. Ea nu petrecuse prea mult timp acolo în ultimii ani, dar locul avea întotdeauna ceva din prezenţa sa. Ciudat, absenţa ei făcea şi mai dureros sentimentul de a fi pierdut-o pe Amina. Abia o recâştigase, iar acum era mai departe decât fusese vreodată. Ştiind că în curând ar putea fi moartă, că poate era deja moartă, se simţea dezolat, prizonier între camerele goale şi mare.

Intră în casă. Când ajunse în bucătărie sună telefonul. Se îndreptă rapid spre masa pe care era aşezat, ridicându-l cu o clipă înainte de a intra în funcţiune robotul.

— Declan?

Era Martin Fitzsimmons.

— Cine credeai că e?

— Am crezut că trebuie să ştii că au găsit dubiţa. A fost abandonată într-un garaj la marginea Naas-ului. Fermierul este interogat, dar mai mult ca sigur nu ştie nimic despre asta. Garajul e într-o curte din spate, în care intră rareori. Cei din Gardă au trimis oameni acolo după amprente.

— Spune-le s-o lase baltă. Îşi pierd timpul.

— Pot fi urme.

— Sigur că vor găsi urme. La ce te aştepţi să găseşti într-o dubiţă? Dacă a fost vreodată folosită în transportul public, şi sunt sigur că a fost, nu are niciun centimetru pătrat fără amprente. Nu pot să cred că atacatorii au curăţat-o înainte de operaţiune, pentru a se apuca apoi să împrăştie peste tot indicii pe care să le găsească poliţia. Şi ceva îmi spune că nu veţi găsi nicio amprentă de-a lor în dosarele voastre. Făcu o pauză. Ai aflat ce au făcut după ce au abandonat dubiţa?

— Sunt indicii că aveau maşini ascunse în garaj. Au ieşit pe N7, mai sus de intersecţia Newhall, spre Drogheda. E noroi în locul ăla. Dar după aceea unii au luat-o la stânga, alţii la dreapta, iar de acolo puteau merge în douăzeci de direcţii diferite. Ar fi făcut

asta oricum. Poţi fi sigur că n-ar fi călătorit într-un convoi. Mai bine ar fi riscat cu dubiţa decât să facă asta. Probabil că doar după ce s-au aflat suficient de departe, s-au îndreptat spre locul în care şi-au fixat întâlnirea.

Declan se gândi la asta.

— Cum putem fi siguri că n-au avut douăsprezece destinaţii diferite? întrebă el. Căci, din câte ştim, îi păstrează pe ostatici în mai multe locuri. Poate în douăsprezece sau în chiar mai multe.

— Isuse, Declan, nu m-am gândit la asta! Asta ar face din misiunea de a-i găsi un adevărat iad. Dar, în acelaşi timp, ar creşte riscul ca cineva să dea peste ei.

— Numai peste cei care se ascund într-un loc. Ceilalţi ar rămâne mai departe intangibili. Ei bine, e doar o idee. O singură ascunzătoare ar fi mai uşor de controlat.

— O să-i spun lui Patt Devlin, totuşi. Dar trebuie să-i spun că e ideea mea. Nu ştie că eşti implicat în asta.

— Spune-i ce vrei. Oricum, nu el va fi cel care îi va găsi. Eu voi fi acela.

17

Baalbek
Liban
9 octombrie
07.00

La moscheea al-Rida, rugăciunile de dimineaţă abia se terminaseră. Clădirea dărăpănată era cea mai importantă dintre locurile de rugăciune ale şiiţilor din oraş, cartierul general al aripii libaneze a Hezbollahului. Afară, în jurul ei, străzile erau pline de steaguri de culoare roşie, neagră, galbenă şi verde. Înăuntru, oameni bărboşi stăteau adunaţi în grupuri, discutând. Unii strângeau mâini înainte de a ieşi, îndreptându-se spre magazine şi birouri. Alţii discutau cu vechi cunoştinţe. Unul sau

doi stăteau deoparte şi murmurau rugăciuni. Un şir de bătrâni, răsucind între degete şiraguri de mătănii, stăteau în faţă. Ici-colo erau mici pâlcuri de adolescenţi, cu bărbi rare sau încă necrescute, privindu-i pe bătrâni şi învăţând cum să se comporte în societate ca adulţi. Câţiva copii, toţi băieţi, se jucau în tăcere pe lângă taţii lor.

La intrarea în moschee, miliţia înarmată, în cămăşi kaki şi în bluze de camuflaj, supraveghea fiecare trecător. Aceştia nu erau tinerii care patrulau în mod normal prin preajma moscheilor, ci vechi membri ai miliţiei, luptători Hezbollah experimentaţi, care trecuseră prin războiul civil şi încă mai luptau împotriva regimului sionist din sud. Ceva mai încolo fuseseră instalate puncte de control pentru a opri maşinile şi camioanele care încercau să treacă pe străzile din jurul moscheii. Nimeni nu s-ar fi putut apropia la mai puţin de cinci sute de metri de moschee dacă nu era bine cunoscut ca membru al comunităţii ale cărei nevoi materiale şi spirituale erau servite de moschee.

Înăuntru, câţiva întârziaţi se rugau singuri, fără să ia seama la conversaţiile care se purtau în jurul lor. În centrul fiecărui grup se puteau vedea turbanele alb cu negru şi veşmintele negre ale *ulama*[9]. Câţiva erau iranieni, reprezentanţi ai guvernului republicii islamice sau emisari ai conducătorilor *mujtahid*[10]-ilor la seminarele de la Qum, Kerbala sau al-Najaf[11]. Mulţi dintre ei erau tineri care abia îşi terminaseră anul *Dars al-kharif*[12]. Unii dintre ei aveau Corane sau alte cărţi de rugăciuni. Printre ei plutea un aer de aşteptare. La fiecare câteva clipe cineva ridica privirea sau se întorcea să se uite la o uşă scundă din spatele clădirii.

Se auziră voci la intrare. Un zumzet porni de la uşă şi traversă

---

[9] *Ulama'* sau *ulema'* – este un plural pentru *alim*, „învăţat", „savant" (n. red.).
[10] *Mujtahid* – cleric care practica jurisprudenţa musulmană (n. red.).
[11] Centre de pelerinaj şiite; primul aflat în Iran, celelalte, în Irak. (n. red.).
[12] *Dars al-kharij* – cel mai înalt nivel de studii teologice (n. red.).

rapid întreaga moschee. Un grup de femei intrară şi îşi croiră drum spre locul destinat lor, un spaţiu îngust despărţit de restul *masjid*[13]-ului de perdele cenuşii, grele. Feţele lor erau acoperite cu văluri şi erau îmbrăcate uniform, în negru din cap până-n picioare. Primele erau *Ara is al-Damm,* sărbătoritele Mirese ale Sângelui, virgine care îşi dedicaseră vieţile lui Hussein, nepotul Profetului şi prinţul martirilor. Toate depuseseră jurăminte să-şi dea vieţile când va sosi vremea, lansându-se în atacuri sinucigaşe împotriva duşmanilor islamului. Cele mai multe erau membre ale brigăzii Sayyda Zaynab, o echipă de comando formată din femei, condusă şi finanţată de Hezbollah, principala organizaţie sponsorizată de Iran în Liban.

După ele veneau aproximativ treizeci de femei de vârste diferite, de asemenea, în negru. Acestea erau mame, surori, mătuşi, bunici şi verişoare ale Mireselor Sângelui, care îşi dăduseră deja viaţa pentru cauză. Mergeau în tăcere, atente să nu îi tulbure pe bărbaţii care îşi spuneau rugăciunile. Nimeni nu le salută. Ele aveau să vină şi să plece în tăcere.

Ca la un semnal, bărbaţii şi copiii începură să se aşeze în rânduri cu faţa la *minbar*[14] platforma înălţată care, de obicei, era rezervată rugăciunilor de vineri. *Saqi*[15]-ii. Începură să treacă printre ei, ducând tăvi cu urcioare înalte şi cupe. Turnară în pahare apă de trandafiri *sharbat*[16]*.* Şi le împărţiră murmurând binecuvântări.

În seara dinainte se răspândise vestea că Sayyid Mohamed Hussein Fadlullah urma să ţină o predică după rugăciunea *fajr*[17]. Autoritate supremă în Hezbollah şi printre mentorii religioşi,

---

13 *Masjid* – moschee (n. red.).
14 *Minbar* – un fel de pupitru, la care se ajunge urcând câteva trepte; de aici se conduce rugăciunea. îndeplineşte oarecum rolul amvonului din biserici. (n. red.).
15 *Saqi* – paharnic (n. red.).
16 *Sharabat* – sirop de fructe (n. red.).
17 *Fajr* – zori (n. red.).

rareori își făcea apariția în public. Pentru câțiva dintre cei prezenți avea să fie prima ocazie de a-l asculta vorbind. Pentru alții era o șansă de a asculta o dată în plus vocea care îi inspirase și îi ghidase în luptă împotriva invaziei și în războiul civil.

Ușa din spate se deschise și intrară doi tineri clerici urmați chiar de șeic. Avea șaizeci de ani acum, părul cărunt, un aer serios, dar pășea ca un om mult mai tânăr, iar ochii îi străluceau de o emoție abia stăpânită. Își purta turbanul negru în vârful capului ca pe o coroană. În timp ce cei doi asistenți își luară pozițiile fiecare de câte o parte a podiumului, el urcă scările și se așeză pe penultima treaptă.

Nimeni nu vorbi. Nimeni nu mișcă. Toți ochii erau ațintiți pe Fadlullah.

— *Bismillah al-Rahman al-Rahim,* începu el. *Al-hamdu li 'llah rabb al-'Alamin, wa sala llah 'ala sayyidina wa mawlana Muhammad wa alihi al-tahirin, wa la 'natu 'llah 'ala a'da 'ihim wa ghasibi huquqihim wa nasibi shi' atihim wa munkiri fada'ilihim mân al-jinn wa 'l-uns mân al-awwalin wa 'l-akhirin ila yawn al-din...*

Încheind introducerea, își fixă ochii asupra adunării. Din expresia feței și din tonul vocii sale ei ghiciseră deja că orice vești avea să le dea erau proaste.

— Vă felicit, fii ai lui Dumnezeu! Ați fost neabătuți și loiali, fermi în adevărata credință. Iubitori ai Profetului, pace vouă, iubitori ai sfântului Imam și ai martirului Hussein. Am împărțit o mie de dureri împreună. Am privit o mie de râuri de sânge vărsate peste nisipurile noastre – sângele fiilor și fiicelor noastre, al fraților și al surorilor noastre. Libanul a devenit câmpia de sacrificiu a Kerbalei[18]. Beirutul a fost transformat în cimitir pentru copiii noștri.

---

[18] Kirbala – centru de pelerinaj sacru pentru șiiții duodecimani, aflat la 90 de kilometri de Bagdad. Acolo Hussein, fiul lui Ali (ginerele Profetului) și tovarășii săi au fost omorâți în anul 680 de către omeyyazi. (n. red.).

Se opri şi privi către lunga perdea cenuşie care separa femeile.

— Printre noi astăzi sunt *’Ara’is al-Damm.* Fie ca Dumnezeu şi Imamul să fie mulţumiţi de ele. Fie ca Profetul şi fiica sa, Fatima, să-şi reverse binecuvântările asupra lor. I-au întrecut pe bărbaţii noştri cu curajul lor. Le felicit; fie ca Dumnezeu să le înmâneze cât mai curând cheile paradisului.

Un freamăt uşor trecu printre femei. Nu încăpea îndoială în privinţa vorbelor şeicului: foarte curând voluntarele vor fi chemate la acţiune. Dintre cele care stăteau acum în spatele perdelei unele aveau să moară curând.

— Datoriile impuse fiecărui credincios sunt puţine la număr. Să se roage, să fie devotat, să meargă o dată în pelerinaj la Mecca, să aibă milă, să evite tot ce e interzis, să facă tot ceea ce e bine. Dar în zilele noastre comunitatea are datorii: să pornească *Jihadul* împotriva duşmanului islamului până când pământul se va întoarce la Dumnezeu. *Wa qatiluhum hatta la takuna fitnatun wa yakuna ’l-din li ’llahi.* „Luptaţi-vă cu ei până când nu va mai fi nicio ispită şi religia va fi a lui Dumnezeu.” Ceea ce cuvântul lui Dumnezeu a prezis se va împlini fără îndoială. Dar astăzi un pumnal mare a fost înfipt în inima islamului.

O tăcere perfectă, o mare de feţe nemişcate, răsuflări ţinute în fiecare piept. Toţi ochii aţintiţi la buzele vorbitorului.

— Delegaţii care au fost trimişi să participe la conferinţa înţelepţilor musulmani din Irlanda au fost luaţi ostatici de o bandă de cruciaţi şi sionişti. Printre ei se afla prietenul şi învăţătorul meu, strălucitoarea perlă a credinţei, părintele virtuţilor, *Fakhr al-Milla wa’l-Din,* şeicul Mu’in Usayran. Toţi cei de aici îl cunosc şi îl iubesc la fel ca mine. Chiar în acest moment comentariile sale la Cuvântul lui Dumnezeu sunt de găsit în toate casele credincioşilor de peste tot. Dar acum, când vă vorbesc, viaţa lui atârnă de un fir de aţă. Viaţa lui şi a însoţitorilor lui.

Popor al lui Dumnezeu, vreau să vă întoarceţi la casele voastre să va rugaţi pentru vieţile ostaticilor. Nu va fi nicio demonstraţie. Publicitatea nu va face decât să pună inutil vieţile lor în pericol.

Ceea ce va fi făcut trebuie făcut în linişte. Nu suntem lipsiţi de resurse. Cu toată slăbiciunea noastră, avem puterea de a fi mulţi. Cum a scris Dumnezeu:*în yakun minkum mi'atun yaghlibu alfan min alladhina kafaru biannahum qawmun la yafqahuna.* „Dacă veţi fi o sută dintre voi şi veţi fi răbdători, veţi dobori o mie de necredincioşi, căci ei sunt ignoranţi."

Şeicul amuţi. Ici-colo prin moschee, oamenii plângeau. Lacrimi pentru martiri, imprecaţii împotriva duşmanilor imamului, ameninţări cu răzbunarea împotriva oponenţilor islamului. Toată durerea şi toată furia lor, toată frustrarea din viaţă fusese trezită din nou de ultima nenorocire. Mortalitatea infantilă şi cancerul, pierderile războiului, foamea şi sărăcia, furia zilnică a exilului, nenorocirile vieţii nedemne din aşezările din sudul Beirutului, recoltele compromise, mariajele distruse, examenele căzute, vieţile ratate – toate au izbucnit într-o mare de lamentaţii pentru soarta bărbaţilor şi a femeilor despre care nu ştiau mai nimic.

Vreme de secole şiiţii din Liban au fost goniţi şi scuipaţi. Prosperitatea pe care o cunoscuse omenirea în ultimele decenii îi ocolise. Au privit cum casele şi fermele, şi afacerile lor au fost distruse, iar tot ce se putea vedea dincolo de vărsarea de sânge erau câmpurile israeliene, navele de război americane şi armele ruseşti. Acestea erau nenorocirile de pe pământ. Nu aveau nimic de pierdut pe care să nu-l fi pierdut deja.

În timp ce bocetele slăbiră, şeicul se ridică şi coborî treptele podiumului. Bărbaţii se înghesuiră să-i atingă şi să-i sărute mâna. Îi saluta pe cei pe care-i ştia, îi binecuvânta pe copiii care-i erau aduşi în faţă, zâmbea împăciuitor fiecăruia care venea la el. Dură mai mult de douăzeci de minute pentru ca ajutoarele sale să reuşească să-l scoată pe uşa pe care intrase. În timp ce unul dintre ajutoare o deschise, celălalt îl ajută pe şeic să se strecoare prin ea. Uşa se închise, punând capăt tumultului din moschee.

Erau într-o cameră mică, mobilată sumar. Pe un perete era afişat un poster uriaş cu o fotografie a imamului Khomeini şi un altul cu fotografia imamului Musa al-Sadr, dispărut, liderul

revoluţionarilor şiiţi din Liban, care pierise în timpul unei vizite în Libia, cu mulţi ani în urmă.

Pe un scaun rotund din oţel stătea un om înalt. Când intră Fadlullah, omul se ridică repede în picioare. Înaintă şi se plecă adânc, luând mâna şeicului şi ridicând-o la buze.

— Abu Hida, murmură şeicul luând mâna omului într-a sa. Sunt foarte bucuros că ai venit. Temerile mele sunt gata să se risipească. Voi cere să ni se aducă îndată cafea. Apoi vom discuta. Ai de făcut nişte lucruri.

18

Merrion Square
Dublin
9 octombrie
08.30

Declan îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă la limita terorii. Când avea optsprezece ani, începuseră incidentele în Nord şi nu mult după aceea îşi aruncaseră umbra peste unele părţi din Republică. Intrând în poliţie de pe băncile uneia dintre universităţile din Dublin, fusese transferat curând la Divizia Specială, unde lucrase în Departamentul 6, secţiunea responsabilă de monitorizarea activităţii IRA în Sud.

Fusese unul dintre primii ajunşi la faţa locului când bombele UDA omorâseră douăzeci şi cinci de oameni la Dublin, în 1974. Mulţi ani după aceea trăise, ca majoritatea compatrioţilor săi, cu spaima escaladării conflictului din Nord şi a atragerii Sudului într-un cerc vicios de răzbunări şi teroare şi, în final, într-un război civil. Bunicul său fusese luptător în anii douăzeci şi văzuse cum învrăjbirile duceau la separarea familiilor şi a oraşelor. Declan nu uitase niciodată avertismentele sale. Pericolul scăzuse, dar ameninţarea încă mai plana, negrăită şi nesimţită, înapoia fiecărui lucru spus sau făcut.

Se făcuseră tot felul de nebunii de-a lungul anilor. Se perindaseră prin faţa biroului său ca umbre ale celei mai bolnave imaginaţii. Dar asta era altceva. Ştia asta. O mirosea. Ce se întâmplase la Castletown nu fusese mâna ERA, INLA sau UVF, sau a vreuneia dintre grupările teroriste împotriva cărora Declan luptase în trecut. De data asta era ceva străin, pus la cale pentru motive pe care nici măcar nu putea să le ghicească.

„Domnul a văzut şi Domnul a auzit de multă răutate printre popoarele fiilor oamenilor."

Sosise la birou la opt şi jumătate. Era un buncăr subteran, construit cu câţiva ani în urmă pentru adăpostirea membrilor Cabinetului şi a funcţionarilor civili superiori în cazul unui atac nuclear. Pentru un timp rămăsese abandonat, fără niciun scop. Intrarea se făcea printr-un anticariat din Upper Mount Street, din beciul căruia pornea un tunel pe sub stradă. Scări abrupte duceau în buncărul care se întindea sub părculeţul din Merrion Square.

Anticarul era un frate de-al lui Martin Fitzsimmons, un om de o totală discreţie. În magazin nu prea intrau oameni. Stocul de cărţi era sărac, iar preţurile erau piperate. Puţinii bibliofili care îi treceau pragul plecau de obicei foarte repede, fără a cumpăra ceva.

Singurul regret al lui Declan era că aici erau prea aproape de birourile guvernamentale din Merrion Street. Nu se putea abţine să nu se gândească la scenele petrecute acolo în acel moment.

Paddy O'Leary îi dăduse lui Martin Fitzsimmons lista lui Declan cu douăzeci şi cinci de femei şi bărbaţi, iar Martin avusese grijă să fie cu toţii transferaţi cu „sarcini speciale", fără alte explicaţii. Declan îi ştia pe toţi şi le urase bun-venit pe măsură ce sosiseră. La ora opt şi cincizeci de minute, echipa sa era pe poziţii.

Telefoanele, faxurile şi calculatoarele fuseseră montate. O legătură sigură prin modem le permitea accesul la calculatorul poliţiei naţionale şi, prin el, un acces lărgit la dosarele cu informaţii din Europa. Trei operatori fuseseră însărcinaţi cu monitorizarea tuturor datelor despre ostatici adunate de Gardă,

de Unitatea Specială de Detectivi şi de C3. Nu voia să facă eforturi inutile.

La ora nouă, Declan adunase echipa în camera mare care fusese desemnată cartier general. Conform instrucţiunilor sale, veniseră toţi în haine civile. Nu avea chef să se întrebe cineva de ce dintr-o dată o mulţime de oameni în uniforma Gărzii apăreau la uşa celui mai puţin frecventat magazin din Dublin. *The Herald* ar publica, cu siguranţă, ipoteze despre vreo carte pornografică. Era, de altfel, ceea ce aştepta jumătate din oraş de ani de zile.

— Vreau să vă mulţumesc tuturor pentru că aţi acceptat să luaţi parte la această operaţiune. Numai că e cinstit să vă spun de la început că vom lucra dincolo de limitele legii. Practic vorbind, *taoiseach* nu are autoritatea de a ordona o operaţiune secretă fără ştirea şi acordul Dáil-ului, a Cabinetului şi a Consiliului Naţional de Securitate. Nu mai sunt şeful Diviziei Speciale şi, de fapt, am fost suspendat din funcţie. Aşa că şi numai prin faptul că stau aici şi vă dau instrucţiuni încalc condiţiile suspendării mele. Acum, e mai mult decât probabil ca, în cazul în care această operaţiune nu va decurge cum trebuie, *taoiseach* şi toţi ceilalţi implicaţi să nege că ar avea cunoştinţă de existenţa ei. Dacă dăm greş, nu trebuie să ne aşteptăm la clemenţă din partea lor. Veţi putea fi suspendaţi sau chiar trecuţi în rezervă, mult mai probabilă fiind a doua variantă. Dacă asta reprezintă vreo problemă pentru cineva de aici, este liber să plece acum, pentru că, odată intraţi, nu mai puteţi ieşi. Nu există posibilitatea de a vă răzgândi. Ca să vă spun adevărul, şi eu m-aş fi retras dacă n-aş fi fost implicat foarte adânc în treaba asta.

Aruncă o privire prin cameră. Apărură zâmbete în urma ultimei sale remarci, dar nicio expresie clară de nemulţumire. În cameră erau câţiva bărbaţi şi câteva femei cu care mai lucrase în trecut. Dominic Lawlor, Tim O'Meara, care ultima oară îşi pierduse un ochi în urma unei incursiuni într-o fabrică de bombe din Glasnevin în 1983 şi a cărui carieră fusese salvată doar de intervenţia personală a lui Declan. Maire O'Brien, cu care Declan

petrecuse șase luni urmărind o bandă de răpitori din Offaly, răspunzătoare de dispariția a șase industriași și de moartea altor doi. Cu toți îl fixau cu privirea. Nimeni nu mișca. Nimeni nu dădea semne că ar vrea să miște. Alesese bine.

— Mulțumesc, zise el. Sper că niciunul dintre voi nu va avea motive să regrete această decizie mai târziu. Acum, înainte de a începe instructajul, sunt câteva reguli de bază pe care trebuie să le stabilim. Mai întâi, asta e o operațiune care se desfășoară non-stop. Toate plecările sunt anulate până la noi ordine și tot personalul va rămâne în buncăr pe toată durata operațiunii. Dormitoarele trebuie aerisite puțin. Am cerut lenjerii noi, prosoape și tot ce mai trebuie. Nu va fi ca într-un hotel de lux, dar, oricum, mult mai bine decât sus, sub supraveghere.

O serie de mormăituri ușoare traversă camera.

— V-am spus că, odată intrați, nu mai puteți ieși. Puteți da telefoane acasă după asta pentru a vă anula orice alt program. Dar am nevoie de voi aici pentru cazuri de urgență. Dominic Lawlor va schița un orar al schimburilor în această dimineață și va alcătui echipele. Grainne Walsh va fi adjuncta mea. Dacă vom avea nevoie de personal suplimentar vom putea aduce. Dar aș prefera să fim cât mai puțini cu putință. Asta înseamnă muncă dublă și angajament dublu pentru fiecare dintre voi. Dacă descopăr pe cineva trăgând chiulul nu va fi nevoie de aprobarea lui *taoiseach* pentru a-l trimite în Galway la ridicat amprente.

Se opri. De data asta nu mai mormăi nimeni.

— Apoi, această operațiune este mai mult decât strict secretă. Nu veți spune nimic despre ea nimănui. Și prin asta înțeleg chiar nimănui. Asta include soții, soți, prietene, prieteni, părinții, poștașul și chiar preotul, dacă vreunul dintre voi are obiceiul de a se spovedi. Dacă vreunul dintre voi simte o teribilă nevoie de a fi iertat, atunci voi aduce aici un preot pentru uz intern și-l voi ține închis pe undeva.

Zâmbiră. Păcatul nu era o preocupare majoră pentru vreunul dintre cei prezenți. Văzuseră cu toții destulă răutate umană

pentru a considera minore problemele de acum.

Declan le explică cât putu de bine ce se întâmplase la Castletown House. Era cea mai grea parte a instructajului, de care se temuse toată noaptea. Ofiţerii care muriseră în atac fuseseră cunoscuţi personal de către membrii echipei sale, iar unii fuseseră chiar prieteni apropiaţi. Când termină, mulţi aveau ochii în lacrimi. Dar ştia că se poate baza pe ei acum, orice s-ar întâmpla, oricâte nopţi va fi necesar să petreacă aici. Îşi vor risca mult mai mult decât slujbele pentru a riposta împotriva ucigaşilor şi a face dreptate într-un fel sau în altul.

Scoase o bucată de hârtie din buzunar.

— Asta mi-a fost trimisă azi-dimineaţă prin fax, zise el. Originalul a fost livrat la Iveagh House astă-noapte de către un motociclist. Numai paznicul de noapte l-a văzut apropiindu-se, dar nici măcar nu s-a deranjat să-l ia în seamă. Până acum răpitorii şi-au cam făcut de cap. Acum securitatea este întărită la toate birourile guvernului în care ar mai putea fi făcute livrări. Trebuie să le facem greutăţi, să le forţăm mâna.

Despături hârtia şi începu să citească.

Cine şi ce suntem nu are importanţă. Ce contează este că douăzeci şi opt de vieţi sunt în mâinile noastre şi că vor începe să moară dacă nu ni se îndeplinesc cererile.

Ceea ce dorim este să se facă pur şi simplu dreptate.

Mai întâi, cerem ca în Arabia Saudită interzicerea tuturor religiilor în afară de cea a islamului să fie ridicată şi să fie permis cultul public pentru creştini.

În al doilea rând, să fie returnate proprietăţile bisericilor din Iran, iar convertirea de la islamism la creştinism să fie legalizată.

În al treilea rând, să fie găsiţi şi pedepsiţi cei responsabili de persecuţiile asupra creştinilor din sudul Sudanului, iar toate încercările de impunere a legii islamice celor ce nu sunt musulmani să fie abandonate.

În al patrulea rând, să fie ridicate restricţiile pentru

construirea bisericilor de către copţii din Egipt, iar musulmanii care au atacat creştini la Asyut şi în alte părţi să fie arestaţi şi judecaţi.

În al cincilea rând, misionarilor creştini să li se acorde aceleaşi drepturi în statele islamice ca şi misionarilor musulmani în ţările din vest.

În al şaselea rând, să fie ridicate toate restricţiile de import, tipărire şi vânzare a Bibliei în ţările islamice.

Odată îndeplinite aceste cereri, îi vom elibera pe ostatici nevătămaţi. Este responsabilitatea voastră în faţa lui Dumnezeu să vă asiguraţi că dreptele noastre cerinţe vor fi prezentate guvernelor care trebuie să ia măsurile. Ca un semn al cooperării voastre, trebuie să publicaţi o declaraţie în ziarul *Irish Times* de mâine-dimineaţă. Trebuie să sune astfel: „Noi credem în Dumnezeu". Va fi suficient. Dacă nu va apărea, primul dintre ostatici va muri.

Veţi fi contactaţi prin telefon mâine-seară, la ora nouă. Ne rugăm Domnului ca bunul-simţ să nu vă părăsească, aşa încât să ne putem arăta mila. Dacă nu, mânia Lui va fi grea, iar răzbunarea Lui uşor de împlinit.

Se lăsă o tăcere lungă. Declan împături hârtia şi o băgă înapoi în buzunar. În spate, cineva îşi adună curajul pentru a rosti întrebarea care era pe buzele tuturor:

— O să apară declaraţia, domnule?

Declan închise ochii, apoi îi deschise. Era obosit. Se puteau vedea semnele încercării de la Castletown House. Îşi scutură capul.

— Nu, zise el. Paznicul nu s-a deranjat să spună cuiva despre mesaj până când au ajuns primii oameni la slujbă în dimineaţa asta. Exemplare din *Times* erau deja pe străzi, înainte ca noi să aflăm despre asta.

Biroul directorului şi al coordonatorului
Serviciului de Informaţii, Irlanda de Nord
Stormont Castle
Belfast
9 octombrie
09.55

— Ar trebui să te-nsori, Perkins. Ai obţine lucrurile de felul ăsta pe gratis.

— Da, domnule. Aşa mi s-a spus, domnule.

Perkins fusese văzut într-un club din Belfast Golden Mile, întreţinându-se cu o damă de moravuri îndoielnice. Nu era un mare păcat şi nu era unul pentru care acasă Willoughby să tune şi să fulgere. Dar în Belfast un ofiţer MI5 trebuia să fie atent la ce companie îşi alege. Întâlnirile amoroase erau capcane plăcute şi adesea tragice, dacă nu pentru victimă, poate pentru altcineva, despre care pălăvrăgise.

— Îţi dai seama că trebuie să pleci, nu-i aşa, om prost? E o pată la dosar. Cu greu puteai săvârşi ceva mai rău.

— Da, aşa cred şi eu, domnule, spuse Perkins stânjenit.

— „Aşa cred şi eu." Te-ai comportat ca un imbecil. Cu ce te-ai ales? Nu ştiam că eşti slab la capitolul ăsta.

— Nu, domnule. Nu în mod obişnuit. Numai că... Am băut ceva, domnule, iar femeia aia...

— Da, ei bine, nu cred că vreau să-ţi ascult bolboroselile, Perkins! O să le treci în raport şi nu mă feresc să-ţi spun că va avea un efect devastator asupra carierei tale. Dac-aş fi în locul tău, m-aş gândi la o altă slujbă. Şi acum, ai adus dosarul O'Dalaigh, pe care l-am cerut?

Perkins se lumină, gândindu-se că ar putea scăpa totuşi cu o mustrare mai severă.

— E aici, domnule, zise el, înmânându-i dosarul.

— Spui că a fost văzută ieri. Eu de ce aflu abia acum?

— O mică sincopă de comunicare, domnule.

— Asta însemnând ce?

— Nu sunt sigur, domnule. Aşa mi s-a spus.

— Ei bine, află şi asigură-te că nu se mai întâmplă. Acum dispari din ochii mei şi trimite-l pe Harker!

Geoffrey Willoughby se lăsă pe spate în scaunul său şi aruncă o privire peste raport. Era directorul MI5 şi coordonatorul informaţiilor în Irlanda de Nord de trei ani, dar tot se simţea de parcă ar fi stat pe muchie de cuţit. Simţea că nu stăpâneşte mai bine evenimentele acum decât în momentul în care venise şi că în orice moment toate planurile sale puteau să-i explodeze în faţă. Literalmente.

Dar adevăratul pericol aici stătea mai puţin în bombe şi gloanţe decât în urmările periculoase ale cinismului. Aveau efect, ca şi rugina, chiar şi pentru cel mai strălucitor metal. Îi urmărise pe toţi de-a lungul anilor, politicieni, academicieni, soldaţi şi spioni, aprinşi de schemele şi de planurile lor infailibile şi daţi ruginii unul câte unul. Acasă, la Londra, ar fi părut un joc prostesc. Oricum, un joc. Dar aici nu-şi mai putea permite luxul de observator. Se implicase şi începea să simtă dezamăgirea, iar primele pete de rugină apăruseră deja pe propria armură. Singura sa speranţă de a-şi regăsi lustrul înainte de a se întoarce acasă era să pună mâna pe Maureen O'Dalaigh şi pe oamenii ei.

Uşa se deschise şi intră Anthony Harker. Închise uşa de parcă ar fi vrut să se rupă de tot ce se afla în spatele ei: departamentul, Stormont Castle, întreaga Irlandă de Nord. Nici n-ar fi avut nevoie de o uşă. Întregul său comportament reprezenta o barieră suficientă între el şi lume.

Willoughby zâmbi şi îi ceru să ia loc. Harker trecuse de patruzeci de ani, dar avea fizicul unui om mult mai tânăr. Dar nu fizicul său te izbea în primul rând. Faţa lui Harker îţi atrăgea privirea, nu dintr-o dată, ci treptat, pentru că nu se putea citi mai nimic pe ea. Nimic nu-i schimba expresia. Capacitatea de a se

stăpâni era atât de dezvoltată la el, încât știai instinctiv că este un om capabil de orice.

Harker îi redase directorului încrederea în sine, făcuse posibilă credința într-o victorie sau, dacă nu într-o victorie, într-o cale onorabilă de a ieși din rahat. Ce era Harker, ce fusese el, erau mistere chiar și pentru Willoughby, care era, cel puțin cu numele, șeful său. Curând după sosirea lui în provincie, Willoughby pricepuse că, oricâtă putere ar avea aici, nu îl putea controla pe Harker. Harker era special, ceva cu totul diferit, de neatins, aproape sfânt. Fusese întotdeauna acolo și va rămâne acolo după ce Willoughby va pleca și un alt director îi va lua locul. Harker era inima departamentului și creierul său și, dacă ar fi murit, ar fi fost și stafia sa.

— O'Dalaigh s-a arătat, zise Willoughby.

— Așa am înțeles.

— Ai văzut asta, nu?

— Acum câteva minute.

— Crezi că e de încredere?

— A, nu mă îndoiesc de asta! Pierce este sigur. Are ochi de șoim. Dar nu numai că a fost văzută. E ceva mai mult. Câțiva dintre oamenii lor cei mai buni sunt în pregătiri.

— Nu îi vreau pe oamenii lor cei mai buni, ci pe O'Dalaigh. Știi asta.

— Bineînțeles, este amestecată și ea în ceea ce se pune la cale. Oamenii mei au urechile bine ciulite. Unitatea i-a pus la treabă cei mai buni informatori. Lasă-le o zi sau două. O s-o avem.

— Bine. Să nu mă dezamăgești! Asigură-te că o prinzi vie. Și vreau și restul acelei unități. Până la ultimul om.

— O să fac tot ce pot.

Se lăsă liniștea și odată cu ea se schimbă dispoziția. Prin Anthony Harker, Willoughby găsise drumul către cele mai întunecate colțuri ale junglei nord-irlandeze.

— Ce se aude cu cealaltă afacere? întrebă directorul. S-au luat măsuri?

— Wetherell? Am avut grijă de tot. S-a terminat cu bine.

— Asta înseamnă că suntem din nou în siguranţă?

Harker îşi scutură capul.

— Nu chiar. Mai este şi Carberry. E o ţintă foarte dificilă. Repercusiunile ar fi dezastruoase dacă am acţiona în acelaşi fel.

— Sunt perfect conştient de asta. Fă ce poţi! Asigură-te că nu mai apar scurgeri.

— Asta-i tot?

Willoughby clătină din cap.

— Uite asta, zise el. A sosit de la Londra azi-dimineaţă.

Luă un bilet de hârtie de pe birou şi i-l dădu lui Harker, fără să-i mai spună ceva. Harker îl citi şi i-l dădu înapoi.

— Înseamnă că a început, zise el.

— Cred că e timpul să pleci la Dublin. Altfel, lucrurile ar scăpa de sub control.

— Foarte bine. Şi dacă e nevoie de mine aici?

— O să mă descurc eu cumva, deocamdată. Ai făcut o treabă grozavă până acum. Sunt mai uşurat în anumite privinţe.

Harker se ridică pe jumătate, ca şi cum s-ar fi pregătit să plece, apoi se aşeză la loc.

— Să-i spun lui Mangan despre Iataganul?

Willoughby dădu din cap.

— Deocamdată nu.

— Asta l-ar ajuta să înţeleagă...

— Nu. Mai târziu, dacă se împotmolesc lucrurile. Pentru moment, nu trebuie să ştie. Iar dacă pică, e mai bine să nu ştie nimic. Pentru el.

— Foarte bine. O să fiu în Dublin în seara asta, devreme. Anunţă-i că sunt pe drum. Şi că am acordul tău.

Harker se ridică fără vreo altă formalitate şi ieşi. Willoughby se scutură uşor, apoi scoase un carneţel din buzunar. Îl răsfoi, apoi formă un număr de telefon. Sună de câteva ori, apoi cineva răspunse.

— Ciaran Clark? Aici Geoffrey Willoughby. Aş vrea să vorbim în

particular, dacă e posibil.

20

Dublin
9 octombrie
10.05

— Urăsc să spun asta, dar s-ar putea să aibă un sens. Dominic Lawlor vorbea ezitant, dar cu încăpăţânarea cuiva care are ceva de spus şi insistă s-o facă, indiferent în ce mod. E vorba despre musulmani, asta este. De felul în care se comportă. Ştiţi, de felul în care scapă de necazuri. Executându-i pe oamenii cu care nu sunt de acord. Lapidându-le pe femei. Suntem creştini până la urmă, domnule, nu-i aşa?

Declan se uită la el liniştit. Dominic i se păruse întotdeauna un om cinstit, care reuşea să-şi liniştească subordonaţii, un poliţist bun, cu un mare dispreţ pentru bigoţi.

— Mai crede cineva chestia asta? întrebă Declan.

Nimeni nu răspunse, dar simţi că unii dintre ei erau de acord.

Ştiuse de la început că asta nu avea să fie o operaţiune uşoară.

— Bine, atunci ar trebui să mă fac bine înţeles. Dacă aşa crezi tu, Dominic, că ceea ce fac teroriştii are sens, atunci cred că e mai bine să te retragi acum. Ca şi toţi ceilalţi care gândesc la fel. Vă dau un răgaz de reflecţie tuturor. Dar nu vreau ca vreunul din echipa mea să creadă fie şi pentru o clipă că oamenii pe urmele cărora suntem ar putea avea dreptate sau că ar exista vreo justificare de un anumit fel pentru acţiunile lor, sau că victimele lor s-ar putea să-şi merite soarta. E limpede?

Lawlor se făcuse pământiu la faţă. Nu se aşteptase la o asemenea ripostă. Dar ştia că Declan vorbeşte serios. Alegerea sa era simplă: putea să-şi facă bagajele şi să plece sau putea să ia lucrurile aşa cum erau prezentate. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva în afară de Declan, n-ar fi ezitat deloc să se îmbrace şi să

meargă acasă.

— Bine, zise Declan. Cred că ședința asta a durat destul. Dacă cineva are probleme, poate să-mi vorbească mai târziu.

Știa că singura cale de a-i împiedica să se gândească la ceea ce li se cerea să facă era să-i pună la treabă.

— Cei mai mulți dintre voi aveți deja sarcini. Vreau rapoartele preliminare pe biroul meu până la ora unu. Liam, Grainne, aș vrea să veniți în biroul meu acum, vă rog.

Liam Kennedy și Grainne Walsh făcuseră parte din Unitatea specială a Forțelor Speciale de Poliție, o echipă de intervenție rapidă, formată în anii șaptezeci pentru a răspunde unui val de răpiri în Republică, cele mai multe puse la cale de noii recruți ai IRA. Unitatea de intervenție lucrase sub acoperire în forțele speciale, furnizându-le expertize în supravegherea electronică. Acum era desființată, iar unii dintre membrii săi făceau parte din Divizia Specială.

Declan închise ușa.

— Mă bucur că sunteți alături de mine în treaba asta, zise el. Aveți experiența necesară. Ați mai făcut așa ceva înainte. Dar vreau să fiu sigur că nu mă veți dezamăgi. Nu vreau ca cineva din echipa asta să nu fie convins de ceea ce face.

— Nu e prea corect, nu-i așa, domnule?

Grainne studiase Dreptul la Trinity câțiva ani, apoi a renunțat pentru a intra în poliție. Decizia ei de a pleca nu se baza pe probleme de școală – trecerea examenelor era pentru ea ceva foarte puțin solicitant –, ci pe un sentiment din ce în ce mai acut că, după absolvire, se va trezi în partea greșită a sistemului legislativ. Avea una dintre cele mai ascuțite minți din unitate, iar Declan voia cu tot dinadinsul s-o păstreze. Știa că orice încercare de a da lustru problemelor ar fi gonit-o înapoi în Harcourt Street, înainte de vremea prânzului.

— Corect? Nu, nu este, răspunse el. Și nici nu va deveni mai simplu pe parcurs. Nici măcar nu știu dacă *taoiseach* face ceea ce trebuie sau dacă nu mă înșel fiind alături de el pe această cale.

Oricum, am încredere în judecata lui. Între noi fie vorba, din când în când poate lăsa foarte uşor impresia că este idiot. Dar ce poliţist nu lasă impresia asta? Pádraig Pearse nu e deloc prost. Iar în probleme de genul ăsta este deosebit de abil. Necazul e că nici el nu poate face mai mult. Dacă operaţiunea asta nu se termină în clipa în care briţii şi ceilalţi intră în acţiune, nu ne mai putem baza pe informaţii transmise din biroul lui *taoiseach* sau de la serviciile de informaţii. Dacă vrem să ştim ce se petrece, va trebui să culegem singuri informaţiile. Aşadar, cu cât montăm mai repede pe poziţii echipamentele de supraveghere, cu atât e mai bine. Mâine la ora asta vom avea la fel de multe şanse să punem un telefon sub ascultare în Irlanda, câte am avea să-l convingem pe Papă să folosească un prezervativ.

— Pe cine anume ar trebui să urmărim, domnule? Liam era din comitatul Kerry, din Kenmare sau Sneem, sau de pe acolo de pe undeva. Declan ştia că nu fusese niciodată mulţumit de unele dintre sarcinile care i se trasaseră în Unitatea specială de intervenţie pe vremuri, când aceasta se ocupa de monitorizarea grupurilor politice non-violente.

— Oricine vă trece prin minte, zise Declan. Începu să bifeze o listă făcută în minte mai devreme: sediile Gărzii Síochana din Phoenix Park şi ale poliţiei metropolitane din Harcourt Street. Şi biroul lui *taoiseach*, normal. Iveagh House. Serviciul de Informaţii. Informaţiile armatei. Toate ambasadele Orientului Mijlociu. Ambasada britanică, ar fi prudent. Astea ar fi suficiente pentru moment. Doar dacă nu aveţi şi voi propriile idei.

Grainne se strâmbă.

— Ce nu e în regulă, inspector Walsh? întrebă Declan. Ai vreo obiecţie? De ordin legal sau moral? Eşti adjuncta mea aici – vreau să fiu sigur că mă pot baza pe tine în ce priveşte executarea ordinelor şi că poţi acţiona din proprie iniţiativă.

— Nu, domnule, nu asta e problema. Doar că ţintele pe care le-aţi enumerat nu vor fi uşoare. Cele mai multe au sisteme împotriva interceptării. Şi s-ar putea să fie dificil să realizăm

simultan un număr atât de mare de operaţiuni de supraveghere, domnule. Cu oamenii puţini pe care îi avem aici, e cam greu.

— Ai dreptate. Probabil că avem nevoie pentru monitorizare de ceva mai mulţi oameni cu experienţă. Las asta pe seama ta. Ce tip de echipament ne trebuie?

— Ei bine, pentru început aş vrea să instalez un ICI. Ăsta e un înregistrator de comunicaţii internaţionale. Poate înregistra simultan conversaţii de pe o sută douăzeci de linii. Nu e de mare folos în sine, dar dacă am putea găsi un sistem Racal la care să-l conectăm ne-am putea apuca de treabă. Sistemul va scana benzile automat, la o viteză de şase sute de ori mai mare decât cea normală. Îi ia două minute să citească o bandă cu înregistrările din douăzeci şi patru de ore. Îl putem programa să caute cuvinte şi expresii-cheie, de exemplu „ostatic".

— Bine. De unde poţi lua unul?

— Au unul în clădirea poştei.

— În regulă, o să-ţi dau o autorizaţie. În ceea ce priveşte benzile, mă bazez pe discreţia voastră. Sunt oameni cu care aţi lucrat la Telecom Éireann – vor coopera dacă veţi şti să-i mobilizaţi cum trebuie. Purtaţi-vă cu grijă cu toţi ceilalţi. Ştiţi şi singuri cu cine puteţi vorbi şi cu cine nu. Spuneţi-le cât mai puţin posibil, dar făceţi-i să colaboreze. Speculaţi sentimentele lor naţionaliste, orice. O să vă dau o listă cu persoanele care ştiu de această operaţiune. Mergeţi mai întâi la ei. Vă vor acorda tot sprijinul de care aveţi nevoie. Chiar şi când europenii vor prelua comanda, ne putem baza pe ajutor din partea alor noştri.

În acel moment sună telefonul. Declan ridică receptorul. Ascultă cu atenţie. Cei doi îi putură vedea expresia feţei schimbându-se treptat. Dacă n-ar fi fost deja palid în urma evenimentelor prin care trecuse, ar fi putut vedea cum i se scurge culoarea din obraji.

Puse receptorul jos, încet. O clipă rămase uitându-se la birou. Apoi ridică privirea către ei.

— Au ucis primul ostatic, zise el.

21

Phoenix Park
Dublin
9 octombrie
10.30

Martin Fitzsimmons aştepta lângă poarta de la intrarea în parc. În spate se întindea Phoenix Park, verde şi umed, pe jumătate acoperit de ceaţă. În spatele grădinii publice se putea vedea cartierul general al Gărzii. Declan venise acolo mult mai des decât i-ar fi plăcut să-şi amintească, dar astăzi era cu totul altceva.

— Aici l-am găsit, zise Martin fără vreo altă introducere. Unul dintre delegaţii egipteni, pe nume Abd al-Halim ’Abbud.

— Eşti sigur? Absolut sigur că el e?

Numele îi spunea ceva, dar nu-şi putea aminti exact ce.

Mergeau prin iarba umedă spre monumentul Wellington. Declan abia observase maşinile parcate ale Gărzii, oamenii în uniforme negre, ambulanţa aşteptând să ridice cadavrul. Era deprimant de familiar. Şi totuşi, în interval de o zi, se obişnuise să vadă toate astea cu mare detaşare.

— A fost identificat acum o jumătate de oră de un ataşat al ambasadei egiptene. Poţi vorbi cu el dacă vrei. Îl cheamă Hafiz.

Declan scutură din cap.

— Nu mă interesează ostaticii în mod individual. Cine a fost şi ce a făcut acest Abd-cum-i-o-zice nu mă ajută să-i găsesc pe ucigaşi. Vreau numai să văd dacă e ceva – un indiciu, o urmă, o greşeală – care m-ar putea conduce la ei.

— Au simţul umorului, asta e sigur.

Ajunseseră la monument. Se ridica deasupra lor, şaptezeci de metri de la sol, cel mai înalt obelisc al lumii, cu piatra sa cenuşie împungând cerul. Cadavrul era aruncat pe treptele de la bază, iar imensa coloana îl făcea să pară şi mai mic, ca o ofrandă închinata

unei zeităţi păgâne. Faptul că-l lăsaseră acolo, departe de soarele cald, aruncat în ceaţă, era crud şi lipsit de sens. Avea o faţă bonomă, împodobita de o barbă. Declan şi-l aminti acum – era bărbatul pe care Ciaran Clark i-l prezentase Conceptei. Fusese conducătorul delegaţiei egiptene. Declan se întrebă dacă avusese o soţie sau copii.

— Umor? zise el. Nu văd nimic distractiv aici.

— Ei bine, nu umor, nu la asta m-am referit Dar asta... Arătă spre obelisc. Pare... ei bine, pare ales pentru că semnifică ceva.

— Un egiptean la picioarele unicului obelisc din Dublin. La asta te refereai?

Fitzsimmons aprobă din cap. Îşi dori să nu fi spus nimic despre umor. Îi displăceau chestiile de acest gen. Investigarea crimelor în parcuri reci nu era punctul său forte. La urma urmei, nu era poliţist. De la început fusese un om al ideilor, un om făcut pentru culise.

— Cine l-a găsit?

— O patrulă a Gărzii.

— Din întâmplare?

Fitzsimmons îşi scutură capul.

— Deloc. Cineva a sunat. O căsuţă vocală din Trim. Sunt câţiva oameni acolo acum. Apelul a fost dat direct la cartierul general al Gărzii.

Dădu din cap spre clădirea lungă din dreapta lor. Declan se gândi că locul era potrivit din mai multe puncte de vedere. În spatele lor, de partea cealaltă a aleii principale care traversa parcul, Chesterfield Road, se afla cartierul general al armatei, care adăpostea Ministerul Apărării. Mai departe, în aceeaşi direcţie, era Aras an Uachtarain, reşedinţa oficială a preşedintelui, fosta locuinţa de vară a viceregelui. În faţa acesteia, era reşedinţa ambasadorului american. Şi alături de aceasta, aproape completând o elipsă ce ducea înapoi la monument, se ridica înalta cruce ridicată pentru a marca vizita Papei Ioan Paul al II-lea, din 1979. Toate însemne ale statului irlandez şi ale

relaţiilor sale externe. Simbolismul fusese intenţionat sau era doar în mintea lui Declan?

— Corpul a fost atins?

— Nu încă. Există riscul unei capcane. Dacă e vorba de IRA.

Declan clătină din cap.

— Nu poate fi o capcană.

— A trebuit să întărim securitatea pentru preşedinte şi pentru ambasadorul american. Sunt foarte aproape.

— Nu asta urmăresc. Spune-le să-i retragă pe oamenii trimişi în plus la ambasador. Nu vreau să devină suspicios şi să întrebe ce se întâmplă. Va fi timp şi pentru asta.

Se uită în jur. În depărtare, un cuplu călărea peste pajişte, în apropierea terenurilor de polo. Părul femeii flutura ca un steag. Călărea un cal cenuşiu. Odată, într-una dintre puţinele zile libere din Liban, el şi Amina călăriseră kilometri întregi în bătaia soarelui, de-a lungul unei plaje. Îşi alungă acest gând.

— Au spus de ce? Nu ne-au lăsat timp să reacţionăm la cererile lor. Nu avem nicio modalitate de a lua legătura cu ei.

Fitzsimmons se uită la cadavrul aflat la câţiva metri. Egipteanul era ud de rouă şi de umezeala ceţei. Fusese un om arătos, încă nu ştiau de cât timp era mort.

— Nu am auzit apelul şi nu există nicio înregistrare a sa. La urma urmei, nici nu era aşteptat.

— Isuse, Martin, trebuia să fie o monitorizare non-stop.

— Îţi spun ce mi s-a spus. Poate a fost înregistrat, nu ştiu. Vocea a spus că trebuie să vedem că vorbesc serios. Şi că un ostatic va muri în fiecare zi până când li se vor îndeplini cererile. I-a spus fetei din centrală că e un cadavru la picioarele obeliscului Iron Duke, apoi a închis.

Se apropiară de cadavru. Mâinile lui Abd al-Halim fuseseră legate la spate cu o sfoară. Purta o *gallaba* albă, iar în jurul capului avea înfăşurată o cârpă albă. Cârpa era pătată pe o parte cu sângele scurs din gaura lăsată de glonţ în tâmpla stângă. În picioare avea încălţări din piele fină. Era întins într-o poziţie

ciudată, ca un copil care doarme. Ochii îi erau larg deschişi, holbându-se la piatra cenuşie. Declan întinse o mână şi îi închise.

Fără să scoată un cuvânt, se aplecă şi mişcă trupul celui ucis, îndreptându-l. Putu să facă acest lucru uşor, aşa că îşi închipui că *rigor mortis* trecuse deja.

Nu mai erau alte răni. Declan examină cu grijă mâinile, braţele, picioarele şi tălpile, dar nu observă nimic neobişnuit. Trebuia să lase cadavrul pe mâini mai pricepute, pentru o examinare post mortem serioasă. Dar, când dădu să se ridice, observă ceva. Ceasul de la încheietură părea nelalocul lui pentru cineva îmbrăcat astfel. Declan se aplecă din nou şi ridică braţul. Ceasul părea destul de obişnuit, dar cureaua era roşie şi avea o inscripţie: „Cu o oră mai aproape de întoarcerea Domnului”. Cureaua îl frapă pe Declan.

Scoase ceasul şi îl întoarse. Era din oţel inoxidabil, un ceas ieftin, fără alte pretenţii în afara enormităţii pe care o proclama. Secundarul mergea în continuare, normal, parcă pentru a-l sfida pe purtătorul ceasului. Pe spate, cu litere mici, era trecut numele producătorului: End Time Products Inc., Decatur, Illinois.

Declan strecură ceasul în buzunar şi aşeză braţul mortului în poziţia în care fusese. Fitzsimmons pretinse că nu a observat nimic. În timp ce se îndreptau spre şosea, Declan se întoarse către el:

— O să fie nevoie să-şi unească eforturile imediat, dacă nu vor să mai aibă multe cazuri ca ăsta.

Fitzsimmons aprobă din cap.

— *Taoiseach* a convocat o întâlnire cu reprezentanţii ţărilor implicate. Câţiva sosesc de la Londra în dimineaţa asta. Alţii folosesc personalul ambasadelor de aici, din Dublin.

— Vreau să aflu imediat când vă mai contactează răpitorii. Asigură-te că toate liniile de intrare şi de ieşire din birourile guvernului sunt monitorizate şi înregistrate.

— O să fac tot ce pot. Declan, mă întrebam... cum crezi că au ales pe cine să omoare mai întâi?

Declan ridică din umeri.

— Probabil, la întâmplare.

— Mă gândeam numai... Vocea lui Fitzsimmons scăzu: Numele lui începe cu „A“.

Gândul îl pătrunse pe Declan ca un pumnal. Amina Bustani ar fi întotdeauna în partea de sus a oricărei liste.

— Poate, zise el. Totuşi, asta nu ne e de folos.

— M-am gândit că îl poate ajuta pe *taoiseach.* Dacă am şti ce guverne să alertăm, ai cui ostatici sunt mai supuşi riscului!

— Toţi sunt supuşi riscului, Martin. Vor mai ucide câţiva, apoi vor trage de timp. Asta dacă nu cumva vreunul dintre noi îi găseşte.

— E o căutare îndârjită, Declan. Ar trebui să fie incredibil de inteligenţi pentru a ţine atâţia oameni ascunşi pentru mult timp.

Declan scutură din cap. Ajunseseră lângă maşina lui. Deschise portiera. Ceaţa se îngroşase în jurul postamentului obeliscului. Un stol de păsări migratoare făceau neliniştite cercuri deasupra grădinii zoologice. Totul îi amintea de venirea iernii. N-ar fi putut-o înfrunta fără speranţa că Amina va scăpa.

— S-au gândit la asta, Martin. Poţi să fii sigur că s-au gândit la toate.

22

Stătea pe o piatră, cu faţa spre mare. Aerul era plin de mirosul mării. Din spatele său, un vânt rece venea dinspre est şi se pierdea în orizontul care se întuneca. Fiecare răsuflare îi amintea de zilele lungi petrecute pe un alt ţărm. Alt timp, alt loc, altă lume. Se întrebă dacă avea să mai vadă vreodată America. Nu conta cu adevărat – la urma urmei, Tatăl său era cu el oriunde s-ar fi dus. Dar simţea că e legat de acel loc şi credea că aici are o misiune specială. Încă mai visa să se întoarcă acasă triumfător, pentru a construi Noul Ierusalim în deşert.

Un pescăruş trecu pe deasupra capului său scoţând un ţipăt

ascuţit. Tremură uşor, strângându-se pentru a înfrunta vântul care acum bătea dinspre vest. În spatele său se auzi un zgomot. Se întoarse şi îl văzu pe Ezekiel îndreptându-se spre plajă. Îl recunoscu după şapca roşie de baseball şi după geaca verde pe care o purta. Îl privi cum se îndreaptă spre el, cu paşii devenind mai fermi când ajunse pe nisipul bătut din partea din faţă a plajei. În calea sa se înşirau pietre acoperite de alge. Printre ele se întâlneau ochiuri de apă sărată, rămase după retragerea mareei. Ezekiel trecea printre ele cu agilitate şi plin de graţie. Când ajunse lângă Maestrul său respira liniştit. Numai ochii trădau uşoara nelinişte pe care o simţea.

— Avem necazuri. Cred că ar trebui să vii să vezi.

— Ţi-am spus că nu vreau să fiu deranjat.

— Îmi pare rău, dar s-ar putea să fie important. E ceva ce nu vreau să rezolv de capul meu.

Îşi ţuguie buzele, iritat pe de o parte că a fost întrerupt, iar pe de alta mulţumit de deferenta arătată de ucenicul său.

— Ce este? întrebă el.

Discipolii veniseră pentru prima dată la el tot aşa, pe plaja Mării Galileei. Şi-i imagină acum, mergând către el în timp ce stătea pe marginea apei. Petru, Iacov şi Andrei. Poate că atunci când se vor termina toate astea va călători în Israel şi va trăi cu discipolii săi pe ţărmurile galileene.

— Unul dintre algerieni. Spune că-i este rău.

— Spune? Ei bine, îi este sau nu-i este?

— Cred că da. După mine, nu arată prea bine.

Se întoarseră împreună la adăpostul scund, asemănător unui hangar, în care erau ţinuţi ostaticii. Era o singură intrare, păzită zi şi noapte de oameni înarmaţi cu AK-47. Cele câteva ferestre fuseseră acoperite. Interiorul era luminat de un şir de becuri alimentate de un generator aflat într-un adăpost din apropiere.

Cei doi păşiră înăuntru. Spaţiul clădirii fusese împărţit în două de un jgheab larg care se întindea pe mijloc. Era amenajată ca o cazarmă militară, numai că paturile fuseseră despărţite de pereţi

din lemn, creând două rânduri de celule deschise. Era evident că despărţiturile fuseseră construite mai târziu decât restul structurii. Hambarul – care la început adăpostea cirezile şi nutreţurile peste iarnă – fusese ridicat cu piatră din împrejurimi şi apoi acoperit cu crengi. Crengile se uscaseră şi se rupseseră de mult şi fuseseră înlocuite cu bucăţi de tablă galvanizată. Tot atunci fuseseră adăugate şi despărţiturile din lemn.

Fiecare celulă astfel creată adăpostea un ostatic. Femeile erau ţinute separat, în celulele din spate, care erau despărţite de restul încăperii printr-o uşă solidă. Aveau propriile toalete şi chiuvete şi erau păzite permanent de doi oameni înarmaţi. Nu era nicio femeie printre paznici. Maestrul se gândise la asta, dar respinsese ideea, considerând că ar întâmpina dificultăţi în privinţa disciplinei. Mai avusese înainte probleme cu femeile.

Algerianul era într-un pat în a treia celulă pe dreapta. Lângă el, pe marginea patului, stătea unul din cei doi delegaţi saudiţi, şeicul Hasan al-Turki. Fusese dezlegat şi i se permisese să iasă din celula sa pentru a servi ca interpret. El şi bolnavul putuseră comunica între ei în araba literară, o versiune a limbii clasice folosite de oamenii educaţi, indiferent de dialectul vorbit în ţara lor[19].

Numele algerianului era Ali Bouslimani. Se apropia de şaizeci de ani, era profesor de filosofie la Universitatea din Alger şi ideolog al FIS, Frontul Islamic al Salvării din Algeria. Faţa îi era pământie şi respira cu dificultate. Al-Turki îl ţinea de mână şi îi vorbea calm.

Când Maestrul şi Ezekiel apărură în deschizătura celulei, sauditul se ridică în picioare. Faţa îi era trasă şi era mânios.

— Acest om trebuie să fie dus de aici imediat, zise el. Dacă nu, va muri.

---

19 Dialectele limbii arabe diferă destul de mult, dar înţelegerea este posibilă prin intermediul arabei literare, care se învaţă în şcoală şi în care este scris Coranul. (n. red.).

Maestrul trecu pe lângă el şi se opri la capătul patului. Privi în jos către Bouslimani. Algerianul ridică spre el o privire tulbure.

— Ce are? întrebă Maestrul.

— Are *khunaq.* Nu cunosc termenul englezesc. E o boală de inimă. Este foarte serioasă. Medicaţia sa este în cameră la Castletown House. Tulburările prin care a trecut şi lipsa tratamentului i-au agravat boala. Trebuie să fie dus la cel mai apropiat spital.

— Nici nu se pune problema, îl repezi Maestrul.

— Atunci chemaţi un doctor. Trebuie să faceţi ceva. Dacă nu e tratat moare.

— Îmi pare rău, spuse el, dar nu ne permitem aşa ceva.

— Vrei să-mi spui că nu ai rezerve de medicamente pentru ostatici sau pentru oamenii tăi?

— Dumnezeu este doctorul nostru, fu singurul răspuns.

— Vorbeşti despre Dumnezeu? Ce Dumnezeu ucide oameni nevinovaţi? Sau îi ia prizonieri? Sau îi leagă ca pe animale?

Maestrul se întoarse către Ezekiel.

— Scoate-l de aici, zise el. Mă ocup eu de asta.

Al-Turki se dădu înapoi spre pat.

— Lasă-mă să stau cu el, zise el. Şi daţi-mi un creion şi o foaie de hârtie. M-a rugat să scriu ceva pentru soţia şi copiii săi din Algeria.

— Nimeni nu scrie nicio scrisoare. Acum vreau să ieşi de aici.

Al-Turki nu se clinti. Era un tip scund, fără prea multă forţă fizică. *Dishdasha* lui albă era pătată cu sângele unui poliţist pe care încercase să-l ajute înainte de a fi scos din Castletown House.

— Cu toţii avem familii, zise el. Este nedrept şi crud să-i lăsăm fără vreo ştire despre starea noastră. Cu siguranţă, nu ar face nimănui rău dacă le-am scrie.

Maestrul îl plesni puternic peste faţă. Al-Turki se dezechilibră, apoi îşi reveni şi se îndreptă.

— Vei fi judecat, zise el.

— Aici eu sunt judecătorul. Ezekiel, scoate-l de aici!

După ce ieşiră, Maestrul se aplecă deasupra bolnavului.

Bouslimani scoase o mână şi îl apucă de încheietură. Nu vorbea engleza.

— *Ana marid*... şopti el în arabă. *Utlub li tabiban*... *Ana ma'it*...[20]

Maestrul îşi puse mâna peste cea a bolnavului. Nu înţelegea niciun cuvânt din cele spuse, dar ghicise că îl ruga să-l ajute.

— Ne vom ruga împreună, zise el. Îi voi cere lui Isus să te vindece. Numai că trebuie să crezi în El. Dă-i voie să te elibereze de păcate, să te izbăvească. Se opri. Lasă-mă să-ţi dau viaţă!

Petrecu mai mult de o oră lângă patul muribundului, cu capul aplecat şi cu buzele mişcându-se, în timp ce se ruga pentru vindecare şi mântuire. Din când în când un soldat înarmat trecea şi arunca o privire curioasă în celulă. Câteodată, un ostatic sau altul striga în engleză, arabă sau persană. Alteori, o tăcere grea umplea întreaga clădire, iar oamenii îşi ţineau răsuflările în aşteptarea indefinibilului. În spatele uşii, o femeie plângea. Nimeni nu se duse s-o liniştească. Un om care se credea Isus Hristos, iar uneori se credea Dumnezeu, murmura rugăciuni în urechea unui muribund.

23

St Stephen's Green
Dublin
9 octombrie
18.35

Declan îşi privi ceasul, apoi se uită spre cer. Se făcuse târziu. Seamus Cosgrave trebuia să vină de o jumătate de oră. Nu-i stătea în fire să-l facă pe Declan să aştepte. Vorbiseră puţin la telefon cu trei ore mai devreme, iar Cosgrave promisese să fie la

---

[20] Sunt bolnav... Chemaţi-mi un doctor... Mor... (n. red.).

Green imediat după şase. Nu era locul lor obişnuit de întâlnire, dar Declan îi specificase că va sta pe o bancă lângă fântâna arteziană. Cosgrave nu-l putea rata.

Declan se ridică şi începu să se plimbe. Nu adusese nicio gardă cu el. Dacă era urmărit trebuia să se descurce singur. O apucă în jos spre lacuri, aruncând priviri în jur să vadă dacă îl urmăreşte cineva. Nimic nu părea în neregulă.

Îl zări pe Cosgrave venind peste pod. Trecură unul pe lângă celălalt fără să se bage în seamă. Amândoi cunoşteau obiceiul. Cosgrave continuă să meargă în direcţia fântânii. Nu îi dăduse niciun semn că ar fi fost cazul să renunţe la întâlnire. Declan făcu un ocol larg până în locul din care plecase, pentru a se asigura că pe Cosgrave nu-l urmăreşte nimeni.

Cosgrave găsise o bancă şi îl aştepta, cu un exemplar din *The Herald,* deschis în faţa sa. Declan se aşeză la celălalt capăt al băncii.

— Ai întârziat.

— 'suse, dom' Carberry, ăsta e un loc public. A trebuit să verific. Dacă cineva ne vede împreună...

Seamus Cosgrave era de multă vreme principalul informator al lui Declan din IRA. Declan îl arestase cu unsprezece ani în urmă, pentru contrabandă cu arme. De atunci lucra cu el. Câteva cercetări suplimentare îi aduseseră alte acuzaţii. Nu avusese dovezi zdrobitoare, dar Declan reuşise să-l convingă pe Cosgrave că are destule probe pentru a-l închide.

Poate nici aşa n-ar fi ţinut, dar Cosgrave se căsătorise cu un an înainte. Teresa era o fată simpatică, iar Seamus era nebun după ea. Pe atunci avea ceva mai mult de treizeci de ani şi tânjea după o companie feminină. Aşa că începuse să-i simtă lipsa Teresei. Un luptător IRA îndrăgostit – cât îi făcuse asta să râdă pe băieţii de la interogatorii! Numai Declan nu râsese niciodată. Dragostea îi dăduse putere asupra lui Seamus Cosgrave.

Ca să facă lucrurile mai dificile, Teresa tocmai adusese pe lume un copil, Joseph, iar Cosgrave vorbea deja despre fraţi şi surori.

Seamus era el însuşi mezinul unei familii cu doisprezece copii şi avea suflet de familist. Un ucigaş, desigur, un republican învederat, dar un soţ tandru şi un tată iubitor acasă. Tragedia Irlandei, credea Declan, era că el era departe de a fi unic.

Lui Declan nu i-a luat mult ca să-i arate prizonierului câte necazuri urmau să vină dacă refuza să coopereze. Cu acuzaţiile care i se aduceau putea fi pus la răcoare în Kilmainham pentru multă vreme. Chiar foarte multă vreme. Joseph ar fi fost matur până când ar fi fost eliberat el. Teresa ar fi încetat de mult să fie femeia subţire şi drăguţă în al cărei pat intra atunci. Declan mai sugerase şi câteva acte de infidelitate şi menţionase imposibilitatea de a avea încredere în ceilalţi bărbaţi.

Seamus încercase să îşi răscumpere independenţa cu informaţii ciudate sau incomplete, dar Declan voise mai mult. Mult mai mult. Îl voise pe Seamus pentru sine, pe viaţă. Pe scurt, un mariaj cu preţul infidelităţii pe viaţă. Au căzut de acord cu un an de închisoare şi o datorie ce urma să fie plătită lejer în anii următori, o datorie pe care Seamus încă o mai plătea. Şi pe care Declan încă o mai încasa, personal. Seamus era sursa lui, cârtiţa lui, comoara sa secretă şi nu l-ar fi predat nimănui.

Pe lângă ei trecură doi preoţi, adânciţi într-o conversaţie. Apoi un grup de copii cu o minge de fotbal care arăta jalnic. O tânără într-un cărucior electric, cu faţa crispată de durere. Apa ţâşnea din fântâna arteziană şi cădea neîncetat în bazin. Pe cer, nori gri atârnau greu deasupra oraşului.

— Ce mai face Teresa? întrebă Declan.

— E bine. Ştiai că mama ei a murit acum câteva luni?

— Da. Mi-a părut rău când am auzit. Era bătrână?

— Trecuse de nouăzeci. A fost martoră la citirea declaraţiei din oficiul poştal, la începutul revoltei. Aşa obişnuia să spună. O femeie pe cinste. Se ducea la slujbă cu regularitate, până în ultimul an. Îi lipsea slujba.

— Şi copiii ce fac?

— Sunt bine, cresc. Joseph a câştigat un premiu pentru limbă

anul trecut. Anul viitor vrea să facă vacanţa în Gaeltacht. Fraţii au un loc în Galway.

— Am auzit de asta.

Declan se opri. Nu se priviseră niciodată unul pe celălalt. „Atâtea subterfugii, gândi Declan, pentru ce?”

— Am auzit de fata dumitale, dom’ Carberry. E groaznic. Trebuie să fii distrus.

— Mai rău decât atât, Seamus! Dar hai să nu vorbim despre asta! Se opri. Ce poţi să-mi spui despre seara de luni?

— Seara de luni? Ce s-a întâmplat luni seara?

— Ştii foarte bine, Seamus. Au fost ai tăi sau INLA?

— Ambasadorul? La asta te referi? Au fost oamenii din Batalionul Dublin. Ordine speciale.

— Care a fost planul?

— N-a fost niciun plan. Consiliul armatei a primit o informaţie de la ambasadă. Ştiau unde urma să fie Reynolds în seara aia şi au pus la cale o ambuscadă. Doar ca să-i arate că e vulnerabil. N-a fost niciun plan să-l omoare sau să ceară vreo răscumpărare.

— De ce nu mi s-a spus asta? De ce nu m-ai avertizat? Doar n-a fost un incident minor.

Cosgrave îşi scutură capul.

— Sigur, dar abia în dimineaţa asta am auzit şi eu. Şi voi aţi fost destul de tăcuţi. Agită ziarul. Nu se pomeneşte nimic aici despre asta. Şi nici în altă parte. Ce se petrece?

Declan îi aruncă o privire informatorului. Cosgrave arăta bătrân, deşi abia trecuse de patruzeci de ani. Obrajii îi erau palizi. Arăta obosit şi secat de puteri. Viaţa petrecută în Mişcare îi adusese prea puţină linişte. Declan se gândi că s-ar putea să spună adevărul.

— Şi despre Castletown? întrebă el. Şi acolo a fost tot mâna Batalionului Dublin? Nu prea cred că aveţi forţa să puneţi la cale aşa ceva de capul vostru.

Cosgrave lăsă ziarul jos şi îl privi pe Declan.

— Castletown? Unde dracu-i asta?

— Lângă Celbridge. Reşedinţa cea mare de acolo. Castletown House.

— Când a fost asta?

— În acelaşi timp cu ambuscada. Luni seara. Şi nu-mi spune că nu s-a întâmplat nimic, pentru că am fost acolo.

Cosgrave puse *The Herald* lângă el.

— N-a fost decât ambuscada, dom' Carberry. Jur pe Dumnezeu, n-a mai fost nimic.

— Adineauri mi-ai spus că ai auzit de ambuscadă abia azi-dimineaţă. Poate chiar nu eşti implicat în ce s-a întâmplat la Castletown.

— A fost ceva grav?

Declan aprobă din cap.

— Foarte grav.

— Atunci ar fi trebuit să aud ceva. Pentru Dumnezeu, dom' Carberry, aş fi ştiut. Chiar azi-dimineaţă m-am întâlnit cu Gerry Noonan şi am vorbit o grămadă despre ambuscadă. Că a mers bine, că n-a fost ucis nimeni, în afară de o gardă de corp britanică, chestii d-astea. Nu mi-a spus nimic de vreun atac.

— Seamus, ambuscada a fost numai o diversiune. N-a fost mare lucru, doar o serie de împuşcături care au atras în acea direcţie toate unităţile de cercetaşi şi de gardişti din apropiere. În timp ce se întâmpla asta, un grup de oameni înarmaţi a atacat Castletown House şi a luat ca ostatici persoane foarte importante. Nu vei spune nimănui că ţi-am spus asta. Ai înţeles, Seamus?

Cosgrave înghiţi în sec şi dădu din cap emoţionat.

— 'nţeles, dom' Carberry! N-am auzit nimic, niciodată.

— Acum, Seamus, eu nu cred în coincidenţe ca asta. Două incidente teroriste majore nu au loc la câţiva kilometri distanţă unul de altul şi la interval de doar câteva minute. A fost un soi de aranjament. Pricepi ce spun sau vrei să-ţi vorbesc mai rar?

— Am priceput, dom' Carberry. Sigur ştii să explici, n-am mai spus asta? Numai că nu ştiu nimic de niciun atac, pe Dumnezeu! Şi jur că nimeni altcineva din Mişcare nu ştie.

— Da, desigur. Deasupra lor, ascuns de nori, se auzi zgomotul unui avion. A fost o legătură între evenimente. Vreau să afli care a fost legătura. Vreau să ştiu cine a avut de câştigat din ambuscadă şi în ce fel. A fost vorba de bani, de un truc publicitar care a dat chix, de o răzbunare politică? Ai cadourile de Crăciun pentru familie cumpărate şi plătite dacă afli asta pentru mine.

Cosgrave devenise neliniştit. Arunca priviri nervoase în stânga şi în dreapta. Dacă era descoperit vorbind cu şeful Diviziei Speciale, viaţa lui nu mai valora nimic.

— 'suse, dom' Carberry, asta-i o chestie grea. S-ar putea să-mi rup gâtul, zău aşa! Chestia asta cu ambuscada era strict secretă.

— Stai jos, Seamus, şi ascultă-mă bine! Am nevoie de această informaţie. Am mare nevoie. Au murit oameni la Castletown House. Cei mai mulţi din Gardă. Oamenii mei. O mulţime de alte vieţi sunt în pericol. Adu-mi ce-mi trebuie în următoarele douăzeci şi patru de ore şi vei fi bine răsplătit. Dezamăgeşte-mă şi o să şterg praful de pe dosarul tău.

— Douăzeci şi patru de ore? Sfântă Fecioară!

Declan nu se clinti. Îl privi pe Cosgrave cu coada ochiului, rămânând însă atent la toţi cei care se opreau pentru mai mult timp, arătând mult interes pentru doi oameni aşezaţi unul lângă altul pe o bancă din parc. Ştia la ce se gândeşte Seamus, îl ştia ca pe buzunarul lui. Acum aştepta să apară întrebarea.

— Asta este, dom' Carberry? Asta ne va face să fim chit? Ăsta e cel mai bun cadou de Crăciun pe care l-aş putea avea.

Ca toate cârtiţele, Seamus Cosgrave visa la ziua în care va fi liber, când va da ultima informaţie şi va scăpa definitiv. Trecuseră unsprezece ani de când trăia zilnic cu teama de demascare, de tortură şi de moarte. Şi un singur om, Declan Carberry, îi putea lua această povară şi îl putea elibera.

— Poate va fi, Seamus, poate va fi. Dacă ceea ce-mi aduci e destul de bun, dacă mă pune pe urmele celor pe care-i vreau, atunci suntem chit.

— Pe cine vrei?

— Pe oricine este în spatele atacului de la Castletown House. Îi vreau foarte tare, Seamus! Nici nu-ţi poţi imagina cât de tare îi vreau. La fel de mult cum îl vreau şi pe cel care a ucis-o pe Máiréad.

— Înţeleg.

Se ridică în picioare. Când se aplecă să ridice exemplarul din *The Herald* pe care îl adusese cu el, observă că Declan îl schimbase cu un exemplar din *Evening News.*

— Nu mă suna la numărul obişnuit, Seamus! Nu mai e bun. O să găseşti un alt număr în *News.* Poţi să-mi trimiţi un mesaj la orice oră, zi şi noapte. Asigură-te că o să am veşti de la tine în douăzeci şi patru de ore. N-o să aştept mai mult de atât. Acum du-te! O să mai rămân să văd dacă nu cumva eşti urmărit.

Cosgrave băgă ziarul în buzunar şi o apucă spre pod. Declan îl privi îndepărtându-se. Nu se putea gândi decât la Amina.

24

Oifig an taoiseach
Dublin
9 octombrie
21.00

Telefonul sună la nouă, aşa cum i se promisese. Pádraig Pearse îl lăsă să sune de trei ori înainte de a răspunde. Mâna îi tremură în clipa când ridică receptorul.

— Aici *taoiseach,* zise el. Cu cine vorbesc?

Urmă o mică pauză. Camera era plină cu oameni tăcuţi, dintre care unii erau aplecaţi deasupra unor dispozitive de ascultare. Apelul era monitorizat, înregistrat şi urmărit. În camere alăturate, experţii aşteptau să analizeze vocea şi să caute orice indiciu pe care l-ar fi putut conţine. În toată ţara liberele celor din Gardă se anulaseră şi toţi erau în alertă douăzeci şi patru de ore.

— Numele meu nu este important. Sunt ceea ce sunt.

Vocea era aspră şi mecanică, schimbată printr-un dispozitiv de distorsiune.

— Ascultă, domnule, murmură Pádraig Pearse. Referinţa biblică nu-i ieşise din minte. Nu-mi pasă dacă eşti Atotputernicul în persoană – chestia asta trebuie să înceteze. Nenorocitul tău mesaj ne-a ajuns prea târziu. Dar tot ai dat înainte şi ai ucis un om nevinovat.

— Nimeni nu este nevinovat. Suntem născuţi în păcat şi murim în păcat dacă nu îl avem pe Domnul. L-ai găsit pe Isus, domnule prim-ministru? L-ai lăsat să-ţi pătrundă în inimă?

— Dacă vrei să vorbim, hai să vorbim despre cum putem rezolva chestia asta. Orice altceva ai avea de spus poţi să spui mai încolo.

— Spun ceea ce trebuie spus. Vocea mea este vocea lui Isus. Cuvintele mele sunt cuvintele Domnului. Nu încerca să te târguieşti cu mine, nu-ţi închipui că ne jucăm. Sunt ceea ce sunt. Voi face ceea ce am spus că voi face.

Mangan îl privi fix pe comisarul Devlin, care stătea alături de el. Acoperi receptorul cu palma.

— Isuse, Pat, ăsta-i nebun! încerc să-l fac să vorbească mai mult. Băieţii tăi l-au localizat?

Devlin îşi scutură capul.

— Dintr-o clipă în alta. Continuă!

Mangan luă palma de pe receptor.

— Am nevoie de un număr la care să te pot găsi, zise el. Ca să evităm neînţelegerile pe viitor.

— Nu a fost nicio neînţelegere. Te voi contacta ori de câte ori va fi necesar. Lucrurile au început prost, dar sper că îşi vor reveni. Pentru tine, ca şi pentru bărbaţii şi femeile din grija mea. Mai întâi, vreau să ştiu dacă vrei să fii intermediarul meu cu guvernele faţă de care am formulat solicitări.

Devlin îi strecură un bileţel lui Mangan:

„L-am găsit. O cabină de telefon din Mountcharles, Donegal. O unitate din Gardă e pe drum”.

Mangan dădu din cap, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre telefon.

— Nu pot decât să vorbesc cu ei ca persoană privată. Dincolo de asta, nu am nicio autoritate. Guvernul meu nu-şi poate asuma nicio responsabilitate...

— Nu trebuie decât să le transmiţi solicitările mele. Ceea ce aleg ei să facă e propria responsabilitate. Dar te rog să le înfăţişezi şi consecinţele celei mai mici întârzieri. Pentru a face lucrurile mai uşoare, o să cer numai câte un lucru o dată. Asta îi va ajuta pe copiii Satanei să ajungă la un acord.

Vom începe cu solicitarea de liberalizare pentru importul, publicarea şi vânzarea Cuvântului Domnului în ţările musulmane. Sunt dispus să accept un acord iniţial în privinţa asta fie şi numai în Arabia Saudită, Iran şi Malaezia. Pot duce la îndeplinire acest lucru până mâine-seară. O declaraţie prin care să-şi exprime acordul trebuie să apară în ediţia de vineri dimineaţă a ziarului *Al-sharq al-awsat*, care e publicat la Londra. Dacă nu apare, următorul ostatic va muri.

Taoiseach îşi lăsă capul în palmă. Nu se simţise niciodată atât de slab. Pat Devlin se aplecă spre el. Pe frunte avea o dâră de sudoare. Nu putea ignora prezenţa lui Anthony Harker, aşezat lângă perete, urmărind totul fără să spună nimic.

— Ce urmăreşte? întrebă şeful poliţiei. Probabil că ştie că am descoperit locul până acum.

Pádraig Pearse ridică din umeri.

— Pare să-i placă sunetul propriei voci. Cât de departe sunt oamenii tăi?

— Trebuie să se deplaseze prin Donegal. Acum nu sunt departe. Continuă să-l ţii de vorbă.

— Sunt nişte lucruri pe care trebuie să le punem la punct, zise *taoiseach.*

Fusese instruit cu grijă mai bine de o oră de către un expert în negocieri de la Divizia de cercetaşi. Toate astea îi stăteau în gât, dar reuşi să înghită.

— Spune!

— Mai întâi, trebuie să avem un cuvânt de cod. În caz că se scurg ştiri despre răpire. De îndată ce se întâmplă aşa ceva, oricine poate suna pretinzând că vorbeşte în numele tău. Tot felul de ţicniţi pot încerca să se bage în treabă.

— De acord. O să mă prezint folosind cuvântul „Carmel”. Numai eu şi adjunctul meu vom şti asta.

— Apoi, nu ne putem permite repetarea celor întâmplate aseară. Când curierul tău mai livrează vreun mesaj scris la poarta birourilor mele, ai cuvântul meu că nu va fi înhăţat sau urmărit.

— Nu se acceptă. Nu mai eşti responsabil. Chiar în momentul în care vorbim, eşti urmărit. Cuvântul tău nu face niciun sfanţ. Următoarea cerere.

Devlin scrise un mesaj pe un bileţel de hârtie şi i-l întinse peste masă:

„Au ajuns la cabina telefonică. Este cineva înăuntru. Ţine-l de vorbă”.

— Foarte bine, zise Pádraig Pearse. Inima îi bătea repede, de parcă el însuşi ar fi fost în Mountcharles, în vizor. Nu-i venea să creadă că fusese atât de simplu. Mai am o cerere. Trebuie să ştim dacă ostaticii sunt vii şi sănătoşi. Trebuie să ne trimiteţi dovezi. Fotografii. Scrisori scrise de ei. Orice. Am nevoie de dovezi pentru a le duce...

Deodată, expresia lui *toaiseach* se schimbă. Privi către receptor încruntându-se, apoi îl lăsă încet pe masă.

— S-a... întrerupt, murmură el. Dintr-odată.

De jur-împrejurul camerei, oamenii îşi înălţară capetele. Un bărbat într-un costum gri, cu cravată galbenă, veni şi ridică receptorul. Îl duse la ureche, apoi îi făcu un semn unui individ aşezat la un pupitru din partea opusă a încăperii. Celălalt răsuci câteva discuri, apăsă nişte butoane, apoi ridică din umeri şi îşi scoase căştile pe care le purta.

— Ce se întâmplă? întrebă Pádraig Pearse. Se întoarse către Devlin. Pat, ce dracu’ se-ntâmplă?

Devlin se încruntă.

— Nu ştiu, Pádraig. Au arestat pe cineva. Poate vreunul dintre ei a tăiat firul. El n-ar fi închis.

Nimeni nu mişcă. Într-un colţ, un tehnician vorbea disperat într-o staţie. Unul dintre oamenii în costume şoptea instrucţiuni la un telefon mobil. Harker privea în tăcere. Uşa era în continuare închisă. Nimeni nu intrase. Nimeni nu ieşise. Omul cu cravată galbenă puse receptorul la loc.

Se scurse un interval lung – câteva minute. Pádraig Pearse se ridică de la birou şi merse la fereastră. Era un întuneric de smoală şi o linişte neobişnuită. În seara asta, aici încetase să fie biroul său, oraşul său, ţara sa. Erau parte a unei minunate lumi noi, el şi cu oamenii lui, toţi la fel acum. Se întoarse când uşa se deschise.

Intră Tómas O'Sullivan. Îl salută pe *taoiseach* înainte de a traversa încăperea spre Devlin:

— Tocmai a sosit asta, domnule! îi dădu comisarului un bilet. Am considerat că trebuie să îl vedeţi imediat.

Declan îşi înclină capul pentru a-l citi. Pádraig Pearse se apropie de el. Putu vedea sângele scurgându-se din obrajii vechiului său prieten.

— Ce este, Pat? Nu l-au prins pe nemernic?

Devlin îşi scutură capul. Faţa îi era palidă. *Taoiseach* observă că tremura.

— A fost o unitate de rezervă, zise el. Din Ballyshannon. Au ajuns la Mountcharles acum câteva minute.

— Ei bine?

— Cabina telefonică era o capcană. Un soi de bombă. Una mare, după sunetul pe care l-a scos. Unitatea din Donegal a fost rasă. Cinci oameni. Morţi cu toţii.

25

Zorii se întindeau la orizontul estic precum un veşmânt pe

jumătate spălat, decolorat şi murdar, aruncat în apă. „Dacă te apropii destul, gândi el, îl poţi mirosi.” Nu era deloc asemănător cu zorii pe care îi văzuse în deşertul New Mexico sau cu răsăriturile aurii ale Texasului natal.

Când se îndepărtaseră la vreo patru sute de metri de ţărm îi spuse lui Ezekiel să încetinească.

— Aici ar trebui să fie suficient de departe, zise el. Poţi să vezi încotro se îndreaptă curentul?

— Ar trebui să treacă pe lângă insula aceea şi să se îndepărteze.

— Atunci e bine. Chiar foarte bine. Hai să-i dăm drumul!

Se aşeză la prova bărcuţei care se clătina. Privind înapoi, reuşi să distingă plaja scurtă de care se îndepărtaseră, iar în urma ei, pământul neregulat în spatele căruia se întindea adăpostul pe care şi-l alesese drept cartier general şi clădirile de lângă el.

— Nu crezi c-ar trebui să spui o rugăciune? întrebă Ezekiel.

Îşi scutură capul.

— N-ar ajuta la nimic, răspunse el. Este deja în iad. Şi acolo va rămâne pentru un milion de ani. Şi apoi pentru încă un milion. Nicio şansă de a scăpa de-acolo. Nu-mi place să mă gândesc la asta, să-l văd arzând în iad, chiar nu-mi place; dar faptul e consumat, alegerea lui a fost făcută. I-am ţinut o predică, ştii bine. I-am oferit bucuria de a-l cunoaşte pe Isus. N-a făcut altceva decât să se roage lui Mahomed şi să ceară un doctor. Nu se putea hotărî ce vrea mai mult, un doctor sau pe diavol.

Râse, amuzat de propria glumă. Ezekiel zâmbi. Un zâmbet încordat, în care se amestecau dragostea şi neliniştea.

Gândul la foc îl întrista. Să arzi un milion de ani fără încetare. Soţia sa şi copiii muriseră în flăcări, fuseseră arşi împreună cu câteva zeci de prieteni dintre cei mai apropiaţi. Totul se petrecuse rapid, dar suferiseră mai mult decât era drept să sufere cineva. Privi în jos spre apă, lăsând să se stângă gândul la flăcări, care îl torturase atât de mult.

— Apoi s-a înălţat şi a murit, continuă Maestrul. Şi s-a dus

direct în iad. Nu au doctori acolo, asta e sigur. Se opri. Totuşi, au o mulţime de mamoşi care provoacă avorturi.

Ezekiel de-abia zâmbi. Nu-i plăcea să se gândească la cineva care a ajuns în iad.

Corpul neînsufleţit al lui Ali Bouslimani zăcea pe fundul bărcii. Murise în chinuri, la miezul nopţii.

— Încă îi mai putem folosi cadavrul, se avântă Ezekiel. În caz că n-o să ne accepte cererile şi va fi nevoie să le dăm un alt cadavru.

Scutură din cap. Nu departe începeau marile valuri ale Atlanticului. Putea mirosi vastitatea oceanului dinapoia sa, de parcă imensitatea şi adâncimea erau calităţi ale mirosului.

— Dacă saudiţii spun „nu“ – şi aşa vor face – unul dintre ostatici trebuie să moară. Mi-am dat cuvântul. Fără substituiri, fără înşelăciuni. Vieţile le sunt măsurate. Nici chiar eu nu mai pot lungi ceea ce Dumnezeu a tăiat scurt.

Ezekiel se gândi că e mai bine să nu se opună. Îşi mai văzuse Maestrul schimbându-şi dispoziţia, ca un far stricat care pâlpâie. Oricine i se opunea, putea ajunge în aceeaşi bucăţică de mare ca şi Ali Bouslimani. Absolut oricine. Ezekiel aruncă o privire spre umflătura de sub hanoracul celuilalt. Nu-şi lăsa arma nici zi, nici noapte.

— Nu crezi că vor accepta propunerile noastre? întrebă el.

Rânji, încă amabil.

— Nu e nevoie s-o facă, zise el. Asta-i ideea.

— Nu înţeleg.

— Ar fi trebuit să înţelegi până acum, Ezekiel. Vor muri cu toţii. Nu-ţi dai seama? Cererile noastre sunt inacceptabile. Am prevăzut asta. Cadavrele se vor înmulţi, iar ei vor deveni din ce în ce mai disperaţi, dar în tot acest timp nu vor fi capabili să înghită ce le cer. Satana nu-şi poate permite să recurgă la compromisuri. Ştie, ca şi servitorii săi, că libertate pentru Biserică ar însemna un topor care ameninţă rădăcinile copacului său putred. Ăsta e un lucru pe care nu şi-l poate permite. Pe lângă asta, un milion de morţi ar părea nimic. Chiar şi zece milioane. Aşa că vor spune

„nu“ până când va muri ultimul dintre ostatici. Şi se va termina cu toate. Noi doi vom merge acasă. Valurile vor spăla un corp fără faţă aici la ţărm.

— O să-i numească martiri, David. Am mai văzut asta la televiziune. Se îmbracă în negru şi flutură steaguri. Se dau în vânt după martiri – îi întăresc.

Maestrul zâmbi. Nu era un zâmbet prea drăguţ. Barca se ridica şi cobora. Pe fundul ei, cadavrul atârna ca plumbul. O lumină slabă venea dinspre est peste cerul schimbător, colorând valurile într-un cenuşiu murdar.

— Îi întăresc, da. Dar îi şi slăbesc. Dacă îi presăm suficient de tare, dacă îi înghesuim, ne vor da şi nouă martiri. O recoltă, Ezekiel, ca fructele care cad din copac. Sângele martirilor a fost sămânţa bisericii. Dacă-l provocăm pe Satana, el ne va da mai mult. Iar oamenii de acasă vor înălţa un strigăt destul de puternic pentru a tulbura aerul la Washington. Nu va mai fi altă alegere decât războiul. Ultima Cruciadă, Ezekiel! Gândeşte-te la asta! Voi fi acolo în fruntea armatelor mele, pentru a conduce războiul împotriva lui Satana, până ce va fi înlănţuit şi aruncat în iad. Ne apropiem de ultimele zile.

De parcă i-ar fi răspuns la aceste cuvinte, un fascicul de lumină străpunse norii deşi de deasupra. Se uită la el, privindu-l cum clipeşte şi apoi se topeşte. Simţământul unui triumf iminent pusese stăpânire pe el.

— E vremea să-l punem în patul său. Se aplecă şi îşi vârî mâinile sub subsuorile cadavrului. Ia-l de picioare şi ajută-mă să-i fac vânt! Fii atent să nu răsturnăm barca!

Era mai greu decât se gândiseră. Ezekiel trebuia să stea într-un capăt al bărcii, pentru a echilibra mica ambarcaţiune. Scoaseră capul şi umerii peste bord. Barca se înclină periculos. Cu cât corpul aluneca mai mult, cu atât mai mult se înclina barca. Atunci când părea că o să se răstoarne, cadavrul alunecă şi căzu dincolo de bord. Se auzi un plesnet sec, un picior păru să se zbată în convulsii în ultima clipă şi apoi mortul pieri, lăsând în urmă un

val de apă rece care se lovi de marginea bărcii aflate în balans.

26

Dublin
10 octombrie
08.00

Declan convocase o conferinţă cu schimbul A dis-de-dimineaţă, iar acum regreta. Petrecuse o noapte fără somn, iar pe la patru îl apucase durerea de cap. Nici durerea şi nici nervii nu se aleseseră cu ceva bun de pe urma gândului că în orice moment ar putea primi ordin să închidă operaţiunea. Nu se simţise în viaţa lui atât de neajutorat: îi era interzis să investigheze uciderea fiicei sale şi era incapabil să o salveze pe Amina.

— Sper că aţi dormit bine cu toţii, zise el rotindu-şi privirea prin camera plină de femei şi de bărbaţi care arătau oricum, numai odihniţi nu. Se simţi puţin mai bine când îşi dădu seama că nu e singur. Îmi pare rău că aici nu sunt condiţiile cu care v-aţi obişnuit. Am sugerat mutarea operaţiunii la Shelbourne, dar mi s-a spus că din motive de buget nu se întrevede o astfel de posibilitate în viitorul apropiat.

Remarca provocă vreo câteva zâmbete strâmbe, dar nimeni nu râse. Nu se dădeau premii pentru glumele care aveau ca subiect bugetul.

— Aseară, continuă Declan, au avut loc două evenimente care ne interesează. Primul ar fi cererea MI5 de a prelua toate responsabilităţile în cazul ăsta şi de a lăsa în seama guvernului sarcinile obişnuite ale poliţiei şi operaţiunile speciale minore. Un individ pe nume Harker, de care cei mai mulţi probabil aţi auzit, s-a întâlnit cu *taoiseach* la începutul serii trecute. Are autorizaţie deplina de acţiune în numele directorului şi al coordonatorului informaţiilor din Irlanda de Nord. Nu ştim cum a ajuns Willoughby să fie informat despre criza ostaticilor, dar asta nu

mai contează acum. În mod clar, MI5 nu are jurisdicţie aici. Dar Irlanda este membră a Comunităţii Europene şi semnatară a numeroase acorduri cu privire la lupta împotriva terorismului internaţional. Grupul de miniştri care coordonează unităţile de lucru în lupta împotriva terorismului şi a crimei organizate are acum o influenţă foarte mare. MI5 are legături mult mai strânse decât noi cu diverse servicii europene de informaţii. Tot ce a avut Harker de făcut a fost să-i fluture lui Mangan prin faţă ameninţarea unei acţiuni unite a europenilor. E mai bine din orice punct de vedere să ai de-a face cu MI5 din Irlanda de Nord decât să aduci încoace o operaţiune internaţională, în cadrul căreia ne-am pierde orice autonomie naţională. Asta înseamnă că, începând cu ora opt aseară, operaţiunea noastră semilegală a devenit complet ilegală. Acum suntem, mai mult ca înainte, de capul nostru, cu toate că vom avea în continuare contacte clandestine cu C3 şi cu Divizia Specială, în viitorul apropiat.

Se opri. De pe feţele lor putea spune că, în fine, începeau să creadă că ar putea sfârşi având necazuri serioase.

— Apoi, ieri-seară răpitorii au luat legătura cu *taoiseach* în persoană. Am aici o stenogramă a conversaţiei dintre domnul Mangan şi un individ care pare să fie conducătorul grupului de răpitori.

O citi repede. Nimeni nu-l întrerupse. Nu puse nimeni întrebări.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum, zise el. Vom reveni mai încolo. Mai întâi, trebuie să vă spun de ce conversaţia s-a întrerupt atât de brusc.

Le spuse despre explozia care omorâse cinci membri ai Gărzii la Mountcharles.

— Tocmai am primit detalii de la cei care au examinat locul, zise el. Acum ştim două lucruri. Mai întâi, că în cabina telefonică era un manechin; apoi, că telefonul era ataşat la un radioemiţător pe unde scurte. Oricine a fost cel care a vorbit cu *taoiseach* nu se afla în cabina telefonică. Dacă a avut un dispozitiv de emisie

destul de puternic, putea fi oriunde în ţară.

— Sau chiar în afară, zise Liam Kennedy. Ar fi putut transmite din Nord sau din Scoţia. Chiar şi de la distanţă mai mare, dacă a folosit comunicaţii prin satelit.

— Asta aşa este. Sunt sigur că ostaticii nu au fost scoşi din ţară. Dar s-ar putea foarte bine să existe un grup de control care să-i organizeze pe răpitorii din Marea Britanie sau chiar de pe continent. Oricum, cred că ar trebui să ne bazăm pe supoziţia că oamenii pe care îi căutăm se află în mare parte, dacă nu chiar toţi, în Irlanda. Dacă s-ar afla altundeva, afacerea ar deveni internaţională.

Se opri şi aruncă o privire pe hârtiile aflate în faţa lui pe birou.

— Spuneaţi că veţi reveni la conversaţia dintre *taoiseach* şi liderul răpitorilor, zise Grainne Walsh.

Grainne părea mai proaspătă decât colegii săi. Ea era una dintre acele persoane insuportabile care puteau petrece şase luni într-o închisoare thailandeză sau puteau traversa China cu trenul, pentru ca apoi să arate ca şi cum ar fi ieşit dintr-un salon de înfrumuseţare.

Declan aprobă din cap.

— Mulţumesc pentru că mi-ai amintit, Grainne! Pare clar că eşti singura dintre noi care a avut un somn bun azi-noapte. Sper că nu te deranjează dacă-mi aduci o ceaşcă de cafea după asta.

— Cu un cub de zahăr sau cu două?

— Fără zahăr. Sunt la regim. Aşadar, convorbirea lui *taoiseach.* Există unul sau două lucruri care necesită ceva mai multă atenţie. Sunt sigur că ceilalţi deja le studiază. Mai întâi, faptul că omul care vorbea cu *taoiseach* a simţit nevoia să-şi modifice vocea. Pentru asta puteau fi câteva motive, dar cel mai probabil este că s-a temut că cineva i-ar putea recunoaşte vocea. Trebuie să aflăm de ce. Şi un alt lucru despre voce. Se poate ca acela care a sunat să aibă accent. Asta ar deschide tot felul de posibilităţi.

Declan apăsă butonul de pe biroul său.

— Myles? Vrei să intri, te rog?

Uşa se deschise şi un omuleţ ciudat păşi temător în încăpere. Era scund, cu un păr rar şi roşcat, şi cu un nas turtit, îmbrăcat într-un costum cu vestă. Declan îl îndemnă să se aşeze pe un scaun în faţă.

— Vreau să vi-l prezint pe profesorul Myles O'hUiginn, zise el. Myles e un vechi prieten de-al meu. Este şeful Catedrei de Religie de la Trinity College. I-am spus ce problemă avem şi a fost de acord să facă parte din echipa noastră pentru moment. Cred că vom avea mare nevoie de el în operaţiunea asta.

Se opri şi privi spre O'hUiginn.

— Myles, tocmai le vorbeam despre treaba cu accentul. Poate ne poţi spune mai multe despre asta.

O'hUiginn dădu din cap. Părea neliniştit. Nu era lumea sa. Până acum îşi petrecuse viaţa departe de alarme şi de incidente neprevăzute. Şi totuşi, de mai bine de zece ani, obiectul său de studiu devenise crucial pentru politică în multe locuri din lume. Acum, găsindu-se în mijlocul scenei, se temea ca priceperea sa să nu se dovedească irelevantă.

— Ei bine, da, acum, începu el, neştiind exact cum să se adreseze celor de faţă. Nu erau de vârsta studenţilor săi, dar nu erau nici colegi de la care s-ar fi putut aştepta la capacitate de înţelegere şi la cunoştinţe specifice. Trebuie să spun – asta înseamnă că toate astea sunt nesigure. Avem destul de puţine date. De fapt, mai nimic. Asta înseamnă...

— Myles, treci la subiect! Ăsta nu e un seminar. Spune-le exact ce mi-ai spus şi mie.

— Îmi pare rău, Declan! Nu sunt obişnuit cu ceea ce cred că voi numiţi instructaje. Dar o să mă străduiesc.

— Bine, bine.

— Chestia cu accentul este interesantă, continuă O'hUiginn, în principal, pentru că sunt sigur că nu avem de-a face cu o grupare irlandeză. Mai întâi, pentru că sunt foarte puţine secte protestante în această ţară. Ele sunt mai multe dacă includem Nordul, desigur, şi nu resping această posibilitate. Cele mai multe

dintre cultele mari au activitate aici – Moon, Meditaţia Transcendentală, Baha'i şi altele – dar sunt sigur că niciuna dintre acestea nu este implicată aici. Atât biletele primite de la răpitori cât şi conversaţia telefonică dau de bănuit că ar fi vorba de o grupare creştină de extremă dreaptă. Dar din ceea ce mi s-a spus despre dimensiunea celor întâmplate, nu pot să cred că vreuna dintre micile secte de aici ar fi implicată. Niciuna dintre ele nu are capacitatea financiară, nu dispune de atâţia oameni şi de posibilităţi de instruire. Desigur, câteva au legături internaţionale şi trebuie să ţinem cont de asta; dar eu nu m-aş gândi la ei. Niciuna dintre sectele irlandeze nu are antecedente violente şi, din câte ştiu, niciuna nu este în legătură cu grupări străine care au astfel de antecedente. Dacă aş vrea să caut o sectă creştină de extremă dreaptă cu bani, oameni şi capacitatea organizatorică pentru a pune la cale un atac de felul ăsta, m-aş fi îndrepta direct către Statele Unite, unde sunt câteva grupări care îndeplinesc toate aceste condiţii. Bănuiala asta e întreţinută de mai multe lucruri. Mai întâi, la un moment dat vorbitorul de aseară i-a spus lui Mangan: „Cuvântul tău nu face niciun sfanţ". Apoi mai e asta.

Scoase din buzunar ceasul pe care Declan îl găsise cu o zi înainte.

— Acesta este un ceas care a fost găsit la încheietura ostaticului egiptean mort. Pare să fi fost pus acolo ca un fel de declaraţie. Este de fabricaţie americană şi întâmplător ştiu că nu sunt neobişnuite printre fundamentaliştii de acolo. Înţeleg că domnul Carberry are de gând să verifice vânzările şi distribuţia de ceasuri la producătorul respectiv. Ei bine, deocamdată asta este. Cum am spus, nu prea avem multe posibilităţi. Nu-mi place această situaţie, în mod obişnuit n-aş...

— Mulţumesc, Myles. Vreau să rămâi pe-aproape pentru a putea comenta orice informaţie care apare. Dacă-i putem identifica pe aceşti oameni, ne-ar putea fi mai uşor să-i localizăm.

O'hUiginn se ridică în picioare. În spate, un tânăr operator de

calculator, Tim Donnelly, ridică o mână.

— Nu încă. E prea general. Muntele Carmel este o bine cunoscută locaţie biblică. Acolo Profetul Iezechiel i-a învins pe preoţii lui Baal. Şi, desigur, e situat în statul modern Israel, deasupra portului Haifa. Evident, asta ar putea avea o semnificaţie în contextul actual. Sau are un înţeles special pentru amicul nostru, care transmitea prin radio. Vom vedea.

— Are cineva vreo întrebare pentru profesor? Nu? Foarte bine, îl vom lăsa să se întoarcă la treabă.

— Declan, dacă ai nevoie de mine, voi fi în camera de sus toată ziua. Sunt acolo nişte materiale pe care trebuie să le consult. Până mâine o să fac o listă cu ce alte lucruri mai am nevoie. Va trebui să mi le găseşti; sistemul bibliotecii universitare e prea încet. Multe dintre ele pot fi transmise prin internet. Poţi să faci asta?

Declan dădu din cap.

— N-ar trebui să fie probleme. Mai vorbim.

După ce O'hUiginn ieşi, Declan se întoarse la treburile lor.

— Nu-l subapreciaţi din cauza comportamentului. E foarte pătrunzător. Vede lucruri pe care nu le poate vedea niciunul dintre voi şi face conexiuni pe care nici nu le-aţi bănui. Aerul său distrat e valabil numai la suprafaţă. Myles e unul dintre cei mai buni. Şi avem nevoie de cineva care să poată interpreta declaraţiile pe care le primim de la răpitori.

— Nu vor încerca să-l folosească şi cei care investighează oficial? întrebă Grainne.

— N-o să-l găsească. Nu va părăsi clădirea asta până când nu se va termina totul. Mi-a dat cuvântul său.

— Din ce mai spune, sunt şanse ca liderul răpitorilor să fie american şi se poate ca unii oameni de-ai săi sau chiar toţi să fie din State. Nu credeţi?

Câţiva oameni dădură din cap.

— În regulă. Este cea mai bună pistă pe care o avem. Pronsias şi Brendan, vă ocupaţi de asta chiar acum. Verificaţi-i pe toţi americanii care au intrat în Irlanda, să zicem în ultimele trei sau

patru luni. Apoi vă concentraţi asupra celor care au rămas. Când ajungeţi la o listă scurtă, o să vedem câţi mai sunt la adresele pe care le cunoaştem. Bănuiala mea e că organizatorii au venit cu ceva vreme în urmă, pentru a pune lucrurile la punct, dar restul echipei ar fi putut veni doar cu săptămâni, ba chiar cu doar câteva zile înainte de atac.

Sună telefonul. Declan ridică receptorul. Era Pádraig Pearse.

27

Belfast
10 octombrie
11.30

Avionul a aterizat pe aeroportul Aldergrove la timp, coborând din cerul de un albastru-deschis peste fâşiile de câmpie arate şi nearate. În ziua precedentă, Abu Hida zburase de la Beirut la Atena şi de la Atena la Amsterdam. Primise acte false de la unitatea de servicii informative a Hezbollah-ului din Sidon. De la aeroportul Schiphol mersese la o cafenea în centrul Amsterdamului, unde un prieten malaezian îi dăduse acte noi şi o sumă apreciabilă în bancnote britanice folosite. Malaezianul îi dăduse şi un aparat de ras pentru a-şi rade barba.

În seara aceea Abu Hida luase o cursă spre Newcastle, în Anglia. De vreme ce zborul pornea dintr-o altă ţară a Comunităţii Europene, nu se făcuseră controale vamale, iar verificarea paşaportului fusese aproape automată pentru cineva care, ca Abu Hida, deţinea un paşaport din Comunitatea Europeană. Fusese aşteptat la aeroport şi condus direct într-o reşedinţă din Benwell, la vest de Newcastle, unde intrase în contact cu un grup de studenţi iranieni. Dimineaţă pornise spre Belfast, având asupra lui documente care îl identificau drept Ghiyath Shafique, un băcan pakistanez rezident în Gateshead.

Zborul de dimineaţă din Newcastle a fost deviat de pe

aeroportul principal pe Belfast Internaţional, în munţii de la marginea oraşului. Pasagerii erau majoritatea jurnalişti şi comercianţi în costume Marks & Spencer. „Ghiyath Shafique” nu atrăgea o a doua privire. Personalul de securitate din ambele aeroporturi l-a lăsat să treacă fără alte întrebări decât cele obişnuite, legate de scopul călătoriei. Ţintele lor aveau nume ca Liam şi Brendan şi veneau din Turf Lodge şi Ardoyne, nu din Lahore sau Rawalpindi.

Nu era foarte înalt, nici foarte chipeş, nici foarte bine îmbrăcat. Dar nimeni n-ar fi trecut pe lângă el pe stradă fără a-i remarca prezenţa. Mai presus de orice erau ochii, cu adâncimea lor, cu întunecimea lor măslinie, cu imensitatea lor şi cu forţa de a observa totul. Iar gura, ferm trasată şi încordată, de parcă ar putea zâmbi sau izbucni în râs în orice moment, ca şi cum toată energia feţei stătea acolo, înfăşurată în acele buze. Dacă Anthony Harker ar fi fost de serviciu pe aeroport, ar fi ştiut imediat cu cine are de-a face. Erau fraţi, într-un anume fel.

Afară luă primul taxi de la coadă şi ceru să fie dus la o adresă din apropierea centrului oraşului. Strada dinspre aeroport avea securitatea asigurată de un punct de control permanent al unităţilor speciale, dar şoferii de taxi – toţi protestanţi – erau cunoscuţi de către poliţie. Sergentul de serviciu nu-i aruncă lui Abu Hida decât o privire trecătoare. Un semn din cap şi trecură.

În timp ce se îndepărtau, şoferul aruncă o privire în oglindă şi apoi începu o conversaţie. Purtarea prietenoasă cu străinii era compensaţia tradiţională a unui ulsterian pentru faptul că îşi ura vecinul.

— Eşti pentru prima oară în provincie, domnule? întrebă el, trădându-şi apartenenţa religioasă din momentul în care deschise gura.

Niciun catolic nu ar fi vorbit despre cele şase districte spunându-le „provincie”, cum nu ar fi spus Derry în loc de Londonderry.

— Da, răspunse Abu Hida. Prima mea vizită.

— Ei bine, nu-i lua în seamă pe poliţai, fiule! îşi fac doar datoria. Ne feresc de necazuri. Luă un viraj brusc şi deodată putură vedea oraşul întins de-a lungul unei fâşii de apă. De pe insula mare, nu? continuă şoferul.

— Din Anglia. Trăiesc în Anglia, la Gateshead.

— Chiar aşa? Mezina mea a fost la universitate prin zona aia, zău aşa. Universitatea Newcastle. A studiat sociologia sau cum i-or spune. Iar acum s-a întors aici. Mulţi pleacă şi nu se mai întorc. Dar nu mai e aşa de rău cum a fost. Irlanda de Nord e sigură, ca şi alte locuri. Poţi sta aici ani de zile fără să vezi vreo tulburare cât de mică. Nici nu-ţi vine să crezi toate lucrurile pe care le vezi la televizor. Nu e deloc aşa. Sigur, se mai omoară, dar nu mai e ca acum zece ani sau chiar mai mult. Aud spunându-se că e mai ridicată criminalitatea din insula mare decât cea de aici. Ăsta e adevărul, pe Dumnezeu. În ce branşă spuneai că lucrezi?

Abu Hida descoperi că e greu să înţeleagă şirul rapid al cuvintelor englezeşti cu accent puternic. Vorbea limba destul de bine, dar aici era ca într-o altă ţară.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu înţeleg.

— Cu ce te ocupi? Ce faci?

— Am un magazin. O băcănie. Dar închiriez şi casete video.

Intrară pe Autostrada 2, la Templepatrick. Maşina prinse viteză, îndreptându-se spre coastă.

— Am auzit că foarte mulţi de-ai voştri au magazine acum în Anglia, zise şoferul. Totuşi, e păcat că nu puteţi fi acasă, în India. Aţi avea mult soare acolo, zău aşa. Aici nu prea e.

— Sunt din Pakistan.

— Mda, bine, e acelaşi lucru numai că-i diferit, nu?

Abu Hida privi oraşul care îl înconjura. De ani de zile auzise vorbindu-se despre Belfast ca despre un Beirut al Europei. Se aşteptase să-l găsească distrus de război, patrulat de facţiuni rivale, un loc devastat. În schimb, vedea străzile obişnuite ale unui oraş european de provincie.

— Atunci eşti hindus, nu-i aşa?

— Musulman.

— Aşa? L-am dus pe Salman Rushdie, chiar pe locul pe care stai, zău aşa. Pe Dumnezeu, aşa a fost. Dar ia spune-mi, eşti un musulman catolic sau un musulman protestant?

Era o glumă veche, pe care Abu Hida nu reuşise niciodată să o înţeleagă.

— Îmi pare rău, nu...

— E în regulă, făceam şi io o poantă.

Ajunseră într-un spaţiu larg, apoi cotiră pe Glenmachan Street. Acolo era un alt punct de control, dar li se făcu semn să treacă. Şoferul o luă la stânga pe Tate Avenue, îndreptându-se spre est, către universitate.

Pe străzi erau maşini blindate şi o dată sau de două ori Abu Hida zări pe trotuare patrule militare; dar nu văzu nicio urmă de explozii sau de bombardamente. „Orice război s-ar purta aici, trebuie să fie strict controlat, gândi el, cu morţi simbolice, care n-au alt scop decât să evite compromisurile pe care pacea le-ar putea aduce."

Trecură pe străzi obişnuite, pe lângă case obişnuite şi se întrebă de ce fusese trimis aici, cum şi-ar putea găsi destinul aici. Pe neaşteptate, simţi că-şi pierde speranţa.

— Aici domnule, cred că ăsta e locul pe care-l cauţi.

Opriră pe Stranmillis Road, în faţa unui restaurant indian numit The Imambara, cu numele scris cu litere grele din aur deasupra unei uşi sofisticate ce părea grotescă şi nelalocul ei printre casele unui oraş victorian.

— Ai prieteni aici, nu? întrebă şoferul.

— Prieteni?

— Ştii – familie. Relaţii.

— A, da. Stau la vărul meu.

— Ei bine, sunt sigur că sunt foarte fericiţi în Belfast. Nimeni nu i-ar tulbura aici, nu ca peste ocean. Oricine e bine venit în Irlanda de Nord. Negru, oacheş, galben, nu-i nicio diferenţă. Atâta timp cât nu eşti catolic, ha?

Plăti şoferului şi intră. Era vremea prânzului şi restaurantul era plin de clienţi, mulţi dintre ei studenţi la universitatea din apropiere care profitau de preţurile speciale pentru prânz. Un ospătar cu o haină lungă şi albă şi un turban roşu se apropie de el.

— Vreau să-l văd pe domnul Shafique. Spune-i că sunt vărul lui din Anglia.

Shafique era patronul restaurantului. Sosi în câteva clipe, zâmbind larg pentru a-şi disimula neliniştea. Deşi nu-i ajungea decât până la piept lui Abu Hida, avea de cel puţin două ori greutatea lui. O politeţe exagerată îi afecta fiecare mişcare şi îi îngroşa vocea de o nesinceritate onctuoasă. Abu Hida văzu imediat în el un geamăn al şoferului de taxi. Amândoi oamenii aveau nevoie disperată să-şi recâştige încrederea. Aveau nevoie, mai presus decât orice în viaţă, să fie plăcuţi, iar Abu Hida presupuse că ar da orice pentru asta, chiar şi oportunitatea de a fi ei înşişi.

— Eşti foarte bine venit, zise omuleţul. Te rog, trebuie să fii flămând. Voi da ordin la bucătărie să-ţi prepare un prânz. Toată mâncarea noastră este *halal*[21].

Abu Hida îşi scutură capul.

— Locul ăsta e prea expus. N-ai o cameră mai retrasă?

— Bineînţeles, bineînţeles. Îmi pare rău. Vom merge sus, în biroul meu.

Luă bagajul lui Abu Hida şi îl pofti pe o uşă laterală. Mirosul de curry ieftin îi urmă.

Biroul era o cameră înghesuită sub acoperişul clădirii, plină cu cutii de carton cu mirodenii şi saci de textile aşteptându-şi rândul la spălătorie. Pereţii erau căptuşiţi cu rame care încadrau texte caligrafiate – nu tocmai reuşit – în arabă şi imagini ale sanctuarului de la Kaaba în foiţe de argint. Deasupra biroului era o fotografie color a unei clădiri scăldate în soarele indian.

[21] Alimente permise să fie mâncate de musulmani (n. red.).

Shafique îi arătă în timp ce punea jos bagajul.

— Asta este Marea Imambara din Lucknow. Un loc foarte sfânt pentru şiiţi, după cum ştii. După ea mi-am botezat restaurantul. Bunicul meu obişnuia să meargă acolo la ceremoniile religioase din luna Muharram[22]. Familia noastră a trăit în Lucknow până la separare. Desigur, eu însumi n-am fost niciodată acolo.

Abu Hida nu avea timp de amintiri.

— Vreau să fiu lăsat singur, zise el. Când îmi voi termina rugăciunile, o să mănânc. La ora două o să vină un om. Va spune că-l cheamă Ali. Trimite-l la mine de îndată ce soseşte.

28

Omul care îi spuse micuţului şi grăsanului Shafique că îl cheamă Ali sosi puţin după ora două. Abu Hida se rugase, mâncase şi se odihnise. Era gata pentru treburile grele care-l aşteptau. Asta făcea parte din *jihadul* său, lupta sa personală împotriva tărâmului necredinţei, atât în lume cât şi în sine însuşi.

Ali era arab ca şi el, un irakian din sud. Nu era ca domnul Shafique; nu era rotund, nu era nervos, nu era mulţumit să-şi facă o viaţă în jurul însemnelor pietăţii familiale şi al relicvelor unui trecut uitat. Purta haine ieftine şi simple. Purta barbă, iar părul îi era pieptănat cu atenţie. Alura sa îl impresionă pe Abu Hida în momentul în care puse piciorul în camera îmbâcsită.

Ştia că Ali luptase împotriva lui Saddam Hussein în ţinuturile mlăştinoase din sudul Irakului, în timpul revoltei şiiţilor din 1991. Înainte fusese student la seminarul teologic din Najaf şi condusese *halaqa,* o celulă a partidului şiit Da'wa, în oraşul său natal, Suq al-Shuyukh, un centru al rezistenţei împotriva lui Saddam şi a dictaturii partidului Baas, controlat de sunniţi. Avea legături strânse cu câteva dintre grupurile de rezistenţă mai mici:

---

[22] Prima lună a anului lunar musulman; lună de doliu pentru musulmanii şiiţi (n. red.).

al-Afjay al-Islamiyya şi Jund al-Imam. După înăbuşirea rebeliunii părăsise ţara, la ordinul unuia dintre profesorii săi, Hujjat al-Islam al-Ghaffari. Acum era de cinci ani în Irlanda de Nord, dându-şi doctoratul în studii islamice la Universitatea Queen. Între timp, nu stătuse degeaba.

— Putem avea încredere în el?

— Deplină. Cunoaşte preţul trădării. Vărul său, cel ale cărui hârtii le ai asupra ta, este un credincios foarte activ în mişcarea din Anglia. Câţiva alţi membri ai familiei sunt oameni de treabă, şiiţi adevăraţi, iubitori ai imamului. Shafique nu are niciun motiv să te trădeze.

— Poate că nu intenţionat, dar e posibil să facă greşeli. Ar putea deschide gura la momentul inoportun, şi să spună ceva nepotrivit. Să fii cu ochii pe el! Vorbeşte cu vărul său, asigură-te că înţelege importanţa prezenţei mele aici, dar nu-i da detalii. Ai grijă ca el să-i explice lui Shafique al nostru consecinţele unei limbi slobode pentru el şi pentru familia lui.

Se opri. Chiar dacă n-ar fi fost foarte bine informat despre trecutul său, simţea că Ali este un om de încredere. Abu Hida îşi dusese viaţa printre oameni devotaţi unei cauze, oameni gata să moară pentru cauza în care credeau, pentru care orice formă de compromis era o trădare a adevărului absolut. Şi el ducea cu sine conştiinţa propriei lipse de însemnătate, transcendenţa devotamentului complet, şi o recunoştea la ceilalţi, ca şi cum ceva din ei ar fi vorbit cu ceea ce era în el.

— Oricum, Shafique nu e important. Ai luat legătura cu cine te-am rugat?

Ali, al cărui nume real era Abu Ahmad al-Rikabi, dădu din cap.

— Ne aşteaptă. Au mai rămas de stabilit locul întâlnirii şi ora. Te duc la mine şi putem aştepta acolo până când sună ei. Apartamentul meu e după colţ, în Pretoria Street.

— Ştiu ce au de făcut?

— Cred că da. Unii dintre ei sunt foarte experimentaţi.

— O să vedem. Echipamentul pe care l-am cerut e acolo?

— Cea mai mare parte. Armele, cu siguranţă: m-au asigurat că o să-ţi găsească tot ce-ţi trebuie.

— O să vedem noi.

— Restul îţi va fi trimis imediat ce vei intra în contact cu grupul care va lucra cu tine. Îmi pare rău, dar nu a fost fizic posibil să aducă totul într-un timp atât de scurt. Oamenii mei fac tot ce pot.

— Mai întâi să fiu înarmat. Asta e prioritatea.

Ali îşi privi ceasul.

— Cred că trebuie să mergem. Ăsta e tot bagajul tău?

Abu Hida aprobă din cap. Ali se aplecă pentru a-i ridica bagajul, dar tovarăşul său i-l luă din mână.

— Nu, zise blând Abu Hida. Nu eşti servitorul meu. O să-ţi cer să faci doar ceea ce nu pot face eu.

Ali zâmbi.

— Mi-au spus că eşti dificil.

Abu Hida îl privi în ochi.

— Mai dificil decât îţi poţi imagina, zise el.

Fără să mai scoată o vorbă se îndreptă spre scări.

Dublin
16.28

Uşa se deschise şi Grainne Walsh aruncă o privire înăuntru. Declan îi făcu semn să intre. Se gândise la Amina.

— Domnule? Cred că ar trebui să ascultaţi asta.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Câţiva membri ai echipei erau adunaţi în jurul unei mese în camera de alături. Se auzea un radio. Declan se uită la ceas; nu puteau fi decât ştirile de patru şi jumătate. Cineva mări volumul.

— ...va avea loc miercurea următoare. Fabrica din Limerick a fost închisă în februarie, după pierderea a şaizeci de muncitori, dar domnul O'Sullivan spune acum că intenţionează să o repună în funcţiune până la Anul Nou. Un reprezentant al sindicatului

intervievat în această dimineaţă a spus că oferta a fost inacceptabilă şi că protestele vor continua.

Şi acum ne întoarcem la raportul menţionat mai devreme, în care se pretinde că aici, în Irlanda, a avut loc o acţiune soldată cu luare de ostatici. La telefon, din Londra, se află Siobhan Coyle.

— Siobhan, s-a mai întâmplat ceva?

— Deocamdată nu, Raymond. Purtători de cuvânt de la principalele ambasade arabe de aici au negat că ar exista o criză de acest gen şi ne-au asigurat de desfăşurarea conferinţei conform planurilor. Deocamdată, tot ce ştim este că există zvonuri pornite de la câteva organizaţii fundamentaliste musulmane din Orientul Mijlociu, care pretind că delegaţii lor au dispărut şi că serviciile de comunicaţii ale securităţii occidentale au dat în vileag detalii cu privire la o conspiraţie care a pus la cale răpirea şi chiar uciderea lor. Înţeleg că Agenţia Reuters din Beirut va da publicităţii probe în această seară.

— Mulţumesc, Siobhan. Între timp, aici în Dublin ministrul de externe Ciaran Clark a dat o declaraţie prin care a negat că delegaţii ar fi în pericol. El a sugerat că zvonurile despre un atac asupra participanţilor la conferinţă sunt simple dezinformări puse la cale spre a crea un climat de confuzie în ce priveşte negocierile. Zvonurile au fost probabil opera câtorva grupuri extremiste cărora le-a fost refuzat accesul la discuţii. Potrivit unui purtător de cuvânt de la biroul lui *taoiseach*, conferinţa continua la Castletown House, în condiţii de maximă securitate.

Şi acum ultimele ştiri din sport...

29

Belfast
10 octombrie
19.10

Zona de război din vestul Belfastului este ceva mai departe de

bulevardele înfrunzite şi de sediile agenţilor de bursă din Malone Road şi nu este tocmai un loc tihnit de plimbare. Mergând în jos pe Balmoral Avenue şi apoi pe Stockmans Lane pe sub noua autostradă, te trezeşti într-un cartier din proprietatea Autorităţii Imobiliare, unde accentele sunt diferite, casele sunt mai mici, iar maşinile – cele care au mai rămas – mai vechi. De aici, ori încotro ai apuca-o, totul este la fel: un vast ghetou republican care se întinde de la est de Dunmurry până la Clonard şi Falls, la vest de centrul oraşului. Numele sunt familiare de pe ecranele a milioane de televizoare: Ballymurphy, Turf Lodge, Andersonstown, Falls. Aici este o lume în interiorul altei lumi, sărăcită, sub asediu, patrulată zi şi noapte de soldaţi pe care locuitorii săi îi consideră ca aparţinând unei armate de ocupaţie. Este West Bank într-un alt loc. Nimeni nu vrea cu adevărat să se afle aici, nimeni nu îndrăzneşte să trăiască în altă parte.

Ali conducea fără ezitare în jos pe Stockmans Lane, de-a lungul şoselei Kennedy, peste graniţa de est a Ladybrook-ului în Andersonstown. Telefonul sunase cu douăzeci de minute mai devreme, iar mesajul conţinea un loc şi o oră de întâlnire. Ştia drumul la fel de bine ca orice localnic. Aproape din ziua venirii sale în Belfast, tânărul irakian se ocupase cu punerea la cale a unor contacte cu grupuri republicane. El nu avea nimic în comun cu ei în afara urii faţă de imperialismul britanic, dar asta era de ajuns pentru a da alianţei lor o fărâmă de sens.

Ploaia pornise să cadă, la început uşor nesigură, apoi din ce în ce mai deasă. Trecu pe lângă o maşină blindată. Din turela ei privea un soldat britanic, cu arma îndreptată ameninţător spre ei.

Se adânciră într-o reţea de străzi triste şi răvăşite, unde oameni cu ochi iscoditori pândeau pe la colţuri, iar adolescenţi cu gulerele ridicate împotriva burniţei se înghesuiau în ganguri, aşteptând înserarea. Faţadele micuţelor magazine aveau grilajele sau obloanele trase, iar pereţii purtau sloganuri de sfidare şi idealism habotnic, evocând amintiri ale unui trecut imposibil. În faţa barurilor camere TV cu circuit închis vegheau încontinuu

pentru a descoperi criminali. Aproape că nu existau maşini, iar cele existente erau dărăpănate şi ruginite. Escort-ul de numai un an în care se aflau ei părea sfidător şi nelalocul lui. În sfârşit, Abu Hida începea să înţeleagă ce făcea aici şi cum, în ciuda oricărui lucru, ar putea ajunge din nou faţă în faţă cu destinul său în această insulă murată de ploaie.

Era un cuvânt arab, *al-mustad' afin.* „Mizerabilul", „săracul", „obiditul" – avea nenumărate traduceri, dar toate spuneau acelaşi lucru: oameni cărora totul le fusese luat, în afară de speranţă şi mândrie. „Damnaţii lumii" ai lui Fanon. De secole şiiţii se considerau obidiţi, iar acum se ridicaseră pentru a cere ce era al lor.

În toţi anii de luptă în Beirut, Abu Hida vedea Occidentul într-un singur fel: un tărâm luminos al tiranilor bine îmbrăcaţi, porniţi să distrugă tot ceea ce lui îi era drag, profitori ocupându-se cu comerţul internaţional cu droguri, pornografie şi arme. Ştiuse că viziunea lui e falsă, că este mult prea simplificată, dar îi slujise mai mult decât orice adevăr. Ura faţă de cruzime şi înşelăciune îl întărise şi îl ajutase să treacă prin cele mai teribile evenimente ale războiului. Se agăţase de imaginile false ale aroganţei occidentale pentru a-şi alimenta ura.

Dar aici, trecând pe străzile distruse, pe lângă tinerii în hanorace ieftine şi pe lângă femeile cu sacoşe peticite, pe lângă copiii cu obrajii supţi şi cu ochii goi, a înţeles că sunt *al-mustad' afin* şi aici. Nu avea de unde să ştie că erau străzi protestante ca asta şi în alte părţi ale oraşului sau că sunt oameni săraci şi damnaţi peste tot în Marea Britanie, că peste tot adevăratul inamic nu erau englezii sau forţele imperialiste, sau armatele de ocupaţie, ci insidioasa şi zdrobitoarea sărăcie, care inflama vieţile tuturor celor atinşi, indiferent de credinţă.

Opriră în faţa unei case cu două niveluri în Clonelly Avenue. Ali aruncă o privire atentă prin preajmă, apoi coborî şi veni lângă uşa din faţă. Casa arăta ca toate celelalte de pe stradă. Bicicleta unui copil zăcea ruginită în grădina din faţă. O antenă pentru

satelit răsărea dintr-un colţ. Tocăria nu fusese vopsită de ani de zile şi era vizibil putrezită.

Uşa se deschise puţin. Ali vorbi aprins cu cineva prin deschizătura îngustă. În apropiere, un câine lătră jalnic, de parcă liniştea l-ar fi speriat. După câteva clipe vocea îi fu acoperită, în timp ce un elicopter trecu pe deasupra: eterna vigilenţă, dar fără libertate. Ali se întoarse şi se apropie de portieră. Era linişte din nou.

— Te aşteaptă, zise el.

30

Erau în camera din faţă, doi bărbaţi în picioare şi o femeie aşezată pe un scaun. Casa pentru întâlnire fusese rechiziţionată cu o jumătate de oră înainte de la o familie catolică, Cronini, ce-şi trăise toată viaţa aici. El era şomer, soţia lui făcea curat la un centru de zi pentru pensionari şi aveau cinci copii. Plecaseră în Turf Lodge, la sora lor, pentru perioada în care era nevoie de casă. Nici prin cap nu le-ar fi trecut să se plângă; nimănui nu i-ar fi trecut. A-ţi părăsi casa după un anunţ de moment făcea parte din viaţă, la fel ca şi ascunderea unei arme, a unei cutii de muniţii sau a unui fugar.

Ali îi prezentă pe bărbaţi ca fiind Desmond McCormick şi Con McKearney. Aveau în jur de treizeci şi cinci de ani, cu ochi mari, nevisători, şi buze uscate, inexpresive, de culoarea cărămizilor decolorate de vreme. Abu Hida le strânse mâinile, cântărindu-i pe fiecare în parte, ştiind că viaţa lui depinde de forţa lor şi de încrederea pe care le-o acorda.

Femeia stătea mai departe, pe un scaun scund, iar Abu Hida ar fi ignorat-o, parţial pentru că era femeie şi parţial pentru că nu corespundea nici unuia dintre stereotipurile unui luptător. La ei femeia purta fie văl, fie veşminte de luptă. Machiajul, parfumul şi hainele scumpe aparţineau inamicilor. Dar femeia asta purta un costum simplu, avea părul bine coafat şi mirosea vag a trandafiri.

Ali îl conduse pe Abu Hida la ea. În timp ce se apropiau, ea se ridică încet şi întinse înainte o mână bine îngrijită.

— Ea este Maureen O'Dalaigh, zise Ali. Doctor O'Dalaigh, el este omul despre care ţi-am spus.

Abu Hida îi luă mâna. De cum o făcu, simţi dintr-o dată ceea ce nu simţise în mâinile celorlalţi: puterea, îndârjirea şi motivaţia unui criminal. Hainele şi machiajul erau camuflaj sau batjocură, îi strânse mâna, iar ea îi întoarse strânsoarea.

— Sunt încântată să te cunosc, zise ea. Ali mi-a spus multe despre tine. Mi-a spus că eşti un erou în locul din care vii.

— Asta nu pot s-o spun eu. Noi nu avem eroi. Sunt un luptător, un *mujahid.* Nu lupt pentru mine, ci pentru imam.

— Desigur, eşti şiit. Am dreptate?

— Da. Un musulman care iubeşte familia Profetului.

Se opri. Îşi dădu seama că încă îi mai ţinea mâna într-a sa. Încurcat, îi dădu drumul.

— Înţeleg, zise ea. *Ahl al-bayt.*

— Da, zise el surprins. Eşti foarte bine informată.

— A, am citit o mulţime de lucruri. Nu suntem cu toţii nişte sălbatici ignoranţi pe-aici, ştii? Nu ca cei doi tâmpiţi de colo, zise ea zâmbind către tovarăşii săi.

— Doctor O'Dalaigh are un doctorat în Drept la Universitatea Queen, zise Ali. Este o femeie inteligentă. Va trebui să ai grijă cum vorbeşti.

Abu Hida zâmbi. Dacă era avocată, asta explicau hainele şi coafura. Dar nu şi puterea.

— Pe drumul dinspre aeroport, zise el, şoferul de taxi m-a întrebat dacă sunt un musulman catolic sau unul protestant. Mi s-a părut o întrebare stupidă, lipsită de sens.

Ea zâmbi, iar el se întrebă dacă râdea de el, aşa cum râsese de prietenii ei. Părea foarte sigură de sine.

— A, nu ştiu, zise ea. Aici toţi oamenii ar înţelege asta şi, oricum ar fi, se gândesc tot timpul la asta. Sunt două tabere şi sunt încurcaţi dacă nu te pot plasa într-una sau în alta. „Cu ce

picior sapi?” asta e întrebare obişnuită. Nu te ajută cu nimic să spui că ai trei picioare sau patru sau niciunul; ei ştiu că nu poate fi adevărat. Dacă nu eşti protestant, atunci eşti catolic, indiferent dacă eşti evreu sau hindus. Şi invers.

— Lasă-i în pace pe bieţii oameni, Maureen!

Desmond McCormick înaintă şi-l apucă pe Abu Hida de braţ, conducându-l spre un scaun.

— Vreţi ceva de băut? întrebă McKearney.

— Ceai sau cafea ar fi excelent.

— Nimic mai tare?

— Pardon?

— Poate o bere? Sau un whisky? Avem nişte Bushmills în bucătărie.

Abu Hida îşi scutură capul.

— Nu beau alcool.

— Îmi pare rău, zise McKearney. Uitasem...

— Pentru Dumnezeu, Con, interveni Maureen O’Dalaigh, vrei să termini cu prostiile? Omul a venit aici să discutăm, nu să stăm la un Guinness. Stai jos şi hai să-i dăm drumul!

McKearney se aşeză moale pe un scaun alături de Abu Hida. Ali rămase în picioare.

— Am lucrurile pe care le-ai cerut, zise McCormick.

Era un om repezit, parcă învelit într-un văl de energie nervoasă, care nu-l lăsa să stea locului. Se aplecă şi deschise fermoarul unei genţi mari de voiaj, ce se afla la picioarele sale. Scoase o armă şi i-o înmână lui Abu Hida.

— Nu e încărcată, zise el.

Abu Hida o luă cu ambele mâini, trecându-şi degetele peste ţeavă cu delicateţea unui doctor care examinează un mădular care ar putea avea vreo leziune ascunsă. Arma era o puşcă cu lunetă Hecker & Koch, asemenea celei pe care o folosea acasă. McCormick îi înmână apoi un automat Franchi12. Abu Hida cercetă cu atenţie şi cea de-a doua armă şi o aşeză jos, lângă prima.

Pe lângă acestea, în sacoşă mai erau un pistol Hecker & Koch automat P7M8 de 9 mm, echipat cu un dispozitiv de ochire cu laser Soginco, un pistol SIG-Sauer P-226 care mergea cu încărcătoare cu 15 cartuşe, un Steyr AUG de asalt, două dispozitive pentru vedere nocturnă şi câteva cutii cu muniţie.

— Astea sunt foarte bune, zise Abu Hida Aţi fost foarte eficienţi.

— A fost nevoie să fie importate, zise McKearney. Cu preaviz scurt. Sper că a meritat. Anne ca astea ar fi bune şi pentru noi.

— Gura, Con! îmi dai dureri de cap, îl repezi O'Dalaigh.

— Ziceam şi io.

— Ei bine, taci! Ordinul pentru astea a fost dat ieri de cartierul general. A fost ratificat de Consiliul armatei azi-dimineaţă. Sau poate vrei să le pui deoparte. Am numărul lui Dan Hughes, poate vrei să-l suni.

— Lasă-l în pace, Maureen, o rugă McCormick. N-are rost să ne certăm între noi.

Abu Hida interveni:

— Domnule McKearney, poţi avea oricâte arme din astea vrei. Dacă oamenii tăi îşi fac treaba, îţi garantez că vei avea livrări garantate pentru orice ai nevoie. Ai mai făcut afaceri cu Ali până acum. Ştii că ne putem ţine promisiunile. Armele astea sunt necesare îndeplinirii misiunii pentru care am fost trimis aici. Acum, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să discutăm afacerea.

— Înainte de asta, zise Maureen O'Dalaigh, vreau să ştiu ce dovezi ai că cineva îi ţine ostatici pe oamenii tăi. După ce se spune la radio, Conferinţa din Sud merge înainte conform planului. Toate veştile astea cu ostaticii nu sunt decât zvonuri.

Abu Hida îşi scutură capul.

— Conferinţa a fost atacată de oameni înarmaţi luni seara. Nu este un zvon, este un adevăr. Serviciile de informaţii din cel puţin trei state arabe au interceptat o serie de comunicaţii codate între agenţiile europene antiteroriste. Acestea ofereau rapoarte amănunţite despre atac şi despre evenimentele ulterioare. Voi

primi în continuare prin Ali detalii privind evenimentele. Cu ajutorul lor sper să-i localizez şi să-i eliberez pe ostatici.

— De ce nu laşi serviciile de securitate irlandeze să facă asta în locul tău?

— Irlandezii nu mai sunt însărcinaţi cu asta. Operaţiunea a fost preluată de MI5. Cred că sunteţi de acord că în ei nu se poate avea încredere.

— În tine se poate avea încredere?

Maureen îl privi rece, ca şi cum ar fi putut, cu un mic efort, să-i citească gândurile sau, şi mai adânc, să privească în sufletul lui.

Nu era obişnuit să discute într-un mod atât de deschis cu o femeie, o femeie care punea întrebări, cerea răspunsuri şi-i punea pe bărbaţi la locul lor. Iar conştiinţa, convingerea interioară că ea era la fel de puternică, poate chiar mai puternică, făcea să-i fie greu să o trateze altfel decât ca egală.

— Trebuie să avem încredere unul în altul, zise el.

Pe cont propriu, aşadar. Organizaţiile din spatele lor se puteau eschiva după bunul plac, dar ei trebuiau să aibă încredere unul în celălalt, în mod individual.

— Dacă nu, voi face asta singur. Va fi mai greu şi aproape sigur nu voi reuşi –, dar nu am de ales.

Ştia că trebuie să le câştige încrederea. Acasă îşi dovedise puterile în toate privinţele. Dar aici, printre străini care nici măcar nu-i împărtăşeau credinţa, se simţi dezorientat. Privi în jur la dezordinea din camera murdară, la ornamentele jalnice şi la tapetul ieftin, la găurile din covor şi la petele de pe mobilă. „Tot ce avem în comun, gândi el, sunt sărăcia şi o ură surdă împotriva unui inamic omniprezent, care are multe nume.” S-ar fi putut descurca dacă n-ar fi fost femeia. Hainele, stilul şi inteligenţa ei tăcută îl intimidau. Şi, mai mult ca orice, îl intimida faptul că e femeie.

— Am nevoie de ajutorul vostru, zise el. Nu cunosc ţara. Nu ştiu de unde să încep să-i caut pe ostatici. Tot ce am este accesul prin intermediar la comunicaţiile dintre serviciile de securitate,

şi asta în mod limitat. Am foarte puţină încredere în capacitatea agenţiilor antiteroriste de a-i depista pe răpitori în timp util. Fără ajutorul vostru, aş fi dezavantajat.

Se opri. Afară ploaia cădea aproape fără zgomot. Se înnopta. Un alt elicopter trecu pe deasupra. Camera mirosea a mâncare râncedă şi a transpiraţie.

— Ceea ce vă cer nu e lipsit de riscuri. Dar indiferent dacă reuşim sau dăm greş, oamenii voştri au sprijin garantat din partea fiecărei organizaţii care are ostatici pe această insulă. Veţi avea arme la alegere. Toţi explozibilii de care aveţi nevoie, aici sau în Anglia. Pregătire pentru soldaţii voştri pe cheltuiala noastră.

Maureen O'Dalaigh îl privi cu atenţie pe Abu Hida. Mâinile lui, picioarele, felul în care se mişca, felul de a vorbi. Fără să vrea, descoperi că îl admiră. Fizic, o atrăgea foarte mult, dar nu era asta, iar ea ştia că nu e asta. Simţea în el o forţă aproape elementară, dar simţea şi că este cu totul sub control, că niciodată nu va fi neglijent, nedisciplinat sau lipsit de concentrare. De-ar avea câţiva oameni ca el, gândi ea, i-ar fi de ajuns să aducă acest război lipsit de sens la un soi de final. Calitatea recrutului mediu IRA era infinit mai redusă. Întotdeauna o bombă exploda mai devreme, de fiecare dată mureau oameni nevinovaţi. Era ceva cu care se putea obişnui, nu exista război fără victime, dar nu putea fi mândră de asta. Îi încolţi un gând. De ce să se mai obosească să trimită oameni de teapa lui Con McKearney în Liban sau în Iran pentru pregătire când Abu Hida îi putea trimite o mână de oameni ca el pentru un an?

— Vreau să ştiu un singur lucru, zise ea Eşti aici ca să-i eliberezi pe aceşti oameni, aşa cum spui? Sau ai fost trimis ca să-i cureţi?

„E perspicace", se gândi el şi îşi dădu seama că nu îi va putea ascunde mare lucru.

— Şeicul Mu'in Usayran este tatăl meu. Viaţa lui este foarte importantă pentru şiiţii din Liban.

— Ăsta nu e un răspuns la întrebarea mea.

— Am venit în Irlanda să-l salvez pe şeic. Sarcina voastră este să mă duceţi la el. Răpitorii lui vor fi pedepsiţi. Ceilalţi ostatici nu mă interesează. Făcu o pauză. Şi nici pe voi.

Con McKearney se ridică şi se duse la fereastră. Privi afară neliniştit, în susul şi în josul străzii care se întuneca, de parcă era îngrijorat de ceva. Deasupra lor un elicopter dădea târcoale. Plecă de la fereastră şi se întoarse în scaunul său, la fel de neliniştit.

O'Dalaigh ezită, apoi dădu din umeri. De ce-ar trebui să-şi facă griji pentru moartea unor străini, dacă era gata să accepte victime dintre irlandezi în interesul cauzei?

— Foarte bine, zise ea. De unde începem? Suntem dispuşi să te sprijinim atât cât ne permit resursele. Armata britanică şi MI5 au cea mai mare reţea de culegere a informaţiilor din Irlanda. Divizia 125 a armatei are un calculator cunoscut drept Cruciatul. Permite accesul la cea mai mare bază de date cunoscută. Au o legătură directă cu calculatorul R2 de pe insula mare şi cu baza lui de date. Mai sunt şi conexiuni cu baze de date ale informaţiilor europene şi internaţionale. E de-a dreptul impresionant.

Se opri. Lângă ea, McKearney îi şoptea ceva lui McCormick. Se întoarse şi o privi, iar ea continuă:

— Dar este un lucru pe care nu-l au, zise ea. Cred că acelaşi lucru se întâmplă şi în ţara de unde vii. Nu au oamenii, nici inimile lor şi nici minţile lor. Mişcarea republicană nu are baze de date computerizate, nu are staţii de satelit şi nici sistem Tinkerbell pentru ascultarea telefoanelor, dar are sprijinul a mii de oameni obişnuiţi de-a lungul şi de-a latul acestei insule. Avem ochi şi urechi peste tot. Crede-mă, nimic nu se petrece fără ca noi să aflăm despre asta destul de repede. Aşa o să-ţi găsim ostaticii. Şi-i vom găsi înainte ca serviciile de securitate sa apuce să scoată un sunet.

Abu Hida dădu din cap. Îşi recâştigase încrederea în sine după cuvintele directe şi de bun-simţ ale femeii. Într-un fel, era sigur că

ea nu se lăuda când spunea că organizaţia sa are resurse pentru a-i găsi pe ostatici.

— Sunt recunoscător, zise el. Dar trebuie să ştiu de câţi oameni vă puteţi lipsi pentru a-i trimite cu mine.

Maureen se întoarse către McCormick.

— Dezzy, zise ea, vrei să-i spui ce-am plănuit?

McCormick respiră adânc. Abu Hida simţi că bărbatul nu era în largul lui. Purtarea lui faţa de Maureen O'Dalaigh era respectuoasă, de parcă ea îi era superioară. „E o diferenţă foarte mare între ei, se gândi Abu Hida. Nu pantofii săi scâlciaţi sau hainele ponosite fac diferenţa, ci întreaga înfăţişare."

— Ei bine, începu McCormick, este, adică, am decis că pentru tine cel mai bine este să lucrezi cu o unitate de-a noastră. Îţi pot acorda sprijinul de care ai nevoie pe durata căutării, iar dacă va trebui să intervii în forţă, vei avea oameni antrenaţi care să te susţină. De obicei, unităţile sunt folosite pentru operaţiuni generale aici, în Nord, dar o unitate a fost retrasă nu cu mult timp în urmă. Sunt în Sud deocamdată şi li s-a dat ordin să te sprijine. Ezită, de parcă ar fi avut de spus ceva dificil: Treaba e, continuă el, că sunt toţi nordici, toţi din Belfast şi niciunul dintre ei nu ştie prea bine Sudul. Aşa că şeful nostru a decis să-i pună sub comanda cuiva care e familiarizat cu terenul. A ales-o pe O'Dalaigh.

— Nu înţeleg, zise Abu Hida.

— E foarte simplu, zise Maureen O'Dalaigh. Băieţii din unitate sunt cu toţii foarte buni. Sunt bine pregătiţi, experimentaţi şi duri. Dar dacă-i scoţi din Belfast, îţi sunt la fel de folositori ca o gaşcă de fete vesele de la şcoala de orbi din Jordanstown. Au nevoie de cineva care cunoaşte împrejurimile. Adică de mine. Fiind avocat, călătoresc des. Şi oriunde mă deplasez pentru chestiuni legislative, mă asigur că lucrez şi pentru cauză.

— Cine eşti tu, de fapt? întrebă Abu Hida. Ce funcţie ai?

Ea zâmbi.

— Ei bine, ar trebui să fie secret. Dar pentru că Dezzy şi Con

ştiu amândoi asta, îţi pot spune şi ţie. Sunt membru executiv în Consiliul armatei. Este un răspuns bun la întrebarea ta?

— Vreau să ştiu de ce oamenii tăi cred că au dreptul să-mi ofere o femeie. Asta e muncă de bărbat. Se poate lăsa cu morţi.

Ea pufni supărată, chiar dacă îi anticipase refuzul:

— Şi presupun că faimoasele voastre Mirese ale Sângelui stau acasă şi îşi fac unghiile lor nenorocite. Ascultă, domnule, nu ai de ales! îţi facem o favoare, cu arme sau fără arme. Fără mine nu ai nicio şansă. Eşti...

Pe masă, în faţa ei, sună telefonul mobil. O dată, de două ori, de trei ori.

— Pentru Dumnezeu, răspunde, strigă McKearney.

O'Dalaigh răspunse:

— Da?

Ascultă, iar Abu Hida văzu că obrajii îi pălesc.

— Înţeleg, zise ea şi încheie convorbirea.

Fără să scoată o vorbă se ridică şi se duse la fereastră. Elicopterul de deasupra se auzea tot mai tare. Noaptea se lăsa.

— Era Jimmy Kane. De-abia se auzea ce zicea. Tocmai a primit de veste că o patrula a armatei a ajuns în zona asta.

Se întoarse şi îl privi furioasă pe Desmond McCormick.

— Ce s-a întâmplat cu cretinii tăi de supraveghetori? A? Ar fi trebuit să fie aici. Ce dracu' s-a-ntâmplat cu ei?

În acel moment, se auzi un zgomot puternic afară. Elicopterul se ridică şi se îndepărtă. Când sunetul motorului dispăru, un megafon răsună în tăcere. O voce englezească, precisă şi imperioasă răsună pe strada spălată de ploaie şi trecu de pereţii căsuţei prăpădite:

— Maureen O'Dalaigh. Desmond McCormick. Con McKearney. Casa în care sunteţi este înconjurată. Sunteţi arestaţi. Lăsaţi acolo toate armele pe care le aveţi asupra voastră. Ieşiţi cu mâinile deasupra capului şi nu veţi fi răniţi. Aveţi cuvântul meu. Orice încercare de a opune rezistenţă va fi întâmpinată cu foc.

Apoi se lăsă tăcerea care dură puţin, până când elicopterul se

întoarse duduind în înaltul cerului cenuşiu, din care se scursese aproape toată lumina.

31

— I-aţi adus aici! Căcaţi nenorociţi, i-aţi adus aici!

Con McKearney se repezi la Abu Hida cu mâna ridicată pentru a-l lovi. Arabul nu se mişcă şi nu încercă să se apere de lovitura care se îndrepta spre el.

— Pentru Dumnezeu, Con! Las-o baltă! Maureen O'Dalaigh se puse între ei, cu faţa la subordonatul ei.

— Sunt cârtiţele nenorociţilor de briţi, împroşcă McKearney. Ne-au întins o cursă.

— O să vedem asta mai târziu, Con. În regulă? în regulă? Ignorându-l pe Abu Hida se întoarse către McCormick. Este vreo ieşire prin spate, Dezzy?

— De aici până în Glen Road e teren viran, zise el. Tremura vizibil. Afară zgomotul elicopterului ameninţa să-i acopere vorbele. Mai jos, este terenul de joacă al Şcolii Fraţilor Creştini. Dacă am putea traversa strada, am putea trece de St Theresa şi apoi s-o luăm spre Black Hill sau în jos spre Turf Lodge. Nu ştiu, să fiu al dracului dacă mai ştiu ceva.

— E bine, zise Maureen. Au soldaţi afară, dar, dacă ne despărţim, s-ar putea să nu fie suficienţi să ne ia pe toţi. Depinde de cât de repede a fost pusă la cale incursiunea. Eu o să-ncerc să mă îndrept spre Whiterock. Dezzy, tu o iei în partea opusă, în jos spre Glen – dacă reuşeşti să ajungi la casa lui Andy Doyle, o să te scoată în maşina lui. Se întoarse spre McKearney. Con, tu o apuci în jos către biserică şi apoi către Glen Road. Acolo în faţă e parcat un Ford Escort. Unul roşu. Uite cheile. Îi aruncă un set de chei. O iei în sus pe Glen Road, ieşi din oraş şi abandonezi maşina cu prima ocazie. Apoi se uită la ei, pe rând. V-aţi luat arme?

Dădură din cap. McCormick avea un pistol automat, McKearney un revolver.

— E în regulă atunci. Am face bine s-o luăm din loc.

— Şi ei? N-o să-i laşi să iasă de aici, nu? McKearney ridică arma şi o îndreptă mai întâi spre Ali, apoi spre Abu Hida. Ne-au adus aici cu căcaturile lor de poveşti vânătoreşti. Abia aşteaptă să plecăm noi, ca să se alăture măcelarilor SAS de afară. Ridică revolverul ţintind spre capul lui Abu Hida. Ei bine, dacă n-ai de gând să iei măsuri, al dracului dacă n-oi lua eu.

Con McKearney era un ucigaş experimentat. Omorâse pe puţin cincisprezece bărbaţi şi femei la vremea lui. Un poliţist aflat cu copiii în Ormeau Park. Trei măturători de stradă, care beau într-un pub din Donegall Pass. O elevă care nimerise în bătaia focului în faţă la King's Hall. Un soldat împuşcat din spate în piaţă. Şi alţii, cam în acelaşi fel. Era o listă penibilă de morţi, uşor de adunat în lumea în care trăia. O listă care făcea un erou dintr-un om de paie.

Se apropie cu un pas de Abu Hida, pentru a se asigura că nu ratează ţinta. Acum ţinea ambele mâini pe armă, gata să tragă.

— Nenorocitule, cârtiţă căcăcioasă! urlă el. Şi tu urmezi, zise el, aruncând o privire spre Ali.

Fu ultimul lucru pe care îl făcu. Nimeni nu apucă să vadă scrumiera care porni din mâna lui Abu Hida, dar auziră cu toţii pârâitura pe care o scoase când se lovi de fruntea lui Con McKearney. Se clătină o clipă, încă ţinând arma îndreptată spre ţintă, apoi picioarele i se muiară şi căzu grămadă pe podea. Revolverul alunecă la picioarele lui Abu Hida. Scrumiera rotundă din sticlă groasă încă se mai rostogolea pe covor când căzu. Dădu de un obstacol, se balansă şi căzu într-o parte. Pe ea era scris cu litere mari şi roşii „Murphy's Stout".

Dezzy McCormick se lăsă în genunchi lângă McKearney.

— E mort, ţipă el. L-ai omorât.

— Las-o baltă, Dezzy! Nu mai poţi face nimic pentru el.

Maureen îşi luă colegul de braţ şi îl ridică în picioare. Îl privi pe Abu Hida aproape cu înţelegere. Faţa lui era total lipsită de expresie, de parcă moartea lui Con McKearney nu i-ar fi

impresionat deloc.

Megafonul prinse viaţă din nou:

— Acesta este al doilea apel. Nu voi mai face un al treilea. Sunteţi complet încercuiţi. Lăsaţi armele şi predaţi-vă! Aveţi cuvântul meu că nu veţi fi răniţi.

— Dă-i drumul, Dezzy!

Maureen îl împinse pe McCormick prin uşa camerei şi îl urmă spre bucătăria din spate. Când ajunse la uşa dinspre bucătărie, simţi o mână pe braţ.

Abu Hida stătea lângă ea scuturându-şi capul.

— Te sinucizi, zise el. Se aşteaptă să încerci să fugi. Nu le da şansa asta! Rămâi cu mine! Te scot eu.

McCormick deschisese deja uşa bucătăriei. Privi înapoi spre ea.

— Haide, Maureen, o rugă el. Ce aştepţi?

Ea îl privi din nou pe Abu Hida. Arabul era calm, mai calm decât avea cineva dreptul să fie în astfel de condiţii. „Dar dacă cel care are dreptate e Con? se întrebă ea. Dacă cei doi arabi nu sunt altceva decât oameni din coloana a cincea infiltraţi de Compania 14 a informaţiilor britanice?” Abu Hida nu o forţa. Era alegerea ei. Respiră adânc şi se hotărî. Păşi spre el.

— Dacă sunteţi cu briţii, zise ea, o să vă lichidez. Înţelegeţi? Nu-mi pasă cât va dura, dar o să vă pun pe cruce. Se întoarse spre McCormick. Dă-i bice, Dezzy! Rămân să scap de ei. Noroc! Ne vedem la McD mâine-seară. Poţi să-mi iei o halbă.

Dezzy ezită. Nu avea să-i fie uşor de unul singur. Simţea că e folosit ca diversiune, dar nu prea avea de ales. Prefera să-şi încerce şansa prin întuneric decât să fie prins înăuntru, în cordonul care se strângea în jurul casei.

— Ai dreptate, zise el. Vocea îi era nesigură. Tot ce-i mai rămăsese era falsa bravadă. Pe curând!

Păşi afară. Maureen închise uşa în urma lui şi fugi înapoi în sufragerie. Becurile fuseseră stinse şi singurele surse de lumină rămăseseră ultimele raze ale soarelui şi strălucirea portocalie a unui felinar din stradă.

Ali nu stătuse degeaba. Scosese trei arme din sacoşă şi le încărcase – puşca cu lunetă H & K, puşca de asalt Steyr AUG şi automatul Franchi. Primelor le pusese dispozitive pentru vedere în noapte, Rank Pullin SS20, capabile să identifice o ţintă la o distanţă de trei sute de metri. Mai mult decât necesar în situaţia dată.

Abu Hida luă puşca cu lunetă. Franchi-ul i-l dădu lui Maureen O'Dalaigh.

— Ştii să foloseşti una d-asta? întrebă el.

În loc de răspuns, ea armă şi îşi puse puşca sub braţ.

— Eu am grijă în spate, zise Ali. Ducea puşca de asalt. Când sunteţi gata să ieşiţi, îmi daţi de ştire şi vă acopăr.

Se auziră focuri de armă din spate şi îşi dădură seama că Dezzy McCormick fusese oprit. Niciunul nu-şi închipuise că va ajunge prea departe.

Ali luă o cutie cu muniţie de rezervă şi dispăru pe uşă.

— Rămâi aici, îi ordonă Abu Hida. Când încep împuşcăturile, trage în rafale scurte, ca să-i ţii culcaţi. Mişcă-te după fiecare rafală, altfel o să te repereze după flăcările ţevii. Nu trage până când nu sunt gata.

Ea îl privi de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

— O să murim aici, zise ea sec.

Erau într-o situaţie imposibilă şi ea ştia că nu aveau nicio şansă de a-şi croi un drum de scăpare.

— Nu, zise el. Am mai făcut asta înainte. De multe ori. Crede-mă! O să te scot de-aici. După aceea mă bazez pe tine. Trebuie să facem asta împreună.

— Şi el? întrebă ea.

Făcu un semn din cap în direcţia în care dispăruse Ali.

— Ali? Va muri.

În vocea lui Abu Hida nu era nicio emoţie.

— Pur şi simplu? îşi dă viaţa ca să poţi ieşi de aici, iar tu îl laşi.

Abu Hida dădu din cap.

— Nu poţi înţelege prea uşor. Şi n-am timp să-ţi explic. Este

destinul, asta-i tot. Fără el, nimic n-ar mai avea sens.

Ea privi în jur prin camera urâtă şi apoi se gândi la străzile sordide din jur, la sărăcie, la ură, la resentiment, la soldaţii care aproape îi încercuiseră.

— Asta are vreun sens? întrebă ea, de parcă ar fi formulat pentru prima dată o întrebare.

— Da, zise el. În ochii lui Dumnezeu.

— Nu cred în Dumnezeu, zise ea.

— Atunci nimic nu poate avea vreun sens. Şi cu atât mai puţin furia ta.

Împuşcăturile din spate se opriră dintr-o dată. În faţă, ofiţerul cu megafonul se decise:

— Unul dintre voi a fost împuşcat. Orice rezistenţă suplimentară mă va face să iau măsuri. Am dat ordine de înaintare spre casă. Oamenii mei vor împuşca pe oricine va deschide focul asupra lor.

Abu Hida ajunsese în dormitorul din faţă. Deschise o fereastră şi o smulse din balamale. Lemnul putrezit nu opuse prea multă rezistenţă. Afară, în stradă, razele felinarului îngreunau vederea. Îngenunchind, ochi scurt şi o stinse.

Închise ochii. Când îi deschise putu vedea oameni mişcându-se de partea cealaltă a străzii, siluete întunecate, soldaţi în echipament de luptă. Ştia că nu vor voi să înainteze prea curând, că vor aştepta primele focuri directe.

Un foc sacadat veni din spate. Se repetă, apoi urmară câteva rafale scurte. Abu Hida era sigur că se poate baza pe Ali, că va ţine piept în spate atât cât va putea.

Elicopterul încă mai dădea târcoale, dar el ştia că nu vor folosi reflectoarele de teamă că vor arunca lumină asupra soldaţilor, transformându-i în ţinte uşoare. Totuşi, ar fi dat orice pentru un aruncător de grenade SA-7, capabil să doboare un elicopter. Dacă-i repera când încercau să iasă, avea să le facă viaţă grea.

Avea trei obiective principale. Dacă putea să le îndeplinească, el şi femeia ar fi avut şanse să scape. Demontă de pe armă

dispozitivul de vedere în noapte şi îl folosi pentru a inspecta strada. Dacă ei l-ar fi putut vedea, nu s-ar fi simţit imediat ameninţaţi, pentru că ar fi presupus că are vizibilitate scăzută. Nu credea că ei ştiu despre prezenţa lui şi a lui Ali, deşi accepta că ar fi o posibilitate ca serviciile britanice de informaţii să fie mai bune decât îşi închipuise el. Dacă nu bănuiau prezenţa lor, aveau să se aştepte la rezistenţă din partea lui Maureen O'Dalaigh şi Con McKearney. Dezzy McCormick trebuie să fi fost identificat până acum. Asta îi oferea lui Abu Hida un element-surpriză extraordinar.

Prima sa ţintă stătea într-o trecere îngustă între două case cu faţade pietruite, la treizeci de metri de el. Continuă inspecţia. Ţinta numărul doi stătea sub portalul unei case de peste drum. Numărul trei nu se vedea, dar Abu Hida era sigur că e acolo. Nu avea importanţă – avea să apară după ce primii doi vor fi fost doborâţi.

Puse la loc dispozitivul de vedere în noapte şi se întoarse la prima ţintă, un ofiţer care avea sarcina să asigure transmiterea mesajelor între unitate şi bază. Trebuia să fie o lovitură rapidă, înainte să observe cineva arma şi să deschidă focul asupra sa. Soldatul purta o jachetă din piele şi o cască. Se vedea doar pe jumătate de după zidul de care se lipise. Unul ca McKearney n-ar fi putut niciodată să-l nimerească, nici chiar cu o grenadă antitanc.

Ţinti un punct între umărul şi vârful capului soldatului. „Stai aşa", gândi el. O voce de jos strigă: „Puşcă la fereastra de sus!" Abu Hida respiră încetişor şi trase trăgaciul spre el. Capul soldatului sări în sus şi apoi într-o parte. În clipa următoare, Abu Hida se feri de bătaia focului, lăsându-se sub pervazul ferestrei. O ploaie de gloanţe sfărâmă ce mai rămăsese din fereastră şi brăzdă tavanul şi peretele din spatele micului dormitor. În liniştea care urmă, strigă din nou:

— Doctor O'Dalaigh! Acoperă strada! De la stânga la dreapta.

Ea deschise focul, iar el se ridică, ţinti şi trase. Drept înainte, un

tir simplu. Omul de sub portal tresăltă şi căzu înainte pe aleea din faţă. Megafonul pe care-l ţinuse îi căzu dintre degetele lipsite de viaţă şi se lovi zăngănind de beton. Abu Hida se trase din nou înapoi. Afară se auzi un strigăt:

— Căpitanul a fost doborât!

Abu Hida se strecură de cealaltă parte a ferestrei şi luă poziţie de tragere lipit de perete. Un soldat de peste drum se deplasase în spatele unui obstacol şi îngenunchease, trăgând repetat în sufragerie. Abu Hida îl împuşcă între ochi. Mişcă puşca şi îl împuşcă pe un altul, în timp ce se retrăgea spre un Shorland parcat la colţ. Atunci prinse în raza vizuală a treia ţintă, omul-cheie al unităţii, responsabil cu coordonarea focului. Era ascuns de partea cealaltă a Shorland-ului, vorbind într-un transmiţător portabil. Când se mişcă încercând să îl tragă pe ultimul doborât la adăpostul maşinii blindate, Abu Hida îl împuşcă în gât.

Militarii începuseră deja să creadă că înfruntau mai mult de doi bandiţi înarmaţi şi prost antrenaţi. Din spatele casei, se auzea în continuare un schimb susţinut de focuri. Abu Hida presupuse că Ali trebuie să fi doborât până acum câţiva oameni dintre cei care-i stăteau în faţă.

Se strecură prin uşa dormitorului, ieşi pe scara îngustă şi coborî. În sufragerie Maureen O'Dalaigh punea un încărcător nou în Franchi. Intră, aplecându-se pentru a rămâne sub nivelul ferestrei, puse sacoşa peste umăr şi se întoarse.

— Într-un minut plecăm, zise el. Eşti gata?

Ea dădu din cap, apoi făcu o pauză şi trase o rafală scurtă.

Abu Hida se târî afară, pe sub o ploaie de gloanţe. Odată trecut de uşă, rămase aplecat în hol. Câteva gloanţe cu mare viteză străpungeau peretele sufrageriei. După ce depăşi zona în care ajungeau aceste gloanţe, se ridică şi se repezi în bucătărie, unde Ali îşi făcuse un adăpost dintr-o maşină de spălat şi un frigider răsturnate.

Abu Hida i se alătură.

— Ali, noi o să încercăm să scăpăm prin faţă. Poţi să ne

acoperi?

Ali dădu din cap. Trase câteva rafale în întuneric, golindu-şi magazia. Nu urmă niciun foc drept răspuns.

— Se regrupează, zise el. Daţi-i drumul până să se decidă să intre. Înainte ca el să plece, îşi puse în armă un încărcător nou. E ultimul, zise el. Ar fi bine să vă grăbiţi.

Abu Hida băgă mâna în geantă şi scoase un pistol SIG-Sauer şi un încărcător.

— Ţine, zise el. Nu-i lăsa să te prindă în viaţă.

Ali băgă o mână în buzunar şi scoase cheile maşinii sale.

— Uite, zise el. O să ai nevoie de astea.

Abia se zăreau unul pe celălalt. Încă îngenuncheaţi, se îmbrăţişară.

— Numele tău nu va fi uitat pentru asta, *shahid*[23], zise Abu Hida. Du salutările mele Profetului şi roagă-l pe nepotul[24] lui să-mi dea putere.

Ali îl sărută pe ambii obraji, plângând. Apoi, băgând pistolul în buzunar, se târî în sufragerie. Luă locul lui Maureen O'Dalaigh şi îi spuse să plece. Când ajunse la uşă, ea auzi o împuşcătură şi un strigăt în timp ce un alt soldat căzu.

Abu Hida puse puşca cu lunetă în sacoşă şi scoase pistolul H & K. Ali îl încărcase mai devreme. Abu Hida îşi mai puse două încărcătoare în buzunar.

Ştia că şi fără transmisii radio cartierul general trimisese deja întăriri. Din elicopter se putea vedea ce se întâmplă jos, aşa că în curând aveau să vină alţii. El şi Maureen trebuiau să cureţe zona rapid. Principala sursă de îngrijorare era elicopterul, dar avea încredere în faptul că femeia cunoştea locurile destul de bine pentru a se putea îndepărta suficient ca să scape.

Îi dădu ei cheile de la maşina lui Ali.

---

[23] Martir, erou care moare pentru credinţă (n. red.).

[24] E vorba de Hussein, venerat alături de tatăl său, Ali (ginerele lui Mohamed) de către musulmanii şiiţi. (n. red.).

— Maşina este în stânga, lângă poartă. N-au încercat să o mute. Stai întâi să-i rezolv pe cei care încearcă să se ascundă după ea. Trebuie să te concentrezi numai să ajungi acolo şi să conduci. Trebuie să mergem la cineva care ne poate scoate din Belfast în noaptea asta. Poţi s-o faci?

— Da, zise ea. E aranjat deja. Procedură standard.

— Bine. Eşti gata?

Ea făcu o pauză.

— Era cumnatul meu, ştii asta?

— Cine?

— McKearney. Te-ar fi ucis.

— Ştiu. Îmi pare rău pentru sora ta.

— Nu e nevoie. L-a părăsit acum câţiva ani. Şi nu trebuie să-ţi pară rău. Tot ar fi murit. Ridică cocoşul pentru a arma pistolul. Cum ai ştiut că nu e fratele soţului meu? întrebă ea.

— N-ai fost niciodată căsătorită, răspunse el. Şi nu te-ai fi căsătorit niciodată cu cineva dintr-o familie din care ar fi făcut el parte. Acum, eşti gata?

„Are tupeu”, se gândi ea. I-ar fi plăcut foarte mult să-i mai taie puţin din nas. Dar acesta era cel mai prost moment. Dădu din cap.

— Acum, zise el.

32

Dublin
20.10

Ciaran Clark îi telefonă imediat după cină. O linie sigură – sau cel puţin aşa susţinea el. Declan se îndoia de asta – MI5 ar fi tratat toate comunicaţiile spre şi dinspre biroul ministrului de externe ca o prioritate majoră. Pádraig Pearse îl informase în legătură cu sosirea lui Harker, ceea ce nu îl liniştea deloc pe Declan şi nici nu îi alina durerile de cap. Auzise pomenindu-i-se numele nu o dată, era sătul de toate poveştile despre puterea pe care o exercita.

Drumurile lor nu se întretăiaseră niciodată direct, dar, din când în când, Declan simţise umbra lui căzând asupra sa. Aici o misiune abandonată, dincolo o informaţie oprită, în altă parte o moarte care nu putea fi explicată şi întotdeauna şoapte temătoare, zvonuri nesigure dintr-o lume nu chiar apropiată de cea în care trăia el.

— Declan, aici Ciaran. Suntem pe o linie sigură. Am verificat-o acum o jumătate de oră.

— Nu paria pe asta, Ciaran! Nu există numai un singur mod de a asculta telefonul.

— Pentru Dumnezeu, Declan, o să mă faci să devin la fel de paranoic ca tine.

Declan oftă.

— Ce doreşti, Ciaran?

— Să discutăm, atâta tot. O să duci lipsa cuiva cu care să vorbeşti. Spune-mi, ai vreo urmă până acum?

— Nimic din ceea ce nu ştii, Ciaran.

— Sarcina ta era să afli ceea ce noi nu putem. N-ai nicio idee unde ar putea fi? Vreo bănuială, ceva? Noi suntem teribil de presaţi aici, Declan, pe Dumnezeu că suntem! Noi nu putem s-o ţinem aşa, negând zvonurile astea. Cer o dovadă că delegaţii sunt în siguranţă. Dar tocmai asta nu le putem oferi noi. Presa e călare pe noi, oameni din radio şi televiziune – nici n-ai idee. Isuse, Declan, trebuie să le spunem ceva! Orice, numai să le demonstrăm că facem progrese, că n-am stat degeaba.

Cuvântul „noi“ apărea aproape în fiecare propoziţie. Nu era stilul lui Ciaran Clark. Pentru el, „eu“ era cuvântul-cheie.

— Ciaran, eşti singur?

— Ce?

— Mai este cineva lângă tine?

Urmă o pauză scurtă.

— Bineînţeles că nu. Nimeni altcineva nu ştie că vorbesc cu tine. Isuse, aproape că nu mai ştie nimeni că încă lucrezi pentru noi.

— Ai vorbit cu Pádraig Pearse azi?

— Da, o dată sau de două ori. E îngrijorat. Isuse, cu toţii suntem îngrijoraţi!

— Ştiu. Ascultă, Ciaran, deocamdată n-am nimic din ceea ce ai putea da publicităţii. Va trebui să-i ameţeşti. Dă-le ceva – te pricepi la asta. Eşti făcut pentru asta, Ciaran, crede-mă!

— Trebuie să ştim, Declan.

— La cine te referi, mai exact?

Ciaran nu răspunse.

— O să te anunţ de îndată ce voi avea ceva, Ciaran. Promit!

— Noi...

La celălalt capăt, urmă o pauză. Tăcere completă. Declan avea puternica impresie că, fără îndoială, Ciaran ascultă vorbele cuiva. Comportamentul său era mai rigid decât de obicei, ca acela al unui om care ascultă ordine.

— Te mai sun, Declan. Într-o oră sau două. Ţi-aş fi recunoscător pentru orice. Nu suntem clerici, nu aşteptăm miracole.

Închise. Declan aşteptă, întrerupse contactul şi apoi formă numărul privat pe care i-l dăduse Pádraig Pearse. Sună de două ori. Răspunse Paddy O'Leary.

— Paddy? Aici Declan Carberry. Pot să vorbesc cu Pádraig?

Urmă o pauză abia perceptibilă.

— Ei bine, domnule Carberry, acum este într-o şedinţă. A fost anunţat în ultimul minut, cred că îţi dai seama ce s-a întâmplat pe aici în ultimele ore. O să-i spun lui *taoiseach* că ai telefonat. Sunt sigur că te va suna de îndată ce va putea.

Paddy închise. Declan se uită la receptor de parcă l-ar fi trădat. Paddy O'Leary nu-i vorbise niciodată atât de formal. „*Taoiseach*", de exemplu – nu erau vechi prieteni şi nu era Declan cumnatul lui Pádraig Pearse? Ce se întâmpla? Pádraig Pearse îi spusese limpede că va putea intra în contact cu el în orice moment, chiar dacă l-ar întrerupe din alte treburi. Paddy încercase să-l protejeze pe Declan? Sau îi dăduse cu piciorul? Dacă era aşa, ce se

punea la cale?

Puse receptorul la loc. Pe birou, minutarul ceasului său înainta fără nicio remuşcare. Ura tăcerea. Ceasul nici măcar nu ticăia. Ca şi cum timpul pierduse ceva de mare valoare.

33

Belfast
21.15

Reuşiseră, dar lipsise foarte puţin să rateze. Fără Maureen O'Dalaigh, Abu Hida ar fi fost prins. Ea îl scăpase din hăţişul străzilor de la sud de Glen Road. Ieşiseră apoi în Andersonstown Road, de unde o luaseră în jos spre Falls. Asta fusese partea mai uşoară. Următorul lucru era să aleagă un traseu care să nu-i conducă direct într-un baraj sau în braţele trupelor care fuseseră scoase din Fort Whiterock. Trupele urmau să treacă prin pasajul spre Monagh Road şi apoi să cotească spre vest, pe Glen Road. Tot timpul elicopterul zburase deasupra lor, urmărindu-le înaintarea. Abu Hida ştia că e în contact cu baza, direcţionând patrulele pentru a le tăia calea.

Maureen intuise că ar putea fi baraje la intersecţia dintre Kennedy Way, Glen Road şi Ml. Asta însemna că drumurile erau blocate şi spre sud, şi spre nord. Puteau s-o ia spre Turf Lodge, dar asta i-ar fi adus la o distanţă destul de periculoasă de cazarma din Fort Whiterock. Puteau s-o ia înainte pe Falls Road, dar chiar unde se intersecta cu Glen la cimitirul Milltown era încartiruită o altă unitate specială; cu siguranţă, acolo se afla un alt baraj. În acea direcţie trebuia s-o apuce pentru a-şi pune planul în aplicare.

În timp ce conducea, vorbea repede la telefonul mobil. Britanicii puteau înregistra convorbirea dacă ar fi avut o unitate Celltrack, dar ea îşi risca viaţa bazându-se pe faptul că ei nu ştiu că are telefonul la ea. Mobilul nu era al ei, era înregistrat pe

numele unui cunoscut care era curat din punct de vedere politic, un membru al Clubului Rotary şi al Bibliotecii Linehall, care avea birouri pe Malone Road şi clienţi printre care se numărau funcţionari civili superiori, judecători şi membri importanţi ai forţelor de securitate.

Îşi închise telefonul şi îl puse în buzunar.

— Ne aşteaptă, zise ea. Ascultă cu atenţie acum, îţi spun ce avem de făcut.

Deasupra lor elicopterul se strecura la joasă înălţime printre copacii din cimitir, măturând în urma lor cu reflectorul.

Ieşi din Andersonstown Road la parcul Dunmisk, luând-o înapoi spre nord, către Andersonstown, şi apoi către parcul Fruithill, ieşind din nou în Glen Road. Îndreptându-se spre autostradă, intră din nou în Andersonstown şi apoi o apucă în sus pe Falls Road. În scurt timp ajunseră aproape de unitatea specială. Putea vedea deja barajul.

— Aici coborâm, zise ea.

Cimitirul Milltown era în dreapta lor. Pietrele funerare albe, în care erau cioplite numele atâtor naţionalişti morţi, răsăreau din beznă. Săriră gardul şi o apucară spre partea opusă.

— Ţine-te aproape de mine, îi şopti ea. Dacă ne văd, în câteva minute vor împânzi locul.

Merseră în grabă printre morminte. Abu Hida simţi familiaritatea caldă a locului. Morţii erau toţi la fel. Până la urmă, nimic altceva nu conta.

Ieşiră pe o alee peste drum de parcul Falls. Un Datsun verde era parcat la câţiva metri distanţă. Barajul era chiar în stânga lor. Chiar după ce se urcară şi Maureen răsuci cheia în contact, Abu Hida îi văzu pe poliţişti întorcându-se şi privind în direcţia lor. Ea băgă în viteză şi demară, trecând de parc şi de mult mai întinsul cimitir Belfast, şi apoi luând-o spre dreapta.

Cotind pe Whiterock Road, ajunseră la Britton’s Parade.

Maureen opri în faţa unei şcoli mari.

— Aici e St Peter, zise ea. Aici coborâm. Îţi iau lucrurile din portbagaj. Tu ai grijă de sacoşa pe care o ai.

Ea preluase conducerea, dar el chiar voia asta. O mândrie nelalocul ei l-ar fi putut ucide aici, pe teritoriul altcuiva.

Abandonând maşina, se adăpostiră după un gard. La o oarecare distanţă în spatele gardului, pe o colină, era o clădire în care luminile erau aprinse. În jurul lor era beznă totală. Cineva reuşise să stingă toate lămpile din zonă. Cu tot echipamentul său sofisticat, elicopterul i-ar fi putut repera cu mare greutate.

— Acesta este Spitalul Doamnei, zise Maureen. E un spital de geriatrie.

— E sigur?

— Nu stăm aici. E doar o cale de scăpare.

Se ajutară unul pe celălalt pentru a sări peste gardul înalt. Maureen cunoştea locul foarte bine. Îl conduse pe Abu Hida către garajul spitalului. Uşile erau deschise şi o ambulanţă se îndrepta deja spre ei. O umbră se desprinse de clădirea neluminată şi se apropie de ei.

— Voi sunteţi cei după care umblă briţii? întrebă el.

— Noi, răspunse Maureen. Tu eşti Gerry?

— Eu.

— Poţi să ne scoţi de aici?

O privi fix câteva secunde şi apoi dădu aprobator din cap.

— Pot să vă duc până la Royal, zise el. De acolo vă descurcaţi şi singuri.

— Du-ne acolo, zise Maureen, iar de rest mă ocup eu. Privi în jur. Nu trebuia să fie şi o asistentă cu tine?

— Eileen soseşte într-o clipită. Plecăm de-aici de îndată ce eşti gata. Cine e tipul care-i cu tine?

— Asta nu te priveşte. Trebuie doar să ne ajuţi.

Spaţiul de sub bancheta din ambulanţă fusese refăcut, astfel încât să fie o ascunzătoare pentru doi oameni. Abu Hida intră primul. Era strâmt şi întunecat, cu foarte puţin aer, iar la unul din

capete se îngusta. Sacoşa îl apăsa peste picioare. Apoi Maureen O'Dalaigh se înghesui şi ea, cu capul pe picioarele lui. Bărbatul cu ambulanţa închise uşa şi fură înghiţiţi de beznă.

Pe cer, deasupra spitalului, un al doilea elicopter se alătură primului. Ambele îşi plimbau reflectoarele pe sol, încrucişându-şi razele în căutarea vânatului.

Când ambulanţa demară pe strada lungă care îi ducea în jos la Clowney Bridge, elicopterele se întoarseră şi o urmară. Dar în acel moment luminile Datsun-ului se aprinseră. Se auzi zgomotul unui motor ambalat, apoi maşina ţâşni în scrâşnet de roţi. Cel de-al doilea elicopter încetini, apoi se opri şi se întoarse pentru a urmări maşina de-a lungul Britton's Drive şi apoi spre sud, prin Whiterock Gardens.

Ambulanţa trecu pe lângă centrul de distracţii şi ieşi în Falls Road. O luă la stânga şi se îndreptă în jos spre spitalul Royal Victoria. Şoferul nu folosea sirena, dar conducea cu viteză, puţin peste limita admisă.

Pe Broadway era un baraj, tăind calea spre autostradă. Un altul fusese amplasat la câţiva metri distanţă, pe Falls, ceva mai sus de spitalul pentru copii. Două plase de sârmă ghimpată fuseseră întinse peste Falls, ca nişte aripi pătrate extinse la maximum. Oameni înarmaţi din unităţile speciale stăteau în spatele aripilor din sârmă de ambele părţi ale străzii. Ambulanţa opri în apropierea barajului. Doi poliţişti înarmaţi cu puşti semiautomate se apropiară prudenţi.

— Vreţi să coborâţi din maşină, domnule?

Şoferul coborî şi se întoarse către unul din poliţişti, un om înalt, cu sprâncene stufoase.

— Îmi puteţi spune ce înseamnă asta? Am fost urmărit tot drumul de elicopterul ăla nenorocit, zău aşa. Am un om bolnav în spate, trebuie să-l duc la Royal.

— Vreţi să deschideţi uşile din spate, vă rog?

— Deschide-le şi singur!
— Ţi-am spus să deschizi uşile. Nu o voi mai face a doua oară. Şoferul merse în spate şi deschise uşile. Înăuntru, o asistentă stătea alături de un bătrân întins pe pat. Păturile îi erau trase până sub bărbie.
Poliţistul înalt urcă în ambulanţă.
— Aveţi vreun act de identitate? o întrebă el pe asistentă.
Ea îi arătă ecusonul acoperit cu plastic care era agăţat de piept, în partea stângă. Purta numele ei şi al spitalului, alături de o fotografie color. Fotografia şi faţa se potriveau.
— El ce are?
Poliţistul arătă spre bătrân.
— Poţi să vezi şi singur, zise ea. A avut un atac şi îl ducem la Royal pentru nişte investigaţii. Nu avem astfel de aparate la spitalul nostru, după cum ştii. Acum putem să trecem? S-ar putea ca starea să i se agraveze dacă nu e investigat la timp.
Poliţistul ezită privindu-l pe omul de pe pat. Arăta cam de nouăzeci de ani, cu o faţă subţire şi crispată de durere şi cu un cap acoperit de smocuri de păr şi de pete cauzate de o boală de ficat. Ochii săi albaştri erau apoşi şi tulburi. Nu fusese afară, pe străzi, înarmat. Poliţistul trase păturile până la brâul bătrânului. Era îmbrăcat în pijamale subţiri din bumbac, cu o dungă. Cordonul pijamalei era slăbit. Un miros neplăcut venea dinspre el.
— Hei, lasă bătrânu-n pace, bine? O să răcească.
Poliţistul ridică din umeri şi trase pătura la loc. Nu putea să înţeleagă. Pilotul elicopterului fusese atât de sigur! Dar nici asistenta şi nici bătrânul nu erau printre cei căutaţi.

Datsun-ul trecu de Whiterock Gardens şi apoi o luă pe Whiterock Road, cu elicopterul pe urmele sale. La colţul următor aproape se izbi de un Shorland aflat în mijlocul străzii. Apăruseră întăririle de la Fort Whiterock. Şoferul Datsun-ului viră brusc, maşina derapă pe stradă împrăştiindu-i pe soldaţi şi se strecură

mai departe cu un scrâşnet de cauciucuri încinse.

În clipa următoare, focul izbucni din toate părţile. Maşina se umplu de gloanţe şi mai parcurse trei sute de metri scăpată de sub control. Când se opri, soldaţi înarmaţi se apropiară de ea din faţă şi din spate. Erau pregătiţi să deschidă focul, dar dinspre maşină nu veni nicio împuşcătură.

Portiera pasagerului se deschise şi cineva dădu să coboare.

— Nu trageţi, strigă o voce în engleză. Îl vrem viu pe nemernicul ăsta.

Pasagerul coborî, făcu doi paşi împleticiţi şi se prăbuşi. În câteva secunde, fu înconjurat de oameni cu arme de asalt. În acelaşi timp, alţii se apropiară de silueta prăbuşită pe volan.

O lumină intensă cădea pe silueta căzută la pământ. Unul dintre soldaţi întoarse corpul cu faţa în sus.

— Isuse, sergent, e doar un căcăcios de copil!

Pasagerul era tânăr, fără îndoială – doisprezece ani, cel mult treisprezece. Fusese rănit în câteva locuri, dar încă era în viaţă. Încă. Buzele lui se mişcară.

— Noi... nu făceam... nimica. Tresăltă şi încercă să se ridice în genunchi, dar căzu înapoi. Ne distram, domnu'... Fratele lu' Kevin ne-a trimis... A zis că-i o maşină pe care o putem lua... Făceam numa' o plimbare... Asta-i tot... Numa'... o plimbare.

34

Dublin
21.40

Pronsias Donnelly şi Brendan Cahill sosiseră cu un raport preliminar la ora nouă şi jumătate. Arătau epuizaţi. Declan vorbise puţin cu ei, apoi chemase întreaga echipă. Când fură gata cu toţii, Pronsias ieşi în faţă. Era îndesat şi scund, cu nişte mâini mici şi lucioase. Trăsăturile sale frumoase erau marcate de ravagiile profesiei. Cahill stătea în spatele său, pielea sa subţire şi

cenuşie părând aproape transparentă în lumina becurilor. Pronsias îşi drese glasul, ca şi cum ar fi vrut să înlăture din gât praful adunat după o lungă zi în care stătuse îngropat în arhive. De fapt, îşi petrecuse timpul în faţa unui ecran de calculator.

— Ei bine, zise el, dac-aţi fost vreodată prin America, ştiţi că sunt mai mulţi irlandezi acolo decât aici, cu toate că mai e câte unul căruia i-ar plăcea să trăiască în ceea ce ei numesc „vechea ţară”. Dar le place s-o viziteze. Numai în acest an se aşteaptă ca o jumătate de milion să sosească în Irlanda, cei mai mulţi dintre ei fiind turişti. Între 1 mai şi sfârşitul lui august, adică în perioada pe care am cercetat-o eu şi Brendan, 260.000 de americani şi canadieni au trecut prin vămile irlandeze, cei mai mulţi prin aeroporturile din Dublin şi Shannon. Dintre aceştia 247.000 au venit ca turişti, cea mai mare parte dintre ei aflaţi în turul lumii, al Europei sau al insulelor britanice. Opt sute au venit pentru a se angaja în companii irlandeze sau americane, unsprezece mii au fost studenţi la cursurile de vară de aici, iar şase sute au venit pentru perioade mai lungi de studiu. Pe lângă aceştia, mai sunt câteva categorii mai mici, toate verificate: academicieni sosiţi pentru conferinţe, credincioşi catolici vizitând meleagurile natale, credincioşi de alte religii veniţi pentru şcoli de vară sau alte evenimente, personal militar, muzicieni, scriitori şi aşa mai departe. Mulţi dintre turişti au avut relaţii aici, aşa că nu avem în toate cazurile adresele exacte la care au stat. Vizitatorii nu au nevoie de viză, aşa că nu sunt nevoiţi să dea detalii Gărzii, ceea ce ne lasă în ceaţă cu privire la cei mai mulţi dintre ei, până ce se întorc la aeroport pentru plecare. De cele mai multe ori, astea sunt singurele noastre repere.

Se opri şi consultă dosarul din faţa sa. Ridicându-şi capul, se uită la Declan.

— Domnule, aş vrea să-l rog pe Brendan să continue de aici. El a făcut cele mai multe investigaţii în ceea ce-i priveşte pe cei rămaşi în ţară.

Brendan Cahill se ridică în picioare. Era un om slab, cu o chelie

prematură, cu ochi mari, sensibili la lumină. În timp ce vorbea, se legăna pe picioare ca pentru a-şi găsi echilibrul:

— Din ce putem spune până acum, dintre cei 260.000 veniţi între lunile mai şi august, 245.000 au şi plecat deja spre casă sau spre alte destinaţii. Sezonul turistic de vârf s-a încheiat, la fel şi cursurile de vară. Cei mai mulţi dintre vizitatorii cu probleme de afaceri au venit şi au plecat în intervale de câteva zile şi aproape niciunul dintre cei veniţi la sfârşitul lui august nu mai este în Irlanda. Asta înseamnă majoritatea vizitatorilor.

Tuşi neliniştit şi aruncă o privire prin cameră, apoi în jos, peste notiţele pe care le ţinea în mână. Prezentarea rapoartelor îi amintea întotdeauna de susţinerea referatelor pe care le făcea la şcoală, în Kilgarvan. Ar fi vrut să fie acolo acum, ajutându-şi fratele la fermă. Erau zvonuri despre venirea unor japonezi în Killarney pentru deschiderea unei fabrici de calculatoare. Poate în curând va apărea posibilitatea să se mute.

— Acum, continuă el, ne mai rămân câţiva turişti care au rămas în septembrie, câţiva studenţi integralişti veniţi la cursuri şi angajaţi cu contracte pe termen lung. Încă nu ştim exact ce căutăm şi nu avem oameni destui pentru a face o investigaţie serioasă. Avem nevoie de ajutor din partea Gărzii, de oameni aflaţi pe teren, care să poată verifica imediat dacă cineva se află acolo unde se presupune că ar trebui să fie. Asta e singura cale prin care îi putem elimina pe suspecţi.

— Şi femeile pot fi pe teren, zise Grainne. Nu uitaţi că şi noi avem Garda noastră.

— Ei bine, şi femei! Sigur, dacă sunt toate ca tine, atunci e ghinionul suspecţilor.

Ea rânji şi îi făcu un gest discret cu degetele deschise în semn de victorie.

— Fără nicio legătură cu toate astea, zise Declan, cât crezi că ne-ar lua să parcurgem lista aia? Presupunând că primim tot sprijinul din Phoenix Park şi din Harcourt Street.

Brendan ridică din umeri.

— Două zile? Mulţi s-au îndreptat spre vest, la pescuit sau cu alte treburi. S-ar putea să nu fie uşor de găsit. Şi mai sunt şi câţiva care nu vor să fie găsiţi. Sunt în Irlanda, ca să scape de toate.

— Ei bine, unul sau doi n-ar conta. Căutăm un tipar. Un grup de oameni într-un singur loc. Turişti care n-au stat la niciun hotel şi nu s-au înregistrat în niciun camping. Nu ştiu.

— Şi dacă nu primim ajutor de la Divizia D?

Pronsias era încă în picioare.

Declan simţi cum îl apucă din nou durerea de cap. De data aceasta chiar înapoia ochilor, ca un tunet dincolo de orizont.

— Atunci am încurcat-o, zise el. Nu putem face asta singuri. Poate nici nu merită. Poate chestia asta cu americanii e o gogoriţă.

— Credeam că ni s-a garantat cooperarea, domnule, zise Liam.

— Aşa e. Dar nu ştiu cât timp ne vom mai bucura de asta. Prea mulţi oameni ştiu de operaţiunea asta. Odată ce răsuflă ceva, o să fim îngropaţi. V-am avertizat de la început.

Întâlnirea se încheie. Declan trecu în biroul său. Unul sau doi dintre colegi se întoarseră la mesele lor. Câţiva merseră la culcare. Grainne Walsh se îndreptă spre camera în care se afla televizorul.

Era un program de ştiri la zece, în care se confirma că delegaţii de la conferinţă au fost luaţi ostatici. Un Ciaran Clark cu faţa pământie a vorbit despre presiunile la care era supus guvernul irlandez de către cei din lumea arabă. După el, ministrul afacerilor interne a prezentat măsurile luate de forţele de securitate pentru găsirea şi eliberarea ostaticilor. Toate guvernele implicate căzuseră de acord să nu negocieze cu teroriştii responsabili de răpire. Nu s-a menţionat nimic despre prezenţa securităţii britanice în capitală. *Taoiseach* nu a apărut.

Raportul a durat aproape douăzeci de minute. Informaţii mai bogate pe marginea crizei ostaticilor aveau să fie difuzate la miezul nopţii.

Apoi urmă o ştire scurtă, dar curioasă:

„În această seară Brian O'Mara, de la Departamentul Trezoreriei, a lansat un apel pentru investigarea imediată a afirmaţiilor că *taoiseach* a fost implicat într-o conspiraţie care viza deturnarea unor fonduri guvernamentale. La o conferinţă de presă ţinută la Lifford în această seară, domnul O'Mara a declarat că a intrat în posesia unor documente care furnizează dovada unei fraude de proporţii. Se pare că plăţile au fost făcute din fonduri guvernamentale către câteva ţări din Orientul Mijlociu pentru a garanta niște contracte ale companiei de exporturi de carne Eurochick, din Limerick, proprietatea domnului Mangan. Un purtător de cuvânt al Eurochick, care are filiale în Franţa, în Belgia și în Germania, a declarat în această seară că nu există nicio probă care să susţină zvonul. Domnul Mangan nu a fost disponibil pentru declaraţii. Domnul O'Mara este aşteptat pentru noi detalii mâine, în Dáil".

Grainne opri televizorul. Când se întoarse, îl văzu pe Declan stând în ușă. Faţa îi era pământie.

— Îmi pare rău... n-am ştiut că sunteţi aici, domnule. Eu... Vreţi să ascultaţi şi celelalte ştiri?

Era stânjenită. La urma urmei, cel acuzat era cumnatul şefului ei.

— E în regulă, Grainne. Am auzit suficient.

— Nu poate fi adevărat, sunt sigură. Ceea ce spuneau despre *taoiseach.*

Declan ridică din umeri. Nu mai era sigur ce putea şi ce nu putea fi adevărat. Îşi aminti conversaţia cu Ciaran Clark, sentimentul unei prezenţe străine în Iveagh House, rigiditatea cu care Paddy O'Leary îl împiedicase să stea de vorbă cu Pádraig Pearse, sosirea la Dublin a individului numit Harker. Se părea că nu pierduseră timpul.

— Ar putea fi adevărat, zise el. Pádraig Pearse n-a fost niciodată cel mai scrupulos om. Dar nici n-a fost vreodată cu adevărat necinstit. Nu cred că ar fi folosit fonduri publice în felul ăsta. Cred că o să-ţi dai seama că e un strop de adevăr în toate

astea, dar cineva a pus la cale restul.

— A pus la cale? Pentru ce Dumnezeu?

Declan reuşi să afişeze ceea ce spera că ar putea trece drept un zâmbet strâmb.

— Pentru ce? Eu aş spune că e evident. Pentru a-l scoate din scenă. Pentru a pune în locul său pe cineva care e mult mai dispus să coopereze pentru planurile lor de aici, oricare ar fi ele. Eu aş paria pe Ciaran Clark. Se uită la ceas. La ora asta trebuia să fim toţi în pat. Ne-am trezit devreme dimineaţă. Garda de noapte o să ne anunţe dacă se mai întâmplă ceva. Îi ţinu uşa deschisă. În timp ce trecea prin uşă, ea se întoarse.

— N-o să mai avem multă vreme, nu-i aşa, domnule?

El îşi scutură capul.

— Eu aş spune că mai avem douăzeci şi patru de oameni, poate chiar mai puţin. Cu Pádraig Pearse înlăturat nu mai avem nicio autoritate.

— În cazul ăsta va trebui să renunţăm, nu, domnule?

— La investigaţii? Probabil.

— Chiar dacă... îşi scutură capul. Nu ştiu, cred că mă gândesc la prea multe.

— Chiar dacă ce?

Ea ezită.

— Chiar dacă asta ar însemna că ostaticii nu scapă vii?

Nu-i răspunse. Gândul ăsta nu-l părăsea nici zi, nici noapte.

35

Belfast
21.50

În timp ce asistenta intră în spital cu bătrânul (care avea să fie internat, consultat, iar apoi, de dimineaţă, trimis înapoi la geriatrie), şoferul rămase în ambulanţă până când locul se linişti. Elicopterul încă dădea târcoale prin zonă şi din când în când

dădea drumul puternicei raze a reflectorului, aşezând-o pe autovehicul. Sosi o a doua ambulanţă şi alte câteva plecară în grabă. Aveau să se întoarcă repede, cu răniţi din Andersonstown. Şoferul făcu o verificare rapidă.

— Puteţi ieşi acum, zise el bătând în podea.

Ieşi întâi Maureen şi apoi Abu Hida.

— Isuse! exclamă ea, mişcându-şi membrele înţepenite într-o încercare de a-şi face sângele să circule din nou normal. Chestia asta n-a fost făcută pentru doi oameni. Mai curând, aş prefera să fiu prinsă de tâlhari decât să intru din nou acolo. Iar tu, continuă ea întorcându-se spre Abu Hida, tu ai fi putut să stai nemişcat.

El îi zâmbi. Era pentru prima oară când nu mai era sobru. Expresia îi transformă faţa. Maureen simţi un nod răsucindu-i-se în stomac.

— Capul tău e greu, zise el. Cred că picioarele mele sunt cele mai afectate.

— N-avem timp să stăm de văicăreli, zise şoferul.

Era un omuleţ încruntat, nu prea încântat să fie implicat în treburi de genul ăsta, dar pe deplin conştient de preţul pe care el şi familia lui l-ar fi plătit dacă ar fi refuzat să se amestece.

— Mergem, zise ea. De îndată ce scoţi jaful ăsta de-aici. Poate briţii o să te urmărească pe tine în locul nostru.

— Mda, bine, sper să nu. Am o familie la care trebuie să ajung. Nu vreau să fiu ridicat şi interogat toată noaptea.

— Ai făcut ce trebuia, Gerry, zise Maureen. Acum trebuie doar să-ţi ţii gura. Şi ai grijă ca şi nevasta să facă acelaşi lucru.

— Eileen? E în regulă. Ar fi şi ea de-a voastră, dacă n-ar fi treburile pe care le are de făcut.

— O să ţin minte asta. Acum haide, ia-ţi zborul!

El demară, lăsându-i pe alee în faţa intrării principale. Când ambulanţa ieşi pe poartă auziră zgomot de sirene apropiindu-se.

— Pune-ţi halatul ăla, îi şopti Maureen.

Gerry le lăsase două halate albe, cu stetoscoape în buzunare. Li se potriveau şi de la distanţă păreau că fac parte din personal.

Ieşiră pe poarta principală. Când ajunseră în poartă, sunetul sirenelor deveni asurzitor. O ambulanţă albă năvăli cu luminile albastre rotindu-se. Maureen şi Abu Hida fură nevoiţi să sară în lateral. Şoferul se grăbea către intrarea de urgenţă. O a doua ambulanţă venea în urmă şi o a treia putea fi văzută mai în spate, îndreptându-se spre ei cu viteză maximă.

Chiar când se pregăteau să treacă prin poartă, un om într-un halat alb veni în fugă dinspre clădire.

— Unde dracului vă gândiţi să plecaţi? Nu vedeţi că avem urgenţe? A fost un incident în Andersonstown. Treceţi înăuntru şi daţi o mână de ajutor!

— Pentru Dumnezeu, protestă Maureen, abia am ieşit din schimb. Sunt extenuată.

Doctorul, un om de vârstă mijlocie cu faţa roşie şi părul ridicat ţipă la ea:

— Nu-mi pasă nici dacă eşti al dracului de moartă. Avem nevoie de toată lumea acum. Este un iad acolo.

— Îmi pare rău, zise ea. Am treburi mai bune de făcut.

Doctorul cu faţa roşie arăta de parcă ar fi avut nevoie el însuşi de tratament de urgenţă. Păşi către Maureen, scuipând-o pe faţă în timp ce ţipa:

— Nu-mi vine să cred ce aud. Nenorocito, cine dracului te crezi? Dacă nu vă mişcaţi în clipa asta în sală, vă...

Vocea îi fu acoperită de sirenă în timp ce a treia ambulanţă întoarse şi intră pe poartă. Maureen făcu un pas spre doctor zâmbind şi în acelaşi timp băgă o mână sub halat. După ce ambulanţa trecu de ei aruncă o privire în jur. Toată lumea era înăuntru să dea ajutor. Scoase un pistol, îl împinse în coastele doctorului şi trase de două ori. Zgomotul fu acoperit de sirena care se îndepărta.

Abu Hida îl prinse pe doctor când căzu. Îl traseră amândoi de-a lungul gardului şi îl lăsară cu faţa în jos într-un colţ îndepărtat de intrare.

— Hai să ne cărăm dracului de aici! exclamă Maureen.

Ieşiră în Grosvenor Road. Micul grup de oameni de pe trotuarul de alături nu privi prea insistent spre ei. Doi doctori cu bagaje, îndreptându-se seara spre casă.

Deasupra lor elicopterul se întoarse, urmat apoi de un al doilea. Maureen îl conduse pe Abu Hida spre dreapta, către oraş, mergând fără să se grăbească.

— Păstrează-ţi halatul până ce ne îndepărtăm de spital, îi zise ea.

Traversară şi o luară în sus pe Servia Street. Era mai întunecat decât pe bulevardele principale şi multe dintre lămpile de pe stradă erau sparte. Îşi dezbrăcară halatele albe şi le aruncară în faţa unei uşi.

— Aici, zise ea, şi iuţi pasul.

Se auzi zgomotul unui vehicul militar în urma lor, pe Grosvenor Road. Se auziră frâne şi apoi tropăitul cizmelor pe caldarâm. Voci strigând ordine.

— Ţine-ţi capul jos, zise ea. Continuă să mergi.

— Unde mergem? Dacă înconjoară zona, mai devreme sau mai târziu tot dau de noi, nu trebuie să se grăbească.

— Ai încredere, zise ea. Ţi-am spus că o să te scot de aici, aşa că asta o să fac dacă-mi acorzi o şansă.

Un elicopter trecu pe deasupra, supraveghind zona cu străzi înclinate dintre Falls şi Grosvenor Road. Maureen ştia că ar putea fi izolaţi aici, aşa cum se temea Abu Hida. Dar dacă reuşeau să ajungă dincolo de Falls ar fi fost aproape de locul în care voia ea să ajungă. Se îndreptară în jos, spre Divis Flats. Străzile erau goale. Se răspândise vestea că armata face incursiuni în oraş. Oamenii se grăbeau să intre în case înainte de a începe căutările. Ea iuţi puţin pasul. Sunetul maşinilor trecând în viteză pe Westlink ajunse la ei printre rafalele de vânt stârnite de elicopter. Maureen ştia că elicopterele au la bord dispozitive puternice pentru vedere în noapte şi că, dacă erau reperaţi, întunericul nu ar mai fi fost un obstacol.

Ajunseră la Falls. Era un baraj pe Northumberland Street, de

data asta al armatei. Luând-o la dreapta, intrară în Percy Street şi o luară mai departe spre nord. Se auzi sunetul Shorland-urilor scrâşnind, în timp ce opreau în Shankill, chiar în faţa lor. Ea era sigură că îi văzuseră, că trupele se deplasau pentru a le tăia calea.

— Aici, jos, zise ea poruncitor, împingându-l într-o deschizătură din stânga lui.

Strada pe care intraseră era o fundătură scurtă cu case dărăpănate, cu ferestrele acoperite de grilaje metalice. În capătul său era un zid de şapte metri înălţime. Făcea parte din aşa-zisa „linie a păcii“ care despărţea anumite zone catolice ale oraşului de vecinii protestanţi aflaţi la câţiva metri distanţă. Două treimi din înălţime era beton cenuşiu, peste care era un gard din oţel. Era prea înalt pentru a fi escaladat şi prea gros pentru a putea fi spart.

Câteva dintre casele din apropierea zidului fuseseră abandonate. Maureen deschise uşa spartă a celei de-a treia case din rând.

— Intră, îi ordonă ea. Repede!

Nu era nicio lumină. Dar ochii lor avuseseră deja timp să se acomodeze cu întunericul. Casa era goală, fusese jefuită complet cu ani buni înainte, în timpul unei răzmeriţe. Maureen nu ezită. Îl duse pe Abu Hida în spate, în ceea ce fusese o mică anexă. O chiuvetă încă mai atârna de perete, albă în întuneric, ca o piatră funerară. Maureen se îndreptă drept spre ea, o apucă şi o împinse cu putere.

Chiuveta se mişcă, trăgând cu ea o bucată mare din podeaua de alături. Pe măsură ce Maureen împingea, gaura se lărgi până când deveni suficient de largă pentru a permite trecerea unui om.

— Intră aici, zise ea.

De afară veni zgomotul unui vehicul blindat aflat la câţiva paşi.

— Aş prefera să rămân aici şi să lupt, zise el, decât să stau într-un beci până ce o să mă găsească.

Era cea mai mare spaimă a sa, una pe care cu greu o recunoştea chiar şi faţă de sine, să fie prins aşa, într-o încăpere

închisă sau într-una de sub pământ.

Maureen își scutură capul furioasă.

— Intră, neghiobule! Nu e un beci. Este ieșirea noastră.

36

11 octombrie
02.15

Uneori, își petrecea toată noaptea rugându-se și citind Scripturile. În noaptea aceasta căutase un sprijin de la un capăt la celălalt al Bibliei și nu găsise niciunul. Alteori, nopțile erau atât de lungi și atât de întunecate, încât credea că n-o să mai vadă niciodată răsăritul.

Se duse la fereastră. Nu se vedea nicio lumină nicăieri. Nici măcar o navă trecând pe marea cenușie, aducând lumina cu ea. Depărtarea îl apăsa ca o greutate. Nicio lumină și niciun sprijin nicăieri. În noaptea asta era măcinat de îndoieli. Făcuse oare ceea ce trebuie când îi lăsase pe ceilalți să-l folosească la treaba asta? Care ar trebui să fie următorul pas? Cum ar trebui să încheie socotelile fără a-și atrage propria distrugere și pe cea a oamenilor săi, așa cum mai făcuse deja o dată.

Nu se îndoia de chemarea-i mesianică, de superioritatea față de ceilalți, nici de divinitatea sa. Nu avea dubii nici că lumea avea să sfârșească și să renască în curând, foarte curând, și că atunci el va domni peste Ierusalimul cel nou, regele lumii, Fiul lui Dumnezeu pe un tron angelic. Nu se îndoia de nimic dinăuntrul său, numai de ce era în alții. Se temea de consecințele lumii și de capcanele ei. Mai fusese prins în cursă înainte, într-un mod înfiorător. Acum avea nevoie de certitudine înainte de a face următorul pas.

Își luă Biblia de pe masa de lângă patul său. Coperta roasă și paginile pătate de sudoare atârnau greu în mâna sa. De-ar putea să se refugieze în ea și să se refugieze din calea îndoielilor care îl

asediau aici! O deschise, privi în josul paginii şi citi.

Inima îi tresăltă. Dumnezeu nu-l lăsase fără ajutor, până la urmă. Ceea ce trebuia să facă era simplu şi orbitor de evident. Închise cartea şi o ţinu aşa pentru o clipă. Acum părea uşoară, de parcă Dumnezeu ridicase ceva din ea. Zâmbind, se întoarse la masă.

Zechariah, adjunctul lui Ezekiel, era însărcinat cu paza în noaptea asta. Cinci dintre gărzile sale personale, toţi înarmaţi şi atenţi. Doi înăuntru cu Zechariah, trei afară. Ostaticii erau închişi în celulele lor fără lumină sau mâncare. Câţiva se rugau, intonând versuri din Coran. Cartea Diavolului scrisă în limba Diavolului. Îi lăsa să psalmodieze. Îi plăcea să îi audă, asta îi întărea hotărârea. Una dintre femei plângea. Alta îi cânta, singură în întunericul ei.

Îl găsi pe Zechariah singur, în centrul de comandă, citind Biblia. Se salutară.

— Vreau să se trezească toţi acum, zise el. Devenea extaziat de proiectul care i se arăta înainte. Gata cu indecizia! Toată lumea, inclusiv prizonierii şi englezul.

Zechariah îl privi surprins. Apoi aruncă o privire la ceas.

— Nu e târziu? De ce nu aşteptăm până dimineaţă?

— Nu, acum, asta nu se mai poate amâna. Dumnezeu vrea să le vorbesc imediat. Şi să acţionăm imediat. Îl privi dur pe subordonatul său. Nu mai comenta, Zechariah, zise el. Nu-mi mai sta niciodată în cale şi nu te mai purta ca şi cum ai avea de gând s-o faci, că te zdrobesc. Mă înţelegi?

Accentul potolit de texan devenise aspru şi ameninţător. Zechariah dădu din cap, obosit. Mai trecuse prin stări ca asta de multe ori. Un acces de bucurie, apoi o cădere bruscă în depresie. Entuziasm, lacrimi, furie, pofte sexuale. Maestrul său era absolut imprevizibil. În asemenea momente, nici chiar dragostea şi loialitatea lui Zechariah nu mai făceau faţă stresului.

— Adu-ţi oamenii! zise el. Toate gărzile! O să ne întâlnim în sala de mese. Studiu biblic. Vreau să fie toţi, chiar şi babilonienii.

Era numele său de cod pentru necredincioşi, cei pe care

Dumnezeu îi ura şi îi alungase.

Zechariah mormăi pentru sine. Unele dintre studiile biblice ale Maestrului se întindeau pe ore întregi. Şedinţele de câte douăsprezece ore nu erau neobişnuite. Pe lângă predicile Maestrului, prin care le prezenta ultimele sale interpretării ale Scripturii, nu mai conţineau mare lucru. Oricine adormea sau îşi trăda lipsa de atenţie înfrunta ameninţarea pedepsei imediate. Zechariah ştia mai bine decât conducătorul său cât de obosiţi erau oamenii, cât de multă nevoie aveau de somnul pe care îl prindeau pe apucate. Pregătirile pentru atac, atacul în sine şi apoi fuga care urmase, ca şi atenţia încordată constant de atunci le luaseră toată vlaga.

Zechariah oftă şi se ridică în picioare. Nu avea rost să tragă de timp. Maestrul se impunea întotdeauna, iar Zechariah îl cunoştea de destul de multă vreme pentru a şti că nu era nimic de câştigat prin încercările de amânare. Găsi cele două gărzi păzind înăuntru şi le spuse să-şi aducă colegii din frig. Conducătorul lor era deja în drum spre sala de mese, unde avea să se pregătească spiritual pentru întrunirea ce urma. Zechariah se simţi neliniştit, aşa cum era întotdeauna înainte de un studiu biblic. Aceste sesiuni erau adesea ocazii pentru anunţuri: o nouă viziune, o proaspătă revelaţie, ceva ce Dumnezeu îi spusese Maestrului în noaptea dinainte. Consecinţele erau adesea devastatoare.

Capătul de nord al adăpostului fusese împărţit în două, un dormitor mare pentru gărzi şi un dormitor mic pentru Maestru. El era singurul din toată clădirea care avea baie proprie, chiar dacă era mică şi neconfortabilă. Zechariah părăsi zona în care erau ţinuţi prizonierii şi intră în dormitor. Nu le plăcea să fie treziţi, dar ştia că îi vor asculta ordinele. Nu aveau alternativă, cel puţin nu una reală. Fără conducător ei nu erau nimic, chiar mai rău decât nimic. Îi lăsase fără legături, îi scosese din fostele lor vieţi, dându-le în schimb promisiunea raiului şi pe el însuşi. Asta era tot ce avea şi el şi tot ce cerea el.

Răsuci un buton şi patru rânduri de lămpi fluorescente se

treziră leneş la viaţă.

Dură aproape o oră să se adune cu toţii în sala de mese. Fuseseră nevoiţi să pună cătuşe prizonierilor şi să îi aducă doi câte doi. Sala de mese era în capătul de sud al adăpostului, în partea opusă dormitoarelor. Celulele se întindeau între cele două zone. În spatele sălii de mese, spre est, era o bucătărie mare. Aranjamentul era întâmplător, dictat de forma puţin permisivă a structurii originale. Anexele de afară serveau pentru spălat şi pentru toalete, pentru arme şi pentru comunicaţii.

Stătea aşezat şi îi privea intrând. Expresia feţei sale nu se schimbă deloc. Stătea pe un soi de podium pe care îl ridicase special în acest scop. Pe un pupitru din faţa sa, era un microfon şi două difuzoare înalte de fiecare parte, ridicol de mari pentru suprafaţa relativ mică a sălii de mese.

La cererea sa, ostaticii fură aşezaţi pe rândurile din faţă, iar oamenii săi se aşezară în spate sau pe margini, cu armele pregătite. Îl chemă pe Ezekiel în faţă şi îi şopti calm ceva. Ezekiel stătea cu spatele către ei şi nimeni nu îi văzu faţa albindu-se în timp ce asculta.

— Eşti sigur de asta? întrebă el la sfârşit.

Maestrul dădu din cap. Nu fusese niciodată aşa de sigur de ceva.

— Da, absolut sigur. În noaptea asta. Du-te şi adu ce-mi trebuie!

Ezekiel dădu din cap şi coborî de pe podium. Fără să privească înapoi, ieşi pe uşă şi apoi pe culoarul care dădea afară.

Se lăsă tăcerea. „Era greu să îţi închipui că e o congregaţie, se gândi el, cu atâţia copii ai Diavolului aici.” Îi privi pe rând. Gărzile alese pe sprânceană şi premiile pe care le cuceriseră.

Zâmbi şi coborî de pe scaunul înalt pe care stătuse, apoi păşi în partea din faţă a podiumului. Era ridicat la aproape un metru deasupra podelei, suficient pentru a-l înălţa deasupra capetelor unei audienţe aşezate, dar nu atât de sus încât să fie la mare

distanţă de ei.

Ştia că cei mai mulţi dintre ascultători nu aveau să înţeleagă. „Te ascultăm, dar nu te înţelegem; te vedem, dar nu te percepem.” Dar dacă apostolii ar putea vorbi cu limba, dacă oamenii acum trăitori ar avea darul Sfântului Duh, atunci poate nu L-ar mai chema pe Dumnezeu în noaptea asta să aducă înţelegere asupra inimilor acestor necredincioşi.

— Credeţi că sunteţi deştepţi, începu el, folosind o voce nazală, joasă, şi dând drumul încet cuvintelor. Vă credeţi isteţi, credeţi că Dumnezeu vă vorbeşte. Ei bine, eu nu sunt aşa isteţ, la dracu’, dar ştiu că sunteţi o adunătură de căcat. Exact asta am spus. Nu credeţi că ar trebui să spun asta? Nu credeţi că un predicator, un profet trimis de Dumnezeu ar trebui să folosească vorbe ca astea? Aşa credeţi?

Îi văzuse zvâcnind pe cei câţiva care înţeleseseră. Pricepuseră măcar atâta lucru până acum, că cel din fruntea răpitorilor lor era considerat sfânt de către subordonaţii săi. Bineînţeles, niciunul nu bănuise nici pe departe adevărata sa identitate şi niciunul nu avea să priceapă cine era el cu adevărat – David cel adevărat, Regele Israelului, Fiul Domnului, Mielul, Isus Hristos întors pentru a-i conduce în ultimele zile.

Le zâmbi. Ei nu-i răspunseră la zâmbet. La ce se gândeau? Ce aşteptau? Să vină Allah să-i salveze?

— Sunteţi o adunătură de căcat, continuă el cu vocea devenindu-i mai clară, pentru că voi toţi credeţi într-un dumnezeu fals, un dumnezeu al minciunilor şi al nedreptăţilor. M-aţi auzit. Asta nu e blasfemie, e adevărul. Dumnezeul vostru este Satana în persoană, chiar dacă voi îi spuneţi Allah şi îngenuncheaţi în faţa lui dimineaţa, la prânz şi seara. Nu există decât un singur Dumnezeu adevărat şi un singur Fiu al Domnului adevărat, iar voi puteţi alege să mergeţi la ei sau să mergeţi în iad. Este simplu, adevărul lui Dumnezeu e întotdeauna simplu, iar cuvântul Lui este întotdeauna acelaşi.

Se opri şi privi prin încăpere. Gărzile sale păreau obosite, iar

prizonierii dezorientaţi. Îi poseda, le putea oferi viaţa sau moartea, după cum îi dicta spiritul. Viaţă, moarte, orice între ele.

Căută în sine după lumină, lumina pe care o ştia acolo, în adânc. Era acoperit uneori cu atâta întuneric, încât cu greu îşi putea da seama dacă o va mai găsi de fiecare dată când o va căuta. Dar era acolo, strălucind încet, aşteptându-l pe el să vină să o transforme într-o flacără.

— Profetul Daniel a aflat despre închiderea cărţilor. „Şi mi-a răspuns: Du-te, Daniele, că sunt închise şi pecetluite cuvintele astea până la sfârşit." Iar Domnul Isus a repetat avertismentul lui Dumnezeu despre cărţi, atunci când a citit din Cartea lui Isaia în sinagogă. În Luca spune aşa: „Şi închise cartea şi o dădu din nou preotului şi se aşeză". La dracu', pentru asta am fost trimis. Să rup peceţile cărţii. Să destram cele şapte peceţi ale celor şapte manuscrise. „Şi am văzut apoi, în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe tron, o carte scrisă înăuntru şi pe dos, pecetluită cu şapte peceţi. Şi am văzut un înger puternic, care striga cu glas mare: Cine este vrednic să deschidă cartea şi să desfacă toate peceţile ei?" Ei bine, vă spun eu cine este vrednic. Eu sunt. Numai Mielul poate rupe acele peceţi, numai Dumnezeu vă poate spune ce este în cărţi. Numai adevăratul David vă poate arăta secretul celor dorite de Dumnezeu.

37

Amina privea din ce în ce mai îngrozită spre omul de pe podium. De la atacul şi răpirea lor, îşi concentrase forţele pentru a le ajuta pe celelalte femei musulmane să înţeleagă ce se petrece. Niciuna dintre ele nu pricepea engleza foarte bine, aşa că au fost incapabile să înţeleagă exact ce li se întâmpla. Amina putuse să le explice până la un punct.

Acum, urmărind şi ascultând această creatură palidă şi arogantă, începea să simtă cu adevărat panica. Tot ceea ce se întâmplase până acum părea, într-un anumit fel, raţional. O

bandă de terorişti luase ostatici un grup de VIP-uri. Nu era nimic neobişnuit în asta, nimic care să inspire o temere anume. Urmau cereri, negocieri, compromisuri, plăţi şi, apoi, în final, eliberarea. Voiau bani sau arme, sau o eliberare de prizonieri, nimic care să nu poată fi negociat şi aranjat într-un fel. Până la urmă, nu erau la fel de duri ca cei din Beirut sau din Teheran. Ea însăşi putea să ajute la negocieri, de îndată ce ar fi ştiut că e în siguranţă dacă îşi face cunoscută identitatea adevărată.

Spusese tuturor celor cu care vorbise că nu aveau motive de îngrijorare, că deja autorităţile irlandeze se aflau în căutarea unei soluţii. Erau oameni onorabili, a spus ea, urma să facă tot ce le stătea în puteri pentru a asigura eliberarea ostaticilor. Vorbele ei începuseră să sune ca nişte comunicate oficiale. Dar crezuse şi ea toate astea, cu adevărat.

Până acum. Acum începuse să înţeleagă adevărata situaţie. Nu mai era nimic raţional în care să spere. Omul în mâinile căruia căzuseră era pur şi simplu nebun, acum nu mai avea nicio îndoială. Poate că voia luna de pe cer sau pace pe pământ, sau un tron la dreapta Domnului, şi nici Pádraig Pearse Mangan nu i-ar fi putut îndeplini dorinţele. Privi în sus. Încă vorbea.

— Este scris în Cartea lui Iezechiel. Acolo spune Domnul ce vrea să facă. De vreme ce majoritatea celor de aici nu cunosc Biblia, va trebui să vă citesc.

Dar nu deschise Biblia pe care o avea în mână. Nu era nevoie. Toate pasajele biblice pe care ar fi putut să le invoce erau în mintea sa.

— „Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paşte; voi pune pe robul Meu David; el le va paşte şi el va fi păstorul lor. Iar eu, Domnul, le voi fi Dumnezeu, iar robul meu David va fi printre ei. Eu, Domnul, am găsit acestea."

Ridică Biblia de parcă ar fi fost gata s-o arunce către ei. Într-un fel, chiar asta voia să facă: să schimbe cuvântul lui Dumnezeu într-un proiectil îndreptat spre sufletul necredinţei. Le spusese întotdeauna adepţilor săi să se înarmeze cu două arme: un AK-47

şi cuvântul lui Dumnezeu.

Amina îl privea hipnotizată. În ea teama că nu va mai ieşi vie de aici devenea tot mai mare.

— Aţi citit povestea lui David şi a lui Goliat? Cum copilul David a luat o praştie şi l-a doborât pe campionul filistenilor, lovindu-l de moarte chiar în faţa oştii sale cu o pietricică? Poate aţi auzit povestea şi poate v-aţi întrebat ce semnificaţie are, ce încearcă Dumnezeu să ne spună printr-o poveste ca asta? Unii predicatori spun că este doar o cale de a ne învăţa că cel slab poate sta în faţa celui puternic, că un băiat cu credinţă în Dumnezeu poate doborî un gigant în armură. Dar dacă asta ar fi tot ce Biblia ar avea să ne spună, am putea să n-o numim cuvântul Domnului. La dracu', n-avem nevoie de Biblie să ne spună una ca asta. Pot citi despre cel slab şi cel puternic ori de câte ori vreau în *Rider's Digest* sau în vreo carte New Age luată de la buchinişti. Este mai mult în cuvântul Domnului decât în poveştile de duminică, să ştiţi asta.

Ei îl priveau în tăcere, cu toţii, cei mai mulţi fără a înţelege câtuşi de puţin spusele sale. Câţiva murmurară rugăciuni în surdină. În spaţiul unei singure camere două divinităţi furioase se înfruntau una pe cealaltă.

— Nu ştiu ce credeţi voi, dar sunt al dracului de sigur că nu văd vreun sens în a citi ceva despre o veche bătălie purtată cu mii de ani în urmă în Israel. Asta e doar istorie, e moartă, s-a dus. Ceea ce contează este ceea ce are sens, iar ce are sens nu va şti nimeni până când Dumnezeu nu va desface peceţile acestor cărţi.

Privi peste feţele lor confuze şi înspăimântate. Le simţea furia, le palpa disperarea. Ochii săi se opriră asupra propriilor oameni, care erau extenuaţi. Gărzile sale erau obosite, dar observă că ascultau cu atenţie. Ştiau că nu e bine să adormi în timpul studiilor biblice. O văzu pe femeia din rândul al doilea, văzu modul în care îl privea. Ea trebuie să fie mai înspăimântată decât ceilalţi, deduse el. Ştia numele ei şi cine fusese. Ezekiel aflase şi îi spusese imediat după ce sosiseră aici. Era amanta lui Declan Carberry, şeful echivalentului irlandez al FBI-ului. Înainte nu îşi

dăduse seama cu adevărat cât de drăguţă era. Mai în vârstă decât i-ar fi plăcut lui, dar nubilă. Avea sâni frumoşi. O să-i ceară lui Ezekiel să i-o aducă în cameră în noaptea asta. Dar mai întâi trebuie să termine ce începuse.

— După cum ştiţi cu toţii, aceasta a fost o luptă între copiii lui Israel şi filisteni. „Căci israelienii şi filistenii s-au pornit la luptă, oaste împotriva oştii.” David stătea în fruntea israeliţilor şi s-a întors spre a-l înfrunta pe Goliat, şi i-a spus: „Vin la tine în numele Domnului acestui pământ, Dumnezeul armatelor lui Israel, pe care l-ai înfruntat”.

Se opri, prelungindu-le confuzia. Trebuia să-l urmărească, să se agaţe de vorbele sale dacă voiau să priceapă ceva. Era lucrul pe care îl căutase întotdeauna, aproape mai bun ca sexul, exaltarea de a şti că ceilalţi depindeau de el pentru a înţelege ceva, pentru a conta, pentru a fi mântuiţi.

— Priviţi povestea din nou, continuă el, nu cu ochii voştri, ci cu ai mei. O să vă arăt ce trebuie să căutaţi, cum să înţelegeţi. David spune că luptă în numele lui Dumnezeu, aşa că ştim că israeliţii reprezintă întregul umanităţii, de vreme ce Dumnezeu este Dumnezeul tuturor, nu numai al israeliţilor. Iar omenirea nu este pusă în pericol de un muritor numit Goliat. Nu, adevăratul inamic este Satana, Satana şi armata sa, a răului. Singura speranţă a omului este un salvator care să îl înfrunte pe Satana. Ştim cine este acest salvator, ştim că e Isus Hristos. Şi ştim pentru că e acolo în Biblie, chiar în faţa ochilor voştri. Ştim că Isus Hristos şi David sunt una şi aceeaşi persoană. „Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paşte; voi pune pe robul Meu David.”

Ea se simţi încurcată. Această logică ce nu era logică îi era cu desăvârşire străină. Cu toate că era musulmană, fusese crescută într-un loc care cândva fusese considerat cel mai ecumenic din toate ţările arabe, foarte aproape de creştinii maroniţi. Mai târziu, după ce a izbucnit războiul civil, considerase şi înţelesese creştinismul ca fiind esenţial pentru a aduce pacea între cele două comunităţi ce se războiau. Găsise multe de admirat în

învăţăturile creştine, dar asta nu avea niciun sens, nici raţiune. Faptul că ştia acest lucru făcea totul mai rău: avea să moară pentru că un om nebun alungase raţiunea din lume.

— Acum, Scripturile le sunt întotdeauna clare celor care au inimi curate. În povestea lui David şi Goliat ştim că armata lui Israel reprezintă umanitatea, iar filistenii reprezintă forţele Satanei, aşa cum asirienii din Cartea lui Isaia reprezintă Statele Unite, iar cele două triburi îi reprezintă pe urmaşii lui David. Dar aceia dintre voi care cunosc Biblia ştiu şi că există multe înţelesuri în cuvintele Domnului. Goliat este o reprezentare a Satanei, dar el semnifică, de asemenea, şi Fiara, Antihristul care va apărea în ultimele zile. Şi cine sunt filistenii?

Se opri, privindu-i în ochi pe cei cinci sau şase arabi care îl înţelegeau. Pricepuseră? Le era frică de el? Cu adevărat frică?

— Dacă luaţi un dicţionar bun, veţi înţelege cum cuvântul Domnului se împlineşte singur în fiecare epocă. Pământul vechilor filisteni este cel pe care îl cunoaştem azi sub numele de Palestina. Falistin îi zic ei în arabă. Zâmbi: Nu-i aşa?

Nimeni nu răspunse. Continuă:

— Armata filistenilor este reprezentată de palestinienii moderni. Iar ei sunt arabi, care sunt adepţi ai falsului profet arab, Mahomed. Şi aşa totul devine limpede. Pentru că, dacă ne uităm în Cartea lui Daniel, găsim o mulţime de profeţii cu privire la ultimele zile. Ascultaţi ce spune Domnul către sfârşitul acelei cărţi, două versete după ce îi spune lui Daniel despre închiderea cuvintelor până la vremea sfârşitului: „Şi din vremea când va înceta jertfa cea de-a pururi şi va începe urâciunea pustiirii vor fi o mie nouă sute douăzeci de zile. Fericit va fi cel ce va aştepta şi va ajunge la o mie trei sute treizeci şi cinci de zile". Iar apoi Dumnezeu spune: „Şi tu mergi spre sfârşitul tău".

— Nu trebuie să vă mai aduc aminte că, aşa cum scrie în Scriptură, „vom socoti fiecare zi ca un an". O mie trei sute şi treizeci şi cinci de ani. Înseamnă asta ceva pentru voi? Pentru mine nu, cel puţin nu la început, nu până când Dumnezeu mi-a

trimis o lumină în inimă şi mi-a arătat adevărul cuvintelor Sale. Urâciunea aceea blestemată care ne-a adus doar disperare s-a petrecut în anul 622, care este începutul calendarului musulman. Arabii au invadat Palestina şi au construit o moschee mare pe locul Templului lui Dumnezeu din Ierusalim. Şi au rămas acolo, marea nenorocire a Satanei, conducând peste Pământul Sfânt pentru o mie trei sute treizeci şi cinci de ani. Nu ani creştini. Ani musulmani, potrivit calendarului lor, care se ghidează după lună, ca vechiul calendar evreiesc. Anul 1935 în calendarul musulman este 1917 în calendarul nostru. Acesta e anul în care turcii au fost alungaţi din Palestina, anul în care musulmanii au încetat să conducă peste Pământul Sfânt. Cuvântul Domnului nu putea prezice viitorul mai clar. Dar nimeni nu a înţeles ce spusese Dumnezeu până când eu nu am venit să deschid peceţile. Satana a fost alungat, dar nu de tot. Moscheea lui Omar încă mai stă pe locul Templului. Pământul Sfânt este încă înconjurat de armatele necredincioşilor. 1917, aşa cum ştim cu toţii, nu a fost sfârşitul timpului, ci începutul sfârşitului. Iar acum suntem aproape de sfârşit. Dacă citim Cartea lui Daniel, capitolul nouă, vedem că Domnul a lăsat o perioadă de şapte ani – „o săptămână” – imediat înaintea sfârşitului. Pot să vă spun când a început această ultimă săptămână de ani. A început în 1993, anul marii mele suferinţe. Nu mult după aceea, guvernul israelian a semnat un pact cu palestinienii – filistenii al căror cap este Fiara. Ei bine, asta n-a fost decât o împlinire a profeţiei din acelaşi verset al lui Daniel: „Şi el va încheia un legământ cu mulţi într-o săptămână”. Şi acelaşi verset continuă pentru a spune că „la mijlocul săptămânii, va înceta jertfa şi prinosul”. Mijlocul săptămânii înseamnă trei ani şi jumătate, ceea ce ne aduce chiar în timpul prezent. Şi este exact momentul în care Fiara e gata să rupă înţelegerea. Aţi fost adunaţi într-un loc chiar cu acest scop, iar dacă Dumnezeu nu ar fi vegheat, aţi fi reuşit. Dar El veghea. Veghea şi aştepta. M-a trimis la voi, aşa cum L-a trimis pe David la filisteni înainte, pentru a vă doborî, aşa cum David l-a doborât pe Goliat.

Amina îl privea dându-şi seama că e nebun şi ştiind că avea să urmeze ceva îngrozitor. Ce voise să spună amintind de 1993 ca de anul marii lui suferinţe? Se întâmplase ceva atunci care ar putea furniza un indiciu cu privire la identitatea acestui om? îşi frământă mintea, dar nu reuşi să găsească nimic.

— În noaptea asta, continuă el, L-am întrebat pe Dumnezeu ce să fac acum. M-am rugat să mă ajute şi am deschis Biblia. Am citit următorul verset, în a doua Carte a lui Samuel: „Şi David îi conduse pe tinerii săi, iar ei îi nimiciră, şi le tăiară mâinile şi picioarele, şi le dădură drumul în albia Hebronului". Şi după asta, aşa cum ne spune Dumnezeu în capitolul următor, David a fost uns rege peste întregul Israel. Citirea acestui verset mi-a adus în minte un altul, unul pe care sunt sigur că îl ştiţi cu toţii. O să-l găsiţi în Matei. „Şi dacă mâna ta cea dreaptă te sminteşte pe tine, tai-o şi o aruncă de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul dintre mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă." Şi iată-ne aici împreună, în sfârşit: adevăratul David, regele uns de Domnul, şi capetele lui Goliat, conducătorii armatei Satanei, aliniaţi în faţa mea ca prizonierii de război. Am auzit că legea voastră spune că e drept să tai mâna unui hoţ, aşa că probabil asta vom face.

Privi în spatele încăperii. Ezekiel stătea acolo, aşteptând să fie chemat.

— Ezekiel! Ai adus ce te-am rugat?

Ezekiel păşi înainte. În mâna dreaptă ducea toporul lung pe care îl foloseau la tăiatul lemnelor de foc, iar sub braţul stâng ţinea un butuc de lemn pe care puneau lemnele pentru tăiat. În spatele lui, Zechariah ducea o găleată mică în care fusese încinsă smoală.

Aşteptă până când locotenentul său ajunse lângă podium.

— Aşază-l aici, zise el. Privi în jos către ostatici: Sunt şapte peceţi, şapte regi, şapte îngeri şi şapte cupe, şapte capete şi şapte coroane, şapte pâini şi şapte coşuri, şapte luni şi şapte săptămâni, şapte preoţi şi şapte trâmbiţe, şapte viţei şi şapte berbeci, şapte

duhuri şi şapte stele. Prin urmare, vom tăia şapte mâini în faţa tuturor. Făcu semn către doi dintre oamenii săi: Aduceţi patru prizonieri aici!

38

Craiguenamanagh Farm
Ballybay
County Monaghan
11 octombrie
07.15

Conor Melaugh se trezi dintr-un somn greu pentru a descoperi un nou răsărit înstăpânindu-se peste câmpurile ce se vedeau de la fereastra sa. Nu conştiinţa îi tulburase visele. Omorâse adesea şi uneori cu cruzime, dar după prima crimă şi scurta remuşcare care urmase nu mai ştiuse ce este vina, indiferent dacă era treaz sau dormea. Se mândrea că este un soldat din ultimele zile ale celui mai lung război, război în care înainte de el luptase tatăl său şi înainte de tatăl său luptase tatăl tatălui său. Nu era nicio ruşine şi nicio vină dacă un soldat ajungea să ucidă, căci în război nimeni nu e cu adevărat inocent. Era crezul său şi îl respecta ca un preot.

Totuşi, de la venirea în Ballybay nu petrecuse nicio noapte pe de-a-ntregul lipsită de frământări. Băiatul era cel care-i producea necazuri, băiatul şi moartea în braţele căreia îl trimisese, moartea pe care el însuşi o ajutase să-şi îndeplinească planurile.

Moartea aceea încă îl mai bântuia – modul în care se petrecuse, sunetul, rolul jucat de el – şi îşi dădea seama că vrea să ştie mai mult. Voia să ştie cine furnizase o asemenea informaţie strict secretă oamenilor săi şi de ce soldaţii fuseseră de acord să nu acţioneze, când IRA împuşca şi omora după bunul plac. Astfel de întrebări erau responsabile, mai mult decât orice, de faptul că se trezea uneori la ore mici, înspăimântat.

Se ridică şi se duse la fereastră. Şterse condensul de pe geam cu dosul mâinii. Fereastra fusese lăsată neacoperită, pentru a îngreuna apropierea de casă pe timpul nopţii. Cea mai mică lumină care s-ar fi apropiat de casă peste câmp l-ar fi trezit.

Privi peste câmpul lung şi desfundat, care cobora până la pădurea lui Clancy – un cer gri şi un câmp umed năpădit de ciuperci, iar nu foarte departe dealuri albastre prinzând contur în lumină. Se scutură văzând un corb aşezat pe un plug ruginit, abandonat sub un copac uscat. Nu-i pria la ţară, răcoarea de aici şi umezeala, griul şi lumina liniştită. Era obişnuit la oraş, în Belfast. Ducea dorul asfaltului străzilor sub picioarele sale, nu al noroiului, al bălegarului şi al ierbii ude.

Soldaţii primiseră ordin să nu tragă, iar Conor Melaugh trebuia să afle cine dăduse acel ordin şi de ce. Pe faţa sa erau lacrimi din nou, lacrimi grele de furie amestecată cu pocăinţă. Chiar el îl adusese pe Gearóid Lalor în armată, îl selectase în unitate, îl antrenase personal. Un amic pe cinste, unul dintre cei mai buni. Iar el îl trimisese înapoi în faţa detaşamentului de soldaţi britanici, ştiind foarte bine ce urma să se întâmple. Buzele i se ţuguiară şi rosti un singur cuvânt: Iuda.

Se duse jos şi intră în bucătărie pentru a-şi pregăti micul dejun. Era un frig pătrunzător în toată casa, era un loc prăpădit pe care bănuia că fermierul îl folosise până de curând pentru a adăposti vitele. Aprinse încălzitorul Calorgas şi rămase aplecat în faţa lui până când porni. Masa era plină de castroane şi farfurii din seara precedentă. Un miros de mâncare râncedă plutea în aerul rece, răscolindu-i stomacul. Ura să trăiască aşa, aproape ca un animal, ura mirosul şi sunetul, şi sentimentul de ratare pe care i-l dădea. Acum tot ce voia era să fie din nou în Belfast, să doarmă într-un pat cald cu soţia lui, iar copiii în paturile lor din dormitorul de alături. Dar trebuia să se mulţumească doar cu un foc de gaz în mijlocul pustietăţii şi cu un mic dejun prost gătit şi fără gust. Se întreba cât de mult o mai putea duce aşa.

În dulapul îngheţat găsi nişte chiftele de cartofi şi câteva felii

de şuncă. Fata din casă trebuia să aducă azi nişte provizii; Dumnezeu s-o ajute dacă întârzia. El nu trebuia să se arate prin sat mai mult decât era necesar. Localnicii ştiau desigur cine era, el şi ceilalţi băieţi din unitate răspândiţi pe la fermele din jurul oraşului, dar niciunul nu ar fi îndrăznit să dea vreo informaţie.

Chiftelele şi şunca aterizară într-o tigaie în care se afla nişte grăsime veche de aproape o săptămână. În grăsime erau bucăţi arse, dar consideră că mai merge aşa o zi sau două. Soţia sa, Bernadette, ar fi curăţat tigaia în fiecare zi. Păstra casa curată. Protestanţii credeau că sunt animale, pentru că trăiau în mizerie şi îngălare alături de familii numeroase. Dar Bernadette le-ar fi putut arăta multora dintre ei cum se îngrijeşte o casă. Când fusese în închisoare nu se gândise la nimic altceva decât la mirosul căsuţei lor şi la ea. La mirosul ei, la atingerea pielii ei noaptea. Ajunsese aproape nebun din cauza gândurilor de acest fel şi a izului de puşcărie care îl înconjura.

Peste sfârâitul chiftelelor şi al şuncii reuşi să audă zgomotul unui tractor. Clancy ieşise deja la muncă, arând sau semănând, sau făcând ce era de făcut în această perioadă a anului. Schimbase câteva cuvinte cu el şi cu cei din familia lui, dar stăteau la distanţă. Departe de străzile sale, îşi pierduse statutul de erou. Aici era doar tolerat, doar ceva mai mult decât o relicvă din timpurile romantice.

Şi totuşi, erau oameni care arau aici şi ai căror taţi luptaseră cândva cu britanicii. Şi, slavă Domnului, destui tineri care încă mai credeau în cauză şi ţineau în viaţă brigada Tyrone / Monaghan. Deşi aici erau în Republică, se aflau sub comanda ERA din Nord, iar mulţi dintre ei fuseseră în acţiuni dincolo de graniţă, alături de brigăzi Armagh din nord şi Tyrone din est. Jim Linagh, cel mai mare comandant al IRA de pe graniţă şi creierul din spatele nefericitului atac de la Loughgall, era de prin împrejurimi, dintr-un sătuc numit Tully. Conor îl întâlnise o dată, cu câteva luni înainte de a muri.

Scoase şunca şi chiftele de cartofi punându-le în ultima farfurie

curată. Jim Linagh, eroul său, murise într-o zi de mai, la Loughgall, alături de Paddy Kelly, omul aflat în spatele celor mai multe operaţiuni de succes din Tyrone. Anul acesta Gearóid Lalor, un nimeni pe care el îl antrenase şi îl trădase, a murit sub o ploaie de gloanţe. Iar Conor Melaugh mergea înainte, de parcă în lume nu mai rămăsese nici dreptate şi nici vreun înţeles.

Se auzi zgomotul unei maşini pe drumul dinspre fermă. Puse furculiţa jos şi se îndreptă spre camera din faţă. Fata nu venea niciodată aşa devreme, trebuia să meargă mai întâi în Monaghan la cumpărături. Se uită prin fereastra îngustă, ţinându-se cât mai ferit vederii. Un Datsun albastru apăru de după şirul de tufe şi trase în faţa intrării. Conor răsuflă uşurat. Era Fintan Mellows, ofiţerul local de informaţii.

Îi dădu drumul lui Mellows înăuntru. Cei doi bărbaţi se întâlniseră de trei sau de patru ori, niciodată pentru mult timp. Fintan era omul de legătură între unitatea lui Conor şi brigada din Belfast. Era singura formă de contact pe care consiliul armatei o permisese.

Se aşezară la masa din bucătărie. Era singura încăpere încălzită, iar Conor îşi petrecea cea mai mare parte a timpului acolo, citind. Îi displăcea gândul de a petrece o iarnă în Ballybay, înconjurat de zăpadă şi gheaţă.

— Ţi se răceşte micul dejun, zise Mellows.

Era un om vesel, de meserie electrician şi o figură populară în district. Acum câţiva ani fusese reprezentantul Sinn Féin în consiliul districtului Monaghan. Avea nenumărate cunoştinţe, ceea ce-l făcea de o valoare inestimabilă pentru cauză, în rolul său de ofiţer de informaţii.

— Eşti invitatul meu, zise Conor, dar asta e tot ce am.

— Haide, termină! Eu am mâncat. Dar mănânci cam mult sau fata nu-ţi aduce destula mâncare?

— Mi-ar prinde bine mai multă.

— O să văd ce pot face. Nu mi-ar plăcea să te ştiu flămând. Râse. Conor Melaugh era un om bine făcut şi nu dădea semne că

ar slăbi. Dar nu va fi nevoie să te mai deranjezi o vreme. O să pleci de aici azi. Au sosit ordine din Nord.

Lui Conor îi stătu inima un moment. Ştiau ce făcuse? Era chemat înapoi pentru a fi interogat şi pedepsit?

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Descoperi că e greu să-şi menţină vocea calmă. Chiftelele şi şunca zăceau neatinse pe farfurie.

— Unitatea ta îşi va relua activitatea, zise Mellows. Începând din dimineaţa asta. O misiune specială.

— Ne întoarcem la Belfast?

Nu îşi putea ascunde bucuria din voce.

— N-am spus asta. Ca să-ţi spun drept, nu ştiu încotro vă îndreptaţi. Dar şefilor de la cartierul general li s-a spus să pregătească echipament şi provizii pentru o unitate mobilă. Bănuiala mea e că veţi avea de lucru o vreme. Tu o să fii ofiţerul comandant ca şi înainte, dar comandamentul din Nord trimite pe cineva care va răspunde de misiune.

— Ţi-au spus cine e?

Mellows dădu din cap.

— Maureen O'Dalaigh. Cred că o cunoşti. Este deja pe drum. Şi cred că mai aduce pe cineva cu ea.

Conor îşi simţi inima oprindu-i-se din nou. Maureen O'Dalaigh cu încă cineva. Pentru toată lumea suna de parcă ar fi fost vorba de un pluton de execuţie. Dacă ar fi avut minte ar fi rupt-o la fugă imediat după plecarea lui Fintan Mellows. Dar se îndoia că ar ajunge prea departe. Era prea departe de casă, lipsit de resurse şi nu avea pe nimeni în care să se poată încrede că nu îl va preda.

— N-ai nicio idee despre ce e vorba, nu-i aşa?

Fintan ridică din umeri.

— Ştii că nu mi-ar spune mie, zise el. Cu cât ştiu mai puţin, cu atât e mai bine pentru toţi cei implicaţi. Îţi spun un lucru totuşi – a fost iadul pe pământ aseară în Belfast. O să auzi despre asta dacă asculţi la radio. A fost un schimb de focuri în Andersonstown. Dezzy McCormick şi Con McKearney au fost

ucişi. Dar nu sunt numai veşti proaste. Ba chiar dimpotrivă. Peste o duzină de soldaţi britanici au fost ucişi şi alţi câţiva au fost răniţi. Îţi vine să crezi asta?

Conor se holba la el uluit. Dezzy McCormick şi Con McKearney erau departe de a fi capabili de asemenea performanţe.

— Cine a mai fost implicat, ştii?

Fintan îşi scutură capul.

— Trebuie să fi fost împuşcăturile iadului. Pot să-ţi spun un lucru însă: Maureen O'Dalaigh este căutată.

— Maureen? E bună, dar... o duzină de soldaţi...

— Ei bine, poţi s-o întrebi chiar pe ea când soseşte. Trebuie să apară în Ballybay la nouă. Trebuie să vă întâlniţi cu toţii acasă la Joe McCartan. Te iau de aici la nouă fără un sfert. Şi o să văd dacă Joe îţi poate pregăti o friptură mai zdravănă ca asta.

— Ceilalţi au fost anunţaţi deja?

— Nu, acum merg să fac asta. Ai grijă de tine! Ne vedem mai încolo.

După ce plecă, Conor rămase aşezat o vreme pentru a-şi pune gândurile în ordine. Dădu drumul la radio, dar nu era decât muzică sau divertisment pe toate canalele. Ştirile de la Fintan despre evenimentele din Belfast i se păreau de bun augur. Dacă Maureen venea aici ca fugară era puţin probabil să aibă vreun alt scop în minte.

Trebuia să mai facă doar un singur lucru înainte de întoarcerea lui Fintan. Familia sa trebuia să ştie că nu se va mai afla aici. Încălcase toate regulile spunându-le unde se găseşte. Voia să fie uşor de găsit în caz de urgenţă.

Ieşi trăgând uşa în urma lui. Cabina telefonică era la o jumătate de kilometru pe şoseaua spre Ballybay. Bernadette îi pregătea, probabil, pe copii pentru şcoală. Avea să dea un telefon scurt, să-i spună că va lua din nou legătura cu ei cât mai curând. Cel mai important lucru era că ei nu trebuiau să-şi facă griji.

Zorii veniră ceva mai târziu pe coasta de vest, ezitant, pregătindu-se pentru lunga călătorie peste Altlantic. În aer pluteau răcoarea şi mirosul de ploaie. Se lăsase ceaţa peste Croaghmarhin şi peste stânca golaşă din Mount Eagle, la vest de Ventry. Spre est şi spre nord muntele Brandon stătea în răsăritul de soare cu o altă ţară. Plouase peste noapte, iar razele soarelui străluceau acum pe înălţimile din vest. Departe, pe mare, nori de furtună se mişcau în întunericul ce începea să fie destrămat de lumină. Michael Deighan putea vedea la kilometri distanţă în toate direcţiile din postul său de pe Clogher Head.

Văzu bărcuţa venind dinspre Inis Tuaisceart, legănându-se pe valuri cu trei oameni la bord. O zărea de câteva dimineţi şi o dată sau de două ori şi după-amiaza, venind şi plecând de pe o insulă pe care nu locuia nimeni. Turişti, fără îndoială, ca şi oamenii din micuţa tabără de mai jos de Ballyferriter, veneau la pescuit în general, dar pe aceştia nu-i văzuse aruncând vreo undiţă undeva de-a lungul coastei. Poate se duceau departe în suc spre Skelligs.

Schimbase ieri o vorbă cu Seán Dearg despre ei, iar Seán îi oferise lui Michael o parte dacă îi găsea şi făcea un târg cu el. Seán Dearg distribuia tot felul de lucruri şi furniza cele mai bune produse pentru mai mult de jumătate dintre restaurantele din Dingle. Crabi şi homari din Kenmare, somon din Sneem, scoici din Galway, *poitín* de la un bun prieten care avea o distilerie în Connemara, iar de la propria fermă ouă, lapte şi şuncă.

Michael se urni, coborând spre şoseaua îngustă care trecea pe lângă pisc, sperând să le iasă înainte la micul promontoriu unde ştia că acostează întotdeauna. Pentru un om trecut de şaizeci de ani era în formă bună. Bătrânele-i picioare o să-l mai ţină un an sau doi, cel mult. Râse gândindu-se la bănuţii pe care i-ar putea face dacă turiştii i-ar da ceva. Seán Dearg era un om de cuvânt. Şi era întotdeauna o şansă ca oamenii de pe mica insulă să-i dea alte mici treburi de făcut, lucruri pe care ei nu le-ar fi putut face fără

să se deplaseze pe insula mare. Şi poate aveau să se întoarcă în anul următor sau să-şi trimită prietenii.

Deasupra capului său furtunarii şi petreii făceau cercuri, ţipând şi plonjând în apă. Niciodată în viaţa sa nu fusese departe de aceste locuri, nici măcar până în Tralee sau Killarney, darmite în marile oraşe ca Dublin sau Cork. Ce era aşa grozav în locurile acelea? Privea în jurul său şi nu reuşea niciodată să-i înţeleagă pe tinerii din fiecare generaţie care plecau şi nu se mai întorceau, unii la Dublin, alţii în Anglia, alţii în America, la fel ca bunicii lor. Unii avuseseră destule reuşite, dar se întreba ce pierduseră plecând. Iar ceilalţi nu făcuseră altceva decât să schimbe disconfortul unei ţări sărace cu agitaţia zilnică din Londra şi New York. Nu avusese niciodată prea mulţi bani, iar uneori rămăsese chiar şi fără bani de o pâine cu care să-şi umple stomacul. Dar era aici cu oamenii lui, putea vorbi irlandeză cu cine îi plăcea, iar la urmă avea să fie îngropat într-un loc pe care-l cunoştea.

Drumul spre promontoriu era foarte accidentat, dar cunoştea fiecare bucăţică din el. Era acolo şi îi aştepta când barca ajunse pe ţărm. Erau îmbrăcaţi la fel, în costume negre şi cu pălării negre, purtând cizme grele. Nu erau curioşi, evident, ci genul de turişti care se iau în serios. În barcă nu era nici urmă de unealtă de pescuit. Poate erau vânători sau alpinişti, ceva de genul ăsta. „Ei bine, îşi zise el, sigur au nevoie de ceva.”

Se apropie de ei, făcând un semn de salut cu mâna.

— *Diá’s Muire duit,* zise el. *Tá an mhaidin go deas.*

Ştia că nu vorbeau irlandeză, dar se gândise că o să fie flataţi că el crezuse că ar vorbi.

— Îmi pare rău, zise unul dintre ei, un om înalt şi cu barbă, dar nu vorbim irlandeză.

Michael râse.

— Bine, atunci, zise el, nici eu nu credeam că vorbiţi. Dar aici e Gaeltacht şi se vorbeşte irlandeză. Se opri, privindu-i pe fiecare pe rând. „Sunt oameni duri, serioşi”, gândi el. Numele meu este Michael Deighan, continuă el. Sunt din Dunquin, chiar mai jos pe

coastă. V-am văzut barca de vreo câteva ori şi m-am gândit să facem cunoştinţă. Sunt prieten cu Seán Dearg, de sus din Dingle. Poate aţi auzit de el.

Omul cel înalt scutură din cap.

— Mi-e teamă că nu, zise el. Ascultă, domnule... a... Deighan, e o onoare să te cunoaştem, dar acum ne grăbim.

— A, da, înţeleg, zău că da. Sunteţi nerăbdători să vă continuaţi vânătoarea, desigur. Ar fi ceva în Inis Tuaisceart. Câte ceva din toate. Tre' să fie greu să căraţi provizii cu barca. Şi mai greu când vremea e rea, deşi, mulţumită Domnului, zilele-astea n-a mai fost aşa. Dar e mare păcat că nu-l ştiţi pe Seán Dearg, căci e un om care trebe ştiut prin părţile-astea.

Aruncă o privire în barcă. Turiştii nu aveau decât un sac din pânză şi o foaie mare de cort. Fără îndoială, puştile şi capcanele erau sub foaie.

— Nu sunteţi la pescuit, nu-i aşa?

— Nu, răspunse omul cel înalt. Acum chiar trebuie să plecăm.

— E-n regulă, e-n regulă. Desigur, nu vă ţin eu în loc, nu? făcu un pas către barcă. Bărcuţa o aveţi de la Seamus Maguire din Glashabeg? Oricum, arată ca una de-a lui.

— Chiar nu ştiu de la cine a fost cumpărată barca. Eu doar o folosesc. Acum, dacă ne-ai da voie să coborâm pe mal, am putea să ne vedem de treburi.

— Vă întoarceţi diseară?

— Aşa avem de gând, da. Dar nu cred că...

— Pentru că dacă e aşa veţi avea necazuri. Mai târziu va fi vreme rea şi vânt puternic. De aici până în Inis Taisceart e o aventură pe o mare supărată cu care nu sunteţi obişnuiţi. Şi aveţi greutate mare în spatele bărcii, cu ce căraţi voi acolo. O să vă scufundaţi repede, dacă vă loveşte vreun val dintr-o parte şi vă umple barca. O să vă mut sacul ăla ca să fie mai echilibrată dacă unul dintre voi trei stă pe ea.

Înainte ca Ezekiel să-l poată opri, bătrânul apucă marginea bărcii şi sări în ea. Ezekiel se repezi înainte.

— Te rog, nu am nevoie...

Michael ridică sacul din pânză ca să-l mute spre partea din mijloc a bărcii. În timp ce făcea asta, își pierdu echilibrul, pentru că barca nu fusese legată cum trebuia. Sacul îi alunecă dintre degete și căzu peste blana din mijloc. Gura sacului nu fusese închisă. Sacul se desfăcu, vărsându-și conținutul.

Cei trei oameni rămaseră împietriți uitându-se la bătrân. Michael se ridică și, în timp ce se proptea pe picioare, încercă să pună sacul la loc. Îi luă câteva clipe să-și dea seama. Erau crabi? Homari făcuți bucățele? Abia apoi își dădu seama că ceea ce stătea pe fundul bărcii erau mâini. Mâini de om.

Dădu drumul unui țipăt gros și se întoarse, sărind din barcă în apă, cu picioarele bâjbâind pe pietrele mari. Îi văzu uitându-se la el fără să schițeze vreun gest.

Ezekiel intră în valuri și îl scoase pe bătrân. Gura lui Michael se închise și se deschise, dar nu ieși niciun cuvânt. Nici în engleză, nici în irlandeză. Nu erau cuvinte în nicio limbă pentru ceea ce văzuse adineauri. Avusese loc un accident? Sau erau doctori, chirurgi din America veniți pe Inis Tuaisceart pentru a vindeca oameni?

„Nu, gândi el, uitându-se la oamenii îmbrăcați în negru. Nu sunt doctori. Nu au venit să-i vindece pe bolnavi."

— Isuse, zise el, închizând ochii.

— Corect, murmură Ezekiel în timp ce scoase pistolul din buzunar și îl plasă sub bărbia nerasă a bătrânului.

Ecoul împușcăturii răsună în împrejurimi, peste adăposturi, capele și biserici vechi, peste valurile cenușii, apoi tremură și se stinse. Pelicani, furtunari și pescăruși albi se ridicară țipând de-a lungul întregii coaste. În tăcerea care urmă, Ezekiel trase barca pe nisipul uscat și se gândi la pescarii de pe plajele din Galileea, cu multă vreme în urmă și la mare distanță.

Biroul permanent al subsecretarului pentru securitate
Stormont Castle
Belfast
11 octombrie
08.30

La început, nu vorbi nimeni, apoi începură toţi deodată. Directorul Serviciului Central de Informaţii sorbea dintr-o ceaşcă de cafea şi îi privea trecând de la surpriză la furie şi apoi la reproşuri reciproce. Nu era treaba lui să decidă, cu toate că erau câţiva care credeau că asta e treaba lui. Tot ce voia în această dimineaţă era un lucru din două: o ţintă clară sau un ţap ispăşitor. Ceilalţi ajunseseră să găsească sau să inventeze scuze, ca de obicei. Îi lăsă să continue, gândindu-se că le va face bine să se mai descarce, în orice fel o făceau.

Îi judecă – de i-ar fi putut judeca pe toţi – după o combinaţie de factori, începând cu cravatele şcolăreşti şi accentul, şi terminând cu gusturile lor pentru animalele de companie şi gradul de fidelitate sau de infidelitate conjugală. În tinereţe fusese un Dollymixture, scormonind câmpurile sterile din Sloane Street şi de prin împrejurimi după orice seminţe de informaţie pe care le-ar fi putut descoperi, şi folosise în munca sa prin gunoaiele din Irlanda de Nord câte ceva din acea obsesie inocentă pentru amănunte şi detalii ale lucrurilor. Numai că îşi pierduse inocenţa cu multă vreme în urmă, iar acum îşi folosea cunoaşterea mărunţişurilor despre alţii pentru scopuri mai exacte. „Este ştiinţa bârfei aplicate", spunea el.

Avea destule informaţii despre fiecare dintre cei aflaţi în cameră pentru a-l zdrobi definitiv dacă vreodată s-ar fi dovedit necesar, ceea ce şi făcea din când în când, niciodată mai mult decât în vremuri ca astea, când atâtea reputaţii şi atâtea cariere păreau să fie în joc.

Subsecretarul stătea în spatele unui birou pe care era ordine, dând binevoitor din cap la intervale regulate. Willoughby,

directorul Serviciului de Informaţii, observă că rezolva cuvintele încrucişate din *Financial Times.* Spera că va continua aşa şi chiar se aştepta să continue. Prezenţa lui la întâlnire, ca şi postul pe care îl ocupa, era de faţadă, iar Willoughby era bucuros că cel în cauză înţelegea asta şi nu făcea niciun efort să-şi bage nasul unde nu era bine-venit. Subsecretarii care voiau să fie mai mult decât personaje de paradă puteau deveni o sursă constantă de iritare. Burrowes era în provincie de doi ani deja şi nu greşise nicio dată. Cu toate că după eşecul din seara trecută era aproape sigur că primul cap care va cădea avea să fie al lui. „Păcat, gândi Willoughby, căci asta ar putea sta în calea şanselor bietului om de a-şi rezolva careurile."

Ceea ce-l frământa cel mai mult pe director era răspunsul la întrebarea ce alte capete îl vor urma pe al lui Burrowes. Măcar al său era sigur? Un dezastru de ultim moment putea amărî zilele de pensie ale unui om. Văzuse mai mulţi colegi, toţi gata să se bucure de rezultatele muncii lor, pierzând totul din cauza celei mai mici erori de calcul sau a celei mai nesemnificative indiscreţii.

Îi privea clipind. Se vor întoarce împotriva lui, pentru a-l face ţap ispăşitor? Sau se vor mulţumi cu Burrowes, o ţintă mult mai uşoară, deci şi mai simplu de doborât?

Toţi membrii comitetului executiv provincial fuseseră chemaţi şi toţi îşi făcuseră apariţia. Chiar el, directorul coordonator al informaţiilor, apoi generalul-maior Charlie Wainwright, comandantul forţelor de uscat, Bill Harper, comisarul-şef adjunct al unităţilor speciale şi comandantul Diviziei Speciale, Jim Irwin.

În plus, îi chemase pe Alan Rigby, de la Serviciul de verificare a informaţiilor, care în mod normal nu îşi desfăşura activitatea la Thiepval Barracks, cartierul general din lisburn, pe Andy Kerr, ofiţer al Diviziei Speciale însărcinat cu coordonarea efectivelor din Gough Barraks, pe ofiţerul de legătură cu armata, Fred Atkinson, pe directorul Forţelor Speciale, colonelul Mark Beveridge. Beveridge, la rândul său, insistase pentru prezenţa a

trei dintre oamenii săi de nădejde: Penrose de la Divizia 14 Informaţii, Ross de la SAS şi McPherson de la Unitatea de Detectivi de Teren, care se ocupau de principalele trei operaţiuni sub acoperire, pe care armata le desfăşura în prezent în provincie.

Willoughby oftă şi aruncă o privire la tabloul reginei de deasupra şemineului. Era o uşurare pentru el să ştie că ea era încă acolo, dacă nu pentru a sta la cârma statului, măcar pentru a-i asigura stabilitatea. Se temea de viitor, se temea de un stat carolingian condus de hipioţi şi de pacifişti New Age. Ar renunţa la Ulster, ar retrage trupele şi ar trimite în loc un detaşament de călugări budişti să le cânte mantre şi să le sune clopoţei.

— Domnilor, zise el, punându-şi ceaşca de cafea pe măsuţa aşezată providenţial alături, se pare că nu ajungem nicăieri.

— Deja am ajuns, îi răspunse Andy Kerr. Tocmai am descoperit ce harababură a avut loc aseară.

Willoughby îl privi împăciuitor. Kerr era un om de treabă, un tip loial de care avea nevoie. Dar de unde Dumnezeu găsiseră vocile astea zgomotoase şi tonul linguşitor care marca tot ceea ce spuneau?

— Toate la timpul lor Andy, toate la timpul lor. Vreau să aflu părerea ta şi ţi-o voi cere, nu te teme! Dar avem o treabă mai urgentă. Mai înainte de a arunca vina la întâmplare unul pe celălalt, cred că avem o datorie faţă de cei care au murit: să-i găsim pe ucigaşii lor. Asta zic eu că ar trebui să fie prioritatea noastră. Prim-ministrul i-a spus deja domnului Burrowes, aici de faţă, că aceasta este şi părerea sa. Cred că suntem cu toţii de acord.

Nimeni nu avu ceva de obiectat.

— Bine, aşa ziceam şi eu. Îşi lăsă privirea să alunece peste ei.

Ceea ce-i dădea putere asupra lor nu era atât superioritatea sa – care era departe de a fi absolută – cât propriile legături din aparatul de securitate. Din „Departament” controla toate operaţiunile MI5 şi, prin reţeaua sa de cârtiţe şi de ofiţeri de

legătură, se păstra deasupra tuturor celorlalţi.

— Charlie, continuă el, întorcându-se către comandantul Forţelor de Uscat, cine anume le-a pasat oamenilor tăi informaţia care i-a trimis acolo aseară?

— Ştii şi singur că vreo câţiva membri de frunte ai PIRA au ieşit la lumină pentru scurtă vreme acum vreo două zile, inclusiv femeia pe care arzi de nerăbdare să pui mâna, Maureen O'Dalaigh. După instrucţiuni, toate diviziile au început să caute informaţii suplimentare.

— Ieri după-amiază în jur de ora patru, cei din E4 au primit un cadou de la una dintre cele mai bune cârtiţe ale lor. Prin intermediul oamenilor de legătură a ajuns la Castlereagh. Divizia 14 Informaţii a urmărit datele şi şi-a dat seama că ar putea fi ceva important, aşa că i-a anunţat pe oamenii mei.

— Ce era aşa interesant în informaţiile astea?

Willoughby îi adresă întrebarea lui Francis Penrose, căpitanul comandant al Diviziei 14.

— Ideea era că puteam sălta trei membri de frunte ai PIRA, domnule. Cel care a dat informaţia la E4 a menţionat că e vorba de arme şi că sunt motive să credem că îi putem prinde cu mâinile-n ele. Şefa era Maureen O'Dalaigh.

— Şi nu ai niciun motiv să crezi că ai fost intoxicat?

— Tot nu cred asta, domnule. Şefii PIRA n-ar pune niciodată pe unul de-ai lor să întindă o capcană. Abia au reuşit să scape. Cel puţin doi dintre oamenii lor au fost ucişi, iar O'Dalaigh a scăpat ca prin urechile acului.

— Totuşi, te aşteptau.

— Asta rămâne de văzut. Au reacţionat bine, dar o ambuscadă planificată ar fi trebuit să aibă o cale de ieşire mult mai bine pusă la punct.

— Spuneai că au fost ucişi doi. Eu auzisem de trei.

Penrose dădu din cap.

— Trei cu totul, domnule. Desmond McCormick, Con McKearney şi un al treilea, care nu a fost încă identificat. Dar nu

credem că era important în PIRA.

— Aveţi vreo idee cine era?

Penrose scutură din cap.

— Deocamdată nu, domnule. Câţiva oameni încearcă să afle. O fotografie a fost trimisă tuturor agenţiilor de securitate. Aşteptăm un răspuns într-o oră.

— Foarte bine. Ţine-mă la curent! Willoughby se întoarse către Jim Irwin. Jim, presupun că ai vorbit cu oamenii tăi din E4.

— Da, domnule.

— Şi?

— A fost o informaţie foarte bună. Numele de cod al cârtiţei este Omul Galben. Privi în jur către ceilalţi, simţind neînţelegerea pe feţele englezilor prezenţi. Este originar din Ballycastle. Omul Galben este nume de bomboană.

— Da, se mănâncă la târgul vechi din Lammas, zise Willoughby.

Se întrebă de ce se mai ostenea guvernul. La urma urmei, erau nişte sălbatici, care abia se dezvăţaseră de obiceiurile lor tribale. Mâncau alge şi amestecuri îngrozitoare şi se aruncau în aer unul pe celălalt. Se gândi la Cornwall şi la grădinile din Trellisick.

— Aşa e, domnule. E activ de mai bine de şapte ani în regiunea Belfast. Responsabilul meu din regiune îl contactează personal.

— David Cree?

— Chiar el, domnule. Dacă ar fi aici, ar garanta şi el.

— Sunt sigur c-ar face-o.

— Omul nu i-a dat niciodată lui David o informaţie falsă în toţi anii în care au lucrat împreună. Omul Galben îţi poate rupe dinţii, dar e dulce ca mierea în acelaşi timp.

Directorul aruncă o privire dispreţuitoare spre poliţist.

— Mi-e teamă că această cârtiţă a rupt mai mulţi dinţi de data asta, domnule Irwin. Să presupunem că a plasat o informaţie derutantă.

— Informaţia a fost bună. Numai că era incompletă. Trebuia să fie cercetată mai bine înainte de a se trece la acţiune.

Mark Beveridge pufni:

— Pentru Dumnezeu, omule! Am primit-o abia ieri-dimineaţă. Ne-am bazat pe evaluarea ta privind calitatea ei.

— Care până la un punct era exactă.

— Domnilor, interveni Willoughby pentru a împiedica iscarea unei altercaţii. Probabil că vă puteţi înţelege şi mai bine de atât. Calitatea informaţiei e doar o parte din ceea ce mă îngrijorează. Prioritatea noastră, aşa cum v-am explicat deja, este să-i vânăm şi să-i distrugem pe ucigaşii rămaşi. Acum, are cineva vreo idee cu privire la acest aspect al misiunii noastre?

Wainwright, comandantul Forţelor de Uscat, vorbi pentru prima dată:

— Încă mai avem oameni la faţa locului, Geoffrey. Dar primele indicii sugerează că doar doi au scăpat.

— Îmi vine greu să cred asta.

— Totuşi, rapoartele de la oamenii implicaţi în schimbul de focuri par să confirme că nu erau mai mult de cinci oameni în casă. Elicopterele au reperat doi oameni care au părăsit casa. Au fost urmăriţi până la spital în Andersonstown, după care rapoartele devin confuze. Un elicopter a urmărit doi oameni care plecau de la spitalul Royal Victoria după ce o ambulanţă de la Andersonstown ajunsese acolo. Au dispărut în Falls.

— Aveţi vreo idee cine erau cei doi?

Wainwright îşi scutură capul. Morţii din seara trecută dăduseră o lovitură mortală carierei sale. Ştia că avea să plece curând, cu o situaţie nu prea fericită.

— Una era O'Dalaigh, suntem siguri de asta, dar însoţitorul ei putea fi oricine. Odată ce primim date despre identitatea celui de-al treilea mort s-ar putea să fim capabili să ne facem o idee cu privire la asta.

— Dar trebuie să suspectezi pe cineva.

Comandantul Forţelor de Uscat îşi scutură din nou capul.

— Pe nimeni. Sunt gata să-mi pariez reputaţia că n-a fost din PIRA. Oricine a ucis soldaţii ăia aseară a avut parte de lupte adevărate.

— Un dezertor?

— Posibil. Vom şti mai multe când aflăm ceva cu privire la identitatea aceea.

Ca un fundal sonor, se auzi o bătaie discretă în uşă. Un funcţionar intră şi traversă camera către biroul subsecretarului. Burrowes ridică privirea. Funcţionarul îi dădu o foaie de hârtie împăturită. Burrowes îi făcu semn să iasă, aruncă o privire peste hârtie şi i-o dădu lui Willoughby.

— Cred că asta te priveşte pe tine, Geoffrey!

Willoughby o citi şi o lăsă să-i cadă în poală.

— Ei bine, domnilor, se pare că s-a făcut identificarea. Omul apare într-un dosar al germanilor, de la unitatea lor de supraveghere a Orientului Mijlociu. Numele său este Abu Ahmad al-Rikabi, un irakian care urmează un program de doctorat la Universitatea Queen.

Directorul îi privi fără să ştie foarte bine dacă mai are încă situaţia sub control.

— S-ar părea că lucrurile au început să se complice puţin.

41

Dublin
11 octombrie
09.14

Declan îşi mişcă uşor capul, sperând că nu va simţi nicio durere. Totul părea în regulă. Mai încercă o dată. De data asta crezu că a dislocat ceva. Numai dacă stătea nemişcat putea fi sigur de o linişte relativă. Dar aşa ceva nu-şi putea permite în dimineaţa asta.

Telefonul de pe biroul său sună. Îl ignoră şi îşi continuă exerciţiul de relaxare. Îşi închipuia că fiecare muşchi din corpul său era moale, începând cu cei de la cap şi continuând în jos. Telefonul continuă să sune. De fiecare dată când ajungea aproape

de nas, se gândea la Amina şi muşchii capului i se încordau din nou. Telefonul sună pentru a şasea sau a şaptea oară. Abia trecuse de frunte în jos. Blestematul de telefon!

Deschise ochii şi ridică receptorul:

— Da, se răsti el. Carberry.

— Declan? Sunt Martin Fitzsimmons. Ascultă-mă cu atenţie şi nu mă întrerupe! S-ar putea să mi se taie legătura în orice clipă. Ciaran Clark a depus jurământul ca *taoiseach* acum câteva minute. Aproape primul lucru pe care l-a făcut odată instalat a fost să declare ilegală operaţiunea la care lucrezi. Harker a adus deja o trupă SAS din Nord.

— Ce? Nu poate face asta, e...

— Taci, Declan! Ştie unde sunteţi ascunşi. Şi-a instruit oamenii să intre peste voi imediat. Ţi se va spune că acţionezi în afara legii şi ţi se va cere să te predai. Dacă n-o să faci aşa cum îţi cere, are permisiunea de a trimite o trupă de intervenţie în buncăr pentru a te scoate de acolo.

— Cu forţa?

— Dacă e necesar. Declan, trebuie să ieşi de-acolo repede. Harker nu te va lăsa afară în viaţă.

— Ce vrei să spui?

— Îţi aminteşti discuţia noastră de acum o săptămână, Declan? Când ţi-am spus că bănuiesc că MI5 se interesează de tine într-un mod curios de când cu întâlnirea ta cu Austin McKeown? Am făcut nişte cercetări de unul singur. Acum sunt nouăzeci la sută sigur că Harker e omul din spatele morţii lui McKeown şi al atentatului la viaţa ta. Luna trecută un ofiţer de informaţii britanic a fost ucis în Belfast. Numele lui era Wetherell. Asta înseamnă ceva?

Declan simţi că i se învârte capul.

— Da, zise el.

— Harker avea un raport complet despre moartea lui Wetherell cu zece ore înainte de a fi identificat cadavrul său. Ieşi de acolo, Declan! Nu-ţi va da o a doua şansă!

Stormont Castle
Belfast
09.16

— În primul rând, ce căuta un irakian în casă? De ce nu ni s-a spus asta?

Geoffrey Willoughby recapitula evenimentele din seara precedentă. Numai oamenii săi erau acolo, cu toţii ofiţeri superiori MI5, pe tactul şi judecata cărora se baza. Aveau o problemă, iar Willoughby ştia că de modul cum o vor rezolva depindeau mai multe lucruri, nu numai cariera sa.

— Credem că putea fi acolo pentru a vinde arme, domnule, zise Raymond Tolliver, care lucra cu Divizia K din MI5, ale cărei sarcini cuprindeau în mare parte operaţiuni legate de terorismul din Orientul Mijlociu.

Tolliver era ofiţerul MI5 însărcinat special cu o operaţiune cunoscută sub numele „Iataganul”. Venise dimineaţă de la Londra cu avionul.

— Crezi?

Willoughby nu încercă să-şi ascundă sarcasmul din voce.

— Aşa suna informaţia, domnule, că se desfăşoară un soi de afacere cu arme. Am verificat cârtiţa E4 şi suntem înclinaţi să-i dăm dreptate. A dat numai ponturi foarte bune, nu a dezamăgit niciodată. Informaţia sa cu privire la serata de ieri a fost exactă. A dat nume, ora de întâlnire, motivul întâlnirii.

— Să rămânem la fapte, domnule Tolliver! Omul Galben le-a dat numai două nume care pot fi verificate.

— O’Dalaigh a fost acolo, domnule, suntem siguri de asta. Amprentele ei au fost găsite pe o ceaşcă şi pe masă, şi nu e de găsit acasă sau la serviciu. Dacă a fost o afacere cu arme făcută cu străini, O’Dalaigh a fost aproape sigur implicată.

— Foarte bine, trei nume. Ştim cine este Omul Galben?

Willoughby îi puse întrebarea lui Alan Rigby. Rigby, care fusese la întâlnirea de mai devreme, era şeful Serviciului de verificare a informaţiilor din Irlanda de Nord:

— Numele lui e Tobin. Seán Patrick Tobin. Ofiţer de informaţii în Brigada Belfast a PIRA şi ofiţer de legătură cu comandamentul din Nord. A fost omul E3 după ce a fost săltat şi interogat la Castlereagh, în 1989. De atunci şi până acum n-a călcat strâmb niciodată. Cârtiţă model.

— Chiar şi asta dă destule de bănuit. Dar dacă e aşa de bun de ce nu l-am folosit niciodată? Pare prea important ca să-l lăsăm irlandezilor.

— Nu era nevoie, domnule! E3 au fost cooperanţi, au transmis către E4 tot ce au primit de la el, iar E4 le-a transmis celor de la Divizia Specială. Iar ei sunt în strânsă legătură cu biroul nostru de contacte din Lisburn. Totul a funcţionat ca la carte. Tobin lua contact cu un inspector din Belfast, unul Maguire. Se pare că se înţelegeau bine. Avea încredere în Maguire, aproape că era dependent de el. Dacă ne-ar fi fost pasat nouă, ar fi existat riscul să rămânem cu buzele umflate. Am înghiţit prea mulţi viermi în ultima vreme, Geoffrey!

— Totuşi, vreau să-l aduceţi. În seara asta, cât de repede se poate.

Rigby făcu ochii mari. Era un om scund, cu o mustaţă neagră şi cu obraji care fuseseră roşii cândva, dar care acum căpătaseră o culoare nesănătoasă. Trecerea sa prin ierarhia MI5 nu fusese niciodată lină şi rămânea tensionat în relaţiile cu Willoughby, un om cu care nu se înţelesese niciodată. „Sugestia directorului era nepotrivită", se gândi el. În ultimii ani relaţiile dintre MI5 şi Divizia Specială se deterioraseră, iar Rigby fusese trimis la început din Anglia tocmai pentru a ajuta la îmbunătăţirea situaţiei.

— Cred că asta ar putea crea neplăceri, Geoffrey! Dacă nu te superi, aş prefera...

— Fac ceva pe ce preferi tu. Nu-mi pasă cui îi creezi neplăceri, adu-l pe Omul Galben aici în seara asta. Avem nevoie urgentă de el. Ai grijă să fie adus aici întreg şi să fie interogat de Malcolm.

Willoughby se întoarse către un om aşezat la distanţă de două scaune.

— Malcolm, scoate ce poţi de la nenorocitul ăsta! După seara de ieri probabil nu ne va mai fi de prea mare ajutor, aşa că poţi să faci ce vrei cu el. Asigură-te numai că-ţi spune ce vrei.

Înainte ca Malcolm Blake să poată răspunde, Willoughby se întoarse înapoi către Tolliver:

— Îmi vorbeai de arabul ăsta, Raymond.

— Da, domnule. Să vedem... Din ceea ce spun germanii, al-Rikabi a mai fost implicat înainte în afaceri cu arme. E probabil să fi fost în Ballymurphy aseară, ca să pună la cale o livrare de arme.

— Ce dracului încerci să-mi spui, omule? Că IRA are o aventură cu nemernicul de Saddam Hussein?

Tolliver îşi scutură capul.

— Nu, domnule! Cred că priviţi greşit situaţia. Al-Rikabi era şiit şi se opunea activ regimului Baas. A luptat împotriva trupelor lui Saddam în sud pentru o vreme, înainte de a părăsi ţara. De asta a fost supravegheat, dar nu a fost săltat niciodată. Divizia K s-a gândit că s-ar putea dovedi folositor în vreo situaţie viitoare, dacă şiiţii ar fi venit la putere, dacă am fi avut nevoie să infiltrăm pe cineva în serviciile de informaţii irakiene sau dacă ar fi apărut un alt conflict. Nu fusese recrutat niciodată, dar fusese trecut pe listă ca fiind foarte capabil.

— Şi crezi că aceşti şiiţi au un asemenea acces la armament, încât să devină interesanţi pentru IRA?

— Cu siguranţă, domnule! Am vorbit cu Ronald Calverley, de la divizia specială metropolitană. Conduce o unitate specială care-i monitorizează pe fundamentaliştii islamici din ţară. Se află în colimatorul Diviziei Speciale de câţiva ani. Al-Rikabi este de ceva vreme în atenţia lui Ronald. El spune că oamenii lui al-Rikabi au primit marfă de foarte bună calitate din Iran şi că ce nu au pot

aduce, de acolo sau din Liban.

— Şi crezi că se pregăteau să facă o livrare în seara trecută?

— Nu, domnule, asta nu se poate. Maşina lui al-Rikabi a fost implicată într-un incident la câteva ore după schimbul de focuri. Doi aventurieri au fost ucişi de oamenii noştri. Au fost luaţi drept O'Dalaigh şi al cincilea om. Credem că tinerii au fost folosiţi ca diversiune. Dar maşina era curată. O'Dalaigh şi însoţitorul său nu puteau căra prea multe cu ei. După toate aparenţele, întâlnirea de aseară avea doar rolul de a pune la cale tranzacţia şi de a prezenta câteva mostre.

Willoughby dădu din cap. Începea să sune prost. Guvernul făcuse un mare tărăboi pentru ceea ce el considerase întotdeauna o muşamalizare necesară a transporturilor de arme pentru Saddam Hussein. Ştia câţiva oameni implicaţi în aşa-zisa acoperire. Oameni decenţi şi cinstiţi cu toţii, oameni care şi-au slujit bine ţara întotdeauna. Se simţise revoltat de papara pe care o luaseră în presă. Era şi ceva necurat în modul în care aliaţii dăduseră greş în sprijinirea oponenţilor lui Saddam după Războiul din Golf, lăsându-i pe şiiţi să suporte valul răzbunării dictatorului.

După părerea lui Willoughby, prea era cusută cu aţă albă. Ce avantaj ar fi putut fi pentru lumea civilizată dacă flăcăii cu barbă ar fi preluat puterea? Un alt nenorocit de Iran gata să ne dea peste cap din nou rezervele de petrol. Poate că Saddam era o brută, nu un om pe care să-l inviţi la cină cu prietenii, dar, cel puţin, era o brută care înţelegea cum funcţiona sistemul, spre deosebire de papugiii fanatici de prin mlaştini care nu ştiu decât Coranul şi cum să-şi tăbăcească soţiile dacă nu se poartă cuviincios. „La urma urmelor, gândi Willoughby, poţi face afaceri cu un om ca Hussein. Afaceri murdare, se poate dar de când era păstrarea mâinilor curate un criteriu pentru rezolvarea problemelor? Băieţii cu turbane n-ar mai fi făcut afaceri deloc dacă ai fi pus fie şi numai un whisky cu sifon pe masă."

Până la urmă fiara opiniei publice era întotdeauna la pândă

după lucruri din astea. Dacă s-ar fi aflat că oponenţii lui Saddam Hussein furnizaseră rezerve de arme teroriştilor irlandezi, o parte a presei ar fi început să dea vina pe miniştrii din guvern, pretinzând că ei i-au împins pe şiiţi să facă asta sau ceva asemănător. Şefilor politici ai lui Willoughby nu le-ar fi plăcut deloc asta Mai ales în timpul operaţiunii Iataganul sau al treburilor din Sud de care se ocupa Harker acum. Asta trebuia să fie îngropată cu orice preţ.

— Nu vreau ca asta să răsufle, zise el. Nu se va face nicio referire la irakieni în comunicatele de presă. Se uită din nou la Rigby. Alan, ai tu grijă de asta, nu-i aşa? Vezi să nu fie absolut nicio vorbuliţă în legătură cu problema asta. Au fost numai trei terorişti în casa aia aseară: O'Dalaigh, McKearney şi McCormick. Ai înţeles asta?

— Va fi greu de explicat cum trei terorişti IRA au reuşit să ucidă cincisprezece soldaţi britanici, ca să nu mai vorbim de cum vom explica faptul că unul a reuşit să scape. Şi mai există posibilitatea ca şi IRA să facă o declaraţie, fie şi numai pentru a ne umili.

— Cred că o să prefere să păstreze secretă identitatea aliaţilor lor, deocamdată. Şi ar fi mult mai umilitor pentru noi dacă publicul crede că ei au fost în stare să facă astfel de isprăvi.

— Asta ar putea avea un efect negativ asupra moralului, Geoffrey!

— Fac ceva pe moral. O să găsim o explicaţie. Plătim oameni pentru asta, nu-i aşa? Şi încă îi plătim al dracului de bine. Pot să întrerupă comunicatele dacă trebuie, nu-mi pasă! Principalul e să păstreze tăcerea despre chestia asta cu irakieni, cel puţin până ne dăm seama cu cine avem de-a face.

— O să fac tot ce pot, Geoffrey.

— Să faci mai mult decât atât. Se roti în scaun. Acum, Tolliver, ce ştim despre cel de-al cincilea om?

— Ei bine, suntem... Suntem destul de siguri că a ajuns acolo cu al-Rikabi.

— Un alt irakian?

— Domnule, am stat o jumătate de oră în dimineaţa asta în conferinţă cu Willi Seghers, de la German Bundesamt für Verfassungsschutz. După cum ştiţi, germanii au fost însărcinaţi cu monitorizarea grupurilor teroriste din Orientul Mijlociu de către Consiliul Europei. Seghers are dovezi că un terorist Hezbollah de frunte a părăsit Libanul şi a trecut prin Amsterdam în drum spre Marea Britanie. Nu se ştie încă identitatea lui sau destinaţia finală. Oricum, toate indiciile arată că plecarea lui s-a petrecut imediat după o predică a lui Sayyid Muhammad Hussein Fadlullah, liderul religios al Hezbollahului din Liban. Se pare că unul dintre cei luaţi ostatici la Castletown era şeicul Mu'in Usayran, mâna dreaptă a lui Fadlullah. Se crede că Usayran a intrat în Irlanda folosind numele Hajj Ahmad al-Madani.

Seghers este de părere că omul care a părăsit Libanul ieri se poate să fie trimis pentru a-l salva pe Usayran. Când am aflat că un şiit irakian care are legături strânse cu Hezbollahul a fost găsit mort în Belfast am ajuns la concluzia că al cincilea om ar putea fi teroristul nostru libanez.

Willoughby zâmbi. O afacere libaneză suna bine. Va distrage atenţia de la Irak. Poate vor reuşi chiar să scoată o poveste potrivit căreia al-Rikabi era libanez, nu irakian.

— Mulţumesc, zise el. Domnule Tolliver, aş vrea să discutăm puţin între patru ochi.

După ce ieşiră ceilalţi, Willoughby turnă whisky în două pahare şi îi dădu unul lui Tolliver.

— Ei bine, zise el. Cum afectează asta Iataganul?

Tolliver respiră adânc înainte de a răspunde:

— Ar putea strica totul, domnule. Harker trebuie să se asigure că lucrurile vor rămâne sub control în Republică. Eu o să mă întorc direct la Londra, să pun acolo lucrurile la punct Trebuie să facem o înţelegere cu Hezbollahul, înainte de a fi prea târziu. Altfel...

— Altfel suntem morţi cu toţii, domnule Tolliver!

Dublin
09.17

— Liam, vreau să iei legătura cu Harcourt Street chiar acum. Spune-le că o bandă de oameni înarmaţi sunt pe cale să dea un atac asupra clădirilor guvernamentale din Merrion Square. Dă-le adresa asta şi asigură-te că ajunge direct în calculatoarele lor. Declan se întoarse către biroul alăturat. Grainne, fă un apel către toate maşinile de patrulare din zona centrală a Dublinului. Acelaşi lucru: atac asupra clădirilor guvernamentale. Asigură-te că o să creadă că vine de la cartierul general.

— Domnule, maşinile de patrulare nu au oameni înarmaţi. Dacă vin să se împotrivească celor din SAS...

— Harker nu e nebun. Nu-şi poate permite un schimb de focuri în situaţia asta. O să dea ordine clare oamenilor săi să se retragă. Sunt bine antrenaţi. Acum dă mesajul ăla!

— Da, domnule!

Dominic Lawlor urmărea monitoarele de securitate care acopereau nivelurile superioare.

— Ce este?

Declan se apropie de mulţimea de ecrane mici care afişau printr-un circuit închis de televiziune imagini din anticariat şi din primul nivel al buncărului. Pe două monitoare putu vedea oameni îmbrăcaţi în costume negre de asalt Nomex cu cagule şi măşti de gaze, adunaţi lângă uşa de la intrarea în buncăr. Se simţea de parcă s-ar fi repetat evenimentele de la Castletown House. Numai că de data asta era pregătit.

— Uşa aia a fost asigurată?

— Da, domnule.

— Cât timp mai avem până o vor sparge?

— Depinde ce folosesc, domnule. Două, maximum trei minute.

Asta însemna că aveau să fie la nivelul întâi foarte repede.

Oamenii lui Declan tot mai aveau nevoie de timp pentru a-și aduna echipamentele și dosarele importante și pentru a distruge toate materialele compromițătoare înainte de a pleca. Șoferii fuseseră deja trimiși să pornească mașinile care aveau să-i scoată din Dublin, împreună cu echipamentele. Buncărul avea o ieșire de urgență de a cărei existență știa numai *taoiseach.* Pádraig Pearse îi spusese personal de ea lui Declan și putea să parieze că Ciaran Clark nu avea cunoștință încă de existența ei.

Declan privi din nou spre monitor. Doi oameni începuseră să taie ușa din oțel, folosind un dispozitiv cu flacără de oxigen. Mai aveau doar să distrugă încuietorile, apoi intrau.

Luă un microfon de alături și apăsă butonul pe care îl avea la bază:

— Atenție! Aceasta e o zonă interzisă. Intrați într-o locație guvernamentală secretă, fără a avea autorizația necesară. Nu aveți permisiunea de a pătrunde în această zonă. Vă rog să luați legătura de urgență cu ofițerul care vă comandă.

Doi dintre oamenii SAS se apropiară repede unul de celălalt, iar unul din ei părea să vorbească prin microfonul din masca lui cu cineva din afara clădirii. În acest timp, tăierea ușii fu oprită. Declan socoti că va mai câștiga cel mult un minut cu diversiunea asta.

Maire O’Brien apăru în pragul ușii secrete.

— Mașinile sunt încărcate, domnule.

Declan dădu din cap și îi spuse să fie gata de plecare.

— OK, atenție, toată lumea, zise el, asta e. Ne vom reîntâlni la Locul Unu.

La ușă echipa britanică începuse din nou să taie. Înăuntru, doi dintre oamenii lui Declan țineau ușa în bătaia puștilor de asalt. Ei aveau să fie ultimii care plecau.

Restul echipei se repezi în tunelul îngust de ieșire. Trecea pe sub trei străzi pentru a ieși într-un garaj subteran dintr-o alee dosnică de lângă Baggot Street. Un monitor extern arăta că acolo

traficul e normal.

— Au spart încuietoarea, domnule!

— Bine, ieşiţi!

Declan îl împinse pe Dominic prin uşă. Pe monitor văzu echipa de asalt ocupându-şi poziţiile. Unul dintre ei pregătea grenade lacrimogene. Ceilalţi erau înarmaţi până-n dinţi.

— Înapoi! strigă Declan, chemându-i pe cei doi oameni în tunel.

Uşa căzu în zgomotul unei grenade explozive, acompaniată de o lumină orbitoare. Declan, care avea dopuri în urechi şi îşi acoperise ochii, aşteptă o jumătate de secundă, apoi apăsă un buton. În timp ce culoarul dintre el şi uşă izbucni în flăcări, se repezi în tunel, închizând şi încuind uşa în urma lui.

44

Craigpatrick
lângă Mountshannon
Districtul Clare
11 octombrie
14.25

Craigpatrick era casa de vacanţă a lui Pádraig Pearse Mangan şi se afla la aproape treizeci şi şase de kilometri la est de oraşul Ennis, pe coasta de vest a Lough Derg-ului. Era o regiune turistică, pentru partide de vânătoare organizate, braconaj şi pescuit, care ajunseseră să facă viaţa mizerabilă pentru sălbăticiuni sau, pur şi simplu, pentru croaziere pe lac. Casa lui Pádraig Pearse era o mică, dar costisitoare ascunzătoare pe care fostul *taoiseach* o construise la începuturile carierei sale, în apropierea biroului său din Limerick. Casa era la numai câţiva kilometri de Scariff, satul în care marele om se născuse şi crescuse. Aici îi putea primi confortabil pe ziariştii care-l vizitau, înainte de a-i duce la casa cu două dormitoare a părinţilor săi pentru o şedinţă foto, ca şi cum încă ar mai fi fost casa familiei

sale.

Declan şi Concepta avuseseră întotdeauna permisiunea să stea la Craigpatrick şi petrecuseră adesea sfârşituri de săptămână şi vacanţe acolo când Máiréad era mică. În ultimii ani nevoile politice ale lui Pádraig Pearse deveniseră prioritare faţă de alte considerente şi păstrase casa numai pentru el, dar Declan încă mai avea cheia.

Echipa se întâlni la un bar din Ennis, aşa cum fusese stabilit. Odată regrupaţi, au plecat spre Craigpatrick, câte o maşină pe rând. Niciunul dintre ei nu fusese urmărit din Dublin. Pentru a urmări pe cineva cu succes pe şoselele pustii ale Irlandei era nevoie de îndemânarea celui mai experimentat urmăritor. Declan era sigur că Harker îi pierduse pentru moment. Cu puţin noroc, îşi puteau continua munca timp de câteva zile înainte de a fi nevoie să se mute din nou. Dacă se întâmpla aşa, gândi el, se puteau muta în Burren, un ţinut pustiu şi stâncos din nordul districtului, plin de peşteri şi de grote, cea mai neospitalieră bucată de pământ din Irlanda.

Declan păstrase o maşină numai pentru sine. Pe când ceilalţi se îndreptau spre Craigpatrick, el se îndreptă spre Mountshannon pentru a vorbi cu îngrijitoarea lui Pádraig Pearse, Norah O'Shea. Ştia că ea vizitează casa cel puţin o dată pe zi, pentru a face curat şi pentru a o încălzi.

Îi ură bun-venit ca unui vechi şi bun prieten. Dar în spatele salutului, el putu detecta neliniştea cuiva care se teme că viaţa e pe cale să devină din nou nesigură. Înainte de a începe să lucreze pentru Mangan îşi pierduse bărbatul şi doi copii într-un accident. De atunci îşi construise o viaţă a ei în jurul statutului pe care postul de îngrijitoare a casei lui *taoiseach* i-l dăduse în Mountshannon şi prin împrejurimi. Acest statut era acum vizibil ameninţat. În urmă cu douăzeci şi patru de ore, lucra pentru prim-ministrul unei naţiuni mici, dar independente. Acum nu ştia ce va aduce următorul buletin de ştiri sau dacă cel care o angajase ar putea fi acuzat de crimă şi dus la închisoare.

Declan îi vorbi cu grijă, punând accentul pe funcţia sa de şef al unităţii de elită a poliţiei naţionale. Atâta timp cât Ciaran Clark nu emitea un ordin pentru a fi arestat, nu exista nicio posibilitate ca Norah O'Shea să poată afla în ce situaţie era Declan.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, doamnă O'Shea, zise el, de parcă i-ar fi făcut unul din instructajele private de care ea se bucurase atât de mult pe vremuri, când Pádraig Pearse o luase sub aripa sa ocrotitoare. Nu trebuie să vă spun ce necazuri are cumnatul meu. Aţi auzit asta la radio.

— E un lucru îngrozitor, domnule Declan, îngrozitor! Desigur că bietul om trebuie să fie într-o stare foarte proastă, era tot timpul atent cu lucrurile astea. Sora lui va fi alături de el, nu-i aşa? Şi la urmă, după tot ce vi s-a întâmplat şi ei şi dumneavoastră... Dumnezeu să ne-ajute.

— Ea este în sudul ţării cu familia, doamnă O'Shea, şi nu mă îndoiesc că Pádraig i se va alătura de îndată ce va putea. Dar vă spun că acuzaţiile aduse lui Pádraig Pearse nu sunt întemeiate. De asta am venit aici, pentru a desfăşura o investigaţie secretă ca să aflu adevărul. Sunt convins că vom descoperi că toată afacerea i-a fost înscenată de la cap la coadă. Şi aici am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Desigur, ştiţi că o să vă ajut cu tot ce vreţi, domnu' Declan. El va veni?

— Nu la Craigpatrick, nu. Este reţinut deocamdată la Dublin. Totul depinde de această investigaţie. Dacă pot să găsesc dovada de care am nevoie, domnul Mangan va fi liber. Necazul e că întreaga operaţiune este neoficială, aşa că trebuie să rămână strict secretă. Dacă răsuflă măcar o vorbă despre faptul că sunt aici cu o echipă de anchetatori...

Făcu o pauză cu subînţeles, lăsând imaginaţia ei să facă restul.

— Să spunem doar, continuă el, că Pádraig Pearse are inamici politici, oameni care s-ar folosi de prezenţa mea aici pentru a-l ataca. La urma urmei, sunt cumnatul său şi nu le va lua prea mult să inventeze o poveste şi despre mine. Asta înseamnă că,

indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să spuneţi nimic nimănui de prezenţa mea aici.

Doamna O'Shea dădu energic din cap. Era chiar datoria ei să fie discretă şi nu ar fi fost pentru prima oară când şi-ar fi ţinut gura în legătură cu cei care vizitau casa.

— N-o să se audă nimic de la mine, domnule, puteţi conta pe asta!

— Sunt sigur că pot. Dar mai este o problemă pentru care am nevoie de ajutorul dumitale. Avem nevoie de provizii pentru perioada în care vom sta aici. Dacă m-aş duce în Mountshannon sau în Whitegate pentru a cumpăra ceva, aş fi cu siguranţă recunoscut. Credeţi că puteţi să cumpăraţi destule provizii din mai multe locuri, aşa încât să nu atrageţi atenţia? O să trimit o echipă să vă ducă prin împrejurimi cu maşina în seara asta. Dacă întreabă cineva, Concepta şi câteva prietene au venit pe neaşteptate pentru o vacanţă de câteva zile.

Se întâmplase destul de des asta în trecut pentru a fi plauzibil. Declan fixă o oră şi îi spuse că o va trimite pe Grainne Walsh.

— Mergeţi cu bine, domnule, zise doamna O'Shea când el plecă. M-am gândit mult la dumneavoastră în ultimele săptămâni, la dumneavoastră şi la doamna Carberry. Fiica dumneavoastră era cea mai scumpă fiinţă care a existat vreodată.

O opri înainte de a deveni prea dureros. Îi fusese greu să vină aici. Craigpatrick era plin de amintiri ca un album.

— Ei bine, domnule, sunt sigură că o veţi scoate la capăt Dacă luaţi legătura cu domnul Mangan, vă rog să-i spuneţi că mă gândesc la el. Am aprins o lumânare pentru el aseară la biserică şi o să fac la fel şi în seara asta. Vă rog mult să-i spuneţi asta!

45

Belfast
11 octombrie
19.40

Seán Tobin îl zăvorî pe Omul Galben pentru restul serii. Învăţase să se poarte de parcă ar trăi viaţa a două persoane, învăţase să-şi ţină eurile separate atât cât îi permitea sănătatea mintală. Dacă trebuia să fie bun ca informator trebuia să fie la fel de bun şi ca ofiţer de informaţii. O scăpare într-una din vieţi ar fi afectat-o iremediabil pe cealaltă. Urma să-şi petreacă seara în MeD's, ascultând prostii şi scoţând din ele cele mai valoroase informaţii, lucruri pe care să le poată preda superiorilor din IRA, pentru a le demonstra că îşi face datoria. Ei, în schimb, în semn de încredere absolută, îi vor da detalii despre misiunile îndeplinite sau despre cele plănuite, dintre care unele vor ajunge la Tommy Maguire.

Partea cea mai proastă era că ajunsese să aibă încredere în protestant, chiar să-l placă. În adâncul inimii erau foarte asemănători. Amândurora le plăceau fotbalul, darts şi biliardul. Amândurora le plăceau copiii. Urmăreau de multe ori aceleaşi programe TV. Aveau chiar şi cunoştinţe comune, un cuplu care se căsătorise şi plecase să locuiască în Anglia. El era un văr de-al lui Tommy, ea era o nepoată de-a lui Seán.

Se strecură pe uşa barului şi se îndreptă direct spre tejghea. Pe perete atârna o pictură a lui Máiréad Farrell, o activistă IRA ucisă în Gibraltar în 1988, alături de steagurile Republicii şi ale celor patru provincii. Erau cu toţii aici, cu toţii prieteni vechi de-ai săi, oameni pe care îi cunoştea din copilărie. Toţi ştiau că e în IRA, dar numai câţiva bănuiau ce hram poartă. Unele lucruri era mai bine să nu le ştii. Şi, desigur, nu puteai fi niciodată pe deplin sigur că omul din cealaltă parte a mesei din bar, cineva pe care îl cunoşteai de când eraţi de-o şchioapă, de când aruncaţi împreună pietre în geamuri, nu era şi el membru al IRA.

Jimmy McMenemy era acolo, în spatele mesei ca de obicei, şi, după cum arăta, era la al treilea Guinness. Seán îşi luă ceva de băut, un Murphy, şi i se alătură. Ştia că Jimmy e înarmat. Locul său îi permitea să vadă uşa şi, mult mai important, cine intra pe

ușă. Aici, ca în orice zonă republicană, cea mai mare frică a tuturor era că o bandă de loialiști puteau să intre într-un bar sau într-un club cu arme automate încărcate, pregătiți pentru o partidă de trageri. Niciun număr de camere de luat vederi nu putea preveni un atac rapid, împușcăturile și fuga. Se mai întâmplase înainte și avea să se mai întâmple.

Treaba lui Jimmy McMenemy era să oprească astfel de atacuri înainte de a începe. Stătea în același loc în fiecare seară, cu arma la îndemână și ținând ușa sub observație. Dar când ajungea la a cincea sau a șasea halbă era discutabil că și-ar mai fi putut îndeplini sarcina în cazul în care ar fi apărut o bandă de mascați.

Seán se așeză.

— Salve, Jimmy! L-ai văzut pe Patrick în seara asta?

— A fost pe-aci mai devreme. Am vorbit despre necazurile de aseară.

— Mda, știu. Trebe să mă văd și eu cu câțiva băieți. Andy Meateer zicea că vine pe aici mai încolo. Fătuca lui e bolnavă.

— Am auzit. E la Royal?

— Au internat-o azi-dimineață. Îi fac analize.

— N-au nicio idee despre ce e vorba?

Seán își scutură capul.

— S-a pomenit că-i e rău aseară, iar când a venit doctorul azi-dimineață, a trimis-o direct la spital. L-am văzut pe Andy la cină. Îi e teamă că e ceva serios.

— Îmi pare rău să aud asta. E o fătucă simpatică.

Jimmy luă o gură zdravănă de Guinness, rămânând cu o mustața albă și groasă de spumă pe buza superioară.

— Că tot vorbim de fătuci, ce face Bridget?

Bridget Noonan era prietena lui Seán. Trăiau împreună de trei ani și aveau de gând să se căsătorească la primăvară. Aveau deja un copil, o fetiță de care Seán era teribil de mândru. Faptul că erau împreună îl făcea să i se pară că viața merită trăită.

— E bine. În noaptea asta e pe undeva cu sora ei. Cred că-și vizitează niște prietene. S-ar putea să sune mai târziu.

Li se alătură un om înalt, Barley O'Brien. Avea un pahar mare cu Bushmills într-o mână şi un exemplar din *An Phoblacht* în cealaltă.

— Veşti bune despre seara trecută, zise el. Sunt şaisprezece soldaţi morţi. Ultimul şi-a dat viaţa pentru Anglia acum o juma' de oră.

— A confirmat cineva care dintre băieţii noştri au fost acolo noaptea trecută? întrebă Seán.

— Credeam că ştii asta, răspunse Barley.

— Cum aşa?

Seán nu prea avea încredere în Barley şi n-ar fi recunoscut niciodată în faţa lui că este ofiţer de informaţii al Brigăzii Belfast, ba chiar nici că face parte din IRA.

— Ştii bine, zise Barley.

— Am auzit că au fost Con McKearney şi Dezzy McCormick. Ei le-au ucis soldaţii, interveni Jimmy. Deşi e greu de crezut.

— E mai mult decât greu, zise Barley. Am auzit spunându-se că au mai găsit un om în casă.

— Tre' să fi fost bun, zise Jimmy. Con McKearney era un tip dur, dar n-a fost niciodată aşa bun. Cât despre Dezzy...

În acel moment uşa se deschise şi intrară doi oameni în costume. Toţi deveniră vizibil crispaţi. Jimmy îşi vârî mâna sub masă. În capătul celălalt al încăperii, o altă mână apăsă pe un buton ascuns.

Străinii priviră în jur cu atenţie, netulburaţi de neliniştea pe care o provocaseră. Unul dădu cu ochii de micul grup de la masa lui Jimmy. Îi şopti ceva tovarăşului său şi se îndreptară împreună spre masă.

— Iată-te, în sfârşit, zise primul om, îndreptându-se spre Seán.

Îi ignoră pe ceilalţi doi. Accentul său era englezesc – educat, dar nu preţios. Prietenul său se postă alături.

— Salut, Seán, zise el. Unii dintre vechii tăi prieteni ar dori să te vadă. Avem o maşină afară. Îi aruncă o privire lui Jimmy. Nici nu mi-ar trece prin cap, irlandezule! Doar dacă vrei să i te alături

regretatului Con McKearney.

Era ceva în tonul şi în înfăţişarea omului care îi spuse lui Jimmy să nu rişte. Urmau să vină ajutoare într-o clipită. Să se descurce ei. Aruncă o privire în jur. Mai bine să ieşi de-aici înainte de a începe împuşcăturile.

— Haide, Seán, zise primul om. Tommy Maguire te aşteaptă. Zice că i-ai promis nişte informaţii în legătură cu seara trecută.

Seán privi în jur. Fiecare ochi din bar era aţintit asupra lui şi fiecare ochi era ostil. Străinii nu erau înarmaţi, până şi un prost îşi dădea seama de acest lucru. Asta îi mai dădea ceva şanse. Toată lumea ştia că nu era treaba agenţilor de informaţii britanici să salte oameni de pe stradă sau din cluburi pentru interogatoriu.

Seán se ridică în picioare. Picioarele îi erau grele, capul i se învârtea. Oamenii în costume gri îl uciseseră deja, de parcă i-ar fi tras un glonţ în cap.

46

Sediul MI5
Malone Road
Belfast
21.10

Willoughby intră în cameră în linişte, ca o pisică neobosită care umbla în căutarea prăzii. Odată cu el intră în cameră şi o aură nedefinită a autorităţii. Dacă până acum exista vreo îndoială cu privire la cel care conducea, sosirea lui Willoughby o spulberase. Petrecuse o viaţă învăţând cum să se impună fără să ridice vocea, să poarte uniforme impozante sau să invoce legi jalnice.

Nu era o cameră prea plăcută. Nici nu trebuia să fie. Oficial, nu exista. Neoficial, era cunoscută printre membrii serviciilor de securitate din Irlanda de Nord cu numele de „Sicriul”. Nu avea nicio fereastră, pereţii erau vopsiţi în negru, iar tavanul era o oglindă, ca într-un dormitor de bordel. O analogie superficială ar

fi putut portretiza întreaga clădire ca pe un bordel, cu agenţii care o conduceau pe post de peşti şi cu cârtiţele care veneau pe post de prostituate. Dar în această analogie ar fi lipsit cu desăvârşire esenţialul.

Ceea ce se petrecea aici nu era prostituţie, ci un joc riscant. Un joc greu, înflăcărat, care te putea duce la ruină şi chiar la moarte. Bărbaţii şi uneori femeile de aici pariau într-un sport sângeros, unul care era jucat de-a lungul şi de-a latul unei întregi provincii şi chiar şi dincolo de ea. Câteodată câştigau, câteodată pierdeau, dar cu toţii continuau să arunce zarurile, până când o bombă sau un glonţ îi scotea fizic de la masă.

Tobin stătea pe podea, cu spatele la perete, cu privirea pierdută înainte, ca un om care văzuse fantoma tatălui său. Era îmbrăcat doar cu izmene. Pielea îi era palidă şi plină de pistrui, iar carnea – flască. Lângă el, pe un scaun, stătea Malcolm Blake, anchetatorul principal al lui Willoughby. El şi Tobin petrecuseră împreună o oră. De obicei, asta era numai încălzirea, dar de data asta Blake ştia că şeful vrea rezultate imediat. Îl presase pe Tobin cât de mult se pricepuse, dar fără niciun rezultat.

— Mulţumesc, Malcolm, zise Willoughby. De ce nu te duci să-ţi faci un ceai? Trebuie să fii obosit. Vreau să schimb câteva vorbe cu Omul Galben.

Blake privi pe rând spre Willoughby şi spre Tobin, apoi din nou spre Willoughby.

— Sunteţi sigur, domnule? Vreau să spun că nu cred că e pregătit încă.

— Nu te îngrijora, Malcolm, o să fie. Zâmbi spre omul de pe podea. Nu-i aşa, Seán?

Tobin nu dădu niciun răspuns. Blake ridică din umeri şi plecă. Putea urmări continuarea din camera alăturată. Willoughby se îndreptă spre scaun, îl răsuci şi se aşeză, punându-şi mâinile pe spătarul scaunului.

— Ei bine, Seán, cum te-a tratat Malcolm?

Tobin continuă să privească, pierdut, podeaua.

— Haide, Seán! După câte ştim, obişnuiai să vorbeşti fără să te laşi îmboldit prea mult. Obişnuiai să fii volubil.

Tobin ridică privirea. Nu ştia cine era Willoughby şi nici nu-i păsa prea mult. Dar putea spune doar aruncând o privire că e unul de la vârf. De mai sus decât fusese el vreodată şi, din cauza asta, mai periculos.

— Vreau să-l văd pe Tommy Maguire, zise el. El e omul meu de contact. Cu el tratez.

Willoughby îşi scutură capul.

— Asta nu-i o idee bună, Seán. Am depăşit faza asta acum, suntem mult peste Tommy Maguire şi cei de teapa lui. Acum eşti în mâinile celor mari, Seán! Jocul pe care-l jucai s-a schimbat. Crede-mă, singura ta speranţă de a ieşi întreg de aici stă în mine.

Tobin privi în sus către el. Disperarea de pe faţa sa era vizibilă şi grotescă.

— Ce mama dracului tot spui? Nenorocitele tale de maimuţe au intrat la MeD's de parcă ar fi fost moşia lor. M-au strigat pe nume şi mi-au spus că sunt căutat pentru informaţii. Isuse, omule, mai lipsea să strige în gura mare că sunt cârtiţă.

— Ce repede te-ai prins, Seán. Exact asta trebuia să se întâmple. Sunt un om furios, Seán, şi am şi eu temerile mele. Aseară s-a petrecut ceva care a schimbat complet situaţia. Cum se spune în astfel de situaţii? „Cad toate înţelegerile", parcă aşa. Dosarul tău tocmai a fost închis. În ceea ce mă priveşte, tu nu mai eşti în viaţă. Nu exişti. N-o s-o mai vezi pe prietena ta Bridget niciodată. Copilului tău i se va spune că eşti mort. E perfect posibil ca, după ce prietenii tăi de la MeD's vor răspândi veştile despre activităţile tale extracuriculare, lui Bridget să i se pună nişte întrebări destul de grele de la nişte oameni cam răi. Nu i-aş da prea multe şanse. Tu ce zici?

Tobin nu zise nimic. Ştia prea bine că omul în costum cu dungi nu spune altceva decât adevărul. Se uită la el, încercând să-şi ghicească soarta pe faţa sa fermă şi imobilă.

— M-aţi omorât, zise el. Ce-aţi făcut voi este o crimă. Sper că

sunteţi satisfăcuţi. Am făcut tot ce-aţi vrut, niciodată n-am trişat. Aveam o înţelegere cu Tommy, iar voi, nenorociţilor, aţi rupt-o. Trebuia să-mi dau seama că nu trebuie să am încredere în nişte nemernici de englezi.

— Ascultă, Seán, îmi pare foarte rău că lucrurile s-au întâmplat aşa cum s-au întâmplat. Zău că-mi pare rău! Mi-ar fi plăcut să continuăm să te folosim. Ne-ai fost de mare folos în trecut şi nu am nicio îndoială că ai fi continuat să fii la fel şi pe viitor. Tommy Maguire are o părere foarte bună despre tine. Cu toţii avem. Omul Galben e o legendă aici.

Willoughby se opri şi privi în jos către omul de pe podea. Simţi că vrea să îl pocnească, să-l răstoarne cu o lovitură de picior. Şi, într-un fel, asta şi urma să facă.

— Din nefericire, Seán, lucrurile nu s-au desfăşurat chiar după cum am plănuit noi. După cum ţi-am spus, de aseară toate înţelegerile au căzut. Seara trecută a fost deosebită, dincolo de orice limită, şi tu ştii la fel de bine ca mine că nimic nu va mai putea fi la fel vreodată. Vreau să-mi spui tot ce ştii despre evenimentele de aseară. Spune-mi adevărul şi o să-ţi petreci restul vieţii tale mizerabile în confort. Încearcă să mă tragi pe sfoară şi te vei trezi înapoi la MeD's cu o etichetă la gât. Te sfătuiesc să accepţi oferta mea. Numai un nebun ar refuza. Dar...

Privi încruntat către omul lui Tommy Maguire, ghemuit neputincios pe podeau rece şi respingătoare în izmenele lui nespălate. Willoughby se gândi că fusese umilitor pentru el să petreacă atâta timp din viaţă în locuri ca ăsta, alături de creaturi ca Tobin. Pensia părea mai atrăgătoare ca niciodată. Şi mult mai departe decât i se părea cu douăzeci şi patru de ore în urmă.

— Dar e un lucru pe care trebuie să-l înţelegi, Seán. Ai exact trei minute în care te poţi hotărî. Sincer, nu am mai mult timp decât atât pentru a-l pierde cu tine. Am alte treburi, mult mai arzătoare decât salvarea vieţii unei cârtiţe. Foloseşte-ţi cele trei minute corect, Seán!

Se duse lângă uşă.

— Nu mi-ai spus numele tău, se plânse Tobin. Trebuie să-ţi ştiu numele tău blestemat!

— Da, sunt sigur că trebuie, Seán. Dar nu ai timp acum de făcut noi cunoştinţe. O să-l trimit pe Malcolm înapoi în câteva minute. Cu un reportofon.

Trei minute nu înseamnă foarte mult timp. Suficient să fierbi un ou. Sau să asculţi o melodie în vogă. Sau să alergi un kilometru. Dar nu suficient de mult pentru a lua o decizie care să-ţi hotărască viaţa sau moartea. Oricum, Seán Tobin avusese mult timp în trecut pentru a se gândi chiar la lucrurile pe care Willoughby i le cerea acum. Ştiuse dintotdeauna că aşa ceva s-ar putea întâmpla şi că, atunci când avea să se întâmple, nu avea să aibă prea multe soluţii între care să aleagă.

Uşa se deschise şi Blake intră în cameră. Avea în mână un pistol automat mic, iar Seán ştia că l-ar fi folosit dacă nu ar fi fost cooperant. Să trimiţi o cârtiţă demascată înapoi în stradă era foarte riscant. Cârtiţele adună informaţii importante din ambele părţi şi, dacă s-ar fi ivit ocazia, un bun interogator IRA putea scoate multe de la un informator atât de vechi ca Omul Galben. Era mult mai bine să faci totul aici şi apoi să arunci cadavrul lui Tobin în stradă şi să anunţi moartea lui ca pe o altă execuţie a IRA.

— Ei, Seán, te-ai gândit?

— Se va ţine de cuvânt, nu-i aşa? Este de încredere?

— Cine? Şeful meu? Nici nu se pune problema. Nu ai putea găsi pe cineva mai de încredere.

— Sunt nevoit să te cred, nu-i aşa? Nu prea am ce dracului altceva să aleg.

— E bine. Mă bucur că ai înţeles asta. Acum hai să trecem la treabă!

— Îmi poţi da un scaun?

— Mai încolo. Îţi pot da tot ce vrei mai târziu. Dar acum dă-i drumul uşurel şi spune-mi ce ştii.

Tobin închise ochii. Încercă să-şi imagineze plaje însorite, dar tot ce putu vedea fu o străduţă întunecoasă trecând printre nişte case părăsite. Şi tot ce putu auzi fu un foc de armă îndepărtat, scurt şi sec.

— Unitatea specială care a făcut treaba din august, începu el. Cei care i-au omorât pe oamenii voştri. Au fost puşi din nou la treabă. Reactivaţi, înţelegi? Peste graniţă, în Monaghan. N-aş putea să vă spun exact unde, jur pe Dumnezeu că nu pot. Maureen O'Dalaigh s-a dus acolo pentru a-i conduce. A mai luat pe cineva cu ea. Un bărbat, un străin. A fost aici aseară. Au fost amândoi aici.

Petrecură o oră împreună, cea mai lungă oră din viaţa Omului Galben. Era o uşurare bine-venită să-i spună englezului tot ce ştia, să-şi descarce sufletul, pentru totdeauna. Asta era pentru ultima oară. Ultima trădare, ultimul act din cariera Omului Galben. Mâine Seán Tobin va fi în drum către o viaţă nouă, cu un nou nume. Nu avea nicio importanţă pentru el unde mergea atâta timp cât Bridget şi copilul erau cu el şi vorbeau engleza. Râse gândindu-se la această ironie. Tot timpul s-a luptat să scape de englezi, iar acum era disperat să vorbească limba lor blestemată. Şi totuşi, irlandeza nu putea să-l ducă foarte departe, nici chiar în Irlanda.

Blake îl lăsă unde îl găsise, visând într-o cameră rece şi întunecată la plaja Bondi şi la spaţiile largi de afară. Willoughby îl aştepta alături, de unde urmărise interogatoriul printr-o oglindă falsă.

— Foarte bine lucrat, Malcolm! Cred că ne ajunge. Am încheiat treaba pentru azi. Cel puţin, partea asta. Va trebui să punem la cale o operaţiune, să găsim unitatea specială înainte de a pleca din Monaghan. Dacă e nevoie de o operaţiune peste graniţă, atunci cu cât va fi mai mică distanţa pe care trebuie să o parcurgă băieţii noştri, cu atât mai bine. Păcat că nu pot să o conduc chiar eu; mi-ar plăcea să văd totul.

— Aş putea pune echipa să vă facă o înregistrare video,

domnule. Cel puţin, cu schimbul de focuri.

Willoughby îşi scutură capul.

— Mult prea morbid, Malcolm. Şi implică riscuri. Dacă o casetă ca aia pică vreodată în mâinile cui nu trebuie... Nu, o să mă mulţumesc să ascult poveştile şi o să-mi imaginez singur.

— E în regulă, domnule. O să am grijă ca treaba să fie bine făcută.

— Aşa să faci. Seara trecută a fost armata – o afacere teribilă şi foarte dureroasă, dar totuşi era vorba de armată. Asta va fi o afacere personală.

— Vă garantez, domnule, că vom face treabă bună. Şi o să ne asigurăm că vor şti ce au păţit. Şi cine le-a făcut-o.

— Ai grijă de asta. Şi, Malcolm... Făcu un gest către camera în care se desfăşurase interogatoriul. Rezolvă problema asta înainte de a trece la treabă.

— Rămâne că toate înţelegerile au căzut, domnule?

— Exact.

— I s-au făcut promisiuni, domnule. Avem o responsabilitate morală...

— Nu există aşa ceva. Termenul ăsta n-are niciun înţeles. Nimeni nu are nicio responsabilitate faţă de un terorist. Dacă iese de aici, chiar şi sub un alt nume, ar putea produce pagube inestimabile. Ştie despre interesul nostru aparte asupra unităţii speciale a lui Conor Melaugh. Ştie, sau cel puţin bănuieşte, că oamenii pe care i-au împuşcat la Malone House erau din MI5. Şi poate ştie chiar şi de ce au fost împuşcaţi. Asta înseamnă că încă mai are informaţii de dat. Ar putea chiar încerca şi să meargă la un ziar, poate la vreo fiţuică din Sydney, care nu simte nicio responsabilitate morală faţă de secretele de stat britanice.

E mult mai bine să ajungă acolo unde-i e locul. În vreun canal din vestul Belfastului. Îi va pune un pic pe jar pe cei din PIRA şi ne va oferi şi nouă puţină propagandă de calitate despre cum se poartă ei cu propriii oameni.

Blake îşi scoase din buzunar pistolul şi verifică dacă e încărcat.

— Ce facem cu femeia, domnule? Cu Bridget Noonan. E încă jos, în hol. Ştie ceva sau s-o trimit să-şi facă bagajele?

Willoughby reflectă puţin.

— Aranjeaz-o şi pe ea! Ca măsură de prevedere.

Blake dădu din cap şi deschise uşa. Şeful său rămase visând nu la întinderile barbare din colonii, ci la o casă lângă Fowey, cu vedere la mare. Nici măcar prima împuşcătură nu-l trezi din reverie.

47

23.12

Se ghemui pe patul tare din celula ei, ascultând cum vântul furios şuiera dintr-un capăt al insulei în celălalt şi apoi mai departe, peste apele adânci ale Atlanticului. Erau valuri înalte de jur-împrejur, care se spărgeau de stânci de parcă s-ar fi prins într-un joc şi încercau să le zdrobească. Ştia că sunt pe o insulă de lângă coasta de vest, dar nu îi ştia numele. Nici nu ar fi însemnat ceva pentru ea dacă l-ar fi ştiut. Nu era altceva decât o piatră goală la marginea oceanului, un loc pe care numai un eremit sau un fanatic l-ar fi putut iubi.

Fanaticul care-i ţinea aici îşi spusese „Mielul Domnului”. Ei îi veneau în minte alte nume, mult mai puţin onorabile. După ultima întâlnire, în care tăiase mâinile acelor oameni, el îi vorbise. Îi spusese că are puterea de a o lăsa să plece oricând ar vrea ea să plece. Nu pronunţase cuvintele, dar bănuia care ar putea fi preţul. Faptul că nici măcar un om care se considera fiul lui Dumnezeu nu putea să viseze la ceva mai original, că era atât de predictibil, de depăşit o deprima.

În noaptea aceea fusese mult prea dezorientată chiar şi pentru a-i răspunde. În seara asta stătea ascultând furtuna, gândindu-se la acelaşi lucru care o frământase toată ziua: ar fi dispus să elibereze şi alte femei în schimbul favorurilor pe care le cerea de

la ea?

Gândul o făcu să se înfioare. Dar câteva femei erau într-o stare proastă, care se înrăutăţea. Cu cât scăpau mai repede de aici, cu atât era mai bine. Dacă Amina voia să facă ceva aici avea nevoie de cât mai puţine persoane infirme. Câteva femei fuseseră antrenate să lupte, celelalte îşi petrecuseră vieţile în spatele pereţilor şi ale vălurilor. Cât despre bărbaţi, ea credea că lucrurile nu sunt foarte diferite.

Vântul părea destul de puternic pentru a putea arunca în mare clădirile cu tot ce era în ele. Aproape că îşi dorea să se întâmple aşa. Uneori, când vântul se mai potolea pentru un timp, o putea auzi una pe dintre ostatice, o femeie iraniană pe care o chema Nushin, plângând în celula ei de alături. Şi ceva mai încolo, gemetele unuia dintre bărbaţi, ale cărui mâini fuseseră tăiate atât de brutal.

Cum trăise vreodată cineva pe aceste stânci golaşe, se gândi ea, prin toate aceste ierni lungi şi pline de vânt, luptându-se să supravieţuiască cu ce găsea în mare şi pe cea mai subţire fâşie de pământ? îşi spuse că avea să înnebunească dacă şuieratul vântului nu înceta.

Stătea în întuneric şi încerca să-şi imagineze propriul corp ca pe ceva separat de ea, ca pe o entitate deconectată. Ca o prostituată sau o călugăriţă, sau o victimă a cancerului se lupta să creeze un abis între ea şi propria ei carne, să-şi înstrăineze ceea ce privise până atunci ca fiind singurul lucru pe care îl poseda cu adevărat. Stătea în întuneric ca o piatră, în timp ce furtuna urla afară. Stătea în întuneric ascultând, aşteptând între două bătăi ale inimii să audă paşi apropiindu-se de uşa ei. Şi încă nu se hotărâse ce avea să facă.

12 octombrie
02.20

Fusese o zi lungă. Pentru cea mai mare parte a echipei fusese o zi grea puseseră operaţiunea din nou pe picioare, de data asta cu mijloace limitate. Reconectaseră telefoane, făcuseră birouri din mese şi servante, puseseră în funcţiune folosind prizele din casă puţinul echipament pe care reuşiseră să-l aducă cu ei. Calculatoarele fuseseră conectate şi legate în reţea, modemurile fuseseră instalate, faxurile conectate şi înzestrate cu numere false.

Doamna O'Shea împreună cu Grainne bătuseră ţinutul Clare în lung şi-n lat pentru a aduna proviziile necesare fără să atragă atenţia cuiva. Rezultatul era o cămară bine garnisită, două frigidere pline şi un congelator care abia se mai închidea. Părea că s-au aprovizionat ca să reziste unui asediu. Declan îşi încleşta dinţii gândindu-se la asta. Un asediu nu era complet de neluat în seamă.

Toţi erau obosiţi şi câţiva dintre ei se duseseră deja la culcare. Myles O'hUiginn era în bibliotecă, inspectând cărţile de acolo pentru a vedea dacă este vreuna care i-ar putea fi de folos, distras foarte des de câte un volum cu un subiect cu totul irelevant. Îşi conectase deja calculatorul la internet, ceea ce-i permitea accesul la câteva baze de date internaţionale.

Cei care nu puteau face expertize tehnice fuseseră ocupaţi cu monitorizarea buletinelor de ştiri irlandeze şi britanice, la televiziune şi la radio. Craigpatrick era echipat cu o antenă de satelit, ceea ce le permitea accesul la CNN şi la câteva reţele europene. Nu că ar fi fost vreo diferenţă între ele; toate veştile erau proaste.

Ciaran Clark, noul *taoiseach*, recunoscuse public că la Castletown House avusese loc o luare de ostatici, dar insistase asupra faptului că situaţia este sub control, că investigaţiile dăduseră deja la iveală câteva indicii importante şi că în scurt

timp aveau să se facă arestări. Erau şanse bune ca ostaticii să fie eliberaţi în câteva zile, nevătămaţi.

Numele celor care erau ţinuţi captivi nu fuseseră date publicităţii. Nici Clark şi nici insipidul purtător de cuvânt guvernamental care îi urmase – şi pe care nimeni nu-l recunoscuse – nu se referiseră la solicitările răpitorilor. Nici vreo menţiune despre moartea egipteanului Abd al-Halim Abbud nu fusese făcută sau despre ameninţarea care plana asupra vieţilor celorlalţi.

La Luxor, în nordul Egiptului, avusese loc un atac asupra unui autobuz plin cu turişti francezi. O declaraţie emisă de un grup fundamentalist, Jama'a Takfir wa 'l-Hijra, pretindea că atacul fusese o reacţie la luarea de ostatici. O turistă, o femeie din Nisa, Madeleine Dubois, fusese ucisă. Alţi câţiva fuseseră răniţi. Poliţiştii din escorta vehiculului deschiseseră focul asupra combatanţilor, ucigând doi. Nimeni nu putuse să dea vreo explicaţie de ce fusese ales un grup de turişti francezi, iar Jama'a Takfir wa 'l-Hijra nu pretinsese că Franţa fusese implicată în răpire.

Investigaţiile legate de averea personală a lui Pádraig Pearse Mangan continuau. Fostul *taoiseach* dăduse o declaraţie prin intermediul reprezentanţilor săi juridici din Dublin, Pluck & McCruiskeen, negând afirmaţiile şi promiţând dovezi care urmau să demonstreze completa sa nevinovăţie.

Declan le ură noapte bună celor care încă mai erau treji şi se duse la culcare. Camera lui Pádraig Pearse fusese rezervată pentru el, deşi părea de rău augur să doarmă în patul acestuia, date fiind circumstanţele. Căzu într-un somn adânc, aproape imediat. În visele sale era din nou în Liban, alergând după un om căruia nu-i putea vedea faţa. În timp ce alerga, vocea Aminei îl striga, dar el nu putea auzi ce spune.

Dintr-odată se trezi de-a binelea. Pentru câteva secunde nu ştiu cine era. Cineva era aplecat deasupra lui în întuneric.

— Domnule Carberry, vreţi să vă treziţi, vă rog?

Era Dominic Lwlor, îmbrăcat doar în maieu şi chiloţi.

Declan mormăi:

— Cât e ceasul?

— Cinci şi zece, domnule. Avem un apel din Dublin. Vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Cine dracu' sună la ora asta?

— Nu ştiu, domnule, îmi pare rău. N-a vrut să-şi dea numele. Dar spune că e urgent. O chestiune de viaţă şi de moarte.

— Ar fi bine să fie.

Declan se strădui să coboare din pat. Era teribil de frig în dormitorul neîncălzit. Afară furtuna începuse să se potolească.

Telefonul era în biroul lui Mangan, ceea ce însemna că fusese un apel direct pe numărul neascultat al prim-ministrului. Declan, în pantaloni şi cu o pătură aruncată pe umeri, se lăsă în scaunul moale din spatele biroului şi ridică receptorul.

— Carberry, zise el, şi se gândi că s-ar putea considera norocos dacă nu-l va apuca o durere de cap.

— Isuse, domnu' Carberry, mi-a luat mai bine de o oră să vă găsesc, zău aşa!

Vocea de la celălalt capăt era a lui Seamus Cosgrave, informatorul lui Declan.

— Seamus? Cum dracului ai făcut rost de numărul ăsta?

— A, mi l-aţi dat acum un an sau doi. Eraţi în vacanţă, dar aveam nevoie de un număr la care să vă găsesc, pentru că era o urgenţă. Ei bine, Isuse, domnu' Carberry, domnule, e o urgenţă a dracului de data asta. Dacă nu mă ajutaţi sunt un om mort, la fel de sigur ca lumina zilei.

Cosgrave vorbea repede, aproape fără pauze între cuvinte. Răsuflarea sa, atunci când se auzea, era scurtă şi slabă. Declan ştia că nu ar fi sunat fără să aibă un motiv întemeiat. Cosgrave avea o grămadă de defecte, dar nu era alarmist.

— Ce este, Seamus? în ce pericol mai eşti? Ai fost dat de gol?

— Dat de gol? Isuse, nu ştiu dacă sunt treaz sau visez. Am intrat într-o încurcătură în care nu trebuia să intru şi acum am

intrat în panică.

— Sunt pe urmele tale?

— Da, sunt sigur de asta. Aţi spus că mă ajutaţi dacă vreodată se va întâmpla aşa ceva. Trebuie să mă salvaţi. Teresa se urcă pe pereţi, şi-a ieşit din minţi. O vor vâna şi pe ea dacă vor bănui că ştia ceva şi m-a acoperit. Ştiţi cum e, ştiţi ce fac ei. Domnu' Carberry, domnule, trebuie să mă scoateţi din asta! Altfel, îs om mort şi copiii mi-s orfani. Aţi spus că o să mi se dea o identitate nouă şi nişte bani.

— Calmează-te, omule! Unde eşti? Eşti acasă?

— Acasă? Cum aş sta acasă cu ei pe urmele mele? Sunt într-o cabină telefonică din Terenure.

— Foarte bine. Ia-ţi soţia şi copiii! Mergeţi undeva unde crezi că sunt în siguranţă şi lasă-i acolo. Eu vin la Dublin şi te iau. Ar trebui să-mi ia vreo două ore. Să fii în faţa Poştei Centrale la opt. Şi, pentru Dumnezeu, să fii acolo, nu-mi pot permite nici eu să stau pe-acolo.

— Isuse, ce loc să aştepţi pe cineva, domnu' Carberry! O să-mi las familia cu sor'mea, Christine. Acolo o să fie în siguranţă până mă întorc după ei. Trebuie să luăm haine de vară?

— Cum?

— În curând va fi vară în Australia, nu-i aşa, domnu' Carberry?

— Sigur că da. Seamus, lasă hainele! Să fii la Poşta Centrală la opt. Şi, înainte de a pleca, îmi spui în ce încurcătură ai intrat şi nu trebuia să intri?

Urmă un moment de tăcere. Pe fundalul sonor, Declan putu auzi o maşină trecând. Apoi Seamus vorbi din nou:

— Da' domnu' Carberry, aş fi nebun să vă spun asta. Îi garanţia mea. Este lucrul după care umblaţi. O să vă zic un lucru, totuşi. E legat de străinii ăştia care au fost luaţi la Castletown acu' câteva zile.

— Seamus, asta-i o informaţie importantă. Viaţa unor oameni poate depinde de ea. O să fiu la Poşta Centrală orice s-ar întâmpla.

— Îmi pare rău, domnu’ Carberry. Dar viaţa mea depinde de asta, şi a soţiei, şi a copiilor mei. Ne vedem la ora opt.

Se auzi un clic atunci când Cosgrave închise.

49

Ballybay
12 octombrie
07.14

Abu Hida puse receptorul jos, cu grijă. Nu înceta să se minuneze de binefacerile comunicaţiilor moderne. Oraşe se dezintegrau, ţări întregi dispăreau, vieţile copiilor erau distruse fără nicio remuşcare şi totuşi el putea sta într-o cabină telefonică dintr-un sat de provincie irlandez pentru a vorbi cu cineva pe care-l văzuse în Baalbek în urmă cu două zile. Dintr-odată se simţi foarte obosit. Obosit să lupte, obosit să ucidă, obosit să ducă martiriul. În Liban era tratat ca un erou, când tot ce voia era o soţie, copii şi pace, în care să-i poată creşte.

Închise uşa şi porni înapoi spre casă. Un om de pe cealaltă parte a străzii se holbă la el, apoi îşi văzu de treabă. Oamenii de aici ştiau să facă şi altceva decât să se arate foarte curioşi faţă de străini.

În copilărie nu ştiuse nimic despre sărăcia cruntă din sud. Mai târziu avuseseră loc un război civil şi o invazie. Iar acum erodarea continuă a mândriei şi a siguranţei într-o lume căreia părea să nu-i mai pese. Încă mai credea în Dumnezeu, în Profet şi în sfinţii imami, în revoluţie, în dreptul celor asupriţi şi înfometaţi de a se ridica pentru a-şi lovi opresorii. Încă mai credea că Dumnezeu avea să aducă dreptatea acolo unde nu existase niciodată şi că se putea construi o societate pe pământ care să nu fie condusă de cei lacomi, de cei otrăviţi de dorinţe, de cei corupţi. Încă se mai ruga în fiecare zi pentru sosirea unei zile în care să-şi poată pune armele deoparte. Dar în sufletul său ştia

că nu se vor opri niciodată crimele, că vor continua până când şi el va cădea victimă. Şi apoi? Şi apoi aveau să fie mai multe crime, mai multe morminte, mai multe lacrimi.

Când ajunse în casă, ceilalţi luau deja micul dejun. Niciunul nu era în toane bune. Viaţa în ascunzătoare îşi spunea cuvântul. Deveniseră nepăsători, autocompătimitori şi nervoşi. Maureen O'Dalaigh îşi petrecuse cea mai mare parte din ziua precedentă băgându-le în oase teama de Dumnezeu şi, mai înainte şi cu un efect mai mare, frica de ea însăşi. Azi aveau să meargă pe dealurile de deasupra Shantonagh-ului, dimineaţa pentru o tură obositoare de exerciţii fizice, iar după-amiaza pentru o şedinţă de trageri sub supravegherea lui Abu Hida. Nu se anunţa cea mai bună zi pe care o trăise vreodată.

Când intră el, îşi ridicară privirile. În aer plutea deja resentimentul, pentru că interzisese şunca la micul dejun. Comportamentul său îi stânjenea. Ştiau că n-ar tolera nicio greşeală. Şi simţeau că nu i-ar păsa dacă toţi ar muri, atâta timp cât el îşi ducea misiunea la capăt.

Maureen îi dădu o cană cu cafea. Nici ea nu se simţea cu totul în largul ei. Lucrul cu un străin se dovedea obositor pentru nervii ei. Consiliul armatei încălcase o tradiţie veche când fusese de acord să-i ofere ajutor lui Abu Hida. În mod normal, legăturile IRA cu organizaţiile teroriste străine se rezumau strict la schimburi de arme contra bani sau de bani contra arme. Refuzaseră de mai multe ori cereri din partea unor grupuri ca Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei sau Hezbollah pentru adăposturi sigure sau acte de teroare efectuate în contul acestora.

În 1988, în timp ce Gerry Adams era la Teheran încercând să negocieze eliberarea lui Brian Keenan, reprezentanţi ai IRA fuseseră în Beirut pentru a se întâlni cu liderii Hezbollah, printre care se numărase şi Abu Hida. Hezbollah se oferise să asigure eliberarea lui Keenan în schimbul sprijinului direct pentru grupuri teroriste islamice în Europa. Consiliul armatei refuzase târgul şi Keenan rămăsese ostatic.

Prin urmare, de ce se schimbase politica acum? Maureen nu fusese întrebată cu privire la decizia de a răspunde cererii Hezbollah şi nu reuşea să înţeleagă motivele. La urma urmei, ce ar avea mişcarea de câştigat? Poate ceva bani, o mulţime de arme, probabil o ocazie de a antrena recruţi în tabere din Liban sau Iran. Toate destul de valoroase în felul lor, dar, cu siguranţă, nu aşa de importante pentru cauză ca bunăvoinţa publică. Ştia că implicarea în treburile altora era un mod sigur de a pierde sprijinul propriilor susţinători.

IRA nu putea controla Hezbollah-ul sau vreuna dintre celelalte grupări teroriste islamice. Oamenii din Irlanda încă îşi aminteau de Keenan şi de tratamentul pe care îl primise din partea celor care-l ţineau captiv în Beirut, chiar dacă repetase de multe ori că, fiind irlandez, nu putea fi vinovat de amestecul puterilor coloniale. Foarte multe familii irlandeze aveau relaţii de un fel sau altul în Statele Unite şi considerau America a doua casă a lor. Ura musulmanilor faţă de „Marele Satana”[25] îi făcea să nu se împace foarte bine cu oamenii care îşi primeau o bună parte a sprijinului financiar şi moral din acea parte a lumii.

Îşi petrecuseră după-amiaza şi seara dinainte discutând despre moduri prin care ar putea lua urma ostaticilor. Pe tot teritoriul Republicii fuseseră avertizate iscoadele, pentru a culege informaţii care ar putea furniza un indiciu cu privire la locul în care se află. Văzuse sau auzise cineva ceva neobişnuit? Fuseseră văzuţi străini în locuri în care nu mergeau turişti? Avuseseră loc incidente extraordinare? Putea dura câteva zile înainte de a primi vreo ştire, dar Maureen rămânea încrezătoare că, într-un fel sau în altul, răpitorii se vor trăda. Dacă o făceau, ea avea să afle. Avea ochi şi urechi peste tot şi peste tot oamenii erau datori faţă de ea sau faţă de mişcare.

Abu Hida sorbea din băutură şi se întreba de ce se încăpăţânează ei să-i spună cafea. Cu siguranţă, semăna puţin cu

---

[25] Apelativ folosit de fundamentaliştii islamici pentru Statele Unite (n. red.).

cafeaua *qahwa* – tare şi amară cu care era obişnuit acasă. Pe farfuria de lângă el era o felie groasă de pâine neagră. Puse unt pe ea, imitându-i pe ceilalţi. Nu se hotărâse încă în ceea ce-i privea.

Conor Melaugh, ofiţerul comandant, era în mod clar cel mai experimentat şi cel pe care se putea bizui în cazuri de necesitate, dar era în mod sigur frământat de ceva şi trebuia ţinut sub observaţie. Seamus Lenihan părea capabil şi inteligent, dar Abu Hida nu credea că poate avea încredere deplină în el. Colm O'Driscoll, bondocul care şchiopăta, era cel mai apropiat de el ca temperament, dar moartea soţiei sale şi absenţa îndelungată de lângă copiii săi îl slăbiseră. Eugene O'Malley, care în seara precedentă le cântase câteva melodii din fluierul său subţire, era cel mai echilibrat, dar Abu Hida nu era sigur că se poate bizui pe el într-o situaţie de criză.

Erau cu toţii foarte diferiţi de oamenii pe care îi cunoştea în Liban. Le putea simţi furia şi angajamentul, dar simţise că le lipsea ceva important. Puteau alege moartea, nu se îndoia de asta, dar nu aveau o înţelegere deplină a martiriului. Vorbeau despre martiri, dar nu aşa cum ar fi vorbit el despre *shuhada'*. Pentru el martiriul era un act sacru, iar martirii erau sfinţi. Pentru ei gloria stătea în sfidarea morţii la care îi trimiteau englezii şi cam atât. Propriii preoţi condamnau folosirea violenţei şi regretau morţile.

Altceva îl nemulţumea, un lucru pe care nu îl putea numi cu precizie. Relaţiile din grup păreau tensionate şi asta, se gândea el, nu doar pentru că fuseseră inactivi şi separaţi vreme de două luni. Bănuia că e mai mult decât atât, foarte probabil era ceva legat de incidentul care provocase dezactivarea lor. Dar de fiecare dată când adusese vorba despre motivele plecării lor din Belfast, tăcuseră sau schimbaseră subiectul. Trebuia s-o abordeze pe Maureen între patru ochi cu privire la asta. Simţise că ea dorea să fie influenţată de el şi era sigur că putea folosi asta în avantajul său.

— Ai reuşit să vorbeşti la telefon? întrebă Maureen.

Era lângă maşina de gătit, prăjind o porţie de chiftele de

cartofi.

— Da, legătura a fost foarte bună. Prietenul meu se auzea la fel de clar cum te auzi tu acum.

— Totuşi, nu încetezi să te minunezi de lucrurile astea, nu-i aşa? Următorul lucru va fi videotelefonul. În birourile din Belfast avem unul. O adevărată minune dacă reuşeşti vreodată să vorbeşti cu cineva care are unul.

Strecură o paletă sub o chiftea şi o scoase pe o farfurie întinsă albastră.

— Prietenii tăi au ceva veşti proaspete despre cei pe care-i cauţi?

— Nu, zise Abu Hida. Nu ştiu nimic în plus. Cu excepţia faptului că guvernul irlandez a admis acum oficial că au fost luaţi ostatici. Prietenii mei încearcă să afle detalii.

— Nu mă aştept să afle prea multe.

Scoase ultima chiftea pe farfurie şi o aduse la masă. Mirosul grăsimii încinse plutea în aerul rece.

— Aşa procedează guvernele în cazuri ca ăsta.

Abu Hida sorbi din cafea şi se uită la ea. Era mai bine să rezolve lucrurile acum decât să aştepte să devină serioase, se gândi el.

— La fel par să procedeze şi oamenii tăi, zise el.

— Ce vrei să spui?

Puse furculiţa în care era o bucată de chiftea înapoi pe farfurie, aşteptând răspunsul.

— Prietenul meu mi-a spus că atacul de la Castletown a fost precedat de o ambuscadă asupra ambasadorului britanic, la numai câţiva kilometri distanţă. A fost o sincronizare perfectă. Ambuscada a fost pusă la cale ca diversiune, pentru a atrage unităţile forţelor speciale irlandeze care protejau Castletown House.

— Zău?

— Eu sunt informat că ambuscada a fost pusă la cale de una dintre unităţile voastre speciale. Crezi că poate fi adevărat?

Vocea sa era rece şi grea ca plumbul.

— N-am nicio idee.

Se simţi neliniştită, lipsită de apărare. Ar putea fi o decizie a comandamentului din Sud.

— Dar ai fi auzit de ea.

Ea îşi scutură capul.

— Nu înainte de operaţiune. Ar fi fost o informaţie strict secretă, care nu ar fi trebuit să-mi parvină. După aceea, poate aş fi auzit ceva. Dar cu evenimentele astea e încă devreme.

El dădu din cap. Poate că spunea adevărul. Împinse cana din faţa sa.

— Totuşi, zise el, îţi dai seama că asta introduce o notă falsă în relaţia noastră. Dacă una dintre unităţile voastre a acţionat pentru o diversiune, e greu să eviţi concluzia că atacul a fost o operaţiune IRA.

Tensiunea în jurul mesei era palpabilă acum. Fiecare bătaie a fiecărei inimi putea fi simţită.

— Nu, zise Maureen. Nu a fost IRA. Sunt gata să jur pentru asta. Poate ai dreptate în privinţa diversiunii şi, dacă ai, o să aflu tot ce s-a întâmplat, crede-mă! Dar în niciun caz nu v-am fi luat oamenii ostatici.

Începuse să-şi dea seama că, dacă era totuşi adevărat, atunci se putea găsi o explicaţie cu privire la bunăvoinţa Consiliului armatei în acordarea ajutorului. Fuseseră atraşi în ceva care acum le provoca regrete? Era prezenţa lui Abu Hida aici un gest de scuză, un mijloc de a evita represaliile odată ce s-ar fi răspândit vestea despre diversiune?

— Poate oamenii tăi au crezut că-i pot folosi pe ostatici ca pe un instrument, zise el.

Maureen îşi scutură capul. Ceilalţi se uitau la ea, conştienţi că lucrurile nu merg bine.

— Un instrument? împotriva cui l-am fi putut folosi? Instrumentele pe care le putem folosi sunt în Londra, nu în Orientul Mijlociu.

— Sunt forţe în Orientul Mijlociu, care ştiu cum să folosească

instrumente din Londra.

Ea ridică din umeri.

— Poate. Cu toate astea, nu cred că e aşa.

— Să sperăm că nu.

— Ai cuvântul meu.

Lăsă asigurarea să plutească o clipă, goală, în aerul mirosind a grăsime.

— Nu mă îndoiesc că nu ştii nimic de asta, zise el. Observase surpriza din ochii ei, simţise sinceritatea din răspuns: Dar oamenii mei vor avea nevoie de ceva mai mult decât cuvântul tău. Vor cere dovezi.

— Dovezi? Ce fel de dovezi ţi-ar putea da cineva?

Dar chiar în timp ce o spunea înţelese.

— Comandamentul vostru din Sud trebuie să aibă amănunte despre oamenii care i-au încurajat sau i-au plătit, sau i-au forţat să pună la cale ambuscada. Aceia sunt oamenii care au dat atacul de la Castletown House. Trebuie să-mi dai numai numele lor şi locul în care se află. Se opri. Dacă superiorii tăi nu-mi dau informaţiile astea, îţi spun că represaliile vor veni cu siguranţă şi vor fi dure. Oamenii mei o să se ocupe de voi într-un fel pe care britanicii nici nu ar îndrăzni să şi-l imagineze. Mă înţelegi?

Ea îşi pierduse complet pofta de mâncare. Se uită la el şi dădu din cap.

— Da, zise ea încet. Înţeleg.

50

Dublin
12 octombrie
07.45

În timp ce intra în Dublin, Declan asculta buletinul de ştiri RTE. Un autobuz ce transporta ingineri maghiari care lucrau la un proiect de irigaţii la Ad’n Seffa, în Algeria, fusese atacat de nişte

mujahedini[26] care aveau legături cu organizația interzisă de lege Frontul Islamic de Salvare. La Dhaka, un muncitor elvețian, trimis pentru operațiuni de salvare după recentele inundații, fusese asasinat de un om înarmat. Un jurnalist american, Bill Adair, fusese rănit grav în urma exploziei unei bombe la Ankara, în apropierea hotelului în care stătea. O știre neconfirmată, abia apărută, susținea că un grup de muncitori germani fuseseră luați ostatici în sudul Iranului.

Represaliile pentru criza ostaticilor de la Castletown House luau amploare și amenințau să atingă proporții nebănuite în foarte scurt timp. Declan închise radioul și încetini, intrând în Drimnagh.

Traficul era încă relativ lejer, dar se aglomera pe măsură ce se apropia ora la care oamenii plecau de acasă. După ce viră cu îndemânare pe câteva străzi dosnice, Declan evită blocajele foarte probabile din South Circular și din Heuston Station. Intră pe O'Connell Street dinspre chei și traversă podul. Plănui să treacă o dată pe lângă Poșta Centrală; dacă totul părea în regulă, avea să parcheze în primul loc liber de parcare, să meargă după Cosgrave și să-l aducă la mașină. După aceea nu mai avea aproape nicio idee.

Traficul din partea de nord se desfășura încet de-a lungul străzii. Declan rămase în viteza a doua Era aproape opt. Cosgrave avea să se neliniștească dacă întârzia prea mult. „Informatorul ăsta cu greu și-ar fi putut alege un moment mai prost s-o dea în bară", reflectă Declan. Cu două săptămâni în urmă ar fi putut pune la cale o mică operațiune pentru a-l ridica pe Cosgrave și a-l trimite împreună cu familia în afara țării, așa cum îi promisese. Acum era și el într-un pericol aproape la fel de mare. Singura speranță a lui Cosgrave stătea în abilitatea lui Declan de a-i cere

---

[26] Soldat care luptă în Războiul Sfânt; luptător (pentru libertate etc.) Forma mujahedini este, de fapt, incorectă, fiind un plural (românesc) al unui substantiv arab la plural *(mujahedin)* (n. red.).

lui Martin Fitzsimmons să-i facă o favoare. Dacă Martin nu putea sau, pentru vreun motiv anume, nu voia, Cosgrave trebuia să se ascundă cum ştia şi să aştepte până ce lucrurile aveau să se îndrepte. Dacă aveau să se îndrepte.

Părea să fie un obstacol în faţă. Lucrări în stradă, din câte îşi dădea seama Declan. Apoi, în timp ce maşinile din faţa sa se urniră, văzu ce era. Un poliţist direcţiona traficul pe o străduţă din dreapta. Şoseaua era închisă de o dubiţă şi de o maşină a Gărzii. Doi gardieni stăteau în faţa Poştei. Declan putea auzi urlând o sirenă în depărtare şi apropiindu-se încet.

Nu trebuia să se oprească pentru a afla ce se întâmplase. Scena era mult prea familiară, mult prea evidentă. Ucigaşii lui Cosgrave trebuie să-şi fi făcut treaba fără formalitatea unui proces. Poate simbolismul unei execuţii IRA în faţa unei poşte centrale fusese prea măreţ pentru a fi neglijat. De pe aceste scări Pádraig Pearse citise cu voce tare proclamarea Republicii Irlandeze în 1916. Trecătorii de atunci îl ignoraseră pe el şi banda lui de aşa-zişi eroi. Astăzi, nepoţii lor treceau cu maşinile abia aruncând o privire spre ultima victimă a visului republican.

În timp ce se îndepărta, Declan reuşi să distingă cearşaful alb pe care cineva îl aruncase peste cadavrul lui Cosgrave. Îl recunoscu pe ofiţerul însărcinat cu acest caz, Breathnach, dar decise că nu avea niciun rost să coboare şi să pună întrebări. Orice informaţie ar fi avut de gând să-i dea Seamus Cosgrave, o luase cu el, alături de toate celelalte secrete ale sale.

Era o şansă ca soţia şi copiii lui Cosgrave să nu fi păţit nimic. Declan trebuia să-şi asume riscul de a-i contacta. Dacă Seamus îi lăsase la soră-sa în Terenure, aşa cum avea de gând, trebuiau să fie încă acolo. Declan nu avea adresa la el, dar ştia numele şi locaţia aproximativă. Se opri lângă spitalul Rotunda şi intră. Era un telefon public în hol şi era şi o carte de telefon. Sora lui era trecută acolo, sub numele de căsătorie, Mulcahy.

Îi luă douăzeci de minute să ajungă la Terenure. Christine Mulcahy trăia într-o locuinţă din capătul unei străzi înfundate,

unde casele erau identice. Se măritase destul de bine, cu un bărbat care reuşise s-o scoată din centrul pentru drogaţi din nordul oraşului unde ea şi fratele ei fuseseră crescuţi. Acum, aproape fără să gândească, Seamus o târâse înapoi într-o lume în care oameni străini vin şi-ţi bat la uşă înainte de nouă dimineaţa.

— Eşti Christine Mulcahy?

Se uită în jur neliniştită. Soţul ei nu se dusese la serviciu în acea dimineaţă, pentru cazul în care ar fi apărut necazuri.

— Cine întreabă?

— E în regulă, doamnă Mulcahy. Nu sunt aici pentru a vă face necazuri. Sunt un prieten de-al lui Seamus.

— Care Seamus?

— Fratele dumneavoastră, Seamus Cosgrave. Haideţi, nu avem timp de joacă! Teresa şi copiii sunt la dumneavoastră?

Se întoarse şi strigă:

— Tim! Vrei să vii puţin?

Declan insistă:

— Christine, vrei să mă asculţi? Teresa poate avea necazuri. Trebuie s-o scoţi de aici cu prima ocazie. Mă înţelegi?

Un om solid apăru în uşă. Timothy Mulcahy era instalator de meserie, iar pasiunea sa era culturismul. Într-o mână ţinea o ţeavă, de parcă s-ar fi gândit că ţeava şi volumul să masiv l-ar ajuta să pună pe fugă un puşcaş IRA.

— Numele meu este Declan Carberry, zise Declan. Poate că Seamus v-a vorbit de mine.

Tim ieşi în faţă:

— Ce mama dracului cauţi pe-aci? Avem şi-aşa destule necazuri, fără să mai vii şi tu să mai aduci altele. De ce nu te cari dracului de-aci?

— Ascultă, zise Declan. Nu-mi pasă ce crezi despre mine sau despre ceea ce fac, sau despre ce s-a întâmplat între Seamus şi mine. Dar a fost împuşcat în dimineaţa asta şi înainte de a muri mi-a spus că oamenii care sunt pe urmele lui ar putea veni şi după Teresa.

Sângele se scurse de pe faţa lui Christine Mulcahy. Soţul ei făcu un pas spre Declan, ridicând ţeava ameninţător.

— Păstrează-ţi ameninţările pentru tovarăşii de arme ai lui Seamus, dacă ajung aici, zise Declan. Sunt aici să-i salvez familia şi pentru moment eu sunt singura şansă pe care o au. Pot să intru sau trebuie să stăm aici în uşă, să ne vadă toată lumea?

Tim Mulcahy părea să nu fi înţeles gravitatea situaţiei. Mai făcu un pas spre Declan. Christine păşi între ei.

— Are dreptate, Tim! Pentru Dumnezeu, hai să intrăm, să nu stăm în stradă! Dacă Seamus a căzut, o să vină s-o caute pe Teresa, cu siguranţă.

Declan intră. Acum hotărâse ce trebuie să facă. Teresa Cosgrave şi copiii ei trebuiau să fie duşi undeva unde era mai sigur ca aici, undeva unde IRA nu avea să-i găsească niciodată. Cu resursele limitate pe care le avea la dispoziţie, se putea gândi la un singur loc.

În timp ce Christine îi trimise pe copii sus şi se duse să-i spună cumnatei sale vestea cea proastă, Declan rămase în hol, păzit îndeaproape de Tim. Holul mirosea a mâncare. Ornamente strălucitoare atârnau de pereţi fără vreo ordine anume, cele mai multe fiind suvenire din vacanţele petrecute pe meleaguri însorite.

Uriaşul părea plin de o furie nedirecţionată. Să ai tot corpul acela voluminos şi să nu faci cu el nimic altceva decât să-ţi umfli deltoizii şi tricepşii la concurenţă cu alţii la fel de plini de muşchi. Corpul său începea şi se termina în sine, muşchi de dragul muşchilor, putere de dragul puterii şi toate astea pentru ceea ce măruntа vanitate a unui om putea căpăta în acele scurte momente de expunere în concurs. Dacă se decidea să atace din nou, Declan ştia că îl poate doborî cu o singură lovitură bine plasată. Mintea învingea muntele aproape întotdeauna, doar cu puţină pregătire. Iar uneori cruzimea pură cucerea orice, aşa cum se întâmplase la Castletown House.

Culturistul stătea şi se uita la Declan, străduindu-se să pară

mai mare decât era. Nu schimbară niciun cuvânt. Declan bănuia că el este mai afectat de moartea lui Seamus Cosgrave decât cumnatul său.

Un sfert de oră mai târziu, Christine se întoarse. Ochii ei erau umezi, iar vocea i se poticnea. Cuiva îi păsa de Seamus, deci.

— Spune că va merge cu dumneavoastră cu o condiţie. Îi vrea morţi pe cei care l-au ucis pe Seamus al ei. Trebuie să-i promiţi asta.

Îşi scutură capul. Aproape că se aşteptase la asta.

— Ştii că nu pot promite un lucru ca ăsta.

— Spune că o s-o facă ea, pentru că altfel nu va rămâne întreagă. Mai bine s-o faci singur, zice ea, e mai legal.

— Nu ar fi legal, zise el. Şi ştii că n-ar avea nicio şansă. Nu împotriva unor oameni ca ăia.

— Asta e condiţia ei.

Închise ochii. Voia să recupereze somnul pierdut, să alunge durerea de cap pe care o simţea furişându-se spre el înarmată cu un instrument tăios. Dacă Teresa Cosgrave rămânea pentru a-şi răzbuna soţul, fără îndoială că avea să-l urmeze în mormânt, foarte repede. Culturistul nu avea să-i accepte niciodată pe copii, Declan era sigur de asta. Se părea că trebuie să înfrunte responsabilitatea. Se gândi la Máiréad, înecat în propria neajutorare. Erau atâtea morţi pentru care putea fi responsabil. Deschise ochii.

— E în regulă, zise el cu o voce joasă. Promit că o să fac tot ce pot. Nu poate fi o garanţie, pentru că în astfel de cazuri nu poate fi niciodată ceva sigur. Dar o să fac tot ce pot.

Un minut mai târziu, Teresa, cu ochii roşi şi cu faţa albă, ieşi din sufragerie. Era îmbrăcată într-un taior roşu din lână şi o fustă verde cu carouri. Niciuna nu îi venea bine.

— Adu copiii, îi spuse surorii sale. E timpul să ne vedem de drum.

Apoi se uită la Declan. El nu-şi putu da seama dacă e o privire rugătoare sau una plină de ură.

O apucă pe un drum ocolit spre Killiney, conducând cu viteze diferite, apucând-o brusc pe scurtături, uitându-se tot timpul în oglinda retrovizoare după un semn că ar fi urmăriţi. Teresa stătea în faţă, ţinându-l pe mezin în poală. Ceilalţi cinci copii stăteau înghesuiţi în spate. Stăteau nemişcaţi, cu feţele împietrite, simţind că li se întâmplase ceva groaznic, nefiind încă siguri ce anume, temându-se de cum aveau să se termine toate astea.

Teresa nu-i adresă niciun cuvânt. Din când în când Declan o surprindea uitându-se în direcţia lui şi de fiecare dată privea în altă parte, incapabil să privească în ochii ei. Ştia că ea îl consideră responsabil de moartea soţului ei şi ştia că, dacă n-ar fi fost vorba de presupusa putere de a o proteja şi de a-i pedepsi pe ucigaşii lui Seamus, l-ar fi ucis cu mâinile goale.

Ironia era că avea foarte puţină putere pentru a o proteja sau de a-i pedepsi pe vinovaţi. O moarte pentru moartea lui Seamus era aproape sigur dincolo de puterile sale. Chiar în timp ce treceau prin suburbiile din sudul Dublinului, Amina înfrunta o ameninţare mult mai lipsită de sens şi o moarte la fel de dură ca tot ce i se întâmplase vreodată lui Seamus Cosgrave. Seamus cel puţin mersese la execuţie ştiind motivul. Amina putea muri fără să ştie măcar identitatea ucigaşilor, şi încă şi mai puţin adevăratul motiv al acţiunii lor.

Sosiră la casa lui Declan. Era singurul adăpost pe care i-l putea oferi, şi încă unul temporar. Concepta se putea întoarce în orice moment. Nu putea să-i ducă la Craigpatrick – nici nu se gândise la asta. Cel puţin în Killiney familia Cosgrave avea să fie la adăpost de ochii iscoditori pentru câteva zile. Şi poate că nu aveau nevoie de atâta timp dacă Martin Fitzsimmons le aranja ceva pentru plecare, presupunând că se putea aranja ceva. Declan îşi alungă gândul din minte. Avea să rezolve această problemă atunci când va fi timpul.

Îi arătă Teresei congelatorul plin, îi explică cum funcţionează încălzirea centrală, maşina de spălat rufe şi cea de spălat vase. Îl

urma lipsită de vlagă şi ascultând fără niciun interes. Copiii stăteau într-o cameră din spate, copleşiţi încă, privind marea liniştită după furtună. Declan se întrebă dacă ajunseseră vreodată în viaţa lor atât de departe. Poate cel mai mare dintre băieţi va putea să viziteze Gaeltacht, aşa cum plănuia, sau poate Fraţii aveau să-l acapareze pentru totdeauna, să-l salveze din faţa sorţii care îl aştepta undeva pe străzile drogaţilor din nordul oraşului.

În timp ce se îndrepta spre maşină pentru a pleca, Teresa veni după el.

— A spus că trebuie să-ţi dau asta, murmură ea, împingându-i în mână o hârtie împăturită. Dacă nu va reuşi să te întâlnească. Aş fi rupt-o, dacă n-aş fi crezut că te va ajuta să-i găseşti pe cei care au făcut-o.

Declan despături hârtia şi citi.

Un om de nume Aboo Hitter a sosit în Belfast acu' două zile s-a-ntâlnit cu Maureen O'Dalaigh & acum îi în ţinutu' Monaghan cu o unitate specială nu ştiu unde, cată musulmeni asta cercai să afli?

Când Declan ridică privirea, Teresa se întorsese în casă. Împături hârtia din nou şi o băgă în buzunar.

În timp ce ieşea din nou în şosea, un om din spatele unei dubiţe a corporaţiei Dublin parcată peste drum apăsă pe un buton al staţiei de emisie-recepţie:

— Cinci către bază, Pasărea Unu a părăsit cuibul.

51

Dublin
10.24

Declan îi telefonă lui Martin Fitzsimmons dintr-o cabină telefonică din Bray.

— Nu pot vorbi acum, Declan. Ne întâlnim într-o jumătate de

oră la MacArtney Bridge, pe Baggot Street.

Declan conduse direct în oraş şi parcă la Wilton Terrace. Un Peugeot albastru trase la câţiva metri alături. Stătuse în spatele lui exact de când trecuse de ambasada americană, luând locul Fordului negru care îl urmărise din Blackrock. Nu riscau nimic.

Martin aştepta pe malul canalului îmbrăcat într-un pardesiu bej şi purtând un fular negru. Declan i se alătură şi pentru o vreme priviră apa. Nu trecea nicio ambarcaţiune. În Herbert Place o femeie se plimba cu un copil. Trecu un biciclist cu o şapcă gri. Aici erau rupţi de oraş.

Declan îi arătă lui Martin hârtia pe care i-o lăsase Seamus Cosgrave.

— Nu prea are cine ştie ce înţeles, nu-i aşa, Declan?

— Ba dimpotrivă, cred că are. M-am gândit la cine ar putea fi acest Aboo Hitter. Nu mi-a luat mult. Numele său arab este Abu Hida. Este omul de bază al Hezbollah-ului, cel mai bun. Sau cel puţin era, când am fost eu în Liban. Tatăl său este şeicul Mu'in Usayran, unul dintre ostatici. L-au trimis să-l găsească şi să-l scoată de acolo.

— Cu ajutorul IRA.

— Ar putea fi ostaticii în Monaghan?

Martin îşi scutură capul.

— În locul ăla nu sunt, zise el.

— Cum poţi fi sigur?

— În faţa Facultăţii de Medicină a fost abandonat azi-dimineaţă un sac, Declan! Un sac de pânză, un soi de rucsac. Unui paznic i-a fost atrasă atenţia de către un student. Nimeni nu ştie cât timp a stat acolo. De mâner era legată o etichetă, cu un mesaj tipărit: „Pentru *taoiseach*". Nu ştim dacă se referă la Mangan sau la Ciaran Clark. Poate că asta nu contează. Oricum, paznicul s-a codit să deschidă sacul, a contactat Garda. Au trimis o maşină imediat. Cred că îşi închipuiau că a mai fost abandonat un cadavru.

— Şi aşa a fost?

Fitzsimmons îşi scutură capul, aproape în semn de regret, după cum i se păru lui Declan.

— Nu, zise el. Sacul era mult prea mic pentru asta. Dar trebuie să-ţi spun că poliţistului care l-a deschis i s-a dat deja liber şi face tratament. Sacul conţinea mâini, Declan! Mâini umane, toate retezate exact din încheietură.

— Chirurgical?

Chiar când puse întrebarea Declan simţi secreţia biliară urcându-i pe esofag. Ceea ce voise de fapt să întrebe era dacă mâinile erau de bărbat sau de femeie. Dar nici nu-şi putea imagina un răspuns.

— Nu. Patologii cred că au fost retezate printr-o lovitură dată cu un instrument ascuţit şi greu. Aproape sigur, un topor.

— Cadavrul a fost găsit?

— Nu „cadavrul", Declan! Cadavrele, dacă o exista vreunul. În sac erau şapte mâini.

— Dumnezeule Atotputernic!

— Asta nu înseamnă totuşi şapte cadavre. Erau trei perechi şi o mână singură, ceea ce ar însemna maximum patru cadavre.

— A spus unul pe zi.

— Ştiu. Dacă ne gândim bine, nu ştim dacă şi-a încălcat cuvântul în privinţa asta. Ar putea fi un cadavru undeva, aşteptând să fie găsit. Mâinile ar fi putut fi tăiate de la oameni care sunt încă în viaţă. Patologul spune că bieţii nenorociţi nu erau morţi când li s-au tăiat mâinile.

— De cine te foloseşti?

Doi oameni trecură prin dreptul lor de partea cealaltă a canalului. Unul din ei aruncă o privire scurtă spre ei, apoi se uită în altă parte.

— O'Hara. Are o echipă bună, care lucrează la asta chiar acum. Dar mâinile în sine nu ne pot spune prea multe.

Declan privi în jos, la apa care curgea încet. O hârtie plutea dusă de curent, ambalajul unei pungi de pâine. Se scutură.

— Parc-ar fi o glumă macabră, zise el.

— Da, poate chiar asta şi este. Martin se opri. Declan, continuă el, cred că ar trebui să ştii că nu sunt mâini de femei printre cele pe care le-am găsit.

Ceea ce simţi Declan nu era atât uşurare cât o nouă teamă, o teamă aproape insuportabilă. Nu-şi putea şterge din minte o singură imagine: mâna Aminei întinzându-se după a lui, în ziua aceea, lângă râu, şi căldura ei, şi modul în care se mişca uşor, complet acoperită de mâna lui.

— Sunteţi siguri că mâinile aparţin ostaticilor?

Chiar şi o fărâmă de speranţă era mai bună decât nimic.

Martin dădu din cap.

— Era şi o casetă în sac, alături de mâini. Băgă mâna în buzunar şi scoase o casetă audio neetichetată. Asta este o copie pe care am făcut-o pentru tine. Mă îndoiesc că vei obţine de la ea mai mult decât noi. Vocea este clară. American. Texan, după cum susţin specialiştii. Mesajul e destul de nebunesc, dar oferă un soi de explicaţie pentru afacerea cu mâinile.

— A fost vreun martor care ar fi putut vedea când a fost abandonat sacul la facultate?

— Acum îi interogăm pe studenţi şi pe profesori, dar sunt slabe speranţe.

— Ziceai ceva despre faptul că eşti sigur că ostaticii nu sunt în Monaghan.

— O'Hara a găsit urme de sare pe mâini şi în ţesătura sacului. Sare de mare. Sacul era îmbibat de apă de mare. O'Hara e sigur că sunt ţinuţi pe coastă. Simplifică substanţial căutarea. Şi scoate din discuţie locuri ca Monaghan.

— Ei bine, acum sunt numai cinci mii de kilometri de coastă de căutat, plus împrejurimile, nu-i aşa?

Martin zâmbi.

— Ai uitat moştenirea ţării tale, omule! N-ai citit niciodată în şcoală Peig Sayers sau ceva de genul lui? Nu ţi-a trecut prin minte că ar putea fi pe o insulă?

— Mi-a trecut prin minte. Se opri. Acum, că ajunsese atât de

departe, trebuia să fie sigur că merita să continue: Spune-mi, Martin, trebuie să continuăm cu asta? Cu siguranţă, nu mai contează acum, atâta timp cât sunt găsiţi. Afacerea dintre Harker şi mine... ei bine, asta-i altă poveste, poate să mai aştepte.

— Nu sunt sigur, Declan.

— Ce vrei să spui?

Martin ezită:

— Hai să ne mişcăm puţin, Declan!

Porniră pe Herbert Place, spre Huband Bridge.

— Declan, ai auzit vreodată de ceva numit Reţeaua Iataganul?

Declan îşi scutură capul.

— Nici eu n-am auzit până ieri-seară. Nu-mi puteam da seama de ce era atât de important pentru MI5 să preia controlul afacerii ăsteia. Sunt motive evidente, desigur, dar nu consideram că vreunul dintre ele ar fi suficient. Şi, cu cât am observat mai mult ce făcea Harker, cu atât mai convins am devenit că trăgea de timp. Am început să devin mai interesat de Harker decât de ostatici.

— Şi acum?

— Harker era în contact cu şeful său din Belfast, pe căi ocolite, prin intermediul unei legături sigure din ambasada britanică. Băieţii mei s-au chinuit până aseară la şapte să găsească o cale de interceptare. Încă e imperfectă, dar am reuşit să înregistrez câteva mesaje. În trei dintre ele am dat peste o referinţă despre ceva numit Iataganul.

Acum, asta mi-a sunat a ceva din Orientul Mijlociu, aşa că m-am gândit că ar trebui să întreb în jur, să văd dacă înseamnă ceva pentru oamenii care ştiu despre ce e vorba. În Europa, responsabilitatea pentru adunarea informaţiilor despre teroriştii arabi suspecţi stă pe umerii germanilor. Aşa că m-am gândit să-i întreb pe câţiva dintre prietenii mei germani dacă lucrul ăsta le spune ceva. Dar înainte de a-ţi spune ce mi-a zis unul dintre ei, o să fie nevoie să-ţi explic ceva ce s-ar putea să nu ştii.

Se opri. Ajunseseră pe Huband Bridge, de unde începea să

coboare Percy Place.

— În martie 1990, continuă Martin, după reunificarea Germaniei, comandanţii departamentelor de informaţii au început să-şi restructureze operaţiunile de contrainformaţii. De atunci, agenţiile de informaţii aliate, care fuseseră tratate ca prietene, sunt considerate străine. Au existat şi propuneri pentru trecerea la operaţiuni împotriva Statelor Unite, a Franţei şi a Marii Britanii. Asta era normal, având în vedere numărul de operaţiuni pe care personalul în chestiune le executaseră deja pe pământ german. La sfârşitul lui 1991, instalaţiile electronice din Germania de Vest care fuseseră sub controlul americanilor, francezilor şi britanicilor au fost preluate de către germani. Dar ei n-au obţinut numai echipamentul. Au găsit o cale să intre în dosare care până atunci le fuseseră interzise. Omul cu care am vorbit aseară e Helmut Kuchler, directorul adjunct al Bundesamt für Nachrichtendienst, serviciul lor de informaţii externe. L-am întrebat la ce se referă Iataganul şi mi-a spus.

În timpul Războiului din Golf, americanii şi britanicii au pus la cale o importantă reţea de spionaj în Irak. Reţeaua era cunoscută ca Iataganul şi era proiectată pentru desfăşurarea unei operaţiuni strict secrete, cunoscute ca Proiectul Babilon. Destul de simplu, Proiectul Babilon era gândit pentru a localiza şi a distruge o instalaţie secretă cu care se producea un soi de gaz asemănător sarinului, împreună cu mijloacele prin care putea fi livrat. Tot ceea ce ştiu aliaţii este că, la fel ca sarinul, ăsta este un gaz binar, renumit pentru că este de o mie de ori mai puternic decât formula de bază, şi că încă se mai produce. Aparent, Iataganul a avut succes. Un raport a ajuns la o staţie de interceptare a CIA din Arabia Saudită. Spunea că locul a fost identificat şi găsit, şi se dădeau ordine pentru trimiterea agenţilor pe teren. O echipă SAS a fost trimisă cu scopul ăsta, dar agenţii Iataganului nu au ieşit la lumină niciodată. S-a presupus că Iataganul eşuase şi că agenţii – şaisprezece cu toţii – fuseseră ucişi. Dar curând după sfârşitul războiului a început să circule

zvonul că au fost capturaţi şi sunt ţinuţi în diverse locuri din Orientul Mijlociu. Acum sunt ostatici în cinci ţări diferite, de diverse grupări extremiste. Spre deosebire de alţi ostatici, prezenţa lor a fost ţinută secretă. Familiile lor cred că au fost ucişi în operaţiuni sub acoperire şi nimeni altcineva nu mai ştie de existenţa lor. Dar au fost folosiţi ca instrumente pentru a negocia eliberarea teroriştilor. Britanicii şi americanii îi vor, Declan, vor foarte mult să-i scoată de-acolo.

Se opriră. Doi îndrăgostiţi trecură ţinându-se de mână. Circulaţia era normală pe Baggot Street.

— Vrei să-mi spui... începu Declan.

— Asta e tot ce ştie prietenul meu german.

— Dar spui că Harker şi Willoughby sunt implicaţi în asta.

— Da.

— Nu puteau pune la cale conferinţa, Martin. A fost iniţiativa lui Pádraig Pearse, chiar de la început. Ştiu sigur asta.

— Fără nicio îndoială, Declan! Cu toate că socotesc că ar fi putut fi influenţat pe parcurs cu privire la cei pe care trebuie să-i invite. Sau, mult mai probabil, Ciaran Clark a fost influenţat.

— Isuse, Martin, a fost mană cerească pentru ei. Odată ce am pus la cale conferinţa...

— Au intrat în joc CIA şi MI5. Şi acum au propriii ostatici.

— În timp ce ei negociază eliberarea agenţilor Iataganului, Harker trage de timp pe-aici. Declan se opri, gândindu-se. N-ar fi folosit propriii oameni pentru asta. Era prea periculos dacă se întâmpla ceva. Aş crede că e un grup independent, căruia nu-i poate fi luată urma de către nicio agenţie de informaţii. În cazul ăsta, cum îi controlează Willoughby pe răpitori?

— MI5 au omul lor cu ei. Willoughby s-a referit la o ştire pe care o primise de la el acum două zile. Declan, n-o să-ţi placă asta!

— Nu înţeleg.

— Intermediarul este un tip pe nume Peter Musgrave. Cred că ştii deja despre el.

O tăcere grea se lăsă în jurul celor doi bărbaţi. Circulaţia,

trecătorii, un radio zgomotos din apropiere dispărură. Declan închise ochii şi pentru o clipă fu înapoi în cofetărie, uitându-se în ochii ucigaşului fiicei sale. Iar faţa deveni o fotografie dintr-un dosar, o fotografie cu nume şi identitate.

Martin Fitzsimmons întinse o mână şi strânse braţul lui Declan.

— Declan, pot să te scot din asta. Nu e uşor, dar sunt câteva modalităţi. O identitate nouă...

— Nu poţi da o identitate unui mort, Martin. Trebuie să mă descurc aşa.

— Din cauza femeii?

— Amina? De unde ştii despre ea?

— Dumnezeule, Declan, câteodată mă gândesc că te-ai născut ieri. Scrie în dosarul tău.

Declan îşi scutură capul. Gândindu-se la Amina îşi dădu seama că nu mai luase legătura cu Concepta de când intrase în buncăr. Se întreba cum o mai duce.

— Ceea ce contează nu e în niciun dosar, Martin. Ai grijă de tine, o să luăm legătura.

— Declan... Martin întinse o mână în care ţinea un cartonaş pe care fusese mâzgălit un număr. Nu ştiu cât timp mai putem ţine legătura cu toate câte se întâmplă. Întăresc securitatea la graniţe. Dacă ai nevoie de ajutor şi nu mă găseşti, foloseşte numărul ăsta.

Nu cunoşti omul şi nu vei avea nevoie de numele lui. Spune-i doar cine eşti şi el va face ce va putea.

Declan luă cartonaşul şi-l băgă în buzunar.

— Mulţumesc, Martin. Fii cu ochii-n patru! îţi trimit o vedere de la mare.

Martin îl privi pe Declan îndepărtându-se şi traversând Street către Wilton Terrace. El îşi lăsase maşina în Haddington Road. Când se întoarse să plece, îi văzu pe îndrăgostiţi venind spre el, ţinându-se în continuare de mână, lipiţi unul de celălalt. Se gândi la Declan şi la iubita lui pe care o regăsise doar pentru a o pierde din nou. Le zâmbi, iar fata se întoarse uşor şi îi zâmbi şi ea. Nu văzu cuţitul din mâna ei liberă, dar simţi ceva fierbinte intrându-i

în stomac şi tăindu-l până la stern. Nu avu timp să înţeleagă. Ultimul lucru pe care îl văzu în minte fu faţa frumoasă şi zâmbetul de pe buzele ei. Apoi îl podidi sângele.

52

Biroul legăturilor de securitate
Thiepval Barracks
Lisburn
12 octombrie
14.18

Malcolm Blake credea că bătrânul arată rău. Stătuse treaz toată noaptea şi o bună parte din dimineaţă, lucrând cu Rigby şi cu el la noua operaţiune. Cel mai mare obstacol în calea succesului era lipsa informaţiilor detaliate despre locul în care se găseau Conor Melaugh şi unitatea lui specială. „Monaghan“ era mult prea vag.

Willoughby nu avea nici cea mai mică intenţie să anunţe autorităţile din Dublin că o unitate specială din nord activa pe teritoriul lor. Asta putea face imposibilă o operaţiune precum cea pe care o avea el în minte, pur şi simplu din cauza creşterii prezenţei poliţiei şi a armatei în zonă. Dar fără o recunoaştere la faţa locului avea să le fie într-adevăr foarte greu să obţină informaţii de calitatea celor de care aveau nevoie. Operaţiunea Răspunsul părea sortită eşecului din faza de proiect.

Aveau nevoie de o breşă, şi aveau nevoie de ea rapid. La 14.18 au găsit-o.

Un specialist în comunicaţii care lucra la o staţie de monitorizare a Agenţiei Naţionale de Securitate a Statelor Unite din Menwith Hill, Yorkshire, interceptase o convorbire din Irlanda către Baalbek, în Liban, între 07.09 şi 07.14, în acea dimineaţă. Convorbirea fusese înregistrată şi se trimiseseră detaliile, conform rutinei, către Divizia K din cartierul general al britanicilor, În Cheltenham, unde ajunsese pe biroul unuia dintre

cei şaizeci de oameni care se ocupau de comunicaţiile irlandezilor.

Toate comunicaţiile între Irlanda şi Orientul Apropiat fuseseră supravegheate după atacul de la Castletown House, iar aceasta fusese trimisă direct către Divizia T din cadrul MI5, la Thames House. O a doua copie plecase deja din Menwith Hill către Unitatea 10 Comunicaţii Orientul Mijlociu a Statelor Unite, cunoscută ca OC10.

Mai târziu, în acea dimineaţă, o casetă care avea înregistrarea convorbirii a fost ascultată de către un vorbitor de arabă, specialist în problemele Orientului Mijlociu din Divizia K, dar abia puţin după ora două detaliile au fost conspectate şi trimise biroului MI5 din Irlanda de Nord, de unde i-au fost înaintate lui Alan Rigby.

Willoughby se aşeză. Faţa sa începea să devină cenuşie de la lipsa de somn şi de la proasta dispoziţie.

— Ce-ai aflat? Ar fi bine să fie interesant.

— Este interesant, zise Rigby. Ieri-dimineaţă a avut loc o convorbire telefonică dintr-un mic orăşel din Monaghan, Ballybay, cu un număr din Baalbek. Destinatarul era Ishan 'Abbas, un membru al consiliului naţional al Hezbollah-ului. Cei din Divizia K nu sunt încă siguri cu privire la identitatea celui care a sunat, dar sunt şanse foarte mari să fie Abul-Fath Muhammad Usayran, mai bine cunoscut sub numele de Abu Hida.

— Vorbeşte în engleză.

— Un luptător, Geoffrey. Cel mai bun pe care-l au. Când o să citeşti transcrierea o să-ţi dai seama. A venit să-l elibereze pe unul dintre ostatici. Unitatea specială a fost rechemată la treabă ca să-i asigure întăriri. Maureen O'Dalaigh e băgată şi ea. I-am prins, Geoffrey! Cel mai frumos cadouaş care a existat vreodată.

12 octombrie
15.45

Călătoria înapoi spre vest decursese fără vreun incident vizibil. În timp ce Declan vorbise cu Martin Fitzsimmons, un mic dispozitiv de localizare fusese ataşat de toba maşinii sale. Maşina care îl urmărea spre Clare nu s-a apropiat niciodată la mai puţin de doi kilometri aşa că, deşi folosise oglinda retrovizoare destul de des şi aşteptase pe margine să fie depăşit de maşinile din spate, nu a fost nicio clipă conştient de faptul că este urmărit.

Grainne Walsh îl aştepta în grădina din spatele casei privind cum se schimbă lumina soarelui pe apele lacului, în acea după-amiază târzie. Avusese o zi grea, în care trebuise să menţină moralul echipei ridicat în absenţa lui Declan.

— Îmi pare rău, zise el, aşezându-se pe bancă lângă ea. Era foarte important.

— Dominic Lawlor mi-a spus că a fost nevoie să scoţi un informator din necazuri.

— Aşa e.

— Şi l-ai scos?

Îşi scutură capul. Pe lac un bâtlan ţâşni pe deasupra apelor întunecate. Seamus Cosgrave privise oare vreodată o privelişte ca aceasta în viaţa lui întunecată? se întrebă Declan. Mirosise vreodată un aer atât de proaspăt? Văzuse lumina soarelui atât de clar? auzise atâtea cântece de păsări adunate împreună? Pescuise într-un lac adânc, mersese pe iarbă umedă care să nu fie plină de cioburi de sticlă, făcuse dragoste într-o pădure de pini? El şi cei de teapa lui erau cu toţii prinşi de vicii, deznădejde, invidie, duritate şi păcat şi lipsă de dragoste. Cu câtă disperare trebuie să-şi fi dorit o viaţă nouă!

Grainne înţelese din felul în care îşi scuturase Declan capul. Ştia sfârşitul care-i aştepta pe informatori şi vina pe care cei ce se ocupau de ei o simţeau când acesta sosea. I se întâmplase asta de două ori. Soţia celui de-al doilea îşi omorâse familia şi se

sinucisese din cauza disperării. După aceea Grainne refuzase să mai ia vreodată pe cineva sub supraveghere.

Declan îi spuse de mesajul agramat al lui Cosgrave, de faptul că pomenise de Aboo Hitter, de legătura făcută cu Maureen O'Dalaigh. Începea să aibă un fel de înţeles, absurd.

— Cred că omul ăsta a fost la Belfast acum două seri, zise ea.

Fuseseră ştiri noi despre lupta armată din Andersonstown şi Liam Kennedy reuşise să extragă detalii mai clare de la diferite surse din Dublin, folosind un modem sigur şi o parolă adusă la zi pe care i-o dăduse Martin Fitzsimmons. Grainne îi spuse lui Declan ce aflaseră: Bătălia poartă amprenta unui luptător de elită, zise ea. Dar se poate să fi fost o eroare gravă. Britanicii nu vor lăsa nicio piatră neîntoarsă pentru a-l găsi. S-ar putea să descopere că nu e aşa uşor să ajungă la ostaticii ăia. Dacă îl caută MI5, vor şti că e acolo în momentul în care va scoate un deget afară.

— Nu-l caută pe el, zise Declan. O caută pe O'Dalaigh şi unitatea specială.

Îi explică despre ambuscada de la Malone House şi despre răzbunarea MI5. Dar nu-i pomeni de Austin McKeown sau de legătura cu atentatul la viaţa sa.

— Asta complică lucrurile, zise Grainne.

— Ne dă o şansă în plus să-i găsim pe ostatici. Dacă-l putem localiza pe Abu Hida, s-ar putea să ne poată conduce la ei.

— Şi dacă el ajunge primul acolo?

— S-ar putea să fie în stare să facă treaba pentru noi.

Grainne privi spre lac şi apoi din nou spre Declan.

— Şi dacă treaba lui e să-i omoare, nu să-i elibereze?

Credeţi că sunteţi deştepţi. Vă credeţi isteţi, credeţi că Dumnezeu vă vorbeşte. Ei bine, eu nu sunt aşa isteţ, la dracu', dar ştiu că sunteţi o adunătură de căcat.

Vocea răsuna în bibliotecă aşa cum răsună vocea unui copil în

biserică, ascuţită şi nelalocul ei. Declan simţi dintr-o dată neliniştea pe care o inspira fiecăruia. Ascultau cu detaşarea politicoasă a bărbaţilor şi a femeilor cărora religia nu le trezise niciodată emoţii neobişnuite sau sentimente exagerate. Fiecare dintre ei era un produs al sistemului educaţional catolic al Irlandei şi chiar dacă cei mai mulţi dintre ei îşi pierduseră credinţa cu multă vreme în urmă, niciunul nu se gândise măcar o clipă să o schimbe cu excesele fundamentaliştilor protestanţi.

Myles O'huiggin stătea ghemuit într-un colţ, aparent mult mai interesat de propriile gânduri decât de rătăcirile predicatorului texan. Dar el era singurul care urmărea cursul predicii, el era singurul care vedea semnificaţia aluziilor, a interpretării excentrice a citatelor biblice.

La dracu', pentru asta am fost trimis. Să rup peceţile cărţii. Să destram cele şapte peceţi ale celor şapte manuscrise. Şi am văzut apoi, în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe tron, o carte scrisă înăuntru şi pe dos, pecetluită cu şapte peceţi. Şi am văzut un înger puternic, care striga cu glas mare: Cine este vrednic să deschidă cartea şi să desfacă toate peceţile ei?

Expresia feţei profesorului se schimbă. Nu mai era dus pe gânduri, ci părea un om care se trezeşte după un somn lung. Vocea continuă, pompoasă, triumfală, plină de sine şi, cu cât vocea vorbea mai mult, cu atât mai îngrijorată devenea expresia de pe faţa lui Myles O'huiggin.

În povestea lui David şi Goliat ştim că armata lui Israel reprezintă umanitatea, iar filistenii reprezintă forţele Satanei, aşa cum asirienii din Cartea lui Isaia reprezintă Statele Unite, iar cele două triburi îi reprezintă pe urmaşii lui David.

Myles O'huiggin aproape căzu de pe scaun.

— Doamne Sfinte, zise el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Declan oprind caseta.
— Nu-i nimic, Declan. Numa'... Tocmai mi-a confirmat ceva ce până acum bănuiam numai. Lasă caseta să meargă. Vreau să aud cum se termină.
Ascultară explicaţia complexă a profeţiei din Cartea lui Daniel. Din nou O'huiggin fu singurul care urmări şirul gândurilor predicatorului.

În noaptea asta L-am întrebat pe Dumnezeu ce să fac acum. M-am rugat pentru sprijin şi am deschis Biblia. Am citit următorul verset, în a doua Carte a lui Samuel: „Şi David îi conduse pe tinerii săi, iar ei îi nimiciră şi le tăiară mâinile şi picioarele şi le dădură drumul în albia Hebronului".

Predica merse mai departe cu concluzia de acum ştiută.

Am auzit că propria voastră lege spune că e drept să tai mâna unui hoţ, aşa că probabil asta vom face.

Dar caseta nu se termina aici. Caseta continua să dezvăluie cum Ezekiel îşi punea toporul şi butucul pe podium, cum cei patru ostatici aleşi erau aduşi în faţă, cum prima lovitură de topor răsunase în tăcerea deplină. Numai urletul teribil care urmă loviturii îl făcu pe Declan să se ridice şi, cu o mână tremurătoare, să închidă casetofonul. Nimeni nu scoase un cuvânt. Nimeni nu putea să se uite la cel de lângă el. Rămaseră aşa pentru foarte multă vreme.

La şase, telefonul din birou sună din nou.
— Aş vrea să vorbesc cu Declan Carberry.
— Eu sunt Carberry. Cu cine vorbesc?
— Nu ne-am întâlnit niciodată, dar cred că-mi ştii numele. Eu sunt Anthony Harker.
Declan nu răspunse imediat. Zgomotul loviturii de topor îi

răsuna încă în cap, inexpugnabil, ca şi urletul care umpluse biblioteca până când fusese redus la tăcere.

— Da, zise el după un timp. Am auzit de tine. Ce vrei?

Nu ştia cum îl găsise Harker. Erau atâtea modalităţi, încât nu mai conta pe care anume o folosiseră.

— Te-ai descurcat foarte bine, domnule Carberry. Guvernul Irlandei are toate motivele să fie mândru de dumneata. I-ai servit cu generozitate. Eu personal sunt foarte surprins de integritatea ta şi de resursele tale inepuizabile. Te admir. Dar ce rost are să mergem mai departe? Cabala care te-a pus să acţionezi de capul tău a fost dizolvată. Cumnatul tău a demisionat din funcţie şi acum e din nou un simplu cetăţean. Seán Roche s-a pensionat mai devreme. Eoin Ceannt a fost demis. Martin Fitzsimmons este mort.

— Ce?

Declaraţia seacă îl lovi pe Declan direct în stomac.

— A murit azi-dimineaţă în ceea ce poliţia numeşte o crimă din răzbunare. Cineva l-a înjunghiat mortal chiar pe Baggot Street, lângă canal. Se pare că a fost văzut mai devreme vorbind cu un bărbat neidentificat. Poliţia încearcă să-i facă un portret.

Făcu o pauză scurtă, deliberat. Declan simţi că i se înmoaie genunchii. Îşi muşcă buzele cu putere.

— Continuă, zise el.

— Dacă trebuie învinovăţit cineva pentru această operaţiune ilegală, nu eşti tu sau echipa ta. Superiorii tăi ţi-au cerut să îndeplineşti o misiune, nu aveai de ales, ai crezut că faci ceea ce e mai bine. Prim-ministrul mi-a cerut să-ţi spun că acum situaţia s-a schimbat şi că trebuie să consideri ordinele anterioare anulate. Pentru moment, vei fi reinstalat în postul tău de şef al Unităţii Speciale de Detectivi. Dar te pot asigura personal că, de îndată ce se va termina această afacere cu ostaticii, vor avea loc promovări în câteva posturi mai înalte. Tu vei alege primul.

— Şi dacă refuz?

— Sincer, nu pot să cred că ai fi atât de prost, domnule

Carberry. Nu ai nicio alternativă viabilă. Dacă vrei cu adevărat să-i ajuţi pe ostatici, vei fi de mult mai mare folos lucrând cu noi decât împotriva noastră. Avem nevoie de priceperea şi de experienţa ta. Nu poţi face nimic de unul singur. Chiar dacă îi găseşti pe ostatici, ce faci? Ce poţi face pentru ei? Nu ai nicio armată, nicio forţă de poliţie, nicio unitate pentru salvarea ostaticilor la dispoziţia ta. Doar o mână de ofiţeri. Până la urmă, tot va trebui să ne dai informaţiile, pentru a ne permite să punem la cale o operaţiune de salvare potrivită sau pentru a negocia de pe poziţii mai puternice. Şi de ce nu o faci acum? De ce nu accepţi inevitabilul, încetând să mai joci jocul ăsta prostesc?

— Jocul ăsta prostesc, cum îi spui tu, e cel puţin unul pe care îl pot juca după reguli pe care le înţeleg, cu parteneri în care pot avea încredere.

— Vrei să spui că nu ai încredere în propriul guvern sau în propriul prim-ministru?

— Nu eşti *taoiseach,* domnule, şi până acum eşti singura persoană cu care am vorbit. Ca să fiu cinstit, nici măcar nu sunt sigur că Ciaran Clark e îndreptăţit să ocupe această funcţie în mod legitim. De fapt, nu recunosc autoritatea lui Clark sau pe a ta. Sau a MI5, în ceea ce mă priveşte.

Cu toată răbufnirea sa, Declan ştia că ce spunea Harker era adevărat şi că în realitate patina pe o gheaţă foarte subţire. Nu avea niciun drept să pună în pericol carierele şi poate chiar vieţile bărbaţilor şi femeilor care lucrau cu el. Iar Harker nu greşise spunând că ostaticii au şanse mai mari dacă operaţiunea de a-i găsi era pe deplin coordonată şi susţinută de unităţi militare echipate adecvat. Legalitatea ridicării la putere a lui Ciaran Clark sau justeţea prezenţei MI5 în Republică erau doar aspecte colaterale ale dramei centrale a eliberării ostaticilor şi a aducerii răpitorilor în faţa justiţiei.

Dar mai ştia şi că Harker are un plan ascuns la care lucrează. Mersul lucrurilor demonstra că oricine era responsabil de soarta imediată a ostaticilor nu era MI5. Willoughby, Harker şi

superiorii lor îşi puteau permite să lase câţiva musulmani să moară sau să fie mutilaţi, dacă sperau că prin asta vor dobândi ceva mai multe mijloace de a-i presa pe cei care îi reţineau pe membrii reţelei Iataganul. Dar Declan începea să creadă că intraseră într-o alianţă necurată cu cineva care avea cu adevărat alte planuri, cineva a cărui voce tocmai o ascultase, cineva care i-ar fi omorât pe toţi ostaticii dacă îi convenea.

În aceste circumstanţe, operaţiunea sa devenea mai importantă ca niciodată pentru siguranţa ostaticilor. Ceilalţi vor trebui să aleagă, bineînţeles; le va oferi şansa de a continua sau de a accepta oferta lui Harker. Dar el însuşi va continua căutarea, chiar dacă va fi nevoie s-o facă singur.

— Ai demisia mea, îi spuse lui Harker. O să o scriu în seara asta şi i-o trimit prin fax domnului Clark mâine-dimineaţă.

— M-ai înţeles greşit, domnule Carberry. Asta nu e o alegere. Vei lucra cu mine sau te voi pune sub arest. Nu există cale de mijloc. Aceeaşi condiţie e valabilă şi pentru membrii echipei tale. Astea sunt singurele alegeri pe care le pot lua în consideraţie.

— Atunci poţi să te duci dracului.

Urmă o tăcere lungă. Declan se aştepta ca celălalt să trântească telefonul, dar nu fu aşa. Când vocea lui Harker răsună din nou nu mai era moale şi nici politicoasă. Toată afabilitatea dispăruse, ca atunci când o pisică, întinzându-se, îşi scoate ghearele şi priveşte în jur, adulmecând prada.

— Tot nu înţelegi. Dacă există un iad pentru creaturi ca noi, atunci tu, nu eu, te îndrepţi spre el. Nu vorbesc din Dublin, ci de pe un telefon mobil care nu e la mai mult de un kilometru de locul în care te afli acum. Craigpatrick este înconjurat de o unitate SAS care activează sub autoritatea unităţii tale de cercetaşi. Au primit ordine să ucidă pe oricine ar încerca să părăsească zona. Ai o jumătate de oră în care poţi cântări situaţia cu colegii tăi. Dacă nu ieşi după o jumătate de oră, cei din SAS au instrucţiuni să intre în casă şi să te ia cu forţa. Şi cred că e cinstit să te avertizez că orice încercare de a opune rezistenţă, oricât de mică, va fi

tratată fără milă.

54

Ballybay
18.05

Fusese o zi lungă şi grea, şi era departe de a se sfârşi. Armele fuseseră aduse mai devreme de la Dublin şi depozitate într-un adăpost din apropiere. Seara fusese programată pentru familiarizarea şi antrenamentul cu intensificatorii de lumină de generaţia a treia, cu care aveau să fie dotate armele şi cu dispozitivele de imagine termică perfect capabile să permită vederea prin fum, ceaţă şi materiale subţiri. Nimeni nu avea să meargă la culcare până la miezul nopţii sau chiar mult mai târziu, dacă se dovedea că învaţă greu.

În timpul dimineţii şi apoi după-amiază, Abu Hida câştigase respectul îndărătnic al unităţii speciale. La cererea sa, Maureen nu le spusese nimic despre lupta din Andersonstown. Nici nu le spusese vreun cuvânt despre viaţa sa în Liban, despre misiunile în care fusese, despre oamenii pe care îi ucisese. Ieşise numai cu ei pe câmp, prin pădurile întunecate, peste râuri învolburate, pe crestele şi pe coastele dealurilor. Şi în tot acest timp îi solicitase mai mult decât fuseseră vreodată solicitaţi în viaţa lor. Îi pusese să alerge, să stea nemişcaţi, să se ascundă, să ţâşnească, să tragă, să înceteze focul.

Nu ridicase nicio dată vocea, nicio dată nu le ceruse să facă ceva ce nu făcuse el mai întâi. La început, se codiseră să-l urmeze. Dar pe măsură ce ziua se depăna, ruşinea de a fi lăsaţi în urmă crescuse şi, în final, încercaseră tot ce le ceruse. Iar unde nu le făcuse niciun reproş verbal pentru a le pedepsi eşecurile, acum le aducea laude pentru fiecare mică realizare.

Erau în bucătărie, devorând prima masă de după micul dejun. Nimeni nu vorbea. Abu Hida mânca numai pâine şi brânză.

Maureen fusese în sat să dea un telefon. Abu Hida îşi dădu seama că îi duce dorul. Toată ziua îi depăşise în performanţe pe oamenii din grupul său, iar la sfârşit părea neatinsă de eforturile sale.

Se auzi un zgomot de paşi de pe aleea din faţă. Abu Hida se ridică şi merse la fereastră. Maureen se îndrepta spre casă şi, în timp ce o privea urcând pe alee, simţi în el vălul unei certitudini: avea informaţia pe care o aşteptase. Era ceva în pasul ei care lipsise mai devreme, atunci când plecase.

Când intră pe uşă, el ştiu că e adevărat. Putea vedea în ochii ei o lumină, o lumină de triumf pe care o mai văzuse de câteva ori înainte, când ţinuse pasul cu el sau reuşise să ducă la capăt o sarcină dificilă pe care i-o dăduse el.

Cât regreta severitatea vieţii sale, infirmarea tuturor emoţiilor în folosul luptei şi al exigenţelor acesteia! Putea vedea atât de multe în ochii femeii, putea citi ceea ce stătea nescris în spatele vălului. Maureen O'Dalaigh nu-şi acoperise niciodată faţa cu o bucată de ţesătură, dar învăţase cum să poarte un alt fel de mască, cum să se ascundă în spatele unor zâmbete false, al unor trăsături fără expresie, al privirii lungi şi amare care nu lăsa nimic să scape. Dar el putea citi mai adânc decât atât, putea ajunge la tot, aproape să atingă sentimentele brute care stăteau atât de aproape de suprafaţă. Triumful şi teama, şi entuziasmul, şi – recunoştea asta – dorinţa carnală. Iar regretul din el era ca o piatră, rostogolindu-se constant spre pământ.

— Au găsit un cadavru pe peninsula Dingle, zise ea, trântind uşa în urmă.

Era acolo acum, în faţa sa, cu ochii ei vii. Îi adusese ceea ce dorea, iar în schimb putea să-l aibă pe el numai pentru ea.

— Un bătrân, zise ea, pe nume Michael Deighan. Un biet suflet bătrân, un om care făcea tot felul de treburi prin partea locului şi n-a stat niciodată în calea cuiva. L-au găsit pe plajă lângă Ballyoughteragh în dimineaţa asta, cu creierii zburaţi.

— Ei bine, cu siguranţă bătrânii sunt băgăcioşi, zise Conor Melaugh. Ar fi putut fi omorât pentru o sută de motive. Avem

nevoie de mai mult decât un bătrânel cu creierii zburaţi.

— Taci, Conor, şi ascultă, vrei? Sunt străini pe Inis Tuaisceart. Americani sau cel puţin aşa spun localnicii, deşi nu i-au văzut decât pe câţiva dintre ei. Au cumpărat nişte provizii din Dingle, astă-vară. Spuneau că sunt dintr-o biserică anume şi că au venit să se izoleze. Localnicii spun că erau destul de prietenoşi, dar s-au închis în sine după ce s-au retras pe insulă. Toţi bărbaţi, nici vorbă să pară necuviincioşi. Au fost lăsaţi în pace. Oamenii din acele locuri respectă izolarea, face parte din felul lor de a fi. Cel puţin, din ce se ştie până acum sunt încă pe insulă, rugându-se. Dar din când în când câţiva dintre ei vin la ţărm într-o barcă şi apoi pleacă pe uscat cu maşinile. Îşi ţin maşinile lângă nişte stânci din dreptul insulei.

— Unde e locul ăsta?

Abu Hida era nerăbdător să vadă locul pe hartă. Simţi că trebuie să fie aşa: o moarte inutilă, violentă, străini care se ascund, incursiuni frecvente pe uscat.

Maureen găsi o hartă a Irlandei şi o întinse pe masă, dând ceştile şi farfuriile la o parte pentru a face loc.

— Aici, zise ea, arătând în sud-vest, în peninsula Dingle. Aici trebuie să fi fost găsit bătrânul. Puţin mai la sud e adăpostul unde sunt ţinute maşinile. Şi aici este Inis Tuaisceart.

Abu Hida dădu din cap. O insulă chiar lângă coastă. Era locul ideal.

— Pe insulă sunt mulţi oameni? întrebă el.

Maureen îşi scutură capul şi îi explică ce se întâmplase cu oamenii de pe insulele Blasket. Abu Hida zâmbi în sinea sa. Era tipic, în sinea lui simţea că totul se leagă. Şi el ar fi ales tot un astfel de loc.

— Plecăm mâine, zise el. În zori.

18.11

Declan puse receptorul jos. Mâna îi tremura. Respiră adânc şi făcu un efort să o potolească. Inima îi alerga, iar mintea se grăbea să ţină pasul cu ea. Mai bine de un minut rămase nemişcat la vechiul birou al lui Pádraig Pearse, calculându-şi cu iuţeală şansele.

Cel mai uşor lucru era să treacă de partea lui Harker. Declan era sigur că toţi cei din echipa sa aveau să fie promovaţi şi să primească toate beneficiile pe care le-ar fi cerut. Riscaseră destul, iar acum erau implicaţi în ceva pentru care niciunul dintre ei nu-şi dăduse acordul. Cu preţul tăcerii chiar şi el ar fi putut cere şi primi unul dintre cele câteva posturi guvernamentale. Poate chiar vechea funcţie a lui Ciaran Clark. Sau un post de ambasador undeva, la Paris sau la Washington, sau chiar la ONU, în New York. Nu era niciun lucru pe care Harker şi prietenii săi să nu-l poată face. Iar noul *taoiseach* îşi putea permite să fie generos.

Era destul de cinic să ia în consideraţie asta. La urma urmei, trăise destul de aproape de cercurile guvernamentale pentru a şti ce se întâmplă, fusese destul de adânc implicat în lumea serviciilor de informaţii pentru a şti că refuzul său de a coopera nu rezolva decât foarte puţine probleme sau chiar niciuna. Soarta ostaticilor avea să fie – fusese deja decisă – de oameni mult mai puternici şi mult mai cinici decât el. Iar dacă ar fi putut fi sigur că planurile lor prevedeau eliberarea Aminei, s-ar fi declarat mulţumit. Dacă voia, putea chiar să iasă la pensie şi să meargă undeva cu Amina. Asta îşi dorea cel mai mult. Lumea putea să-şi poarte singură de grijă.

Pe de altă parte...

Deschise uşa. Grainne aştepta în camera alăturată.

— Adună-i pe toţi, Grainne! Cât de repede poţi.

Câteva minute mai târziu, întreaga echipă era adunată în bibliotecă. Declan îşi privi ceasul. Le mai rămăseseră douăzeci şi cinci de minute în care să se hotărască.

— Liam, zise el, vreau să iei legătura cu Unitatea pentru căutări şi recuperări de la Aeroportul Shannon. Foloseşte radioul, nu telefonul. Foloseşte un cod de urgenţă. Spune-le că avem nevoie de un Delfin care să ridice unul sau mai mulţi pasageri de aici în douăzeci şi cinci de minute. Spune-le că e o urgenţă, că sunt oameni care au nevoie de asistenţă medicală. Au mai făcut asta, cunosc procedura.

După ce Liam plecă, Declan se aşeză în faţa celorlalţi.

— V-aţi dat deja seama că se petrece ceva. Tocmai am primit un telefon de la Harker. Ştie unde suntem şi ce facem, şi vrea să ne oprească. Continuă, spunându-le cele mai importante date ale conversaţiei. Prin urmare, asta este, zise el. Consider că puteţi avea încredere în cuvântul lui. Sunteţi cu toţii liberi să plecaţi, fără nicio problemă pentru dosarele voastre. Se rezolvă mai bine decât şi-ar fi putut imagina vreunul dintre voi.

— Şi atunci de ce a fost chemat elicopterul?

— Este pentru oricine vrea să-l folosească. Dacă cineva vrea să plece, va fi lăsat oriunde vrea să ajungă. Nu recomand asta, dar cred că ar trebui să fie alegerea voastră.

— Dumneavoastră îl luaţi, domnule? întrebă Grainne.

— Nu aveţi încredere în el?

Ridică din umeri.

— Cred că îşi va ţine promisiunile, cel puţin, în ce priveşte echipa asta. Aţi fost băgaţi în afacerea asta de fostul *taoiseach* şi de membrii conducerilor serviciilor de securitate. Nu e nicio vină în asta. Harker n-are niciun motiv să vrea răul vreunuia dintre voi. Ba chiar dimpotrivă. I-aţi putea fi de folos.

— Dar nu şi dumneavoastră.

Declan îşi scutură capul.

— Nu, zise el, eu nu.

Grainne îl privi lung. Era ceva ce nu voia să-i spună.

Intră Liam Kennedy.

— Sunt pe drum, domnule. Au cerut o autorizaţie şi le-am dat numele dumneavoastră. Sper că n-am făcut vreo greşeală.

Declan ridică din umeri.
— E prea târziu să-ţi mai faci griji pentru asta. Cât le ia să ajungă aici?
— Cincisprezece minute. Un singur Delfin, aşa cum aţi cerut.
— Foarte bine. Mergi afară şi pregăteşte-te să iluminezi un loc de aterizare. Lămpile sunt într-o cutie de lângă uşa bucătăriei. Să nu faci nimic până când elicopterul nu este chiar deasupra.
— Nu putem pleca toţi într-un Delfin, domnule.
— Ştiu asta, Liam. Nu mă aştept să meargă toată lumea. Acum să continuăm.
Liam ieşi. În încăpere se lăsă o tăcere încordată. Dură o jumătate de minut, apoi din spate răsună o voce:
— Spune-mi, Declan, s-ar putea ca această luare de ostatici să aibă vreo legătură cu o agenţie de informaţii americană?
Myles O'hUiginn era în picioare. Avea caseta în mână. Declan se gândi că pare foarte agitat.
— Myles, asta nu mai este grija ta.
— M-ai adus aici, Declan! Mi-ai cerut să fac o treabă. Încă o mai fac. Am întrebat dacă ceea ce facem noi are vreo legătură cu FBI-ul. Sau poate cu CIA-ul. Ei bine, este posibil?
Declan ezită, apoi dădu din cap.
— Răspunsul este da, aproape sigur.
— Înţeleg.
Myles rămase în picioare, gânditor şi total dezorientat.
— Declan, poţi lua legătura cu FBI-ul? Poţi s-o faci fără ca ei să-şi dea seama ce se petrece? E ceva ce trebuie să aflu.
— Nu ştiu. Se poate. Depinde de ce vrei să afli.
O'hUiginn arătă caseta.
— Declan, o să ţi-o pun din nou s-o asculţi, mai târziu. S-ar putea ca ţie sau altcuiva care a mai auzit-o până acum să nu vi se pară mare lucru în sine. Ceea ce-ţi pot spune este că dezvăluie identitatea răpitorilor.
— Este prea târziu să-ţi mai faci acum griji cu asta, Myles.
— Nu, Declan, nu este. Nu şi când ştii cine este şi de ce este

capabil.

— Bine atunci, cine este?

— Mai este o problemă, Declan.

— Da, şi care e aceea?

— Persoana de pe această casetă, cea care ţine predica... după cum ştie toată lumea...

Vocea lui O'hUiginn, în mod normal încrezătoare, se poticni.

— Da? Ce e în neregulă, Myles?

— Până în seara asta, aş fi fost gata să jur că este mort.

56

Craigpatrick
18.26

Elicopterul ateriză cu câteva minute înainte de expirarea ultimatumului lui Harker. Era un 365F al forţelor aeriene, unul nou, cumpărat cu fonduri ale Comunităţii Europene, în cadrul unui program de reducere a accidentelor de transport pe coasta Atlanticului. Elicea încă se mai rotea deasupra micii zone iluminate din josul grădinii, de unde Pádraig Pearse decolase adesea pentru a face vizite neanunţate în capitală sau în vreo capitală de provincie.

Declan ordonă stingerea luminilor. Întunericul reveni, rapid şi greu. Cei mai mulţi oameni din echipă se hotărâseră să meargă pe mâna lui Harker şi a lui Ciaran Clark. Oricum, n-ar mai fi avut mare lucru de făcut acum, după eşuarea operaţiunii. Toate vorbele de rămas-bun fuseseră spuse.

Ceilalţi fugiră la elicopter şi erau deja la bord înainte ca unitatea SAS să poată reacţiona. Declan îşi spuse că se vor gândi bine înainte de a deschide focul asupra unui elicopter neînarmat de la Unitatea pentru căutări şi recuperări. Nici chiar Harker nu ar fi putut explica prea uşor aşa ceva.

Declan mersese în faţă şi scoase actele de identitate. Pilotul se

holbă la el.

— Uite, indiferent care-o fi numele tău, zise el, vrei să-mi spui ce dracu' se-ntâmplă aici? Era tânăr, probabil că nu ieşise de mai mult de un an din şcoala de la Baldonnel. Tocmai am fost contactat prin radio de o patrulă Fiannóglach. Voiau să mă avertizeze să nu vin, dar le-am spus că e o urgenţă. Nu pot să ignor...

— Uite, asta *este* o urgenţă. Trebuie să plecăm de-aici repede.

— Mesajul pe care l-am primit spunea că trebuie să iau oameni răniţi. Din câte văd, voi sunteţi cu toţii sănătoşi. Dacă vreţi să ridic aparatul de aici, am nevoie de autorizaţie.

— Asta e suficientă? îl întrebă Declan.

În timp ce vorbea scoase un pistol dintr-un buzunar interior.

— O să ai o grămadă de necazuri, domnu'. Oamenii tăi n-au nicio autoritate asupra unui aparat al trupelor aeriene.

— O să am eu grijă de necazuri. Tot ce vreau să faci e să ridici chestia asta de-aici.

În acea clipă radioul prinse viaţă:

— SAR 248, aici este căpitanul Loughran, de la Unitatea de Cercetaşi. Sunteţi într-o zonă interzisă, aflată sub supraveghere militară. Terminat.

Pilotul întinse mâna către butonul transmiţătorului, dar Declan se aplecă înaintea lui şi îl închise:

— Vreau să ridici elicopterul ăsta acum, zise el. Poţi să le spui celor de la Fiannóglach ce vrei.

Pilotul ezită câteva secunde şi apoi, dându-şi seama de simplul fapt că omul cu arma era în cabină, iar unitatea Fiannóglach era afară, tură motorul la maximum.

— Închideţi uşile şi legaţi-vă centurile, zise el.

Câteva clipe mai târziu, erau în aer.

— Pentru început, ia-o spre nord. Şi stinge luminile de semnalizare – nu vreau să ne zărească cineva. Dacă te poţi menţine sub nivelul radarului, cu atât mai bine.

— Dumnezeule, omule, ăştia din faţă sunt munţii Slieve

Aughty.

— Lasă munţii! Ţine-o pe deasupra lacului şi apoi spre nord până la Portumna şi apoi apuc-o pe drumul de vest, spre Loughrea. Pe acolo vei găsi un loc printre dealuri. Dacă o ţii spre nord de la Loughrea vei da peste o stradă pe axa est-vest. Te va duce spre est deasupra dealurilor Ballinasloe. Îţi dau instrucţiuni suplimentare când ajungem acolo.

Cât stătuseră la Craigpatrick, Liam pusese la punct trei locuri de retragere, cu maşini şi echipamente. Dacă erau acolo, puteau lua ce le trebuia şi se puteau îndrepta spre o altă ascunzătoare. Întrebarea era: unde?

Câţiva factori le restrângeau opţiunile. Nu îndrăzneau să petreacă prea mult timp în aer. Nu avea să mai dureze mult până când, cu radare şi avioane militare aveau să le ia urma şi să-i forţeze să aterizeze. Asta însemna că trebuiau să se ţină în spatele dealurilor şi să se îndrepte spre cea mai apropiată locaţie, chiar lângă Ballinasloe. De acolo se puteau îndrepta în orice direcţie, dar Declan nu voia să se îndepărteze prea mult de coastă. Dacă informaţia pe care i-o dăduse Martin era corectă, iar ostaticii erau ţinuţi într-adevăr în apropierea mării sau pe o insulă, ar fi fost o greşeală să se îndepărteze de ţărm.

Afară noaptea se îngroşa. Dacă n-ar fi avut aparatura modernă, s-ar fi prăbuşit de mult. Din când în când luminile vreunei ferme îndepărtate clipeau, apoi erau ascunse în vreun pliu al reliefului. Dedesubt, lacul sclipea într-o lumină cenuşie, cu valurile mici şi monotone ce păreau să se întindă la nesfârşit. Şi apoi, dintr-o dată, sclipi şi dispăru. Acum erau deasupra pământului. Şi Declan ştiu că undeva nişte mâini se întindeau către ei.

Aterizară la est de Ballinasloe, în marginea unor păduri. Liniştea de după aterizare era uimitoare în complexitatea sa, ca şi cum întregul ţinut ar fi fost devastat. Declan îşi imagină mici creaturi pe câmpii şi prin tufăriş, tremurând în întuneric în timp ce-şi ţineau respiraţia.

Reuşiră să strecoare elicopterul sub crengile unor arbori din marginea pădurii. Nu era perfect camuflat, dar ar fi fost imposibil de văzut din aer. Liam dezafectă radioul şi tăie semnalul de detectare. Pilotul fu lăsat în cabină, legat cu o bucată de sfoară subţire, folosită pentru fixarea velelor la bărci.

— Îmi pare rău, zise Declan. Dar este pentru o cauză bună. Crede-mă!

Tânărul nu spuse nimic. Îi privi îndepărtându-se în noapte, spre locul pe care îl căutau. Nu ştia exact unde era, dar nu credea că vor ajunge prea departe. Cu puţin efort, îşi ridică genunchiul şi apăsă butonul care activa dispozitivul de detectare care era ascuns în costumul său. Piuia liniştit în întuneric, regulat şi încurajator. Cineva avea să sosească în curând.

57

19.20

Se îndreptară spre nord-est pe N6 până la Athlone, apoi cotiră spre est şi apoi spre sud către Tullamore. Acolo traversară canalul Grand şi se îndreptară în jos spre Offaly şi Tipperary, cotind pe şoseaua dintre câmpiile aproape plate. Declan socoti că după plecarea din Ballinasloe nu le mai rămăsese prea mult timp la dispoziţie. Elicopterul trebuie să fi fost depistat cumva şi probabil că o echipă SAS fusese deja trimisă după ei.

O a doua maşină pornise înspre vest, în Galway, condusă de Dominic Lawlor. Aveau să se întâlnească din nou, dacă mai puteau face asta, la Desmond Castle, la sud de Limerick. Declan nu putea decât să bănuiască resursele pe care le avea Harker. El şi oamenii săi ar fi putut cunoaşte foarte bine până acum numerele maşinilor echipei lui Declan păstrate pentru această urgenţă. Dar Tim O'Meara învăluise achiziţionarea şi transportul maşinilor cu mai multe piste false decât toate icoanele Fecioarei din Irlanda, aşa că mai aveau încă şanse ca descoperirea să mai

dureze un timp.

Declan conducea un Volvo foarte vechi al cărui motor fusese reglat ca al unui Mercedes nou-nouţ. Tim nu aduna maşini care erau grămezi de fiare, chiar dacă la prima vedere aşa păreau. În Irlanda provincială o maşină nouă ar fi atras atenţia, dar o pană serioasă în pustiu ar fi putut atrage necazuri de alt gen.

În maşină alături de el erau Grainne, Liam şi Myles O'hUiginn. Cei trei bărbaţi erau îmbrăcaţi preoţeşte, iar Grainne ca o călugăriţă, veşminte pregătite special pentru astfel de cazuri. Era o deghizare evidentă, dar nu mai puţin eficientă. Irlanda nu este Anglia sau Franţa, aşa că un preot sau o călugăriţă este încă o apariţie obişnuită, iar oamenii de la ţară încă mai respectă veşmântul. Aveau acte de identitate bine falsificate, prin care dovedeau că sunt membri ai unui ordin misionar african porniţi într-o călătorie pentru strângere de fonduri. Destinaţia presupusă se schimba la fiecare câţiva kilometri, de fiecare dată când treceau printr-un oraş.

În timp ce conducea, Declan avu timp să se gândească la ceea ce-i spusese Myles. Vor avea ocazia mai târziu să analizeze în detaliu dovada care-i dăduse lui Myles ideea. Dar dacă avea dreptate – iar el era aproape sigur – Amina se afla într-un pericol mult mai mare decât şi-ar fi putut imagina Declan vreodată. Era un om la Washington care ar fi putut să confirme sau să infirme suspiciunile lui Myles, un vechi prieten care-i datora lui Declan câteva favoruri. Odată ce aveau să găsească un loc în care să petreacă noaptea, Declan avea să încerce să ia legătura cu el.

Trecură printr-un tunel de arbori, pe o şosea fără început sau sfârşit. În întuneric, luminile ocazionale ale fermelor aminteau de o singurătate lungă şi dureroasă, de disperarea câmpiilor înmuiate de ploi. Nu prea era nimic distractiv acolo, gândi el. Şi nu erau decât trei căi de a scăpa: preoţia, sinuciderea sau băutura. Femeile deveneau călugăriţe sau mame şi petreceau vieţi lungi şi nefolositoare, stând în spatele ferestrelor unor camere reci, visând în întuneric la Dumnezeu ştie ce.

În zona rurală era greu de găsit un loc unde sosirea la o oră târzie a unui mic grup ca al lor să nu atragă atenția. Declan se gândise la câțiva prieteni la care ar fi putut sta, dar se răzgândi în fiecare caz. N-ar fi fost cinstit să-i transforme în complici și să-i facă pasibili de arest pentru că-l ajutaseră. Acum el și însoțitorii săi erau considerați criminali, căutați nu numai de poliție – trebuia să țină cont de asta în primul rând.

Chiar lângă Templemore era un punct de control al Gărzii, iar lângă Thurles era altul. Trecură de fiecare dată datorită hainelor, dar Declan știa că nu toate patrulele locale ale Gărzii ieșite în seara asta erau gata să dea din cap binevoitor în fața unui costumații negre și a unui guler decolorat. Trebuia să părăsească șoseaua cât mai repede.

Deodată Declan își aminti de o ieșire într-o duminică împreună cu Concepta și Máiréad în urmă cu câțiva ani. În timpul acelei excursii vizitaseră castelul Ballynahow, o fortificație circulară construită de familia Purcell în secolul al șaisprezecelea. Pentru a intra fusese necesar să obțină cheia de la o fermă din apropiere, iar Declan își aminti acum că fermierul le oferise cazare și masă. Sezonul se terminase, dar era sigur că aveau să facă o excepție pentru membrii unui ordin sfânt.

O luă pe șoseaua spre Nenagh și viră la dreapta pe lângă o benzinărie. Castelul era la un kilometru, iar ferma la încă doi kilometri. Declan opri mașina și coborî, luându-l pe Liam cu el. Petrecură cincisprezece minute sub capotă, dereglând motorul. Când terminară, își continuară drumul spre fermă.

Ușa le fu deschisă de către o adolescentă îmbrăcată în haine care ar fi putut fi la modă cu douăzeci de ani în urmă, cu toate că „la modă“ nu era chiar expresia potrivită. Căsca gura la ei în egala măsură pentru că erau ființe umane și pentru că erau preoți, presupuse Declan.

Fata părea să nu reacționeze nici la engleză, nici la irlandeză, iar Declan începuse să se îngrijoreze, când o femeie solidă, îmbrăcată aproape identic, își făcu apariția lângă ea.

— Îmi pare foarte rău, părinte, dar fata e foarte timidă în faţa străinilor. Cu ce pot să vă ajut?

Declan îi explică faptul că se pierduseră în drumul lor spre Cashel şi că aveau necazuri cu motorul. Cineva le spusese că ar putea găsi aici un pat şi o masă. Puteau rămâne peste noapte?

Femeia păru nesigură pentru moment. Îi spuse că oferea casă şi masă numai vara. Nu avea mare lucru în casă pentru a-i hrăni pe toţi. Dar, pentru că aveau necazuri...

Dacă s-ar fi răspândit vestea că a alungat de la uşa ei trei preoţi şi o călugăriţă care aveau nevoie de adăpost...

Lui Grainne i se dădu o cameră separată, în timp ce bărbaţii fură nevoiţi să îşi împartă între ei una, cu un pat dublu şi unul simplu.

— Ar mai fi un lucru, zise Declan, întorcându-se în bucătărie după ce îi ajutase pe ceilalţi să-şi ducă lucrurile. Trebuie să dăm vreo două telefoane. Importante, altfel nu aş fi îndrăznit.

— Desigur, asta nu e deloc o problemă, părinte! Puteţi folosi telefonul din sufragerie dacă doriţi.

— Ei bine, trebuie să vă spun că sunt convorbiri internaţionale. S-ar putea dovedi destul de scumpe. Dacă îmi daţi voie, o să le cronometrez şi o să vă las banii.

Femeia, al cărei nume era, spunea ea, doamna Kavanagh, păru dezorientată pentru moment. Soţul ei era plecat să bea ceva în Ballycahill şi probabil că nu avea să se întoarcă decât mult mai târziu. Pe de altă parte, lucrarea bisericii era de primă importanţă. Dacă vecinii ei ar auzi vreodată că Peggy Kavanagh nu-i dăduse voie unui preot să folosească telefonul...

— Şi aş vrea să fiu singur, continuă Declan. Sunt anumite probleme, chestiuni confidenţiale... Sunt sigur că înţelegeţi.

Pentru Peg Kavanagh confidenţialitatea şi preoţii se potriveau precum vacile cu laptele. Cunoştea foarte bine sfinţenia acordată confesiunii şi nu se îndoia de faptul că şi comunicaţiile preoţeşti meritau acelaşi respect.

— Desigur, părinte, zise ea. Ştim şi noi să păstrăm un secret la

fel ca toată lumea.

Îl conduse în micuţa cameră din spate pe care o foloseau drept sufragerie şi îl lăsă lângă telefon.

Declan socoti că se supunea unui risc redus dând telefon. Traficul telefonic între Irlanda şi Statele Unite era foarte aglomerat, mai ales la această oră a serii, când oamenii care încă nu se culcaseră în Irlanda sperau să-şi prindă rudele abia întoarse de la muncă. Harker nu avea niciun motiv să se aştepte ca Declan să ia legătura cu cineva din Statele Unite, iar supravegherile de rutină ale convorbirilor transatlantice nu ar fi dat la iveală nimic care să solicite un interes special.

Folosi numărul lui Conrad Lee de acasă, din Washington, şi se rugă să nu fie plecat în weekend sau cu alte treburi. Telefonul sună de câteva ori, apoi răspunse vocea unei fete:

— Casa Lee.

— Bună, zise Declan. Presupuse că la telefon era Louise, mezina, pe care nu o întâlnise niciodată. Tu eşti Louise?

— Da. Cine este?

— Eu sunt un prieten al tatălui tău. Sun din Irlanda. Este acasă?

— E aici. Dar mi-a spus că trebuie să întreb întotdeauna cu cine vorbesc.

— Spune-i că e cineva din Irlanda. Va şti cine sunt. Dar, Louise, pot să te rog ceva? Spune-i să nu folosească numele meu când răspunde. Va înţelege.

— Bine, cred că pot.

O jumătate de minut mai târziu pe fir se auzi vocea lui Conrad.

— Ai necazuri, Denis?

— Cum ai ghicit?

— Am ghicit pentru că mi-ai cerut să nu-ţi folosesc numele şi pentru că acolo se petrec lucruri importante. Şi pentru că am auzit zvonuri că suntem oarecum implicaţi. Şi tu mă suni pe mine.

Declan îl întâlnise prima oară pe Conrad Lee în Liban, atunci când Conrad era în serviciul militar de informaţii de la Beirut. Lucraseră împreună pentru o vreme. Apoi Conrad intrase în FBI

şi petrecuse o vreme la Londra, cu o echipă de legătură care activa în Europa. În timpul liber petrecuse câteva sfârşituri de săptămână şi câteva vacanţe în Irlanda, ca oaspete al lui Declan.

— Conrad, ai perfectă dreptate. Am necazuri, necazuri mari. Dar vreau să mă crezi când îţi spun că sunt de partea celor buni.

— Nu m-ai întrebat încă ce fac copiii.

— Ce fac copiii?

— Bine. Michele m-a întrebat săptămâna trecută când mai mergem în Irlanda. Îi e dor de unchiul Denis. Ce fac Máiréad şi Concepta?

— Concepta e bine. Este la ţară, cu familia.

— Máiréad s-a dus la colegiu?

Declan închise ochii. Un val de durere răsări din senin şi trecu prin el, lăsându-l gol şi îndurerat în interior.

— Nu, e... Máiréad e moartă, Conrad. A fost împuşcată acum câteva săptămâni. Eu... Te rog, nu-mi cere să-ţi povestesc acum.

Se lăsă o tăcere lungă. Conrad fusese foarte ataşat de Máiréad.

— Dumnezeule Mare, Declan! Vai, îmi pare foarte rău! Ăsta e cel mai îngrozitor lucru. Nu ştiu ce să spun. Este... Motivul telefonului este legat de uciderea ei?

Şocat de ce-i spusese Declan, Conrad folosise numele lui adevărat.

— Da, într-un fel. Nu pot intra în detalii, nu întreba! Important e că am mare nevoie de nişte informaţii şi nu cunosc nicio altă cale de a le obţine decât prin intermediul tău.

— Te-ar ajuta să-i găseşti pe ucigaşii lui Máiréad?

— Da, s-ar putea.

— Atunci poţi să întrebi orice, cu condiţia să pot afla. Ce vrei să ştii?

Declan îi spuse. Încet, cu atenţie, fără să dramatizeze.

— Vorbeşti serios?

— N-am fost în viaţa mea mai serios. Credem că ţine ostaticii undeva, pe coastă.

— Nu se poate, e mort.

— Şi totuşi.
— Bine, o să fac tot ce pot. Ai un număr la care să te pot găsi?
Declan îi dădu numărul de la fermă. Oricum, nu mai conta.
Dacă interceptaseră convorbirea, ştiau deja numărul.
— Mai e ceva, Conrad! Când o să suni înapoi îţi va răspunde o femeie. O doamnă Kavanagh. Poţi să-i spui că suni de la Vatican şi că e urgent? Cere să vorbeşti cu părintele MacLogan.
— Părintele Maclogan? Vaticanul? Nu mai întreb de ce. Vrei să vorbesc în italiană?
— Mă îndoiesc că ar servi la ceva. Fii doar convingător.
— Foarte bine... O să te sun de îndată ce voi avea ceva de raportat. Dar nu cred că voi găsi ceva.
— Măcar încearcă! Asta-i tot.
— Noroc. Şi ai grijă!
Declan puse receptorul la loc şi calculă costul convorbirii. Îi părea aproape ridicol să se gândească la faptul că el, şeful celei mai importante agenţii de informaţii din Irlanda, ajunsese să-şi sune colegii de la o fermă şi să calculeze preţul impulsurilor consumate.
Ceilalţi erau în bucătărie, mâncând zdravăn din bucate care păreau să fi apărut din senin. Conversaţia era oarecum formală, cu toate că Myles, cunoscând problemele religioase şi pe clericii din Dublin, făcea mai mult decât ar fi fost nevoie pentru a lăsa impresia dorită.
Când intră Declan, Grainne ridică privirea şi el ştiu dintr-o dată că ceva nu e în regulă. Ceilalţi stăteau tăcuţi pe scaunele tari, unul lângă celălalt. Doamna Kavanagh tăia pâine.
— Doamna Kavanagh tocmai ne spunea ştirile, zise Grainne. Nu-i aşa?
Femeia corpolentă ridică ochii.
— Tocmai le-am auzit la radio, zise ea. Nu ţi-ar veni să crezi, nu-i aşa, că teroriştii sunt pe undeva de-aici până-n Ballinasloe. Terorişti! Sigur, au d'ăştia în Nord, nu aici, unde s'tem oameni paşnici şi ne vedem de treburi. Spun că sunt poliţişti peste tot; îi

caută. Sunt teribil de îngrijorată. Pat o să dea de necazuri la întoarcerea acasă. O să fie atât de plin de băutură, că nici nu va şti ce s-a-ntâmplat. Dându-şi seama că întrecuse măsura, privi rapid în jur. Nu că ar fi beţivan. Dar din când în când îi mai place să iasă la o halbă două de bere. Şi să se vadă cu prietenii.

— Doamna Kavanagh spune că sunt şi veşti bune totuşi, adăugă Grainne.

— A, da. Ei bine, e o uşurare s-o aud, dar Cercetaşii au găsit şi au împuşcat câţiva din bandă. Erau într-o maşină care se îndrepta spre vest. Numai Domnul ştie ce căutau pe-acolo. Sigur n-aveau ce căuta pe-acolo. Chiar n-aveau.

58

Ballybay
20.45

Se duse în sat aşa cum o mai făcuse, pentru a-i da un telefon omului de legătură din Baalbek. Mâine tatăl său avea să fie liber, *insha'allah.* Dar dacă Dumnezeu nu va dori asta? în privinţa asta nu-şi făcea griji.

— Pe o insulă, spui?

Legătura era proastă în seara asta, satelitul era poziţionat prost. Se auzea foarte înfundat şi slab, ceea ce nu se întâmplase prima dată. Din când în când îşi putea auzi propria voce întorcându-se la el. „Toată imensitatea asta, se gândi el, iar noi vorbim de certurile şi de urile noastre." Se simţi neajutorat.

— Un loc numit Dingean, zise el. În Anglia îi zic Dingle – după asta va trebui să cauţi pe hartă. E o peninsulă şi apoi o puzderie de insule. Nimeni nu locuieşte acolo. E un loc perfect. Unul pe care l-aş fi ales chiar şi eu.

— Nu-i aşa perfect dacă i-ai găsit.

— N-aş fi făcut greşeala pe care au făcut-o ei.

— Oamenii tăi pot s-o facă? Sunt pregătiţi?

— Nu aşa cum aş fi vrut. N-au fost niciodată bine antrenaţi. Dar sunt de încredere, sunt sigur de asta. Dacă e nevoie, o să-i folosesc pentru diversiuni în timp ce-l salvez pe şeic.

— Trebuie să-l scoţi de pe insulă.

— Nu-ţi face griji, m-am gândit la asta!

— Şi restul misiunii tale?

— O să vedem. Şeicul are prioritate. Numai dacă el e în siguranţă voi face şi restul.

— Şi dacă nu e în siguranţă?

— Atunci va muri răzbunat.

Întunericul se împletea cu fâşii şi mai groase de întuneric. Mergând înapoi spre casă, copacii şi tufişurile dantelau marginea drumului. Plutea un aer de visare melancolică în zona asta de ţară. Bogăţia şi verdeaţa ei îi erau aproape insuportabile, iar întunericul îl deprima ca interiorul unei închisori. Nu era nicio stea, cerul era închis şi plumburiu, se simţea rupt de tărâmurile luminii, de ţinutul celest al imamilor şi al îngerilor. „Toate sunt în imaginaţie, se gândi el, nimic mai mult decât poveşti care să-i captiveze pe copii şi pe ţărani." Dar şi el voia să creadă în asta, într-un tărâm de dincolo de lună unde nimic nu s-a schimbat, unde o zi dura o mie de ani, unde femeile erau fecioare eterne, unde singurele lacrimi erau provocate de bucurie.

În timp ce mergea apropiindu-se de casă, observă o schimbare uşoară în atmosferă, la început atât de imperceptibilă, încât o neglijă, considerând-o numai un efect al stării de deprimare în care se afla. Dar când ajunse pe aleea ce ducea către clădirea cu luminile care abia se vedeau printre copaci, uşoara impresie deveni certitudine. Nemişcarea şi tăcerea nopţii erau prea intense. În seara trecută fuseseră păsări şi animale în păduri şi pe câmpii. Sunete uşoare, dar de neconfundat. În seara asta nimic nu se clintea.

Şi atunci auzi un sunet în stânga sa, ascuţit şi inconfundabil, ca tăcerea crudă şi sângerândă de ambele părţi ale sale, ca pielea

abia jupuită. Ştiu imediat ce era, era un sunet cu care trăise toată viaţa: fusese tras cocoşul unei puşti.

Nici nu-şi încetini şi nici nu-şi grăbi pasul. Dacă erau oameni înarmaţi în împrejurimi, aveau să aştepte ca el să fie alături de ceilalţi în casă, nu aveau să-l împuşte singur aici pentru a-i alarma pe ceilalţi. Iar dacă plănuiau un atac aproape sigur aveau să aştepte până ce ţintele lor adormeau. Continuă să meargă fără să-i fie cu adevărat frică, ştiind tot timpul că ţevile armelor erau îndreptate spre el şi că pentru a fi ucis nu era nevoie decât de apăsarea degetului unui om pe trăgaci. Ajunse la uşă şi intră.

Lenihan, Melaugh şi O'Driscoll stăteau la o masă joasă, jucând cărţi pe beţe de chibrit. Eugene O'Malley stătea într-un colţ, cântând uşor din fluier o muzică ce îi părea lui Abu Hida aproape familiară, mişcătoare şi profundă. În timpul scurt pe care îl petrecuse cu ei începuse să înţeleagă cât de puţin semănau cu englezii aceşti irlandezi. Îi salută şi intră în bucătărie.

Maureen era acolo, curăţând un pistol în faţa mesei. Când intră el, ridică privirea şi îi zâmbi.

— Cum a mers? întrebă ea. Te-ai descurcat?

— Ca şi data trecută, zise el, încruntându-se în acelaşi timp şi făcându-i semn să îl urmeze în camera de zi.

Ceilalţi îşi văzură mai departe de joc. Abu Hida porni televizorul şi dădu volumul mai tare, pentru a-şi acoperi vorbele. Se apropie de Maureen şi îi şopti ascuţit la ureche. Afară puteau fi microfoane parabolice îndreptate spre el.

— Avem oaspeţi, zise el. Nu ştiu câţi sunt.

— Nemernici britanici!

— De unde ştii că sunt britanici? E teritoriu irlandez, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

— Da, dar ăia de afară nu sunt soldaţi irlandezi. Dacă aşteaptă să dea un atac prin surprindere înseamnă că vor să ne omoare. Britanicii ar face aşa ceva, irlandezii nu. Ei ar încerca să ne aresteze.

— Oricine ar fi, cred că aşteaptă să facem ceva sau să mergem

la culcare. Spune-le celorlalţi să-şi vadă de joc. Trebuie să încerce să se comporte normal. Tu ai face bine să vii sus cu mine.

În timp ce Maureen transmitea mesajul, Abu Hida luă o lunetă pentru vedere în noapte dintr-o cutie care fusese trimisă de la Dublin. Reducând sonorul televizorului la un volum normal o luă pe scări înaintea lui Maureen. Se opriră în faţa uşii unuia dintre dormitoarele din faţă.

— Ei supraveghează casa cu dispozitive ca ăsta, îi şopti el. Vreau să mă acoperi în timp ce le întorc complimentul. Du-te în cameră, dar nu aprinde lumina. Comportă-te ca şi cum ai fi obosită – n-ar trebui să-ţi fie greu. Nu te uita spre fereastră şi nu le da de înţeles că ai suspecta ceva. Dezbracă-te şi bagă-te în pat! Nu te grăbi! Vreau să-şi ţină ochii pe tine.

— Vrei să fac striptease pentru nenorociţii ăia de afară?

Faţa îi era roşie de o furie nemăsurată.

— Îmi pare rău, nu înţeleg. Striptease?

— Las-o baltă! N-ai înţelege niciodată. O să vadă multe prin chestiile astea?

— Destul ca să le menţină interesul. Nu da impresia că eşti conştientă că e cineva acolo. Dacă o să creadă că ştim că sunt acolo o să atace imediat.

— Ce o să faci între timp?

— O să-i supraveghez. O să-i număr. Se opri. Eşti gata?

— Nu le spui niciun cuvânt celorlalţi despre asta. Ai înţeles?

El dădu din cap.

— Dă-mi timp să ajung jos, zise el, îngenunchind. Stând în patru labe, privi în sus către ea. Închide lumina de serviciu, zise el, apoi intră. Ţine minte, eşti foarte obosită. Prea obosită chiar şi pentru a aprinde lumina şi a trage perdelele.

Ea stinse lumina şi deschise uşa. În cameră ar fi fost complet întuneric dacă n-ar fi fost strălucirea roşie a candelei de veghe aşezate în faţa unei icoane a Inimii Sacre. În ciuda întunecimii, se simţea ca şi cum ar fi fost gata să urce pe scenă. Îşi imagina o mare de feţe afară în beznă, cu ochii fixaţi asupra ei, în linişte, cu

răsuflările ţinute în piept, cu gurile uscate. Încet, intră în cameră. Abu Hida se strecură în urma ei, aşezat în patru labe. Când fu sigură că el era înăuntru, închise uşa. Dormise aici cu o noapte în urmă, dar camera încă mai avea un miros acru, stătut, ca şi cum ar fi stat goală de luni sau chiar de ani de zile.

Patul era în aşa fel poziţionat încât ea putea fi văzută prin fereastră şi după ce se aşeza pe marginea lui. Se îndreptă spre pat, cu umerii lăsaţi şi cu capul plecat. Avusese dreptate, nu trebuia să se prefacă. Era cu adevărat extenuată. Când se aşeză, îl văzu la câţiva centimetri distanţă, continuând să meargă spre fereastră, aplecat sub nivelul pervazului.

Îşi trase puloverul şi îl aruncă indiferentă pe podea. Acum el era la fereastră, instalându-se încet pe poziţie cu luneta pentru vedere în noapte în mâna stângă. Îşi descheie primul nasture al cămăşii. Jumătate din ea se simţea jenată, de parcă ar fi interpretat un număr în faţa unor băieţei trântiţi pe jos cu armele lor, adunaţi să iscodească o căţea irlandeză şi forţaţi în schimb să urmărească un neaşteptat interludiu erotic.

Cealaltă jumătate se simţea stârnită la gândul că se dezbracă aici, sub slaba lumină roşie, la numai câţiva metri de el, la posibilitatea ca el să privească în jur şi să o zărească, fiind şi el stârnit de goliciunea ei. Îşi descheie al doilea nasture. Simţea aerul rece pe piele. Abia îl putea vedea în obscuritate, aplecat lângă fereastră. Răsuflarea ei era mai zgomotoasă decât orice altceva pe lume. Lumina roşie i se întindea pe piele ca o peliculă întunecată de sânge.

El aşteptă. Probabil că încă nu priveau cu toţii. Încet, unul câte unul, aveau să-şi întoarcă ochii spre ea. Lumea se va aduna în jur. Îi putea simţi cum stau afară, întinşi sau ghemuiţi în iarbă, în spatele copacilor, la adăpostul tufişurilor, cu muşchii reci încordaţi, cu nervii întinşi şi cu ochelarii pentru vedere în noapte aţintiţi asupra casei, privind şi ascultând. În spatele lui ea îşi descheie al treilea şi al patrulea nasture.

— Cămaşa mea e pe jumătate descheiată, îi şopti ea. Ce crezi,

mă văd?

— Încă puţin şi o să mă pot mişca, îi răspunse el.

În minte văzu imaginea mâinii ei alunecând peste piept. O alungă, strângând luneta și pregătindu-se să-și ocupe poziția.

Ea termină de descheiat toţi nasturii şi lăsă cămaşa să se desfacă. „Nu sunt decât o târfă, gândi ea, afişându-se în faţa unor oameni pe care jurase să-i ucidă, oameni care uciseseră prieteni de-ai ei, criminali SAS, scursorile pământului.” Își descheie nasturii de la manşete şi își dădu cămaşa jos, scoţând întâi un braţ şi apoi pe celălalt.

— Mi-am dat cămaşa jos, îi zise ea, păstrându-și vocea joasă. Dacă cineva vine de jos, ce-o să creadă?

Lăsă cămaşa să cadă şi-şi duse mâinile la spate pentru a-şi desface sutienul.

„Acum sunt cu toţii cu ochii pe ea, se gândi el, pot să mă mişc.” Ridică luneta la câţiva milimetri deasupra pervazului. „Aş fi folosit o femeie musulmană în acelaşi fel?” se întrebă el. Ar fi cerut uneia dintre surorile lui, uneia dintre *'Ara'is al-Damm,* să se dezbrace în faţa unei echipe de soldaţi israelieni pentru a le distrage atenţia? Ştia răspunsul, ştia că nu ar fi putut niciodată să-i ceară aşa ceva. Cu toate acestea, n-ar fi ezitat deloc să o trimită pe oricare dintre ele la moarte, să mărşăluiască în mijlocul plutonului de soldaţi zâmbind, având o bombă asupra sa. Ceea ce-i ceruse să facă lui Maureen O'Dalaigh nu era la fel de nobil?

Lăsă sutienul să cadă pe podea. Părea să nu conteze prea mult ceea ce se întâmpla afară. Tot ce voia cu adevărat era ca el să se întoarcă, să traverseze camera spre ea, să o atingă, să facă dragoste cu ea, să fie iubitul ei. Stătea prăbuşită pe pat, cu sânii dezveliţi şi neatinşi, întrebându-se cum intrase în războiul ăsta, în această pândă erotică bolnavă în care fiecare sfârşea dezbrăcat, urmăritori și urmăriți deopotrivă. Trăia în mijlocul unui popor dezbrăcat, într-un teritoriu în care fiecare era urmărit.

Acum avea luneta lipită de geamul ferestrei. Inima îi bătea mai repede decât ar fi trebuit. Şi-o imagină pe ea dezbrăcată până la brâu. Auzi mai întâi zgomotul unui pantof căzut pe podea, apoi pe al următorului. Alungând imaginile care îi tulburau mintea, îşi potrivi ochiul pe lunetă.

Instrumentul îi putea furniza o creştere a luminozităţii de optzeci de mii de ori. Prin el putea recunoaşte în lumina stelelor o ţintă de mărimea unui om, aflată chiar şi la trei sute de metri. În seara asta vizibilitatea era mult mai scăzută, dar nu voia decât să depisteze poziţiile atacatorilor din apropiere. Încet, foarte încet, începu să cerceteze terenul din apropierea casei. În spatele său se auzi scârţâitul arcurilor patului când Maureen se ridică în picioare. Continuă să cerceteze.

Maureen stătea într-o parte faţă de fereastră, gândindu-se că, dacă ar fi prea explicit, ar semăna prea mult cu o reprezentaţie şi ar putea crea suspiciuni. Trase fermoarul pantalonilor, scoase întâi un crac, apoi pe următorul, ţopăind nesigur pe câte un picior. Nu se gândise la ce avea să facă după ce se dezbrăca. Să danseze? Să facă o plecăciune şi să părăsească încăperea, întorcându-se apoi pentru a o lua de la capăt?

Văzu primul om lungit în iarbă, cu faţa întoarsă în sus către fereastră, privind prin luneta sa. Pe pământ, în faţa lui, era o puşcă de asalt. În spate, avea un rucsac cu restul echipamentului. Faţa îi era înnegrită. Stătea nemişcat ca o stâncă.

Îşi trase chiloţii peste şolduri. În copilărie nu ar fi îndrăznit niciodată să se dezbrace în faţa unei picturi religioase sau a imaginii unui sfânt. Acum lumina roşie cu dublul său înţeles îi trezea sentimente de ruşine pe care le credea de mult îngropate. Şi odată cu ele un fior de excitare pe care îl simţise ultima oară ca adolescentă, alături de primul ei iubit.

A doua siluetă era în spatele unui tufiş, a treia în spatele unei mici movile. Păreau să lucească în lumina stranie, monocromă a lunetei pentru vedere în noapte. Copaci, tufişuri, lunetişti, toate păreau ireale, ca şi cum ar fi fost reliefate într-o noapte care

dedesubt nu mai avea nimic, o lume care nu era prezentă. Doar oraşele Jabulqa şi Jabulsa existau, mult deasupra norilor, veşnic reînnoite.

Chiloţii căzură pe podea şi păşi afară din ei.

— Sunt dezbrăcată acum, şopti ea. Voia să-i spună, voia ca el să ştie. Mă bag în pat?

— Intră în pat, stai aşa vreo două minute şi apoi ridică-te, ca şi cum ai fi uitat ceva. Apoi vii la fereastră, te uiţi afară şi tragi perdelele.

Făcu aşa cum îi spusese el. Flacăra roşie din întuneric o lăsase fără vreun strop de voinţă.

Numără şapte cu toţii. Trebuiau să mai fie în laterale şi în spate, poate chiar la o distanţă mai mare de casă. Oricine ar fi fost, veniseră să omoare. Şi putea spune că nu erau soldaţi de rând trimişi de obicei în patrulare pe străzi umede, ci oameni care stătuseră în tranşee multă vreme, oameni care ştiau exact ce să facă şi cum anume. Se îndoia foarte tare că el împreună cu ceilalţi i-ar putea lichida sau păcăli în vreun fel.

O simţi lângă el, apoi auzi fâşâitul perdelelor trase. Pânza căzu între geamul ferestrei şi lentila lunetei sale. Închise luneta şi îşi îndepărtă ochii. Vederea îi era tulbure după efortul făcut pentru a privi prin lunetă.

— Este vreunul acolo? întrebă ea.

El îşi simţi dintr-odată inima tresărind, când îşi dădu seama că ea era dezbrăcată.

— Da, zise el.

Vocea suna ireal. Cuvântul fusese greu de scos. Gâtul îi era uscat. Îşi dădu seama că o doreşte foarte mult. Stând aşa, ochii începură să se obişnuiască cu firava lumină roşie care se răspândea în camera întunecată. O parte din lumină se întindea pe pielea ei. Restul era închipuire şi dorinţă. Era la numai câţiva centimetri de el.

— Ai face bine să te îmbraci, zise el. S-ar putea să fim nevoiţi să fugim.

— M-am săturat de fugit, zise ea.

Păşi către el. El nu se mişcă.

— Trebuie să găsesc insula, zise el. Pentru asta am venit.

Acum era chiar în faţa lui. Ştia că o doreşte.

O mână o luă pe a lui şi o ridică până la sânul ei stâng. El îl mângâie orbeşte, apoi trecu la cel drept, apoi peste pântece şi peste coapse. Ea se simţi pierdută. Întinse mâinile şi îl trase spre ea.

— Nu, zise el.

Niciodată în viaţa lui nu trebuise să lupte atât de tare. Ştia că dacă pierde rezultatul va fi cu siguranţă moartea. Se trase deoparte, lăsând-o cu mâinile goale. Răvăşit şi înfiorat, se repezi la uşă.

— Pune-ţi hainele, zise el. Eu ies afară. Încerc să găsesc o cale de scăpare. Avem nevoie de armele din adăpost.

Ea privi uşa închizându-se şi îi auzi paşii coborând scările cu furie. Deasupra patului, slaba lumină roşie clipea ca un ochi răuvoitor. Se simţi atât de dezbrăcată, golită, cu oasele şi carnea expuse. Deasupra patului, Hristos îşi deschidea pieptul pentru a da la iveală o inimă din hârtie. Era inima unei fantome, dar nu pulsa.

59

Abu Hida se opri doar atât cât să le spună celorlalţi ce se întâmplă. Dădu din nou televizorul mai tare şi apoi îi adună în jurul aparatului.

— Rămâneţi înăuntru, zise el, şi ţineţi-vă armele la îndemână. Cele pe care le aveţi aici sunt prea uşoare pentru a face faţă unui atac serios, aşa că o să mă duc să aduc câteva arme mai grele din adăpost. Trebuie să mă duc pe jos şi s-ar putea să-mi ia ceva timp să reuşesc să ies din zonă. La întoarcere, o să iau o maşină de la fermă. Orice-aţi face, nu deschideţi focul asupra mea.

— Cum o să ştim ce pun nemernicii la cale? întrebă Conor.

— N-o să ştiţi. Niciunul dintre voi nu ştie să folosească un dispozitiv de vedere în noapte atât de bine, aşa că încercarea de a-i surprinde este pierdere de timp. Mai bine trimiteţi pe cineva sus să asculte toate mişcările. Restul rămâneţi aici jos şi continuaţi pălăvrăgeala. După ce ies, stingeţi televizorul!

— N-ar trebui să meargă unul dintre noi cu tine?

— Nu, n-ar face decât să mă ţină din drum. Aşteptaţi aici. N-o să stau mai mult de o oră.

— Şi cum ştim că te-ai întors? întrebă Colm.

— N-o să ştiţi, îi răspunse Abu Hida. Dar jur pe sângele lui Hussein că o să fac tot ce pot ca să mă întorc. Aveţi cuvântul meu. Dar mai întâi trebuie să ies de-aici. Eugene, vreau să mă ajutaţi, tu şi Colm. Haideţi în spate! Vă arăt eu ce să faceţi.

În timp ce se ridicau să plece, Maureen apăru în uşă. Arăta palidă şi vlăguită. Abu Hida voia s-o tragă spre el, să-i spună că îi pare rău, că o dorise, că încă o mai doreşte. Dar nu spuse nimic şi nu făcu nimic. Se uitară unul la altul pentru câteva secunde, apoi el trecu pe lângă ea în hol, urmat de ceilalţi.

Scoase din sacul său un pulover negru şi o cagulă de genul celor purtate de forţele speciale, doar cu găuri pentru ochi şi cu o despicătură în dreptul gurii. Şi le trase pe el, apoi îşi trase peste cap un set de ochelari Nova cu vedere în noapte. Lentilele unite îi dădeau un aspect bizar, de extraterestru. În mâini îşi puse o pereche de mănuşi negre subţiri. Nu avea nicio armă, dar într-un buzunar ţinea un Peskett pentru luptă corp la corp, un dispozitiv folosit de britanicii din forţele speciale în al Doilea Război Mondial. Avea o proeminenţă la unul dintre capete care putea fi folosită pentru lovituri. Dacă era apăsat un buton din celălalt capăt ieşea afară o lamă lungă ce putea fi folosită foarte bine ca pumnal. Trăgând o mică bilă de metal de la capătul cu proeminenţă ieşea o lungă sfoară metalică ce putea fi folosită pentru strangulat. Era tot ce-i trebuia.

— Colm, zise el, tu eşti fumător. Vreau să te duci la uşa din spate şi s-o laşi deschisă. Scoţi un pachet de ţigări şi aprinzi una,

apoi o iei la dreapta, până la ultima fereastră de la bucătărie, ca şi cum ai fi ieşit la o ţigară. Ai grijă să pară cât mai natural. Eugene, o dată ce ajungi acolo, te duci la bucătărie şi aprinzi lumina. După ce intri, apuci ceva şi ieşi. Nu lăsa lumina aprinsă mai mult de cinci secunde.

— Ce rost au toate astea? întrebă Colm.

Se gândi că arabul prea începea să facă pe deşteptul pentru a-i fi pe plac. Şi că nu dă niciun ban pe sângele celui pe care zicea că vrea să-l salveze. Pur şi simplu arabul voia s-o şteargă.

— Profită de avantajul luminii, Colm, zise Eugene. Orice prost şi-ar da seama. O să-şi ţină ochii pe tine, lumina îi va orbi, apoi se va stinge şi va trebui să treacă un timp pentru ca ochii să-şi revină. Nu-i aşa, domnule?

Abu Hida dădu din cap. Spera să funcţioneze. Într-o parte era o pantă, pe care atacatorii n-o puteau folosi. Putea ajunge acolo înainte ca ei să aibă vreo şansă să-l vadă. Desigur, asta în afară de cazul în care vreunul dintre supraveghetori se plasase la distanţă mai mare, pentru a-i acoperi pe ceilalţi. Paria totul pe faptul că lăsaseră acea zonă nesupravegheată, presupunând că nimeni nu avea să vină sau să plece pe acolo.

— Sunteţi gata? întrebă el.

Colm dădu din cap. Scoase un pachet de Players din buzunarul hainei.

— Dacă nenorociţii ăia mă-mpuşcă, mormăi el, eşti al dracu' de mort.

Abu Hida zâmbi uşor. Era o glumă veche, chiar şi acolo de unde venea el.

Colm deschise uşa şi ieşi afară. Abu Hida se ghemui la pământ, ca să nu fie văzut. Auzi paşii lui Colm pe pietrişul de afară, apoi tăcerea după ce el se opri. Câteva clipe mai târziu, lumina se aprinse.

Se târî pe burtă, trecând peste pietriş pe iarba umedă. Se gândi că de acum în fiecare secundă putea fi împuşcat. Sau, dacă voiau să păstreze elementul-surpriză, aveau să-i vină de hac tăcut, unul

sau mai mulţi dintre oamenii care aşteptau în întuneric.

Ajunse pe bucata accidentată şi se lungi la pământ. De aici avea să-i fie mai uşor să se mişte. Dacă nu-l văzuseră ieşind din casă nu se aşteptau la mişcare în partea asta. Putea să ajungă la primul adăpost mai bun în douăzeci de secunde, iar de acolo în zece secunde la copaci. Îşi dori să fi avut o şansă să-i spioneze pe cei din spate, ca să ştie cum sunt aşezaţi.

Când trecuse mai mult de un minut într-o tăcere perfectă, se ridică peste un dâmb şi începu să se târască spre primul tufiş. Cu ajutorul ochelarilor putea vedea terenul în faţa sa. Un om stătea la douăzeci de metri în dreapta sa şi se gândi că ar mai putea fi unul în stânga sa, la cincisprezece metri mai jos.

Lângă tufiş se opri să-şi tragă răsuflarea. Până acum mergea bine, dar mai avea mult de parcurs, iar în pădure putea să dea peste careva înainte să-şi dea seama. Şi mai mult de atât, terenul nu-i va permite să se deplaseze târâş.

Cel mai bun drum era printre doi frasini. Traversă terenul deschis încet, reprimându-şi impulsul de a se ridica şi a o lua la fugă. Centimetru cu centimetru, îmbrăţişând pământul, ţinându-se cât mai jos în iarbă, se strecură spre copaci. Îşi aminti de un târâş ca acesta pe o stradă din Beirut presărată cu moloz, aşteptând în fiecare clipă să pornească o rafală de mitralieră din clădirea de vizavi, care era ocupată de palestinieni. Apoi în sud, târându-se noaptea pe sub nasul israelienilor, pe sub turnul de pază de lângă Bent Jbail.

Aproape ajunsese când îl văzu pe cel ce stătea de veghe. Judecând după poziţia sa, omul nu-l văzuse. Dar avea s-o facă dacă se mai apropia. Abu Hida rămase lipit de pământ până când găsi o piatră. Nu avea să fie uşor să o arunce fără să fie reperat, dar nu trebuia să o arunce departe.

Piatra trecu peste iarbă aproape zece metri şi căzu rostogolindu-se pe pământ, puţin la dreapta omului. Abu Hida îi văzu întorcându-se şi se târî repede pe ultimii metri care îl mai despărţeau de pădure.

Se hotărî ce urma să facă, ştiind că, dacă nu avea să fie mai atent, data viitoare n-avea să mai fie atât de norocos. Merse înainte câţiva metri, apoi o luă la stânga, făcând un semicerc pentru a ajunge în spatele omului de la marginea pădurii. Încercase să afle cauza zgomotului, dar nu reuşise. Nu era echipat cu dispozitiv de vedere în noapte – rolul său aici era pur şi simplu să aştepte sosirea ordinului de atac asupra casei.

Abu Hida aşteptă ca victima lui să se calmeze şi să rămână nemişcat lângă copacul pe care-l folosea pentru acoperire. Dacă s-ar mai fi apropiat puţin, l-ar fi putut auzi respirând. El îşi păstra respiraţia sub control atent.

Se repezi, acoperindu-i gura cu mâna stângă şi scoţând Peskett-ul cu dreapta i-l puse la spate şi apăsă butonul care scotea lama ascuţită, înfigând-o câţiva centimetri în anusul omului.

— Dacă mai împing asta puţin, şopti el, e suficient ca să-ţi scot măruntaiele. O să mori încet şi dureros înainte ca prietenii tăi să poată ajunge cu tine la spital. Cea mai mică încercare de a scăpa sau de a atrage atenţia mă va face să-l folosesc. Am mai omorât oameni cu el înainte, pot s-o mai fac. Mă înţelegi?

Omul, înţepenit de durere, dădu energic din cap.

— Bine. Tot ce trebuie să faci este să-mi spui unde sunt colegii tăi. Nu toţi, mă interesează numai cei din bucata asta de pădure. Numai numărul şi locaţiile aproximative, asta-i tot. Repede. Sunt în criză de timp şi îmi stai în cale.

Omul, pe jumătate înecat, dădu din nou din cap. Abu Hida îşi retrase mâna încet, apăsând în acelaşi timp Peskett-ul mai tare.

— Nenorocit irlandez, se răţoi omul.

— Nu sunt irlandez şi nu sunt nenorocit. Ai trei secunde.

— În regulă, calmează-te! Şi lasă chestia aia, pentru Dumnezeu. Mai sunt încă trei în sectorul ăsta. Unităţile F, G şi H. F este la douăzeci de metri în dreapta mea, G – douăzeci de metri în stânga mea. H este mai în spate, cam în mijloc.

— El e ultimul din cerc?

— Da. Mai este o dubiţă cu întăriri mult mai în spate. Dar cei trei de care ţi-am spus sunt toţi între noi şi şosea.

— Mulţumesc, zise Abu Hida.

Trase Peskett-ul, dar continuă să-l ţină pe om de bărbie. Cea mai mică mişcare neglijentă putea să întoarcă situaţia. Ar fi vrut să-l lase în pace, dar ştia că nu putea face asta.

— Ştii că nu te pot lăsa, zise el.

— Atunci termină odată!

Vârful Peskett-ului se lipi de bărbia omului. Abu Hida îl ţinu acolo nemişcat o clipă, apoi împinse în sus cu toată puterea. Simţi cum atinge vârful craniului şi îl apăsă pe umăr acoperindu-i gura cu mâna până când încetă să se mai zbată. Păru să treacă o veşnicie până când toate mişcările încetară şi Abu Hida îşi putu lăsa victima la pământ. Se strădui să nu se gândească la femeia şi la copiii pe care omul i-ar fi putut avea pe undeva, stând acasă, fără să aibă habar de toate astea. Îi era din ce în ce mai greu să nu se gândească la asta, să nu regrete. Scoase lama şi o împinse înapoi în mânerul Peskett-ului.

Abu Hida nu putea fi sigur că omul pe care tocmai îl omorâse îi spusese adevărul. Ar fi putut şti că avea să moară orice ar fi spus. Dar durerea provocată de lama care-i ameninţa măruntaiele ar fi putut provoca puţină sinceritate.

Porni prin pădure mişcându-se cu atenţie, călcând de fiecare dată ca pe cea mai fină sticlă. O crenguţă îl putea da de gol sau bolborositul unei băltoace, cea mai mică neatenţie. Prin lentile pădurea părea bântuită, copacii scânteiau într-o lumină verde şi fosforescentă. Păreau să nu se mai sfârşească, atrăgându-l tot mai adânc într-o lume care nu avea niciun sunet şi nicio culoare.

Supraveghetorul H era acolo unde spusese cel care murise că trebuie să fie. Abu Hida îl ocoli la distanţă.

Ieşi în şosea. Ştia cu aproximaţie unde era, se gândise dinainte, prevăzător. Îşi scoase cizmele şi începu să meargă repede, fără să facă vreun zgomot pe asfalt.

Fusese la adăpostul pentru arme doar cu câteva ore mai

devreme şi drumul îi era încă întipărit în memorie. Drumul către ferma familiei O'Farrell apăru în dreapta sa. O luă pe drum, apoi intră pe poarta scundă spre terenul pe care erau ţinute armele sub un tufiş.

Luă tot ce putea căra, agăţându-le curelele de umăr până când fu aproape doborât. Nu mai putu lua decât două cutii cu muniţie.

Camioneta era acolo unde o văzuse mai devreme în aceeaşi zi. Aruncă armele şi muniţia în spate, se urcă şi bâjbâi printre firele de sub bord până când vechiul motor se trezi la viaţă. Până să se aprindă prima lumină în fermă, el era din nou pe şosea, îndreptându-se înapoi spre ferma Craiguenamanagh.

Avea o singură şansă, desigur, şi tot drumul o cântări. Să se alăture din nou celor din unitatea specială însemna sfârşitul misiunii sale şi pierderea propriei vieţi pentru oameni pe care abia îi cunoştea, pentru o cauză care nu era a sa. Dacă-i lăsa să-şi înfrunte soarta, mai avea încă o şansă să găsească locul numit Dingle, să localizeze insula pe care erau ţinuţi ostaticii şi să-l salveze pe şeicul Usayran. Judecând raţional, era datoria sa să aleagă a doua variantă. Dar îşi dăduse cuvântul. Plecase pentru a aduce ajutor, iar ei îl priviseră plecând.

Maureen O'Dalaigh făcuse pe târfa în faţa inamicului pentru a-i oferi acoperire. Şi, mai mult decât atât, i se oferise singură, goală, fără vreun vicleşug, neajutorată, iar el îi întorsese spatele, aproape dispreţuitor. Îi datora ceva pentru toate astea.

Nu credea că îi va fi greu să intre în casă. Nu aveau niciun motiv să împiedice pe cineva să intre. Nou-sosiţii erau bineveniţi, pentru că îmbogăţeau prada. La ora asta din noapte nu puteau fi lăptari sau poştaşi.

Dar în clipa în care se apropie de intrare simţi că ceva nu e în regulă. O dubiţă fusese parcată la colţ şi lângă ea stăteau doi oameni. Trecu de ea, coti, parcă şi opri motorul. În tăcere putu auzi focuri de armă. Atacul începuse deja.

Sărind jos, înhăţă un pistol şi un SPAS 12, le încărcă şi alergă spre colţul casei, trăgându-şi din nou pe ochi ochelarii de vedere

în noapte.

Dubiţa era încă acolo. Când se apropie, auzi strigăte. Pe alee coborau doi oameni, trăgând ceva între ei. Era Maureen, care se zbătea să se elibereze, dar fără vlagă, fără vreo şansă reală de a scăpa.

Se aruncă la pământ, aşteptând să se apropie. O târâră pe Maureen în spatele dubiţei şi o forţară să urce. Abu Hida aşteptă până când ea fu înăuntru, apoi ridică arma şi trase de două ori. Cei doi oameni căzură laţi.

Un al treilea om apăru din faţa dubiţei, trăgând cu un pistol automat. Abu Hida îl împuşcă în cap.

— Maureen! strigă el. Rămâi acolo!

Se ridică şi se strecură până lângă roata din dreapta spate a dubiţei. Dacă alţii auziseră împuşcăturile aveau să fie aici curând. Sub maşină putu vedea picioarele celui de-al patrulea, care acoperea zona din faţă. Ţinti între roţi şi trase o dată, zdrobindu-i picioarele. Merse apoi până în faţa dubiţei. Se mai auzi un foc, apoi se întoarse.

— Unde sunt ceilalţi?

— Jumătate dintre ei sunt morţi. Conor e singurul care mai rezistă. Este în spate. Nu poţi face nimic pentru el.

Ştia că are dreptate.

— Treci în faţă, zise el. Plecăm de-aici.

60

Inis Tuaisceart
13 octombrie
00.48

Îşi aminti ce îi spusese tatăl ei cândva, cu ani înainte, când era o adolescentă, avea şaptesprezece ani şi suferise prima mare dezamăgire. Erau la vila lor din munţii Shouf pentru a petrece un sfârşit de săptămână, aşa cum făceau destul de des în acele

vremuri, înainte de războiul civil. Cu o săptămână înainte, prietenul ei, Hamid, student în primul an la Universitatea din Beirut, o lăsase pentru o altă fată, o fată ştearsă din Sidon, care era în grupă cu el. Studiau agricultura.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului jos lângă lac, refuzând să mănânce, vorbind monosilabic şi aruncând priviri furioase părinţilor ei. Când era în casă, se închidea în camera ei, de unde ieşea după ore întregi cu ochii roşii şi morocănoasă.

Tatăl ei o găsise lângă lac duminică după-amiază. Era o zi frumoasă de la sfârşitul lui septembrie, mai mult de vară decât de toamnă, cu soarele strălucind pe suprafaţa apei ca vopseaua vărsată pe sticlă. Acum, stând în patul tare din celula sa, putea vedea soarele leneş deasupra lacului şi auzea vocea tatălui său ajungând la ea printre trestii.

Vorbiseră ore întregi în acea zi, iar el, fără să vrea, descoperise că se culcase cu Hamid, primul om pe care se gândise că îl iubea destul pentru a face acest pas. Nu ar fi putut niciodată să-i spună asta mamei ei. Deşi era deschisă, făcea parte dintr-o generaţie diferită, care abia ieşise din spatele vălului. Ea ar fi dezaprobat, ar fi făcut o scenă şi ar fi continuat să facă scene timp de săptămâni. Cu toată feminitatea ei sensibilă, mamei ei îi lipsise totdeauna acea empatie pe care se presupune că femeile o au într-o mai mare măsură decât bărbaţii. Amina ştiuse de mică faptul că mama ei era în fond o femeie egoistă şi că, dacă avea nevoie de înţelegere şi de mângâiere, trebuia să se îndrepte către tatăl ei.

El nu făcuse nicio scenă, aşa cum ar fi făcut mulţi taţi arabi, nu o ameninţase, nici măcar nu spusese ceva despre pierderea inocenţei ei. Nu făcuse decât să asculte reflecţiile ei pe marginea nedreptăţii dragostei, a trădării bărbaţilor, a imensităţii durerii pe care o simţea. Ca şi ea, el fusese surprins de Hamid, căci îl considerase un tânăr agreabil, nebun după fiica sa. O asigurase că e frumoasă şi chiar reuşise să o facă să râdă spunându-i că Hamid cel vrednic de dispreţ făcuse ultima sa cucerire în aşteptarea unei vieţi de cultivator de măsline.

— Nu durerea contează, îi spusese el în final. Va exista întotdeauna durere, pentru Hamid sau pentru altcineva. Fie că te iubesc sau nu, vei simţi întotdeauna un fel de durere înăuntru. Important este să ţii durerile separate, să nu le laşi să se adune şi să devină una, atât de mare, încât să nu o mai poţi stăpâni.

Ştiuse chiar de atunci că el nu o iubea pe mama ei, că nu o iubise niciodată. Căsătoria lor fusese aranjată şi între ei nu fusese niciodată dragoste. Când era mai tânără pentru ea conta sentimentul acela de formalitate şi de tristeţe din relaţiile dintre ei. Atunci, la şaptesprezece ani, contemplând nefericirea tatălui său de pe înălţimile exaltate ale propriei nefericiri, credea că înţelegea pentru prima oară în viaţă ceva din realitatea în care trăia.

Iar azi, după atâţia ani, îl uitase de mult pe Hamid, iar numele celorlalţi iubiţi i se topiseră în carne, durere peste durere şi cicatrice peste cicatrice, niciuna separată acum. Azi, în ciuda tuturor celor petrecute, în ciuda faptului că era conştientă de dragostea ei pentru Declan, de bruscheţea celei de-a doua despărţiri şi de durerea ei, cunoştea pentru prima oară atingerea nefericirii care îneca toate celelalte dureri, care transforma toate celelalte dureri slabe şi obişnuite în uitare. Stătea pe patul tare, în spatele lacrimilor, dorindu-şi ca Declan să fie aici, dorindu-şi numai ca el să fie cu ea, nu să o salveze, ca în fanteziile ei trecute, ci să asculte ceea ce avea să-i spună.

Numai că asta era ceva ce ştia că nu poate spune cuiva, nici chiar lui. De aceea durea atât de tare, pentru că era al ei şi numai al ei, cu toată greutatea şi depravarea. Lucrul pe care i-l făcuse americanul, pe care o făcuse să-l accepte, semăna cu nişte ace înfipte în terminaţiile nervoase – ajungea numai să se gândească la asta pentru a experimenta durerea iar şi iar.

Nu conta că o violase. Se aşteptase la asta, se pregătise pentru asta, ca o femeie dintr-un lagăr sau dintr-un oraş aflat sub asediu. Asta era umilinţă, dar era ceva cu care putea trăi. Mii de femei trăiau lucruri mai rele. Nu conta că o lovise când i se împotrivise,

încercând să-l facă să gândească raţional. Asta era furie, iar cu timpul rănile şi vânătăile aveau să treacă.

Dar încercase să-şi impună mintea sa asupra ei. Îi vorbise din cele mai adânci ascunzişuri ale unei inimi incoerente şi bolnave, iar ea se simţise rău, contaminată. Ştia că vrea mai mult decât corpul ei, că îi voia mintea şi sufletul, şi ştia că are propriile metode de a pune stăpânire pe ele. Toată noaptea o ţinuse trează dându-şi la iveală cele mai secrete gânduri, dezvăluindu-şi cele mai intime simţăminte. După ce oamenii lui o duseseră înapoi în celulă, căzuse într-un somn greu şi se trezise transpirată şi înlăcrimată. Nu visase niciodată salvarea.

Se răsuci în pat. Aveau s-o ducă înapoi la el în noaptea asta, promisese. Se ruga să fie gata pentru el. După-amiază stătuse o vreme cu una dintre celelalte femei, o iraniancă pe nume Nushin. Nushin îşi purta *chador*-ul tot timpul, nelăsând decât cel mult o şuviţă de păr să treacă de marginea sa. Dar sub el, pentru a-şi ţine părul, purta o clamă lungă cu vârf din oţel. Îi spusese Aminei că o păstrează pentru cazul în care le-ar putea fi de ajutor într-o zi.

Amina îi spusese pentru ce vrea clama şi de ce. Nu-i spusese totul, nu putea spune cuiva, dar îi spusese destul. Nushin nu ezitase să-i dea clama.

— O să mă rog pentru tine, îi zisese ea. Hazrat-e Fatima[27] va veghea asupra ta.

— Mulţumesc, îi răspunsese Amina. Roagă-te să am putere. De asta am nevoie cel mai mult. Nu de putere fizică, ci de puterea de a face asta.

Dar acum, stând trează în celula sa şi aşteptând zgomotul paşilor paznicilor, începea să se întrebe la ce i-ar folosi puterea. Să-l ucidă când s-ar fi aruncat asupra ei? Sau să se sinucidă după aceea?

---

[27] Sfânta Fatima; referire la fiica Profetului Mahomed (n. red.).

Washington
12 octombrie
13.34

O bună bucată de vreme după ce închise, Conrad Lee rămase uitându-se la însemnările mâzgălite pe care le făcuse pe carneţelul de lângă telefon. Voia să ia foaia şi să o mototolească într-un mic cocoloş şi să-l arunce. Putea să mai aştepte vreo două ore, apoi să-l sune pe Declan şi să-i spună că nu era decât o poveste deplasată, că nu aflase nimic. Dar Declan Carberry era un prieten foarte bun, iar fiica sa, Máiréad, fusese unul dintre cei mai buni copii pe care Conrad îi văzuse.

— Jean, strigă el intrând în bucătărie. Trebuie să mă duc până la birou.

Soţia lui se întoarse.

— Ei, ce Dumnezeu, Conrad, şi sâmbăta? Cine era? Ritchie? Iar vrea să-i ţii locul cât pleacă el la vânătoare?

Conrad îşi scutură capul.

— Îmi pare rău, scumpo, dar trebuie să plec. Un prieten are necazuri. Necazuri mari. Poate reuşesc să-l ajut, nu ştiu.

— Familia Halpern vine la cină în seara asta. E prea târziu să contramandăm.

— Mă întorc până la zece, nu-ţi face griji! N-o să dureze mult, promit.

Jean oftă. Fusese căsătorită cu FBI-ul prea multă vreme pentru a mai putea crede că are vreun rost să se certe.

— Aşa să faci. Şi nu uita că le-ai promis copiilor o excursie mâine.

Ca director-adjunct al Departamentului criminalistic din FBI, Conrad avea acces la cele mai multe dintre dosarele aflate în format electronic, prin intermediul calculatorului Macintosh din

biroul său. Incidentul pe care Declan îi ceruse să-l verifice se petrecuse în 1993, procesul avusese loc în 1994 şi o mulţime de apeluri încă se mai judecau prin tribunale. Teoretic, toate dosarele ar fi trebuit să fie disponibile. Le găsi într-un singur director, 667 de dosare diferite, cu codul de identificare CM (crime multiple) 1793B (1993) – WS, urmate de numerele de ordine. Aveau mărimi diferite, între o pagină şi câteva sute de pagini.

Începu să caute prin ele la întâmplare. Declaraţii, rapoarte de la Biroul Federal pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc, rapoarte FBI, probe adunate de Departamentul de siguranţă publică din Texas, declaraţii ale martorilor oculari, declaraţii ale supravieţuitorilor, rapoarte psihiatrice, probe juridice de la Comisia medicală a districtului Tarrant şi din laboratoarele FBI din Washington. Erau multe, mai multe decât ar fi bănuit.

Continuă să caute mai bine de două ore, fără să ajungă la vreun rezultat, devenind din ce în ce mai frustrat. S-ar fi putut ca Declan să nu aibă dreptate, iar Conrad era din ce în ce mai sigur că nu face decât să-şi piardă o după-amiază de sâmbătă, răscolind printr-un munte de probe care conduceau toate spre acelaşi lucru. Aproape că se hotărâse să lase baltă căutarea şi să se întoarcă acasă la familie când dădu, deodată, într-un zid de cărămidă.

Încerca să deschidă o dovadă juridică de la Comisia medicală a districtului Tarrant, când un mesaj îi apăru pe ecran spunându-i că accesul este permis numai cu autorizaţie specială. Asta părea ciudat. Mai verifică trei fişiere şi se întâmplă din nou.

Întorcându-se în directorul principal, ceru computerului să afişeze numărul fişierelor care aveau acces liber, câte erau restricţionate pentru rangul său ori pentru cele mai înalte şi câte aveau nevoie de autorizaţii de ultimul nivel. Şase sute douăzeci şi unu erau publice; alte patruzeci şi şapte erau clasificate ca închise oricui avea rang mai mic decât cel de director-adjunct; şapte erau închise oricui în afara directorului FBI în persoană.

Ştia că i-ar fi imposibil să pătrundă în vreunul dintre acele dosare fără o autorizare directă sau o parolă. Chiar dacă ştia destule despre calculator pentru a-şi croi drum în acele fişiere, cea mai mică neatenţie ar fi putut declanşa alarme care ar fi atras personalul de securitate de peste tot. Începea să creadă că fişierele acestui caz sunt mai bine încuiate decât oricare altele de după asasinarea lui Kennedy.

Tocmai când era pe punctul de a închide şi de a pleca acasă, îi veni o idee. Luă telefonul şi sună la arhive, care erau în subsolul clădirii.

— Aici Lee, din CI. Poţi să-mi spui dacă mai ai încă un grup de dosare cu codul CM 1793B (1993) – WS, de la 1 la 675?

Funcţionarului îi luă mai puţin de un minut să verifice.

— Le am pe toate aici, domnule. Dar ar trebui să le puteţi accesa de pe calculatorul dumneavoastră.

— Vreau să mă uit la câteva fotografii. Nu le scanează niciodată cum trebuie.

— Asta aşa e. Bine, domnule, sunt aici dacă aveţi nevoie de ele.

Conrad puse receptorul la loc şi înhaţă copia de pe biroul său cu personalul de serviciu din întreaga săptămână. Arhivarul care era acum avea să plece într-o oră şi jumătate. De vreme ce era sâmbătă seara, cererea de materiale din arhivă era scăzută, aşa încât un om se ocupa de toată arhiva.

Luă liftul până la subsol şi căută în şase dintre dosarele restricţionate pentru rangul său. Întorcându-se în birou fabrică o etichetă similară cu cele care erau pe dosare. Aranjă puţin fonturile şi dimensiunile şi în câteva minute fu gata. Printă o singură etichetă, pe cea mai apropiată imprimantă cu laser şi o lipi pe unul dintre dosarele pe care le împrumutase. Când fu gata, o sună pe Jean şi îi spuse să îl scuze în faţa familiei Halpern, dar să se aşeze la masă fără el. Ea nu spuse nimic, dar felul în care tăcu după explicaţia lui nu-i lăsă nicio îndoială cu privire la faptul că va dura câteva luni pentru a-şi îndrepta greşeala. Puse receptorul la loc şi aşteptă ca jos să se efectueze schimbul de

seară.

Mai aşteptă încă cincisprezece minute, pentru a fi sigur. Când se apropie de birou de data asta văzu un alt om, un puşti care arăta ca abia ieşit de la Quantico, destul de tânăr pentru a putea fi impresionat de funcţia lui Conrad. Răsuflând adânc, se apropie de funcţionarul care nu bănuia nimic, cu aerul unui om care ştie cum să se impună.

— Unde e prostul care mi-a dat dosarele astea?

— Jones, domnule? A ieşit din tură, domnule!

— Ei bine, pentru domnul Jones e simplu. Du dosarele astea la locul lor, băiete! îi dădu toate dosarele cu excepţia unuia. Dar ăsta, continuă el fluturând prin faţa tânărului dosarul la care umblase, nu e cel care-mi trebuia. Ce crezi tu că fac eu aici, băiete? Crezi că scriu poezii?

— Îmi pare rău, domnule! Ce număr trebuia să fie?

— La dracu', numărul e bun, dar nu e dosarul care trebuie. Adu-mi ce găseşti în stânga şi în dreapta lui, să vedem ce-i acolo.

Nefericitul funcţionar luă dosarul şi plecă să-l pună la locul lui. De îndată ce plecă, Conrad se asigură că nu e nimeni în preajmă, apoi se uită în registrul în care fuseseră trecute numerele dosarelor, semnătura şi numele său. Dosarul pe care tocmai îl returnase era CM 1793B (1993) – WS 625. Conrad îl modifică în CM 1793B (1993) – WS 626, schimbând doar o cifră.

Când funcţionarul se întoarse, arăta mai nefericit ca niciodată. Ducea patru dosare, dintre care unul era destul de gros, iar celelalte de mărimi obişnuite.

— Îmi pare rău, domnule, se pare că a fost o încurcătură. Am adus WS 624 şi WS 627, dar am găsit şi un WS 626, la fel cu cel pe care l-aţi adus.

— Dă-le-ncoace, să văd ce tâmpenie au mai făcut idioţii ăştia de data asta.

Aruncă o privire prefăcută prin fiecare dosar, apoi le aruncă pe 624 şi 627 înapoi pe birou.

— Alea sunt în regulă.

Apoi îi dădu înapoi dosarul la care umblase.

— Ăsta trebuia să fie 625, nu 626. Ia vezi!

— Da, domnule.

Apoi, luând dosarul strict secret WS 626, tună:

— Iar ăsta este dosarul pe care l-am cerut la început! Isuse, băiete, pe-aici nu mai e nimeni în stare să facă cel mai simplu lucru cum trebuie?!

Văzând inscripţia Strict Secret pe dosar, funcţionarul păru că vrea să-l întrebe pe Conrad de autorizaţie. Aruncând ochii în registru văzu totuşi că autorizaţia fusese prezentată de Conrad pentru a vedea dosarul CM 1793B (1993) – WS 626. Cerând autorizaţia pentru a doua oară nu putea aduce decât mai multe necazuri. Zâmbi şi îl privi pe Conrad îndepărtându-se.

Ajuns în biroul său, Conrad închise uşa şi se aşeză pentru a citi dosarul pe care îl scosese atât de greu din arhivă. Zece minute mai târziu ştia două lucruri: mai întâi, că Declan avusese dreptate şi, apoi, că propria viaţă îi era în pericol dacă cineva afla că citise dosarul.

Acum avea şi ceea ce părea a fi codul din zece cifre care avea să-i permită accesul la celelalte şapte dosare. Intrând din nou în directorul de pe calculator, găsi cel mai apropiat dosar închis şi introduse numărul. Ca în vis, mesajul dispăru şi dosarul fu deschis.

Îi mai luă încă o oră pentru a afla ce se întâmplase şi cum. Apoi stătu câteva minute să se gândească, încercând să nu se gândească. Ştia ce se întâmplase şi cum, dar nu şi de ce.

Ridică receptorul şi formă numărul pe care i-l dăduse Declan. Răspunse vocea somnoroasă a unei femei, iar el ceru să discute cu părintele Maclogan.

— Cine-i acolo? întrebă ea, puţin bănuitoare.

— Sun de la Vatican, zise el, e o urgenţă, trebuie să vorbesc cu el.

Vocea femeii deveni afectată de respiraţia grea:

— Ei da, desigur, excelenţă, îl aduc imediat. Nu închideţi!

Declan sosi la aparat după un minut

— Aici Denis Maclogan.

— Conrad.

— Mă gândeam eu. Ei bine?

— Răspunsul este „da”.

— Înţeleg.

Se lăsă tăcerea Un sunet înfundat, de parcă vântul spaţial ar fi asaltat satelitul. Apoi Conrad vorbi din nou:

— Este în Irlanda? Asta vrei să ştii?

— Da răspunse Declan. Cred că el e cel care i-a luat pe ostatici.

Din nou tăcere, ca şi cum spaţiile dintre cuvinte se uniseră toate pentru a forma un singur gol spaţial.

— Vrei să afli detaliile?

— Dacă tu crezi că ar putea fi importante.

— Da cred că sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le ştii, Denis. Nu ştiu toată povestea Asta e tot ce am fost în stare să adun din câteva dosare secrete în care am reuşit să intru. Nu e totul.

Se opri şi putu auzi zgomotul respiraţiei lui Declan la celălalt capăt, greoaie şi neregulată. În Irlanda era dimineaţa devreme. Declan stătea nemişcat.

— Denis, cred că ştii ce ştim mai toţi. În 1993 FBI a pus sub asediu o proprietate de lângă Waco, în Texas. Blocada a durat cincizeci şi una de zile şi s-a sfârşit brusc pe nouăsprezece aprilie, când oamenii noştri au intrat înăuntru cu grenade cu gaz, iar clădirile s-au aprins de la schimbul de focuri. Aproape optzeci de oameni au fost împuşcaţi, înecaţi de gaze sau arşi de vii, cu toţii membri ai unei secte religioase, cunoscute drept Secta Davidienilor, o ramură a Adventiştilor de ziua a şaptea. Liderul lor era un individ de treizeci şi trei de ani, care-şi zicea David Koresh, pe numele lui adevărat Vernon Wayne Howell. Mai târziu, a fost identificat printre victime. Astea toate îţi sună familiar, nu?

— Desigur. Asta am citit şi în ziarele de aici.

— Asta e versiunea oficială, Denis. Dar e al dracului de sigur că nu e adevărul. Să-ţi spun ce s-a întâmplat acolo. În ultima noapte înainte de sfârşitul asediului, Koresh a vorbit la telefon aproape trei ore cu un individ numit Joshua Babcock. Ai auzit vreodată de el?

— Nu, niciodată.

— Nici nu-mi închipuiam că ai cum acolo. E un predicator fundamentalist al vremurilor bune din Texas. Are propriul post TV, biserici peste tot, conduce misiuni în Asia şi în Africa Foarte influent în cercurile evanghelice de dreapta de aici. Acum a îmbătrânit, dar tot mai apare la televizor duminica dimineaţa şi ţine legătura cu o întreagă reţea de oameni importanţi: oameni de afaceri, congresmeni, senatori, lobbyşti. Preşedintelui nu-i place şi, ca să-ţi spun drept, nici mie nu-mi place. Vrea să vadă America guvernată după regulile lui înguste şi îi place să-şi folosească banii şi vocea pentru a face cunoscut lucrul ăsta. Are vederi radicale despre avort, homosexualitate, catalogarea „cărţilor periculoase” în şcoli şi în colegii şi o grămadă de alte chestii de genul ăsta.

— Am priceput. Aici sunt cunoscuţi ca episcopi.

— Bine, voiam doar să ştii cine este. Dintr-un motiv oarecare, Babcock l-a vrut pe Koresh şi a făcut o înţelegere cu nişte oameni de la vârf din FBI pentru a-l scoate de acolo. Se pare că erau tuneluri săpate sub clădiri, o mulţime de tuneluri. Cele mai multe erau scurte, ca şi cum ar fi vrut să se ascundă în ele pentru a aştepta trecerea apocalipsei sau a războiului. Sau a ce mai aşteptau ei acolo. Numai că se pare că un tunel era mai lung. Mult mai lung. Cei de la judiciar consideră că singura intrare în el se făcea din dormitorul lui Koresh. Aşa au reuşit.

— Bine, s-ar putea, dar tu ai spus că un cadavru a fost identificat ca fiind al lui Koresh. Şi că ancheta judiciară a stabilit asta, nu-i aşa?

— Ba da Numai că nu era corpul lui Koresh. Asta e opera celor de la Comisia medicală a districtului Tarrant, care au venit cu o

echipă de legişti de la Fort Worth. Au spus că nu au văzut niciodată oase şi ţesuturi atât de distruse ca cele ale corpurilor de acolo. După ce au terminat, ancheta a fost preluată de laboratorul judiciar al FBI de aici, din Washington.

Se presupune că Koresh a fost identificat după dantură. Avusese doi lipsă, de la vârsta de cincisprezece ani, ceea ce corespundea fălcii cadavrului găsit în camera de comunicaţii din clădirea principală.

Dar se pare că au fost dosite nişte dovezi. Dinţii au fost scoşi undeva între Fort Worth şi Washington, cam la vremea în care apăruseră speculaţii în presă că până la urmă Koresh se putea să fi scăpat. Corpul cu dinţii lipsă avea altă înălţime. Nimeni nu s-a obosit să facă un test AND, spre deosebire de aproape toate celelalte cadavre. Nu era Koresh. El bea deja cafea cu Josh Babcock în New Kadesh, un aşezământ creştin din Deşertul New Mexico.

— Ai făcut o treabă minunată, Conrad! îţi sunt recunoscător.

— Mai e un lucru, Denis. Nu ştiu dacă e important. Dar, la începutul acestui an, un oficial FBI de la vârf a primit o cerere de la cartierul general al CIA din Langley, prin care se solicita trecerea lui Koresh în grija lor. Asta înseamnă ceva pentru tine?

Vântul sufla afară ca un animal care goneşte după hrană.

— Da, veni răspunsul lui Declan. Este plauzibil.

— Vrei să-mi spui şi mie? Trebuie să ştiu cu ce am de-a face aici.

— Nu, deja ştii prea multe.

— Şi eu mi-am închipuit asta. Te duci după el?

— După Koresh? Sunt pe urmele lui de patru zile, cu toate că până acum n-am ştiut că el este.

— Aveţi grijă când îl găsiţi. M-am uitat pe nişte fişe psihiatrice de aici. Se pare că e capabil de absolut orice.

— Trebuie să fi fost nebuni când au hotărât să-l folosească.

— Cine? CIA?

— Ei împreună cu alţii, pe care-i cunosc.

— Poate. Depinde pentru ce le trebuia. Este perfect pentru a fi scos în faţă într-o operaţiune pe care ei să o poată nega. Omul care nu există. Conrad făcu o pauză. Ai grijă, Denis! Nu-i întoarce spatele!

— N-o s-o fac. Mulţumesc încă o dată, Conrad! Ţinem legătura.

Legătura se întrerupse. Conrad puse receptorul la loc. Rămase aşa o vreme, privind cuvintele de pe ecranul din faţa lui, cuvinte care păreau să nu mai însemne nimic. Şi nu numai cuvintele îşi pierduseră înţelesul.

62

Inis Tuaisceart
13 octombrie
07.15

Duminică dimineaţa lumina apăru deasupra stâncilor. Marea urca pe plajă, păsările pluteau în zare deasupra uscatului, rotindu-se în cercuri din ce în ce mai strânse înainte de a-şi întinde încă o dată frumoasele aripi albe, iar vântul greu se ridica deasupra mării.

Aici pe insula sabatul se încheiase. Nu sabatul obişnuit, cu slujbă, masă şi ziare de duminică, ci a şaptea zi, adevăratul sabat, ziua odihnei Domnului, vegheată de Mielul Domnului în persoană. Cântaseră imnuri pentru credincioşi şi făcuseră studiu biblic, iar pentru necredincioşi se ţinuse o predică, fără translator.

David Koresh fusese agitat toată ziua. O dată, alb de furie, lovise un ostatic care îndrăznise să întrerupă cuvântul de învăţătură cu un verset din Coran. Mai târziu, împăcat, le cântase încet Prinţul Păcii adepţilor săi, acompaniindu-se la chitară.

Acum, spre sfârşitul dimineţii, stătea singur la ţărm cu privirea pierdută deasupra mării. Simţind vântul în păr, privi în sus către cer, unde norii treceau cu viteză. Nimeni, gândi el, nu văzuse în

cer ceea ce văzuse el: îngeri cu aripi de mărimea munţilor şi cu trâmbiţe, şi fiare cu unul, trei, cinci sau şapte coame, nuanţe de roşu, de purpuriu şi de auriu, întinzându-se de la un orizont la altul; sânge vărsat dintr-o cupă aurită, oraşe întregi pavate cu pietre preţioase, călăreţi pe cai negri şi albi, armate, faţa lui Dumnezeu cel viu.

Îşi acoperi ochii cu mâinile şi plânse. Niciun om viu nu văzuse ceea ce văzuse el, niciunul nu ştia lucrurile pe care le ştia el şi nimeni nu putea dezvălui secretele pe care le ţinea în inimă. Şi totuşi, în noaptea trecută, când fusese în patul femeii arabe pentru a doua oară, ea se întorsese împotriva lui, îl atacase şi îl lovise în piept şi în stomac de nenumărate ori cu un obiect ascuţit, până când reuşise să o doboare.

Fusese acoperit cu sânge, iar cearşafurile erau muiate de sânge. Sângele lui, sângele Mielului. Ea încercase să-l omoare şi aproape că reuşise. Dar avea să fie pedepsită, chiar el se va gândi la asta. Se scutură amintindu-şi ferocitatea atacului ei şi răutatea din ochii ei. Să-l ataci pe fiul Domnului, care văzuse turnurile Ierusalimului, unsul Domnului – cu siguranţă, asta era cea mai oribilă crimă dintre toate.

Auzi paşi în spatele lui. Ezekiel era acolo, calm, stăpânit, înţelegător. Noaptea trecută îi spălase rănile şi i le unsese.

— Sunt adunaţi toţi, David. Acum te aşteptăm pe tine.

— Nu e nicio grabă. Lasă-i să aştepte! Vino încoace! îi făcu semn prietenului său să vină lângă el pe stâncă. Spune-mi ce vezi!

Ezekiel se aşează lângă el.

— Ce să văd? Lucruri obişnuite, zise el. Valuri, câteva păsări, nori pe cer. Ce-ai fi vrut să văd?

— Nimic. Nu ai fost binecuvântat cu darul de a vedea, cu adevărata viziune. L-ai vrea, dacă ţi l-aş putea oferi?

Ezekiel îşi scutură capul încet, privind valurile negre de sub ei.

— Nu cred, zise el. Se pare că nu-ţi provoacă decât durere. N-aş putea suporta aşa ceva – să văd lucrurile aşa cum sunt. Nu sunt destul de puternic pentru asta. Niciunul dintre noi nu este.

Se gândi la soţia lui, Mary, arzând ca o torţă cu braţele întinse dincolo de zidul de flăcări. La copiii săi, Sarah şi Rachel, ţipând după el, şi la zidul de flăcări asemănător unei bariere de gheaţă. Văzuse destule dintre lucruri aşa cum erau cu adevărat.

— Nu am fost puternic, zise Koresh. Dar cu toate astea, Dumnezeu mi-a deschis ochii. Nu m-a întrebat dacă sunt gata, dacă voiam să văd sau nu. Doar mi-a deschis ochii. Puterea şi slăbiciunea sunt acelaşi lucru pentru El.

— Totuşi, nu mi-aş dori să fiu profet.

— Asta e foarte înţelept din partea ta. Ai putea vedea lucruri pe care ţi-ai dori să nu le fi văzut niciodată. Să auzi lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le audă. Zi şi noapte ai veghea şi ai asculta.

— Ce poţi să vezi azi?

— Azi? Că este foarte aproape, acum, într-adevăr, e foarte aproape. Chestiune de zile, chiar de ore.

— Atât de puţin? Nu ştii exact?

— Nu mi-ar spune. „Ar fi periculos", zice El. Numai când momentul a sosit mi se va spune. Dar este foarte aproape. Azi, mâine... cel mai târziu, poimâine.

— Toată lumea va muri?

— Toţi în afară de aleşii Lui.

— În flăcări?

Koresh ridică din umeri. Continuă să privească fix marea pustie.

— Nu ştiu, zise el. Poate. Încă nu mi s-a arătat limpede.

Ezekiel se cutremură.

— Şi va fi începutul sfârşitului tuturor lucrurilor?

— Dumnezeu nu va lăsa nimic în viaţă pe faţa pământului. Ai citit profeţiile, ştii ce intenţionează să facă.

Urmă o tăcere lungă, ciudată. Ezekiel tremura în vântul tot mai puternic. Era foarte greu de acceptat voinţa lui Dumnezeu.

— Eşti aşteptat, zise el. Femeia e gata.

Koresh se ridică în picioare. Durerea provocată de răni era ascuţită şi încă îl mai fulgera. Chiar şi mişcările uşoare îi făceau

rău. Îşi strânse mâna dreaptă, apoi o destinse uşor. Un verset biblic îi trecea prin minte iar şi iar: „A Mea este răzbunarea, zice Domnul”.

63

Districtul Tipperary
08.16

Părăsiseră ferma în care fuseseră găzduiţi de îndată ce li se păruse rezonabil să facă asta. Declan voia să sune la numărul pe care i-l dăduse Martin, dar prefera s-o facă de la un telefon public. Se opriră la primul popas şi îşi schimbară veşmintele preoţeşti, îmbrăcând haine de fermieri. Liam avea un set nou de plăcuţe de înmatriculare, care corespundeau celor ale unei maşini deţinute de un fermier din Ballyporeen. Maşina, de-acum destul de împroşcată cu noroi ca să pară maşina unui fermier, avea rezervorul plin şi mergea din nou bine. Hotărâră să se îndrepte spre Clare şi, dacă erau opriţi, puteau spune că sunt în drum către festivalul de la Lisdoonvama, care acum se apropia de sfârşit. Deşi nu erau celibatari, puteau să încerce să pară aşa.

Găsiră o cabină telefonică în Cullen, aproape de intersecţia spre Limerick. Ceilalţi rămaseră în maşină, căutând pe hartă diferite drumuri spre vest, în timp ce Declan merse să sune la numărul pe care i-l dăduse Martin. Sună de câteva ori înainte de a răspunde cineva.

— Barul O’Toole.

— Am numărul ăsta de la Martin Fitzsimmons. Am nevoie de ajutorul tău.

— Îmi pare rău, domnule, dar cred că aţi greşit numărul.

— Sunt Declan Carberry. Sun dintr-o cabină telefonică.

— De ce n-ai spus aşa mai devreme? Ţi-a luat ceva vreme să suni. Ştiai că Martin este mort?

— Da, am auzit ieri. Ştii cum s-a întâmplat?

— V-au urmărit pe pod. Unul dintre ei l-a înjunghiat pe Martin, iar acum Harker e pe urmele tale ca diavolul în persoană.

— Cât de sigură e linia asta?

— A, destul de sigură. Ce pot să fac pentru tine?

— Ştiu cine îi are pe ostatici şi cred că e doar o chestiune de timp ca să-i omoare pe cei mai mulţi dintre ei. Trebuie să ştiu dacă mai are cineva vreun indiciu.

— A mai apărut un cadavru, un tip din Siria. A fost găsit azi-dimineaţă într-o biserică din Cork, Sfânta Ana. Pe altar, din câte am înţeles.

— Asta nu mă ajută cu nimic.

— Nici nu m-am gândit că te-ar ajuta Totuşi, am un lucru. Un telefon de sâmbătă dimineaţa, devreme, dat dintr-un orăşel din districtul Monaghan la un număr din Baalbek, Liban. A fost făcută o înregistrare la Menwith Hill. O copie este la cartierul general al Gărzii, alta la unitatea specială ME10. Copia de la cartierul general al Gărzii a ajuns direct la MI5 şi a fost arsă imediat. Dar cineva la ME10 a făcut o greşeală şi a trimis-o la C3, împreună cu traducerea. Copia a fost deja distrusă şi toate urmele ei au fost şterse din înregistrări, aşa că va trebui să mă crezi pe cuvânt cu privire la ceea ce conţinea.

— Te cred, spune!

Un minut mai târziu, Declan era înapoi în maşină.

— Inis Tuaisceart, zise el. Îi ţine pe Inis Tuaisceart.

— Babcock este un nebun sănătos, zise Myles.

Se îndreptau spre Dingle, ţinând-o tot pe străzi lăturalnice şi pierzând timp preţios din cauza asta.

— De ce l-ar vrea pe Koresh? întrebă Declan.

Liam era în faţă, conducea, iar Grainne dormea.

— Nu sunt sigur. Au multe în comun, cu toate că Babcock e mai conformist. Ar fi totuşi un lucru. Babcock a publicat o carte cu câţiva ani în urmă. S-a vândut foarte bine în unele zone din State. Profeţiile biblice interpretate, sfârşitul lumii în zilele noastre,

Isus trebuie să sosească din clipă-n clipă – chestiuni obişnuite, din câte îmi amintesc eu. Dar era acolo o idee importantă: Babcock crede că islamul este arma Satanei împotriva Vestului creştin.

Babcock este un rasist mascat. În biserica sa predomină albii din clasa mijlocie, partea inferioară. Este antisemit şi are atitudini foarte dure cu privire la catolici. Comunismul a fost marea ţintă a urii lui, până la prăbuşirea Uniunii Sovietice. Dar de atunci a predicat împotriva islamului, ca principală armă din arsenalul diavolului, aşa cum a fost din secolul şapte. Restul sunt numai probleme nesemnificative.

Declan dădu din cap.

— Cu siguranţă asta explică de ce s-a implicat într-o treabă ca asta. Dar tot nu explică de ce l-a vrut pe Koresh.

— Tocmai la asta ajunsesem. Cartea asta a lui Babcock se numeşte *Cele şapte peceţi* – cu referire la sigiliile din *Apocalipsă.* Asta a fost şi ea una dintre preocupările de bază ale lui Koresh. În timpul asediului, scria un comentariu despre adevăratul înţeles al celei de-a şaptea pecete. Se presupune că a fost distrus de focul izbucnit în Ferma Apocalipsei. Dar să presupunem că nu a fost ars. Că a fost scos de acolo de către Koresh. Asta putea fi ceea ce căuta Babcock.

— Şi atâta timp cât Koresh avea să continue să scrie la acest comentariu era în siguranţă. Babcock avea grijă să nu fie atins.

Myles dădu din cap.

— Şi atunci, continuă Declan, într-o zi vine un om de la CIA şi zice: „Avem nevoie de cineva care să regleze conturile între noi şi fanaticii ăia musulmani”.

— Cred că e corect. Şi mai cred că, până să se întâmple asta, Koresh avea deja strâns un grup de adepţi. Există zvonuri că Babcock avea arme ascunse în apropierea reşedinţei sale din New Kadesh şi că antrena oameni dornici de supravieţuire şi alţi indivizi pentru a-l apăra pe el şi biserica sa de forţele Satanei.

— Vine Ziua Judecăţii de Apoi.

— Exact, Declan! Vine Ziua Judecăţii de Apoi.

Se opriră în Tralee pentru a-şi mai dezmorţi picioarele şi pentru a lua ceva de mâncare. Dăduseră de mai multe puncte de control în Tipperary Bruree şi Newcastle West. Nu erau poliţişti, ci soldaţi, oameni care se uitau bine înainte de a le face semn să treacă. Declan era surprins că ajunseseră până aici. Harker îi voia foarte mult şi avea să-i găsească până la urmă, ştia asta. Problema era doar când şi cum.

— Dacă Abu Hida ştie unde sunt ostaticii, îi zise Declan lui Grainne, trebuie să fie deja în drum spre ei.

Beau cafea într-o cafenea micuţă din piaţă. Mai erau câţiva clienţi. Myles şi Liam plecaseră după provizii. Chelnerii păreau plictisiţi, prinşi într-o capcană temporală care îi condamna să trăiască pe vecie în 1962, vag conştienţi de faptul că afară lumea s-a schimbat, chiar şi în Tralee.

Grainne dădu din cap, muşcând dintr-un sendviş. Pâinea era bună, iar umplutura conţinea mai mult varză.

— De unde spui c-a sunat? întrebă ea.

— Dintr-un loc numit Ballybay, undeva aproape de graniţă.

— În districtul Monagham. Am auzit.

— E destul de departe, zise Declan. Dar noi am pierdut o grămadă de timp azi-noapte. Abu Hida trebuie să fi plecat imediat după ce a dat telefonul. Oamenii cu care se află au cunoştinţe în zona Dingle.

— Ce crezi că are de gând să facă? întrebă ea.

— Dacă are ca întăriri o unitate specială, ar putea încerca să ajungă pe insulă, să lanseze vreun atac şi să-l scoată pe tatăl său de acolo.

— Poate s-o facă? Ce i-ar sta în cale?

— Profesioniştii. Koresh o fi nebun, dar oamenii săi sunt bine antrenaţi. I-am văzut cum lucrează la Castletown. Sunt foarte buni. Foarte buni. N-aş da prea multe şanse unei unităţi IRA dacă ar încerca să-i atace. Pe de altă parte, Abu Hida e el însuşi foarte bun. În toţi anii de război civil din Liban nu a mai existat unul ca

el. Dar poate face mai multe decât să dea buzna acolo. Va verifica insula, le va evalua forţele şi apoi va aştepta ocazia potrivită.

Grainne se gândi. Sorbi din cafeaua care avea un gust uşor de rânced, de la laptele pe care-l turnase înăuntru.

— Cred că ar trebui să-l găsim, zise ea.

— Pe cine? Pe Abu Hida?

Ea dădu din cap. Cafeaua se răcea. Nu putea s-o bea.

— Să-l găseşti, continuă ea. Înainte să ajungă pe insulă. Să vorbeşti cu el, să-l convingi că-i poţi fi de folos, că-l poţi ajuta să iasă cu ostaticii din Irlanda.

— Nu ştiu dacă-l pot ajuta.

— Ei, domnule! Dacă îi puteţi scoate de pe Inis Tuaisceart puteţi avea toate echipele de televiziune în jurul dumneavoastră în mai puţin de o oră. Harker nu poate face nimic în privinţa asta. Sunteţi un om important, cumnatul dumneavoastră a fost *taoiseach.*

— Nu ştiu, s-ar putea să ai dreptate. S-ar putea să meargă. Dar nu sunt sigur că Abu Hida va accepta varianta asta.

— Spuneţi-i ce vrea Harker să facă. Toată afacerea. Odată ce va cunoaşte riscul la care se expune, va deveni raţional.

Declan îşi scutură capul.

— Ar putea riposta. Odată ce Hezbollah-ul se asigură că ostaticii sunt salvaţi, cei din reţeaua Iataganul ar putea fi împuşcaţi ca represalii pentru cei ucişi de Koresh.

— Încercaţi! în schimbul ajutorului dumneavoastră să facă ce poate pentru a-şi convinge oamenii să elibereze agenţii Iataganul. Scurtcircuitaţi MI5.

Declan ridică din umeri.

— S-ar putea să meargă. Dacă nu mă împuşcă mai întâi.

— Nu trebuie să-l întâlniţi personal de prima dată. Trimiteţi-i un mesaj! Spuneţi-i ce ştiţi. Nu e prost, o să-şi dea seama de avantajul unei înţelegeri.

Declan se gândi îndelung. Poate avea dreptate, poate Abu Hida ar putea ajunge la o înţelegere cu el. Ar fi fost în stare să facă un

pact cu Diavolul dacă asta l-ar fi ajutat să o scoată pe Amina din ghearele lui David Koresh şi l-ar ţine pe el la distanţă de Peter Musgrave.

Înainte de a pleca, Declan dădu un telefon. Tommy Murtagh îi dăduse numărul său personal de la Curragh Camp şi îi spusese să-l sune dacă avea nevoie. Receptorul fu ridicat după ce sună prima dată.

— Murtagh.

— Tommy, eu sunt. Putem vorbi?

— Da, dar scurt.

— Am nevoie de ajutorul tău. Mare nevoie. Ştiu unde sunt ostaticii ăia şi cine îi ţine acolo. Este o treabă pentru unitatea de recuperare a ostaticilor, dar mai sunt şi jocuri de culise. N-o să-i lase pe oamenii tăi să intre până ce nu va fi prea târziu. O să mă duc singur dacă pot, dar am nevoie de întăriri.

— Nu pot să cer asta nici unuia dintre oamenii mei, nu fără o autorizaţie oficială.

— N-o s-o obţii.

— Desigur...

— Crede-mă, Tommy, Clark nu ţi-o va da. Iţele duc mai sus decât crezi.

Urmă o tăcere.

— Bine. O să vin chiar eu. Cel puţin, asta pot să-ţi promit. Unde vrei să ajung?

— Dunquin, peninsula Dingle.

— O să fiu acolo.

64

09.14

Harker îi spuse şoferului să oprească maşina. Erau în mijlocul pustietăţii, pe o şosea între două localităţi cu nume ridicole, atât

de neînsemnate, încât nu ar fi apărut niciodată pe vreo hartă. În zona rurală, Irlanda îi amintea de anumite părţi ale Franţei, numai că aici nu erau vii, nici castele, nici catedrale în cele mai neaşteptate locuri, nici scumpa lumină a soarelui. Îi ura pe irlandezi, îi dispreţuia pentru provincialismul şi bigotismul lor, pentru totala lipsă de sofisticare. Şi totuşi stăteau aici, în inima lumii, barbari deveniţi gazde ale celui mai subtil spectacol.

Miraculos, telefonul din maşină funcţiona. Formă un număr din Dublin şi prinse legătura imediat.

— Ştiri?

— Tocmai am primit un raport dintr-un loc numit Thurles, domnule. Au petrecut noaptea la o fermă şi au plecat în dimineaţa asta. Carberry şi alte trei persoane, îmbrăcaţi ca trei preoţi şi o călugăriţă. Totuşi, nu avem niciun raport că au fost reperaţi.

— Ţine-mă la curent! Rămâne să fie împuşcaţi când sunt găsiţi.

— Da, domnule. Mai e un lucru. Carberry a dat un telefon la Washington aseară şi a primit unul azi-dimineaţă. Persoana cu care a vorbit i-a folosit numele real o dată, din greşeală.

— Ştii unde este?

— Primul a fost la un telefon de acasă al unui oficial FBI, Conrad Lee. Cel de-al doilea a fost de la Lee, de la sediul FBI.

Inis Tuaisceart
09.17

— Aduceţi-o în faţă!

David Koresh nu mai cunoscuse un astfel de sentiment al puterii din zilele petrecute la Muntele Carmel. Oamenii iubindu-l, temându-se de el, adorându-l, îndoindu-se – îi dădeau un sentiment de împlinire personală. Avea nevoie de ură aproape la fel de mult ca de adulare. Cei cu adevărat divini, predicase el

adesea, sunt dispreţuiţi şi respinşi de oameni. Îl crucificaseră pe Isus, îi lapidaseră pe apostoli şi îi arseseră pe sfinţi. Cei pe care lumea îi adoră, staruri pop şi eroi ai sportului, politicieni şi regine ale filmului, nu sunt niciodată iubiţi cu adevărat. Când cad în dizgraţie, cad pentru totdeauna şi tot ce au şi tot ce sunt devine ruşine. Michael Jackson căzuse, O.J. Simpson căzuse, chiar şi Jim Bakker şi Jimmy Swaggart căzuseră.

El, pe de altă parte, cu toate că numele îi fusese târât prin noroi şi fotografiile îi apăruseră în toată lumea reprezentând chintesenţa răului, era în realitate mai pur decât gheaţa sau decât focul.

Amina încercă să se roage şi nu reuşi. Se pomenea prea mult de Dumnezeu în acest loc. Cu o zi înainte urechile îi fuseseră asurzite de imnuri şi de vocea lui David Koresh lăudându-şi Creatorul şi lăudându-se pe el în egală măsură. Putea vedea butucul aşezat pe scenă şi toporul aşezat alături. Tentativa ei de a riposta eşuase, iar acum avea să plătească pentru ea.

La început crezuse că aveau să i se taie mâinile, ca şi celorlalţi. Dar în timp ce păşea pe scenă, Ezekiel îi ieşi înainte şi îi legă mâinile la spate, iar ea ştiu că avea să fie mai rău, mult mai rău.

— Îngenunchează, zise Koresh.

Era îmbrăcat în blugi şi avea un tricou murdar. Părul nu şi-l mai spălase de săptămâni, iar bărbia îi era acoperită de ţepi.

Îl privi fix în faţă. Se hotărâse să nu ceară îndurare, dar i se părea atât de ieftin să se lase omorâtă de un om ca acesta pentru un motiv atât de neînsemnat.

— Îngenunchează, repetă el, arătându-i locul.

Ea nu se mişcă. Ezekiel veni în spatele ei şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Un brânci puternic o doborî. Butucul era în faţa ei. Părea absurd, ca într-o scenă medievală. „Toate astea se vor termina, se gândi ea, când toporul va cădea şi o să mă trezesc în pat cu faţa scăldată de soare."

Koresh păşi în faţă. Fără să vorbească, îşi scoase tricoul, arătându-şi rănile pe care i le făcuse Amina. Erau roşii şi pline de

sânge. Niciuna dintre ele nu fusese gravă, nu se aflase nicio clipă în vreun pericol real, dar păreau adânci şi dureroase, făcute în timpul unui atac sălbatic.

— Astea sunt opera ei, zise el. Eu i-am oferit trupul lui Dumnezeu şi ea m-a rănit. I-am oferit adevărata comuniune, propriul sânge şi propria carne, iar ea a încercat să mă înjunghie în inimă. Când am fost pe pământ înainte, i-am lăsat să mă vândă şi să-mi înconjoare capul cu spini, să-mi bată cuie cu ciocanul în încheieturile mâinilor şi ale picioarelor. Dar astăzi nu voi fi crucificat. În schimb, cei care m-au rănit pe mine vor pieri.

Se opri şi privi prin încăpere, la feţele albe acoperite de bărbi, fiecare luptându-se cu propria spaimă. Descoperiseră oare adevărul – că vor pieri cu toţii, că sfârşitul sosise?

— Îmi aduc aminte, continuă el, că acasă în Texas obişnuiam să privesc foarte mult la televizor. Într-o zi urmăream un program, era despre războiul din Orientul Mijlociu şi am fost interesat, pentru că am vizitat Israelul o dată şi ştiu că Armagedonul va începe acolo. Iar în acest program arătau cum execută oamenii în Arabia Saudită, tăindu-le capetele. Nu existau imagini, pentru că nu lasă pe nimeni să ia imagini. Dar au făcut câteva schiţe cu scenele respective şi m-am gândit la cât de îngrozitor era, căci îmi amintea de Vechiul Testament şi de modul în care Dumnezeu îi pedepsea pe atunci pe cei care greşeau. Îmi amintesc cum Jael, soaţa lui Haber, i-a tăiat capul lui Sisera. Iar David l-a doborât pe Goliat, aşa cum v-am mai spus, şi i-a tăiat capul, după care i l-a dus lui Saul. Şi cum Judith a intrat în cortul lui Holofernes şi i-a venit de hac, după care l-a făcut bucăţi cu o sabie. Ei bine, eu nu am o sabie, dar am un topor, şi socotesc că toporul meu poate face asta la fel ca orice altceva.

Se întoarse către Amina. Întregul ei corp era slăbit, ca şi cum toate simţurile îi fuseseră oprite pe rând. Înainte de asta se gândise că amintirile îi vor alerga prin minte, că toate timpurile şi locurile prin care trecuse vor fi prezente aproape simultan. Dar nu se întâmplase nimic asemănător, fiecare clipă trecea cu pas de

plumb, fiecare cuvânt se întindea la nesfârşit, ca şi cum ar fi fost ascultat la viteza nepotrivită, şi fiecare răsuflare părea să dureze o zi sau o săptămână.

— Dacă rămâi nemişcată, zise el, o să am grijă să nu ratez. În felul ăsta o să sfârşesc dintr-o lovitură. Dar dacă te suceşti sau încerci să te opui, n-o să-ţi nimeresc gâtul şi o să fie nevoie să o luăm de la capăt.

Dădu din cap către Ezekiel. Încet, Ezekiel îngenunche jos lângă Amina şi, luându-i capul cu ambele mâini, o forţă să pună capul pe butuc.

— Am vorbit cu el despre asta şi nu l-am putut clinti. Fă ce-ţi spune, stai nemişcată şi n-o să simţi nimic. Am ascuţit toporul azi-dimineaţă. El e puternic, iar toporul e greu. Greu şi ascuţit. Vrei să spui ceva cuiva?

Ea încercă să vorbească, dar limba nu o asculta. Erau un milion de lucruri de spus, toate lucrurile pe care le gândise şi nu le spusese, dar era prea târziu.

— Mă voi ruga pentru tine, zise el.

Ea reuşi să privească în sus.

— Roagă-te pentru tine, zise ea scrâşnit. Tu eşti cel care are nevoie.

Ezekiel îşi luă mâinile de pe ea şi se ridică. Se uită la Koresh, rugându-l tăcut să se oprească, dar liderul său nu arătă niciun semn de îndurare.

În acel moment se auzi un strigăt din mijlocul privitorilor. Koresh şi Ezekiel priviră într-acolo. Un bătrân era în picioare.

— Asta este barbarie! strigă el în engleză. Nu este dreptate! Te-a rănit, iar tu o ucizi. Unde este dreptatea? în Coran Dumnezeu este milostiv şi blând. *Al-Rahman, al-Rahim.* Unde este mila ta, unde este compasiunea?

— Fă-l să stea şi să tacă, zise Koresh.

Dar bătrânul continuă să vorbească, nevrând să tacă:

— Dacă vrei să ucizi, ucide-mă pe mine! Eu sunt duşmanul tău, nu femeia asta! Sunt bătrân, am mai puţin timp de trăit, e mai

drept.

Printre ostatici, cei care vorbeau engleza își dădură seama de ceea ce spunea bătrânul. Se răsuciră în scaune scuturându-și capetele și spunându-i în arabă să nu se comporte prostește, să stea jos și să aștepte cele ce aveau să se întâmple. Dar nimic nu-l putea îndupleca.

Pe scenă, Koresh părea nedumerit. Nu prevăzuse asta. Bătrânul cu hainele lui stranii era în mod evident cunoscut printre ceilalți ostatici. Oferta lui amenința să întoarcă situația, să dea la iveală slăbiciunea și lașitatea sa.

Acum ostaticii din jurul bătrânului îi făceau loc să treacă printre ei și să iasă din grup. Peste tot erau murmure. Paznicii din fiecare parte a încăperii deveneau neliniștiți, temându-se de vreo rebeliune, o revoltă care i-ar fi putut termina prin violență. Bătrânul ieșise acum de pe rândul de scaune. Unul dintre paznici îl apucă de braț, încercând să-l forțeze să intre înapoi.

Atunci strigă Koresh de pe scenă:

— Adu-l aici! zise el.

Urmă un moment de confuzie, apoi paznicul înțelese și îl conduse pe bătrân în fața încăperii.

— Vino aici, sus!

Koresh încerca din răsputeri să recapete controlul situației.

Bătrânul păși cu grijă pe scenă. Era slab și adus de spate, cu membrele atinse de artrită, dar totuși mergea calm și demn. Jos, nu mai vorbea nimeni acum. Se lăsase o tăcere care nu era numai o simplă tăcere.

— Cum te numești? întrebă Koresh.

— Sunt șeicul Mu'in Usayran. Un musulman și fiul unui musulman. Ce mi-a fost dat de Dumnezeu îi dau înapoi acum. Poți avea viața mea în schimbul vieții femeii. E un schimb cinstit.

— De ce faci asta?

— Este datoria unui musulman să ajute la împlinirea a ce e bun și oprirea a ce e rău. Ăsta e un lucru rău.

Koresh se gândi. Văzuse reacția la oferta lui Usayran, simțise

dezaprobarea din rândul celor prezenţi. Acum înţeleseseră toţi ce se petrecea, oamenii îşi spuseseră unul altuia în arabă, din rând în rând. Dacă nu-l ucidea pe bătrân, aveau să fie uşuraţi. Le-ar fi dat speranţă. Nu le păsa dacă moare femeia, atâta timp cât liderul lor rămânea cu ei; asta ar fi fost o lovitură de graţie.

— Foarte bine, zise el. Ţi se va împlini dorinţa. Se întoarse spre Ezekiel. Du-o înapoi în celula ei. Ai grijă să fie legată. Nu am terminat cu ea încă.

Când Amina, încă tremurând, fusese condusă jos de pe scenă, Koresh se întoarse cu faţa spre Usayran. Privi pentru o clipă drept în ochii bătrânului, dar ceea ce văzu acolo fu atât de neaşteptat şi de lipsit de orice compromis, încât fu nevoit să se uite în altă parte. Nu era reproş, nu era frică, nu era furie. Niciunul dintre lucrurile la care s-ar fi putut aştepta. Era compasiune, ca şi cum bătrânul ştia că diavolii alergau prin mintea lui David Koresh.

Ezekiel se întorsese şi aştepta la picioarele scării.

— Hai să terminăm cu asta, zise Koresh cu o voce liniştită, ca şi cum ar fi vorbit numai pentru el.

66

Districtul Tipperary
10.23

— Nu e nimeni acolo, zise Maureen. Suntem singuri.

Lăsaseră dubiţa într-un garaj aparţinând unei familii republicane din Cavan. În următoarele câteva zile avea să fie dezmembrată în piese care urmau să fie aruncate. Cei de la garaj le dăduseră o maşină, un Ford Sierra, şi actele necesare.

Erau pe o stradă îngustă care pornea din una lăturalnică din Tipperary. Se orientau după o hartă pe care o luaseră de la o benzinărie din Birr. Încerca să-i explice cum arată coasta şi insulele, aşa cum şi le amintea. Trecuseră câţiva ani de la ultima

ei vizită şi nu cunoştea zona foarte bine.

— Vrei să spui că acolo nu ai oameni deloc?

Ea îşi scutură capul.

— Ba nu, sigur că sunt. Kerry a fost dintotdeauna un district republican. De la războiul civil încoace. Atunci au fost nişte evenimente îngrozitoare, iar în vest oamenii nu uită uşor. Dar nu avem nicio unitate specială, nu una cu o pregătire adecvată. Încă facem recrutări în regiune, dar nu este Donegal sau Monaghan, acolo nu este nevoie să ţii pregătite unităţi de luptă. Cei mai mulţi dintre voluntari s-au mutat, fie în Nord, fie în Anglia.

— Dar nu aşa am făcut planul, zise el. Oamenii tăi au făcut un târg cu mine. IRA este plătită frumos ca să-mi ofere ajutor. Am nevoie de întăriri ca lumea. Nu sunt în poziţia de a negocia cu răpitorii, aşa că nu am altă şansă decât să-l scot pe şeicul Mu'in de acolo cu forţa. Acum îmi spui că suntem numai noi doi.

— O să găsim ajutor, provizii şi ce ne mai trebuie. Echipament, bărci – tot ce au pe acolo. Dar ar lua timp să trimită o altă unitate din Nord. Echipa pe care o aveam ar fi fost perfectă. Nu erau activi când am auzit de sosirea ta. De asta a fost posibil să ţi-i punem la dispoziţie atât de repede.

— Atunci pentru ce a fost atacul de aseară? Din cauza noastră? Din cauza celor întâmplate în Belfast?

Ea îşi scutură capul. Dormiseră foarte puţin în noaptea trecută şi era obosită. Orele de şofat o epuizaseră, cu spaima lor constantă de a o lua pe un drum care i-ar fi putut duce direct în braţele poliţiei sau ale unei patrule a armatei. Fuseseră puncte de control ale Gărzii, pe care le evitase luând-o pe străzi lăturalnice. Dar era sigură că briţii îi informaseră pe cei din Sud şi acum autorităţile îi căutau peste tot.

— Erau din MI5, zise ea. Trupe sub acoperire antrenate de SAS la Hereford, dar conduse de biroul MI5 din Irlanda de Nord. Voiau unitatea specială. Nu pe tine, nu pe mine, doar pe ceilalţi. Totuşi, ar fi fost grozav de bucuroşi să ne prindă şi pe noi. Ar fi fost o pradă pe cinste pentru ei, vii sau morţi. Dar pe băieţii din

Belfast îi căutau. Şi îi voiau într-un singur fel: morţi.

— De ce? De ce să rişte dincolo de graniţă pentru a ucide o echipă care nu e în serviciu activ?

Îi putea spune totuşi, se gândi ea. Probabil că ghicise deja că e vorba de răzbunare, pentru că venea dintr-o cultură în care lucrul ăsta era perfect normal. Şi oricum, socoti că avea şi el dreptul să ştie.

— În august, zise ea, câţiva oameni de frunte din MI5 vizitau Belfastul pentru a pune la cale un târg cu loialiştii. Planul a ajuns la urechile unor oameni din armata britanică. Nu erau aşa fericiţi de acea vizită. Ei purtau discuţii cu oamenii noştri, încercând să ajungă la o înţelegere care să le permită să-şi ducă trupele acasă. Am pus la cale o ambuscadă. Armata a stat deoparte în timp ce unitatea specială a apărut şi i-a împuşcat pe oamenii din MI5.

— Iar MI5 a fost acolo aseară pentru că am readus la viaţă o unitate specială? Asta i-a alertat, nu-i aşa?

— Cred că da. Nu cred în coincidenţe. S-ar putea să nu aflăm niciodată cum ne-au găsit. Dar, desigur, a fost ceva de genul ăsta.

— Nu pot să-i condamn, nu?

Ea îşi scutură capul.

— Nu chiar. Dacă nu s-ar fi întâmplat, nu ţi-am fi spus niciodată.

— E în regulă. Dar vrei să continui? Chiar şi după seara trecută?

— Cu ce, cu împuşcăturile?

El clătină din cap.

— Nu, nu cu asta. Cu ceea ce te-am pus să faci. În faţa ferestrei, în faţa oamenilor ălora. Am greşit, sunt...

— A fost necesar. Aş fi fost moartă dacă n-ai fi ieşit şi nu te-ai fi întors la timp.

— Şi după... Ezită. Nu-şi găsea cuvintele. Nu vorbise niciodată despre astfel de lucruri cu o femeie. Despre dorinţă.

— Ştiu ce vrei să spui. Îl privi în ochi. N-avea să ştie niciodată cât de tare o rănise; nu-i va spune niciodată. N-are importanţă. Ai

făcut ceea ce trebuia să faci. Dacă ai fi rămas, am fi fost ucişi amândoi. Ai făcut ceea ce a fost bine.

El întinse o mână şi îi atinse obrazul. Ea închise ochii, aproape îndurerată. Sub pleoape, i se adunau lacrimi mici.

— Nu a fost bine, zise el, dar era necesar. Dar ştii că te doream.

Ea se aplecă înainte, iar e o luă şi o legănă pe umărul său.

— Chiar ai vrut? întrebă ea. Nu-şi putea opri lacrimile care-i curgeau pe obraji. Chiar ai vrut?

— Încă mai vreau, zise el.

67

Dunquin
Districtul Kerry
12.17

Dunquin era aşezat la capătul de unde se vedea marea şi demult părăsitele insule Blasket. Inis Tuaisceart era la aproape opt kilometri distanţă, direct spre vest.

Declan găsi locuri la barul lui Kruger. Declan şi Grainne se înregistrară ca soţ şi soţie, Myles şi Liam împărţiră şi ei o cameră. De îndată ce se instalară merseră jos pe plajă.

Liam încă mai avea o parte din echipamentul pe care îl aduseseră de la Dublin, incluzând şi un binoclu telescopic care era adaptat şi pentru zi, şi pentru noapte. Cu ajutorul lui puteau vedea insula, o mică ridicătură de pământ ieşind din mare, cu o coastă joasă în partea de est. Erau clădiri ici-colo, iar o dată sau de două ori văzură oameni intrând sau ieşind din ele. Chiar şi ăsta era un semn promiţător, că insula era locuită.

— Liam, zise Declan, irlandeza ta e mai bună decât a mea sau a lui Myles. Aş vrea să te întorci în sat şi să schimbi o vorbă cu câţiva localnici. Fă-le cinste cu câteva halbe de Guinness, spune-le că tatăl tău a stat pe insulele Blasket, că îi cunoşti pe Peig Sayers şi Tomas O'Cromthain personal… numai să afli ce ştiu despre cei

care sunt colo. Unde acostează pe insulă şi aici, câţi cred ei că sunt; ştii ce ne trebuie.

— S-ar putea să nu fie prea vorbăreţi.

— Şi tu eşti din Kerry, te pricepi tu să le dezlegi limbile.

— Ei bine, o să-ncerc. Dar s-ar putea să ia ceva timp.

După ce plecă, Declan vorbi cu Myles:

— Myles, vreau să găseşti o maşină şi să te întorci la Dublin. Trebuie să luăm legătura cu Pádraig Pearse. El mai are resurse, chiar şi acum. O să-ţi scriu o scrisoare către el şi o să-ţi dau şi o listă cu alte persoane cu care aş vrea să vorbeşti. Trebuie să le spui ce ştii despre Koresh, de ce e în stare. Eu fac ce pot aici, chiar şi numai să privesc. Dar tu trebuie să convingi pe cine trebuie că un atac asupra insulei ar putea duce la un dezastru.

— Nu ştim încă dacă ostaticii sunt acolo.

— Ştiu. Dar am de gând să merg pe insulă să aflu. Trebuie să găsească echipament de scufundare. Putem ţine legătura prin cei de la bar.

— O să fac tot ce pot, Declan.

— Bine. Du-te şi găseşte o maşină! întreabă la bar mai întâi, ei trebui să ştie pe cine trebuie. Ne vedem acolo într-o jumătate de oră.

După ce plecă Myles, Declan şi Grainne se aşezară pe plajă, aruncând din când în când câte o privire la conturul îndepărtat al insulei Inis Tuaisceart.

— E prea departe pentru înotat, zise ea.

— Asta ştiu şi eu. Dar sunt bărci care vin şi pleacă de aici toată ziua. Mă pot apropia în întuneric şi apoi pot înota.

— Atunci vei avea nevoie de încă cineva. Eu pot manevra o barcă. E prea riscant să mergi singur.

Ezită, apoi îşi dădu seama că ea are dreptate.

— Bine, zise el. Dar pe insulă mă duc singur. Dacă nu mă întorc la timpul stabilit – să zicem după două ore – trebuie să vâsleşti înapoi singură. Asta e condiţia pe care o pun. Dacă ne pierdem amândoi, se reduc şansele oricui altcuiva de a mai ajunge acolo.

Aprobă, neîncrezătoare:

— Dacă Abu Hida a ajuns atât de departe, întrebă ea, unde crezi că s-ar duce?

Declan ridică din umeri.

— Depinde. Dacă vreo unitate specială este cu el, ar putea contacta câţiva republicani, să obţină ajutor.

Se ridică. Cerul de deasupra încă mai ameninţa cu ploaia. Pe plajă, valurile cădeau grele peste pietrele ude şi lucioase. Algele se mişcau sub apă în tăcere. O ceaţă uşoară învăluia Inis Tuaisceart.

— Asta e, zise el. Se întoarse spre Grainne cu ochii strălucind. Tot ce avem de făcut este să aflăm care sunt oamenii IRA de prin preajmă. Chiar dacă toţi cei din unitatea specială sunt morţi, Abu Hida trebuie să aibă contacte la Belfast. Ei o să-l pună în legătură cu oamenii lor de aici. Dacă va ajunge în apropiere până la urmă, atunci va lua legătura cu ei.

Întors la bar, Liam făcea pe omul din Kerry pentru toţi, vorbind în dialectul irlandez din West Munster şi comandând băuturi în stânga şi în dreapta. *Tabhair dúinn dhá ghloine fuiscí, mas é de thoil é*, îl auzi Declan spunând, comandând încă două whisky-uri pentru doi bătrânei care abia se mai ţineau în faţa tejghelei.

O lăsă pe Grainne să stea de vorbă cu soţia barmanului şi intră în salon. Irlandeza sa era literară, învăţată cu mari eforturi în şcoală. Dar aici în Gaeltacht engleza îşi punea amprenta asupra unui om şi făcea mult mai grea câştigarea încrederii. Aveau mare nevoie de informaţii, iar Liam trebuia să fie ajutat în eforturile sale de a le culege.

— *Dia's Muire duit, a Liam!* zise el, luând un scaun de la o masă din apropiere şi trăgându-şi-l alături de al lui Liam.

— *Dia's Muire duit agus Pádraig, a Declan,* îi răspunse Liam. Pot să-ţi comand o băutură?

Declan dădu din cap.

— Vreau un Murphy's, zise el.

Făcură comanda şi li se aduse o sticlă. Între timp, Liam făcuse

prezentările. Declan strânse mâinile celorlalţi oameni de la masă. Cei mai mulţi erau bătrâni. Presupuse că trebuiau să-l ştie pe Michael Deighan.

— Liam, zise el aplecându-se, vrei, te rog, să vii până afară? Aş avea o vorbă cu tine.

— Desigur, dar n-ai băut nicio gură încă.

— Ne-ntoarcem. Haide, e important!

Scuzându-se pentru întrerupere, îi lăsară pe bătrâni cu băuturile lor. Afară, Declan o porni pe străduţă cu Liam.

— Liam, crezi că ai putea intra în calculatorul poliţiei cu laptopul tău? Ai un modem.

Liam se încruntă.

— Isuse, Declan, nu e chiar aşa de simplu. Trebuie să fi schimbat toate parolele. Ar putea lua ore. Dacă fac o greşeală, o să fie călare pe noi înainte de a apuca să ne dăm seama ce se întâmplă. Ce vrei să afli?

— Am nevoie măcar de numele unui informator IRA din sau de lângă Dunquin. Cineva care ar trebui să ştie dacă Abu Hida e prin zonă. Şi aş vrea să ştiu ce slăbiciuni are, ce pot folosi pentru a-l face să ciripească.

— Cred că ai nevoie de o pasăre, Declan.

— M-aş mulţumi şi cu un informator.

Liam oftă. Se putea rezolva, dar însemna că trebuie să rişte.

— Nu-ţi face griji! zise el. O să-ţi găsesc unul.

68

Washington
09.15

Jean nu vorbise cu el de când se întorsese, dar Conrad simţea că începea să se înmoaie puţin. În timp ce curăţa masa după micul dejun, îi spuse despre Máiréad Carberry. Jean o cunoştea dintr-o vizită pe care o făcuseră în Irlanda. Petrecuseră o lună

împreună cu familia Carberry, jumătate la Killiney şi jumătate la Craigpatrick.

— Trebuia să-mi fi spus dinainte, zise ea. Aş fi înţeles.

— Nu şi când aveai oaspeţi. N-ar fi fost cinstit.

— Cel puţin aş fi ştiut ce faci, ce este atât de important. Declan e în pericol?

— Nu, e în regulă.

Intrară copiii. Michele, care avea treisprezece ani, şi Louise, care abia împlinise şase. Michele şi-o amintea pe Máiréad, se gândi Conrad. Dar nu voia să-i spună până când nu avea să ştie mai multe despre cele întâmplate. Ar fi pus întrebări, iar el n-ar fi avut răspunsurile potrivite.

— Bagajele sunt gata, tată! N-o să ajungem acolo la timp pentru prânz, dacă nu plecăm acum.

— E-n regulă, scumpo, plecăm imediat.

Mergeau cu toţii la Williamsburg. Era locul favorit al copiilor. De fiecare dată când plecau acolo, Michele se hotăra să devină istoric. Din păcate, notele ei la istorie nu prea se potriveau cu aspiraţiile.

— Michele, în care maşină ai pus bagajele? întrebă Jean.

— În maşina lui tata, aşa cum ai spus.

— Credeam că mergem cu maşina ta, scumpo! interveni Conrad.

Jean conducea un Volvo care era mult mai potrivit pentru excursii.

— Îmi pare rău, zise ea, dar dat fiind comportamentul tău de aseară, am uitat să-ţi spun că Volvo-ul are o problemă cu transmisia. Rămâne în viteza a doua. O s-o duc la garaj mâine. Azi o să folosim maşina ta.

— Bine, dar trebuie să punem benzină pe drum.

— Hai, tată, e târziu! strigă Louise.

Conrad se repezi s-o ridice, prinzând-o sub braţ şi ducând-o spre maşină în hohote de râs.

Copiii urcară. Jean închise uşa de la intrare, cu gândul la ceea

ce i se întâmplase bietei Máiréad. Conrad spusese că a fost împuşcată. Războiul lor se întindea spre sud?

Se urcă în dreapta.

— Eşti sigur că nu vrei să conduc eu, dragule?

— O să conduci la întoarcere.

Privi împrejur.

— Copii, v-aţi pus centurile? în regulă, am plecat.

Întoarse cheia în contact şi motorul prinse viaţă. Dădu înapoi în stradă şi apoi demară.

Mergeau pe Autostrada 95 de câteva minute, când Jean începu să se simtă ameţită. Apăsă butonul pentru a coborî geamul. Nu se întâmplă nimic.

— Scumpule, geamul meu e blocat. Vrei să-l cobori pe al tău, am nevoie de aer. E înăbuşitor.

Conrad apăsă butonul uşii sale. Fereastra rămase nemişcată. „Are dreptate, se gândi el, era chiar înăbuşitor.” Deja gazul pătrunsese în tot habitaclul maşinii.

— Michele, zise Conrad aruncând o privire în spate, geamurile noastre sunt blocate. Poţi să deschizi unul din spate, te rog?

Michele încercă într-o parte, apoi în cealaltă.

— Sunt amândouă blocate, tată. Hei, putem opri? Mă simt destul de ciudat. Iar Louise e gata să adoarmă.

— Ai grijă!

Jean prinse volanul la timp, când Conrad era cât pe-aci să intre într-un camion care se apropia.

— Mai bine să oprim, se pare că... ne este... somn.

Gazul era inodor şi insipid, şi continua să se degaje. Era suficient în micuţa canistră pentru a umple maşina de douăzeci de ori.

Următorul camion, cel care i-a omorât, mergea cu viteză foarte mare. Când Conrad pierdu controlul ultima oară, celălalt şofer nu mai putu face nimic.

Când echipa de salvare sosi pentru a le scoate corpurile din

fiarele contorsionate, gazul se dispersase complet. Nu mai era nici urmă din el în maşină sau prin preajmă. Apoi canistra în care fusese pus şi-a găsit sfârşitul într-o grămadă de gunoi, aparţinând centrului FBI pentru verificarea vehiculelor motorizate.

69

Inis Tuaisceart
13.10

David Koresh îşi spălă mâinile cu grijă. Pe insulă era puţină apă dulce, cea pe care o foloseau – cu multă zgârcenie – venea în cea mai mare parte din vasele răspândite prin preajma adăpostului, în care se adunase apa de ploaie. Din fericire, plouase din belşug de la sosirea lor şi mai aveau destule filtre pentru a produce apă potabilă. Ostaticii aveau o raţie de un litru pe zi fiecare, iar pentru spălat şi abluţiuni rituale aveau apă de mare. La început, fuseseră câteva proteste, dar Koresh le potolise ameninţându-i că le dă apă sărată şi pentru băut.

Când ieşi din baia lui, îl găsi pe Zechariah aşteptându-l.

— S-au potolit? întrebă el.

Zechariah dădu din cap.

Din celulele bărbaţilor, aflate în apropiere, se ridica zgomot de voci înălţate în rugăciune, unele furioase, altele triste, altele înfricoşate.

— Se roagă din greu, zise Koresh. Am impresia că bătrânul Allah nu prea-i ascultă.

Zâmbi singur de propria glumă şi se întoarse spre Zechariah.

Traversă încăperea către un mic frigider din care scoase o Coca-Cola.

— Vrei una? întrebă el, întinzând-o spre Zechariah.

— Nu, mulţumesc.

Koresh închise uşa frigiderului şi deschise cutia. Bău jumătate din ea şi îşi şterse buzele.

— Domnule, aţi spus că vreţi să mă vedeţi.

— Aşa este. Trebuie să vorbim. Stai jos!

Koresh îşi termină Cola şi puse cutia goală pe o masă. Zechariah se aşezase, aşteptându-l. Nu ştia ce întorsătură puteau lua lucrurile. Execuţia bătrânului fusese nebunească şi încă se mai căznea să înţeleagă simbolul înţelepciunii ei. Presimţea că va trebui să se roage foarte mult la noapte.

— Zechariah, când am venit aici mi-ai făcut un serviciu. Atunci când Ezekiel era plecat pentru a da atacul şi a-i aduce pe ostatici încoace.

— Da, domnule.

— Cine în afară de tine mai ştie de asta?

Zechariah deveni nervos. Nu-i plăcuse niciodată să fie atât de aproape de Koresh.

— Munro şi Peters. Le-am îngropat împreună. Cincisprezece încărcături de fiecare, a câte zece kilograme una.

— Doar voi trei?

— Exact.

— N-ai mai spus nimănui? Lui Ezekiel spre exemplu? Zechariah îşi scutură capul. Avea nişte laţe cârlionţate, care îi cădeau pe frunte şi îi încurcau vederea.

— Nimănui. Aşa mi-aţi spus şi am făcut în aşa fel ca Munro şi Peters să înţeleagă.

— Bine.

Koresh îşi mai luă o Cola. Se apropia de sfârşitul rezervei, dar presupunea că acum nu mai contează prea mult asta.

— Ultima oară, zise el întorcându-se la locul său, lucrurile nu prea au mers cum trebuia. O mulţime de oameni au scăpat. Domnul nu şi-a primit sacrificiul cuvenit.

— Aşa este.

— O mulţime de oameni au murit fără rost. Poţi să mă asiguri că atunci când o să apăs butonul n-o să mai rămână nimeni în viaţă?

Zechariah îşi umezi buzele. Se simţea înfierbântat şi nesigur.

Direcţia pe care o lua conversaţia îl neliniştea.

— Când o să sară în aer încărcăturile alea, domnule, o să se vadă insula erupând tocmai din America.

— Ei bine, încă s-ar mai putea să ajungem la asta. Încă s-ar mai putea. Mulţumesc de asigurare. Vrei să-i găseşti pe Munro şi pe Peters şi să le spui să vină până la mine?

— Da, domnule. Acum, domnule?

— De îndată ce-i găseşti.

Ezekiel veni de afară şi o apucă pe culoar, trecând pe lângă celulele ostaticilor. Nu auzise nimic, dar începea să-şi dea seama. David nu avea de gând să se mulţumească să aştepte voinţa lui Dumnezeu pentru a provoca apocalipsa. Avea de gând să o pornească de unul singur. Şi după cum stăteau lucrurile, începutul avea să fie în acea seară.

70

Dunquin
14.13

— Se numeşte Lynch. Patrick Thomas Mary, cincizeci şi cinci de ani, învăţător. Locuieşte în Ballyferriter. Căsătorit, are şapte copii, numai fete, cele două mai mari fiind căsătorite. Tatăl lui a luptat împotriva Eliberatorilor în războiul civil. Un unchi a fost implicat în atacul de la Magazine Fort din 1939. S-a alăturat mişcării când avea şaptesprezece ani şi de atunci a fost trezorierul Sinn Féin în Kerry.

Liam îi dădu lui Declan hârtia pe care tocmai o pregătise. Erau singuri în camera care acum era a lui Liam; Myles găsise o maşină şi plecase spre Dublin.

— Da, am auzit de el. Dar pare să nu ne fie de prea mare folos, zise Declan. Prea loial.

— Nu te pripi, Declan! N-am terminat. Se pare că domnul

Lynch al nostru a fost cam lacom. A făcut niscai cheltuieli la pariuri. După toate aparenţele, a fost un vizitator regulat al curselor de la Ross Road. Se pare că a pierdut o mulţime de bani, dar cu şapte copii oricum avea nevoie de mulţi. Aşa că şi-a vârât degetul în borcanul cu miere. Şi pe urmă l-a vârât şi mai adânc.

— Cât de adânc?

— A făcut-o cam zece ani, până când a fost prins de C3. Asta se întâmpla în 1986. Şi nu numai cu banii Sinn Féin. Şi cu fondurile IRA, unele dintre ele venite din America.

— Cum a reuşit să scape atâta timp?

— Era gata s-o păţească atunci când au dat de el. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi fost mort de mult. Unul dintre oamenii lui Martin Fitzsimmons, Denis Laverty, a descoperit ce se întâmpla şi i-a dat o şansă. Avea să fie descoperit sau putea activa ca informator. De atunci e omul nostru. Asta-l ajută să ţină conturile în regulă şi nouă ne furnizează tot ce se ştie despre IRA în Kerry.

— Retrag ce-am spus. Este omul de care avem nevoie. Ai adresa?

— E chiar acolo, în faţa ta.

— Ei bine, atunci scoate maşina şi eu îţi dau să duci o scrisoare la Ballyferriter.

Nu aveau mult de aşteptat. Abu Hida şi Maureen O'Dalaigh puteau sosi în orice clipă. Liam lăsă scrisoarea şi un număr de telefon. Puţin după ora cinci, Maureen sună la bar şi ceru să discute cu Declan.

— Este adevărat? întrebă ea.

— Da, zise el. Trebuie să ne vedem. Chiar dacă decideţi să porniţi de capul vostru, avem ceva de discutat. Pot să vă ajut, promit.

— Din câte aud, acţionezi la fel de ilegal ca şi noi. Cu ce ne-ai putea fi de ajutor?

— Pot să-l scot pe prietenul tău din Irlanda. Pe el şi pe oricine vrea să ia cu el. Cât despre tine, e prea devreme să mă pronunţ.

Dar n-o să te predau.

— Şi dacă-ţi spune să te duci la dracu'?

— Ăsta e dreptul lui. Dar în cazul ăsta aş spune că e prost. Întâlnirea nu poate face rău nici unuia din voi. Ştim deja unde sunteţi, putem să transmitem informaţia fără vreo urmare pentru noi. Lucrurile ar putea deveni neplăcute.

Urmă o scurtă pauză. Declan putu auzi o conversaţie şoptită.

Apoi se auzi vocea unui bărbat.

— O să te întâlnească într-o jumătate de oră. Este un rond de piatră la sud de Ballyferriter. N-ai cum să-l ratezi. Dacă vii dinspre Dunquin, ia-o spre Teeravone şi ţine-o pe drumul ăla. E la aproape un kilometru înainte de a ajunge în Ballyferriter. Ai grijă la tertipuri! O să fie cineva cu ochii pe tine tot timpul.

Peninsula Dingle este brăzdată de trecut. Ruine ale mănăstirilor şi ale capelelor, colibe şi ronduri de piatră, forturi şi cruci celtice sunt înşirate peste tot. Şoseaua Sfinţilor porneşte din Kilmalkedar până în vârful muntelui Brandon, la capela St Brendan. Aici, mai mult decât în oricare altă parte, vizitatorul poate vedea cu ochii lui de ce Irlanda a fost cândva lumina strălucitoare a vestului creştin, vatra culturii şi a educaţiei într-o vreme în care Europa era în întuneric. Părea un loc potrivit pentru întâlnirea dintre Declan şi Abu Hida.

Grainne şi Maureen îi acompaniau, aşteptând la distanţă în timp ce ei vorbeau. Nu era nevoie de un traducător. O ceaţă slabă urca dinspre mare şi învăluia stâncile. Ţinutul era liniştit. Nimeni nu era prin preajmă. În timp ce ei doi vorbeau, se întunecă. Se apropia seara. Fantome se adunau în cercul de pietre nemişcate. Morţi creştini şi păgâni, pieriţi de foame sau ca victime ale invaziei şi ale războiului. În 1580, doar puţin mai la nord, la Dun an Oir, o bandă de rebeli din Munster fuseseră masacraţi de trupele engleze. Bărbaţi, femei şi copii muriseră cu toţii. Printre ei erau italieni, spanioli şi catolici englezi. Aerul era îngroşat de atâtea morţi violente.

Declan şi Abu Hida vorbiră mult timp. În final, îşi strânseră mâinile. Grainne îl văzu pe Declan ieşind din ceaţă şi îndreptându-se spre ea. Faţa îi era gravă, iar ochii neliniştiţi.

— Am hotărât să-i scoatem pe Amina şi pe tatăl lui. Dacă mai putem salva unul sau doi dintre ceilalţi, foarte bine. El crede că, dacă putem face să apară la televiziune chiar şi numai doi ostatici, îi putem forţa mâna lui Clark. Ne ducem în seara asta.

Când ajunseră înapoi în Dunquin, îl sună pe Tommy Murtagh:

— Tommy, plecăm diseară. Eşti dispus?

— O să fiu acolo. Mai am vreo două treburi de rezolvat.

71

Dunquin
18.15

Declan sorbi din sucul de portocale şi puse paharul înapoi pe masă. Ar fi preferat un whisky, dar avea prea multe de făcut. Liam şi Grainne beau fiecare apă minerală. Stăteau într-un separeu al barului.

— Ei bine, Liam, eforturile tale de azi au fost răsplătite. Unul dintre bătrâni pretinde că l-a cunoscut pe tatăl tău. Numele lui este Cearbhall O'Hannrachain.

— N-am auzit de el niciodată.

— Poate că nu. Dar fie că-l ştie pe tatăl tău, fie că nu, l-a cunoscut destul de bine pe Michael Deighan. Suficient pentru a fi amărât de moartea lui. O mulţime de oameni de pe aici simt la fel, zice el. L-am întrebat despre oamenii de pe insulă şi mi-a spus ceva interesant. Cearbhall O'Hannrachain are o soră care locuieşte în Clogher, puţin mai la nord de aici. În multe seri el se duce acolo cu bicicleta. Drumul trece pe lângă coastă, către Capul Clogher şi apoi chiar spre Clogher.

Domnul O'Hannrachain al nostru spune că a văzut lumini pe

plajă, mai jos de cap, câteva seri la rând. Crede că cineva vine de pe Inis Tuaisceart şi apoi ia o maşină pe uscat, către Dingle.

— Corpurile şi mâinile, zise Grainne.

— Da, aşa cred. Şi cred că Michael Deighan le-a ieşit în cale, poate în timpul zilei. Eu zic să mergem la Capul Clogher să aruncăm o privire. Dacă sunt lumini, coborâm pe plajă şi îi săltăm pe cei care sunt acolo. Câteva întrebări amabile ar trebui să ne spună tot ce trebuie să ştim despre poziţiile lor.

— Nu m-aş baza aşa mult pe asta, judecând după cele spuse de Myles.

— Merită să încercăm. Hai să-i luăm pe prietenii noştri din Ballyferriter. Până acum trebuie să-şi fi făcut rost de echipament. Îşi privi ceasul. Nu mai avem vreme de pierdut.

Se întâlniră la Capul Clogher, cu feţele acoperite, ca vrăjitoarele care se întâlnesc pentru un sabat de-al lor. Declan petrecuse o oră cu Tommy Murtagh, explicându-i tot ce ştia despre Koresh. Tommy adusese arme şi, ce era mult mai important, competenţă.

Abu Hida se descurcase aşa cum promisese. Prin intermediul lui Patrick Lynch reuşise să găsească o barcă. Era construită prin părţile locului, dar îi putea duce pe Inis Tuaisceart. Avea armele pe care le luase din adăpostul de la Ballybay. Aveau să rămână în saci care să le protejeze de apă. Făcu inventarul armelor aduse de Tommy şi analizară împreună punctele tari şi punctele slabe pe care le aveau.

Declan le povesti foarte detaliat atacul de la Castletown House. Tactica folosită de atacatori, îmbrăcămintea, echipamentele, armele. Abu Hida ascultă cu atenţie.

— Asta ne face situaţia foarte grea, zise el. Nu se vor lăsa păcăliţi prea uşor.

— Nu. Dar cred că eficienţa lor, poate fi subminată de zelul religios.

— Nu m-aş baza pe asta. Şi oamenii mei sunt zeloşi, dar asta nu ne împiedică să fim buni luptători. Mujahedinii din Afganistan i-

au scos pe ruşi de-acolo. Zeloşi, domnule Carberry! Fanatici! Cum vrei să le spui. Şi totuşi, o forţă de luptă foarte eficientă. Nu-i subestima pe aceşti oameni numai pentru că se roagă.

— Da, înţeleg ce vrei să spui. Atunci putem numai să presupunem că vom da de un obstacol serios.

— Numai dacă află că suntem acolo, zise Tommy. Ar fi bine să dăm lovitura şi să plecăm cât se poate de repede, să fim cât se poate de departe până să poată să pună la cale o ripostă. Ar fi mult mai uşor dacă am şti la ce să ne aşteptăm.

— S-ar putea să avem mult de aşteptat, zise Declan. Nu ştim dacă vine careva la ţărm în seara asta.

— Atunci, să aşteptăm.

Declan continuă să privească fâşia de pământ a coastei de la sud de cap. Din când în când Abu Hida i se alătura, aşezându-se în spatele unei stânci de unde putea vedea în lungul coastei până la Blasket Sound, unde Capul Dunmore întindea un braţ spre Great Blasket.

— Ce vârstă avea fata ta?

— În mai făcuse optsprezece.

— Era frumoasă?

— Da. Foarte frumoasă.

— Şi ai iubit-o?

— Da, bineînţeles.

— Îţi iubeşti soţia?

— Nu, zise Declan, surprins de seninătatea cu care vorbea cu un om pe care cândva îl considerase inamic.

— E păcat. Un bărbat trebuie să-şi iubească soţia.

— Soarta nu e întotdeauna blândă. Eşti căsătorit?

Abu Hida îşi scutură capul. De-a lungul coastei mici bancuri de ceaţă continuau să se târască dinspre mare. Luminile bărcilor de pescuit săltau pe apele întunecate din Sound.

— Am ales *jihad*-ul în locul liniştii, zise el. Calea lui Dumnezeu nu este pentru oameni căsătoriţi.

Continuară să vegheze. Grainne şi Maureen făceau cu schimbul

urmărind coasta de la nord de cap, până la Sybil Point, pentru cazul în care cineva ar fi încercat să acosteze acolo. Liam şi Tommy vegheau spre uscat şi discutau despre problemele legate de comunicaţii.

— Când se va termina asta, zise Declan, dacă mai suntem în viaţă, te pot ajuta să ieşi din Irlanda cu şeicul Usayran şi cu cine mai vrei. Dar nu pot să fac nimic pentru Maureen. Îşi poate asuma riscul, dar eu nu o pot proteja. Este cetăţean irlandez, dar britanicii pot ridica pretenţii asupra ei la fel de bine.

Observase mai devreme cum se comportau Abu Hida şi Maureen unul faţă de celălalt, simţise curentul ascuns de dorinţă şi de afecţiune care circula între ei. Se agăţase de asta pentru a şi-i închipui mai umani, ştiind că altfel i-ar fi fost dificil să-i accepte ca aliaţi.

Abu Hida nu-i dădu niciun răspuns. Era încă prea devreme pentru el să ştie ce simţea cu adevărat pentru Maureen. Dragostea nu era un cuvânt care să fi figurat vreodată în vocabularul lui obişnuit.

— Uite! zise el. Acolo jos.

Declan luă binoclul de la el. Pe o plajă plată, chiar la nord de Dunquin, străluceau farurile unei maşini.

72

00.26

Când Ezekiel văzu luminile, vâslise deja trei sute de metri în afara cursului. De obicei se putea baza pe luminile din Dunquin pentru a-şi păstra direcţia, ca să ajungă la maşina cu care putea pleca de pe plajă. În noaptea asta însă frecventele valuri de ceaţă făceau navigarea mai dificilă. Întoarse, vâslind din greu spre lumini şi dorindu-şi, ca întotdeauna, să poată folosi motorul pentru a se apropia şi a pleca de la ţărm. Nu se punea problema, bineînţeles, dar vâslitul încetinea mult lucrurile, iar în noaptea

asta se simţea obosit şi deprimat.

Capul şeicului stătea sub el, învelit în pânză de sac. Atârna greu în inima lui Ezekiel, trimiţându-i gânduri necredincioase. Era incapabil să-şi alunge imaginea bătrânului stând neclintit în picioare ştiind bine că îşi pecetluia soarta. Nici nu-şi putea şterge imaginea feţei bătrânului când îşi privise călăul în ochi cu atâta linişte. Se putea să fie astea uneltele diavolului, aşa cum susţinea Koresh? îi era greu să împace atitudinea creştinească a bătrânului cu moartea şi cruzimea aduse de mâinile cuiva care se credea fiul Domnului.

Îi venea la fel de greu să îşi îndrepte loialitatea zdruncinată faţă de un om pe care îl considerase Dumnezeu pentru foarte multă vreme. Conştiinţa faptului că David plănuia să-i omoare pe toţi cei din adăpost îi trezea cele mai dureroase amintiri. Imaginea focului şi sunetul vocilor copiilor strigând după ajutor. Şi dacă mergeau cu toţii în iad, toţi acei musulmani, bărbaţi şi femei, vor sta acolo pe veci strigând după ajutor?

Asta credea David şi era ceea ce Ezekiel crezuse şi el ani de zile. Dar se gândea la propriii copii în flăcări, se gândea la ei îndurând durerea pentru încă o oră, încă o zi, încă o săptămână. Şi se gândea la copiii evrei care-şi găsiseră moartea în lagărele de concentrare. Nu auziseră niciodată de Isus, nici n-avuseseră vreodată şansa, dar Dumnezeu tot îi pedepsise, Dumnezeu îi ardea pentru că fuseseră născuţi evrei la momentul nepotrivit şi în locul nepotrivit.

Barca ajunse la ţărm şi el sări jos, alungându-şi gândurile necredincioase. Ramon stinse luminile maşinii şi coborî pe plaja îngustă, pentru a-l ajuta să treacă mica ambarcaţiune pe mal, dincolo de limita mareei. Ramon era mexican, unul dintre cei câţiva imigranţi care se alăturaseră bisericii în ultimii ani. Fusese în armata mexicană într-o unitate de comunicaţii, iar Koresh îi dăduse sarcina să păstreze un punct de comunicaţii pe ţărm. Trăia într-o mică rulotă dintr-un camping din Carhoo, puţin mai sus de Dunquin.

— O noapte îngrozitoare, zise el. Ceaţa asta îmi pătrunde în oase.

— Poţi să încerci să vâsleşti spre Mexic, zise Ezekiel. Era o glumă obişnuită între ei. E chiar acolo. Arătă spre mare. Nu trebuie decât să orientezi barca în direcţia potrivită şi să primeşti binecuvântarea lui David.

— Nu mai glumi cu lucruri ca ăsta, te rog! Ramon era unul dintre cei mai fervenţi adepţi ai lui Koresh, devotat total unui om care-l salvase de la deportare şi de la o viaţă săracă în Mexic.

Fixară barca şi aşezară vâslele cum trebuia. Deodată o lumină strălucitoare erupse în întuneric şi se opri pe feţele lor, orbindu-i.

— Nu mişcaţi! veni o voce din întuneric, din capătul plajei.

Ramon se răsuci. Avea întotdeauna un pistol Uzi în centură.

Acum îl scoase şi începu să tragă la întâmplare, fără să poată vedea sau ţinti. Dar era suficient să tragă spre lumină. Câteva gloanţe îl loviră pe Liam în piept şi în umăr, doborându-l şi trimiţând lumina în nisip.

A doua lumină izbucni, ţintindu-l direct pe Ramon. Abu Hida îşi ridică pistolul şi îl împuşcă de două ori, în cap. Mexicanul căzu şi rămase nemişcat.

Zgomotul împuşcăturilor se risipi deasupra mării. În Dunquin oamenii îşi întrerupseră activităţile şi se uitară unii la alţii. Pe plajă, liniştea care urmă împuşcăturilor fu prelungă. Nimeni nu vorbea. Nimeni nu părea să respire. Apoi, încet, sunetele începură să se strecoare înapoi în întuneric. Valurile se spărgeau de ţărm. Paşii cuiva răsunară prin pietriş de parcă ar fi fost sticlă spartă. Din depărtare pluti prin noapte sunetul motorului unei maşini. Dar ceea ce auzeau cu toţii cel mai clar erau bolboroselile înecate în sânge din pieptul lui Liam, în timp ce încerca să respire.

Declan se aplecă lângă el şi îi băgă o mână sub cap.

— Rezistă, Liam! Te ducem la maşină. Nu e mult până la Dingle. Au un spital în vestul oraşului. O să aibă grijă de tine acolo.

— Nu... faceţi... asta, domnule. Liam scuipă, înecându-se cu sânge. Ar... fi... pierdere... de timp.

— Rămâi întins, Liam și încearcă să nu vorbești!

— Nu... mai... contează. S-a terminat... oricum.

În lumina lanternei, Tommy îngenunche și ridică tricoul lui Liam. O singură privire îi spuse că avea dreptate. Ar fi fost o călătorie inutilă, căreia nu i-ar fi putut rezista.

— Am fost... legal... domnule... nu-i așa? Vă rog... spuneți... soției... că n-am făcut... nimic rău.

— Avem o cauză bună, Liam. Să salvăm vieți. Ai fost însărcinat chiar de *taoiseach.* O să îi spun asta. O să-ți dea o medalie.

— Să-mi dea... pe dracu'.

Declan privi în jos, apoi către Tommy. Își scutură capul. Declan închise ochii pentru o clipă, apoi întinse mâna și-și puse degetele pe pleoapele lui Liam, închizându-le. Acum se mai auzea numai zgomotul mării căzând pe plaja pietroasă și întunecată.

Abu Hida și Maureen îl traseseră deja pe Ezekiel în șosea. Nu opusese rezistență. Când Declan și Grainne se întoarseră, stătea pe bancheta din spate cu Maureen privind fix înainte, ca într-o beznă de dincolo de un ecran pe care numai el îl putea vedea.

— E mort, zise Declan, așezându-se în scaunul șoferului.

Abu Hida era pe scaunul pasagerului din față, lângă el.

— Îmi pare rău, zise el. Ai pierdut o mulțime de oameni.

— Nu era doar unul dintre oamenii mei, izbucni Declan. Era un prieten.

— Înțeleg. Crede-mă!

— Chiar înțelegi?

Abu Hida privi în altă parte, intrigat de asprimea din vocea lui Declan.

— Trebuie să plecăm de aici, zise el. Cineva trebuie să fi auzit împușcăturile. Poliția își va băga nasul foarte curând.

Declan porni mașina. În timp ce băga în viteză și se pregătea să demareze, din spate se auzi o voce. Ezekiel era aplecat înainte, agitat.

— Capul, zise el. Capul bătrânului. L-am lăsat în barcă.

Declan opri motorul. Se simțea amorțit, aproape paralizat.

Se întoarse încet.
— Ce ai spus?
Ezekiel se holbă la el, ca o umbră dintr-o ceaţă în care nu putea să vadă. Maureen îl apucă de umeri şi îl scutură.
— Ce-ai zis, nenorocitule? Ce-ai zis?
— Lasă-l, zise Declan.
Omul nu era numai înspăimântat, mai era ceva, ceva de care Declan nu-şi putea da seama prea bine. Bruscându-l sau ameninţându-l, nu făceau decât să-l împingă şi mai mult în acel ceva.
— Ai spus ceva despre un cap, zise Declan, pe care l-ai lăsat în barcă. Ce voiai să spui?
Ezekiel se holba în întuneric, luptându-se să găsească sensul unor lucruri pe care nimeni altcineva nu le-ar fi putut înţelege.
— Trebuia să-l duc la Dublin. Voia să-l las într-o biserică.
— Un cap?
— L-a tăiat. În locul capului unei femei. Bătrânul s-a oferit voluntar.
Abu Hida se întoarse către el.
— Ce bătrân? Cum îl chema?
— Nu ştiu. Un nume străin.
— Nu, zise Abu Hida. Nu sună la fel. Se întoarse spre Declan. Ar fi bine să aruncăm o privire în barcă.
Merseră împreună înapoi pe plajă. Valurile nu se retrăseseră de pe ţărm. Ceaţa plutea încă deasupra apei sau se întindea, ectoplasmică, peste pietre. Paşii lor se îngropară în pietriş cu zgomote stridente, vibrante. Barca stătea de-a lungul graniţei dintre nisip şi pietriş. Folosindu-şi lanternele, găsiră învelişul de pânză. Abu Hida îl ridică cu grijă, în timp ce Declan puse lumina pe el.
Abu Hida desfăcu încet marginile pânzei în care era înfăşurat sacul şi apoi o trase la o parte. Pe faţă erau şuviţe de păr şi barbă năclăite cu sânge. Ţinând capul în mâna stângă, le dădu la o parte.
Declan îl văzu aplecându-se, îi văzu faţa contorsionându-se de

durere, îl văzu închizând ochii pentru a alunga ceea ce tocmai văzuse. Şi apoi, de nicăieri, răsări un urlet atât de sfâşietor, de dezolant, de îngreunat de durerea unei vieţi întregi şi de durerea tuturor vieţilor dinainte, încât Declan îşi acoperi urechile pentru a nu-l mai auzi. Îl văzu pe Abu Hida lăsându-se în genunchi, ţinând capul retezat strâns la piept, legănându-se în disperarea sa ca un copil luat de la pieptul mamei, plângând în ceaţă şi în întuneric, urlând deznădăjduit.

Iar Declan stătea şi privea, uitându-se din când în când mai sus pe plajă, unde el şi Tommy îl lăsaseră pe Liam Kennedy sub o pătură. Se gândise la bărbaţii şi la femeile cunoscuţi în Liban, cu toţii victime ale lui Abu Hida şi ale prietenilor săi, cu toţii morţi. Iar ucigaşul lor era aici, doborât de durerea morţii tatălui său pe o plajă de la capătul lumii.

Ridicându-şi privirea, auzi marea lovindu-se de plajă şi văzu întunericul crescând. Acolo departe, pe o stâncă părăsită, era singura persoană din lume pe care o iubea. Văzu faţa Aminei, aşa cum fusese ultima oară când o văzuse, cu câteva minute înainte de atac. Şi se întrebă dacă mai era încă în viaţă sau dacă tot ce îl aştepta pe Inis Tuaisceart era doar mai multă durere.

73

Ballyoughteragh
00.50

Într-un loc liniştit în apropiere de golful Ballyoughteragh, Declan vorbea cu Ezekiel. Îi luase destul timp să se înţeleagă cu el, dar Declan era sigur că persuasiunea putea reuşi acolo unde durerea ar fi adus dispreţ şi tăcere. Ezekiel nu era înspăimântat de lucrurile care îi înspăimântau pe oamenii obişnuiţi. Ziua Mâniei era foarte aproape, poate la doar câteva ore depărtare; ce ar mai fi contat tortura unei zile faţă de eternitate?

— Cum te numeşti? îl întrebă Declan.

— Ezekiel.
— Ca profetul?
— Exact. El mi-a dat numele, mi l-a dăruit.
— Cine? David?
— Exact. Cine ești tu? De unde știi de David?
— Sunt un polițist, atâta tot. Vreau să te ajut. Și vreau să mă ajuți să-i salvez pe ostaticii pe care i-ați luat...
— Știu cine ești! izbucni Ezekiel. Ești Carberry. Erai cu femeia în seara dinaintea atacului. Cu femeia arabă, cea pe care David voia s-o omoare.
— Amina. E întreagă?
Ezekiel dădu din cap.
Ar fi vrut să întrebe mai multe, dar nu avea timp.
— Cum te numeai înainte ca el să-ți dea numele Ezekiel?
— Jay, răspunse Ezekiel. Jay Johnson.
Declan îl trase pe Tommy deoparte și îi șopti grăbit ceva.
— Tommy, ia legătura cu Myles! Spune-i că-l avem pe unul dintre oamenii lui Koresh, un om pe nume Johnson. Jay Johnson, întreabă-l dacă are date despre el, ceva care să ne poată fi de folos.
— Nu am numărul!
— Stă în apartamentul lui Máiréad din Ballsbridge. I-am dat cheia. Uite numărul.
Declan scrise numărul pe o bucățică de hârtie și se întoarse să-l interogheze pe Ezekiel. Omul părea aproape aerian. Era greu să-l aducă cu picioarele pe pământ. N-ar fi răspuns la nicio întrebare în ce privea pozițiile lor pe insulă. De fiecare dată când Declan privea la ceas, timpul scurs era considerabil.
Era gata să renunțe și să-l dea pe Ezekiel pe mâna lui Abu Hida, când Tommy se întoarse.
— Tocmai am vorbit cu Myles, zise el. Jay Johnson a fost la Waco. El a fost unul dintre Atotputernici, gărzile personale ale lui Koresh. Se pare că a reușit să scape după ce a pornit incendiul și a fost arestat. Într-un fel sau în altul a fost eliberat. Nu s-a mai

auzit de el. A avut soţie şi copii. Au murit în incendiu. Soţia se numea Mary, iar fetiţele Sarah şi Rachel. Sarah avea patru ani, Rachel – doi.

Declan se întoarse la Ezekiel. Deasupra capetelor lor noaptea se îngroşa, de parcă ar fi fost agitată de o mână uriaşă.

— De ce nu mi-ai spus despre soţia ta, Jay? Sau despre Sarah şi despre Rachel?

Ezekiel privi spre el de parcă s-ar fi uitat într-un puţ adânc, unul în care s-ar fi putut îneca.

— Ştii destule. Ştii al dracului de multe lucruri.

— Şi eu am avut o fată, continuă Declan. A fost împuşcată cu mai puţin de o lună în urmă, la Dublin. Într-o cofetărie. Tocmai îmi spusese că urma să aibă un copil, în mai puţin de cinci luni. Omul care a împuşcat-o a fost englezul care e cu voi pe Inis Tuaisceart, cel care ţine legătura cu Harker şi care a făcut târgul cu voi.

Ezekiel părea şocat.

— Târg? Ce târg?

Declan se încruntă. Cu siguranţă Ezekiel trebuia să ştie ce pune Koresh la cale. Dar întrebarea părea sinceră:

— Nu ştii?

Ezekiel îşi scutură capul.

— David l-a luat pe Musgrave pentru că ştia cum să intercepteze comunicaţiile oficialilor. Trebuie să ştim ce se întâmplă de fapt cu negocierile astea.

— Cum a intrat în contact cu Musgrave?

Ezekiel ridică din umeri.

— Nu sunt sigur. David a fost în Anglia acum câţiva ani. Şi-a făcut o mulţime de prieteni. Musgrave era de la Informaţiile militare sau cam aşa ceva.

— Nu era, Jay. Este. Sau, ca să fim mai exacţi, lucrează pentru MI5.

Declan continuă, spunându-i lui Ezekiel tot ce ştia. Despre Musgrave. Despre Harker. Despre Iataganul. Când termină, îl

întrebă din nou:
— Spune-mi despre Mary şi despre copii.
Ezekiel îi spuse, fără ezitare. După infern era pentru prima oară când vorbea cu cineva despre ele.
Apoi continuă, spunându-i lui Declan tot ce voia să ştie. Unde era adăpostul, unde stăteau paznicii, ce fel de arme aveau, unde erau instalate alarmele. Lui Declan îi păru că principalul lucru pe care se baza Koresh era înţelegerea cu Harker, nu o apărare bine pusă la punct. Dacă puteau trece de paznicii de afară, care aveau misiunea să supravegheze împrejurimile insulei, puteau intra foarte uşor în adăpost.
Ezekiel desenă o hartă stângace pe care apăreau camerele paznicilor, celulele, dormitoarele şi bucătăriile. Îi spuse lui Declan unde era ţinută Amina.
Aproape terminaseră când Ezekiel se ridică în picioare, cu ochii larg deschişi, privind fix. Îşi amintise discuţia lui Koresh cu Zechariah.
— Ce este, Jay? Ce s-a întâmplat?
— N-o să aştepte. E limpede. Are încărcături de explozibil sub clădire şi o să le aprindă. Asta a încercat să facă şi prima dată, la Waco. De data asta vrea s-o facă cum trebuie.
— Jay, calmează-te şi spune-mi exact ce ştii.
Jay îi spuse de conversaţia pe care o auzise. Şi despre discuţia cu Koresh, de dimineaţă. Când termină, Declan îl lăsă legat şi se duse la ceilalţi. De unde stăteau, puteau auzi marea ridicându-se şi căzând asupra ţărmului. Le spuse tot ce aflase de la Ezekiel. Nimeni nu scoase vreun cuvânt.
Declan se întoarse către Abu Hida.
— Îmi dau seama, zise el, că poate nu vrei să vii. Tatăl tău a fost omorât. Şi voi înţelege dacă vei spune că vrei să pleci acum, să te întorci în Liban. Tot te ajut să ieşi. Îţi dau nume şi adrese ale unor oameni la care poţi merge. Oamenii tăi au şi ei resursele lor. Poate vor fi în stare să te ajute s-o iei pe domnişoara O'Dalaigh cu tine, dacă ea vrea asta. Dar eu m-am hotărât. Merg în noaptea

asta.

Vocea lui Abu Hida veni din întuneric, joasă şi calmă:

— Vin cu tine, zise el. Tatăl meu nu era singurul motiv pentru care am venit. Mai sunt şi alţii, a căror eliberare înseamnă mult pentru oamenii mei. Chiar dacă nu pot să-i ajut decât pe unul sau doi să scape, tot va fi ceva.

— Şi ceilalţi? întrebă Declan. Cum rămâne cu ei?

— Nu-i pot ajuta pe toţi.

— Nu ai niciun ordin în privinţa lor? Unii dintre ei sunt inamicii tăi. Poate că ai prefera să-i vezi morţi. Nu vreau să mergi cu mine dacă asta vrei. Dacă ai ordine să-i ucizi.

Abu Hida îşi scutură capul. Era o umbră mişcându-se în întuneric.

— Da, zise el, am astfel de ordine. Dar le pot ignora. Dacă-i ucid, nu sunt cu nimic mai bun decât omul de care tocmai mi-ai spus, cel care i-a luat capul tatălui meu. Cel care pretinde că e Dumnezeu şi ucide pentru că e plin de ură. Dacă vin cu tine, vin pentru a-i salva pe cei pe care-i pot salva. Crede-mă!

— Te cred.

Declan se întoarse către Maureen.

— Şi tu? Asta nu mai e treaba ta.

— Domnule, zise ea, sunt ani de zile de când susţin că IRA este singura forţă militară legitimă din Irlanda. Din câte aud, briţii au făcut de toate în afara unei invazii. Căpitanul Murtagh pare să fie singurul soldat irlandez independent care a mai rămas. Aşa că asta e o mare şansă pentru mine ca să dovedesc ceea ce susţin. Este lupta mea, la fel cum e şi a dumneavoastră.

Declan ştia că nu are rost să se certe. Oricum, avea nevoie de toţi luptătorii pe care îi putea avea, indiferent dacă erau legitimi sau nu. Pentru moment, nu putea să o judece pe Maureen O’Dalaigh.

— Tommy? întrebă el.

Murtagh dădu din cap.

— Pentru moment, sunt aproape la fel de legitim în ochii

Republicii ca şi domnişoara O'Dalaigh. Nu mă pot întoarce, aşa că aş face bine să merg înainte.

— Grainne?

— Vin. Sunt în aceeaşi situaţie în care eşti şi tu. Şi nu aş vrea să ştiu că Liam a murit doar pentru a-mi face bagajele şi a pleca acasă.

Porniră înapoi către ţărm, unde îi aştepta barca. Când Tommy trecu pe lângă el, Declan îl apucă de braţ.

— Tommy, poţi să dai de Myles? Trebuie să-l întreb ceva.

Tommy îl sună de la mobilul său.

— Myles? Aici Declan. Ascultă, trebuie să aflu ceva. Reacţia ta de moment, atâta tot. Koresh a minat clădirea. O s-o facă din nou? O să se arunce în aer împreună cu zeci de alţi oameni doar ca să pornească Judecata de Apoi? Are vreun sens pentru tine?

Urmă o pauză lungă. Când Myles răspunse, vocea îi era greu de recunoscut:

— Declan, dacă are cu ce să o facă, aruncă şi lumea în aer. Crede că e Dumnezeu. Şi crede că a sosit sfârşitul pentru tot ce a creat.

74

În apropiere de Inis Tuaisceart
02.36

Insula Inis Tuaisceart are forma unui triunghi întors, cu latura cea mai lungă orientată spre nord-vest. Ajunseseră acolo pe ocolite, după ce plecaseră de pe o plajă de la nord de Capul Clogher. În barcă mai era loc pentru încă cinci persoane.

Dincolo de cap valurile erau mari, iar întunericul – pătrunzător şi înfricoşător. Pe ţărm nu se mai vedea nicio lumină, de parcă s-ar fi scufundat în urma lor, în tăcere, precum o mare masă de pământ căzută ca o, piatră în valurile cenuşii. Norii acopereau cerul. Nu erau nici lună, nici stele după care să se orienteze. Pe

mare, în larg, începea furtuna, născându-se în mijlocul Atlanticului.

Cel mai mare pericol era acela că în întuneric puteau pierde direcţia şi se puteau rătăci. Nu îndrăzneau să rişte apropierea de insulă cu motoarele pornite. Pe Inis Tuaisceart nu era nicio lumină şi, chiar dacă aveau doi kilometri de coastă pe care puteau acosta, Declan ştia că nu era imposibil să fie traşi de un curent puternic pe lângă insulă şi duşi în largul mării. Dimineaţa îi putea găsi pe marea furioasă într-o barcă mică.

Opriră motorul. Tommy era navigatorul, folosind un compas de marină şi un radar alimentat la baterie.

— Acum scoateţi vâslele, zise el. Curentul ăsta e destul de puternic pentru a ne târî în altă parte.

Declan şi Abu Hida desfăcură vâslele şi apoi le strecurară în locaşurile lor. Aveau de vâslit aproape un kilometru. „Cel puţin, se gândi Declan, dacă urmează să plecăm vreodată de pe insulă, putem folosi motoarele tot drumul."

Grainne stătea la prova, scrutând întunericul cu o lunetă Simrad. În faţa lor nu era nimic în afara valurilor cu creste albe. Marea devenea agitată, dar cel puţin vântul înlăturase ceaţa.

Durerea din gât şi din umeri îi aminti lui Declan că nu-l duruse capul toată ziua. Nu-şi putea aminti când făcuse ultima oară o muncă fizică atât de grea. În spatele lui, Abu Hida trăgea încet, inspirând şi expirând lung, cu toată capacitatea plămânilor.

— Sst! Nu mai vâsliţi!

Tommy era aplecat înainte, cu o mână în dreptul urechii. Fără zgomotul vâslelor puteau auzi valurile spărgându-se de marginile micii ambarcaţiuni.

— Ce este?

— Sst! Apoi, deodată, o bucurie stăpânită. Sunt valuri care se sparg de stânci. O mulţime de valuri. Şi nişte nenorocite de stânci mari. Puteţi vâsli din nou, băieţi! Inis Tuaisceart e chiar în faţa noastră.

Douăzeci de minute mai târziu, acostară pe o fâşie îngustă de

plajă pietroasă. În faţa lor se înălţa un perete înalt de stâncă. Declan şi Abu Hida rămaseră aplecaţi pentru un timp, trăgându-şi sufletul şi dezmorţindu-şi mâinile.

Traseră cu grijă barca pe mal, ascunzând-o bine între nişte stânci. Abu Hida şi Tommy împărţiră armele pe care le aduseseră. Arabul avea, pe lângă o puşcă de asalt Franchi, o armă Mossberg Bulipup, două pistoale şi Peskett-ul său. Mai avea şi o arbaletă uşoară, echipată cu un puternic dispozitiv de vedere în noapte şi o mică rezervă de săgeţi.

Căţărându-se cu grijă, în tăcere, ajunseră pe vârful stâncii. Acolo erau scobituri în care se puteau adăposti, în timp ce Grainne iscodea terenul din faţa lor. Un vânt tăios bătea fără întrerupere peste pământul sterp şi denivelat. Acolo nu creştea aproape nimic. Era greu de crezut că, timp de generaţii întregi, bărbaţi şi femei trăiseră cândva pe această stâncă dezolantă şi necruţătoare.

— Acolo, şopti Grainne. Trebuie să fie capela St Brendan.

Îi dădu luneta lui Declan, arătându-i locul aproximativ. El se uită puţin, apoi dădu din cap.

— Paznicul din spate trebuie să fie poziţionat puţin mai la stânga, zise el.

— Asta dacă prietenul nostru ne-a spus adevărul, zise Abu Hida.

Ceru luneta. Mai bine de cinci minute stătu întins, privind prin ea. La sfârşit oftă şi o dădu celorlalţi.

— Trebuie să lucrăm în tăcere, zise el. Sunt doi. Lăsaţi-mi-i mie!

Lăsându-şi celelalte arme, luă luneta, arbaleta şi o mână de săgeţi, şi se strecură în întuneric.

Se întoarse după o jumătate de oră. Fără să scoată un cuvânt, îi înapoie luneta lui Grainne.

— Acum putem să mergem, zise el.

Îi conduse în întunericul din care tocmai venise, cu piciorul său sprinten găsind cea mai bună cale pe terenul accidentat. Acum

mergeau în jos, către coasta de est a insulei. Aici îşi stabilise Koresh tabăra, pe locul unei vechi gospodării.

Ca şi la Waco, ridicase şi aici un foişor, şi pentru valoarea lui simbolică şi pentru cea practică. Ezekiel îi avertizase, spunându-le că paznicii din el erau echipaţi cu dispozitive de vedere în noapte şi că erau foarte atenţi.

Văzură turnul de aproape doisprezece metri, apoi cele câteva clădiri adunate la baza sa. Din spatele unei grămezi de pietre, Grainne observă că nu era decât un paznic. În cea mai mare parte a timpului se uita spre fâşia de pământ care separa clădirile de ţărm, ca şi cum ar fi aşteptat un atac din acea parte. Dar din când în când, se mai întorcea şi în direcţia lor.

Tommy se întinse lângă ea. Erau la aproape două sute cincizeci de metri.

— Pot să-l dobor de aici, zise el.

Scoase o puşcă cu lunetă Steyr SSG şi îi ataşă un dispozitiv Kahles Hella pentru amplificarea vederii. Arma mai avea şi un dispozitiv Blind Pugh, care putea proiecta un punct negru pe ţintă. Spre deosebire de alte dispozitive de ţintire similare, care foloseau puncte roşii, Blind Pugh rămânea invizibil în întuneric.

Tommy ţinti cu grijă. Arma avea amortizor, dar mai multe focuri puteau fi auzite înăuntru. Expirând, aşteptă până când omul se întoarse cu faţa spre el, oferindu-i o ţintă uşoară. Degetul i se încleştă pe trăgaci. Era dificil să tragă exact, pentru că vântul putea devia glonţul. Aşezându-se mai bine, mişcă punctul până când ajunge în mijlocul feţei omului. Chiar şi cu o deviere de un centimetru, tot l-ar fi scos din circuit.

Zgomotul se auzi exagerat de tare în liniştea din jur. Grainne, privind prin Simrad, îl văzu pe paznic tresăltând şi căzând. Îşi păstră ochii asupra turnului până când fu sigură că n-o să mai mişte. Tommy supraveghea deja intrarea în clădirea principală, unde era dormitorul paznicilor. Aşteptă un minut, apoi două, apoi trei. Nu apăru nimeni. Împuşcătura nu fusese auzită.

Îşi făcuseră deja planul. De aici încolo aveau să acţioneze în

tăcere, mai puţin în cazul în care vreunul dintre ei ar fi fost forţat s-o rupă.

Tabăra avea patru clădiri. Cea mai mare, situată în partea de nord, era fostul adăpost care îi găzduia acum pe ostatici şi pe răpitori. Ezekiel le descrisese interiorul în detaliu. Un culoar central despărţea celulele, în capătul dinspre est erau izolate femeile, cu propriile toalete şi duşuri. De-a lungul laturii nordice a clădirii, separate de celule printr-un coridor, erau dormitoarele gărzilor de corp ale lui Koresh şi, în capătul de est, propriul fief. Spre sud, nedespărţite de celule, erau bucătăria şi sala de mese. În capătul vestic, opus intrării, se găseau camerele paznicilor.

Pe latura sudică a clădirii principale era un şopron pătrat în care fuseseră instalate toaletele, chiuvetele şi duşurile bărbaţilor. Prizonierii erau duşi acolo câte doi, dimineaţa şi seara. În apropierea şopronului era o baracă pentru comunicaţii, în care era cineva tot timpul, pentru a primi eventualele mesaje de la Ramon.

Ceva mai la est este depozitul de arme. Foişorul era în colţul format de depozit cu baraca pentru comunicaţii.

După descrierea lui Ezekiel, clădirile nu erau foarte solide. Se hotărâseră să intre spărgând peretele, pe partea cea mai îndepărtată de dormitoare. De acolo puteau să meargă în sala de mese şi apoi prin coridorul scurt, care trecea printre camerele paznicilor şi celule. Dacă reuşeau să-i doboare pe paznicii aflaţi acolo, Abu Hida şi Maureen aveau să găsească şi să elibereze patru ostatici, aleşi de pe o listă pe care Abu Hida o primise la Baalbeck. Nu puteau şti cine e viu sau mort, dar sperau că vor putea parcurge repede lista şi îi vor putea elibera pe ostatici în doar câteva minute. În timpul ăsta Declan, Tommy şi Grainne aveau să intre în încăperile rezervate femeilor, să-i doboare pe paznicii de acolo şi s-o găsească pe Amina. Cât despre Musgrave, Declan încă nu se hotărâse ce să facă.

Era inutil să se gândească la eliberarea celorlalţi ostatici. Mai era doar o barcă pe insulă, care ar fi putut lua cel mult cinci

persoane. Până aveau să o găsească, restul paznicilor aveau să fie în picioare. Cel mai probabil ar urma un masacru.

Odată ce îi găseau pe cei cinci ostatici după care veniseră, se vor retrage, în timp ce Abu Hida şi Tommy acopereau dormitoarele. Trebuia să-i ducă pe toţi la barcă înainte de a se da alarma. Odată ajunşi în barcă, aveau şanse foarte mari să ajungă la ţărm fără a mai întâmpina vreo piedică. Ceilalţi trebuiau să-şi joace şansele, dar era posibil ca banda lui Koresh, ştiind că ascunzătoarea le-a fost descoperită, să abandoneze insula, lăsându-i pe ostatici acolo. „Cel mai probabil, îşi spusese Declan, David Koresh are să pornească mai întâi noaptea apocalipsei."

Venind dinspre vest, şopronul îi despărţea de clădirea principală. Ezekiel le spusese ce riscă intrând în zona paznicilor, care aveau sarcina să dea un rond la fiecare jumătate de oră. Fiecare pas trebuia făcut cu cea mai mare grijă, pentru a nu scoate niciun zgomot. Cu Abu Hida înainte se strecurară în şir de-a lungul flancului sudic al clădirii. Când ajunseră la colţ, Abu Hida ridică o mână, făcându-le semn să se oprească.

Un om înarmat mergea încet spre ei, patrulând între depozit şi adăpost. Îl puteau lăsa să treacă, sperând că nu-i va vedea în umbra zidului adăpostului. Dar după ce dădea colţul, dacă arunca o privire, îşi putea da seama că în foişor nu e totul în regulă.

Abu Hida desfăcu un cuţit lung. Aşteptă până când omul trecu, apoi păşi în spatele lui. Fără nicio ezitare. Fără să se răzgândească. Făcu doar un pas înainte, o mână apucă bărbia omului şi cealaltă se întinse pentru a-i tăia gâtul. Strânse bărbia puternic, trăgând-o înapoi şi în sus, pentru a-l împiedica să ţipe. La un moment dat omul ar fi putut scăpa, dar nu reuşi. Mâna lui Abu Hida coborî într-un semicerc scurt şi lama reteză gâtul la o adâncime de trei centimetri. De aproape sunetul era îngrozitor, ceva ce trebuia uitat. Dar la câţiva metri distanţă nu se auzi nimic care să întrerupă tăcerea. Abu Hida îşi slăbi strânsoarea şi trase cadavrul în umbra zidului adăpostului.

Dădură colţul, parcurseră flancul estic al clădirii şi ajunseră la

clădirea principală. Era exact aşa cum le spusese Ezekiel: piatră veche fixată cu puţin mortar şi slăbită. Abu Hida se apucă să lucreze cu Pekett-ul, înfigându-l între pietre pentru a îndepărta mortarul. Era important ca gaura să fie făcută cu grijă, pentru a preveni prăvălirea pietrelor de sus. Tommy lucra alături de el cu o mică lopată. Din când în când Declan punea lanterna pe zid, pentru a le permite să se decidă la ce piatră să treacă.

După aproape o jumătate de oră gaura era destul de mare pentru a putea trece prin ea. Se strecurară înăuntru, unul câte unul. În bucătărie era linişte.

— Gata? întrebă Declan.

Scoase un pistol din centură şi îi fixă un amortizor pe ţeavă.

În acel moment cineva aprinse lumina.

75

Dublin
02.40

Myles se ridică din pat tremurând. Ceva îl trezise. Un zgomot? Un vis urât? Abia reuşise să adoarmă cum trebuie. Până acum eforturile lui de a lua legătura cu Pádraig Pearse Mangan nu avuseseră prea mare succes. Dintre ceilalţi oameni cu care vorbise numai unul sau doi luaseră în serios ceea ce spusese. Iar acum Declan îi spunea că ceea ce vrea Koresh este repetarea holocaustului de la Waco.

De undeva venea un curent. Poate lăsase fereastra deschisă. Merse la fereastră şi o închise. În spatele sticlei oraşul dormea liniştit. Dacă lumea avea să sfârşească în noaptea asta, Dublinul avea să treacă în uitare fără vreun murmur. Era gata să se întoarcă în pat când lucrurile o luară razna.

Primul om îi apucă mâinile şi i le răsuci la spate. Cel de-al doilea păşi în faţa sa. Nu văzu sacul de plastic, dar îl simţi când omul i-l trase pe cap. Nu putu scăpa de apăsarea lui rece şi

lipicioasă pe piele, cuprinzându-i bărbia şi fruntea, şi pătrunzându-i printre buzele deschise. Îi luă două minute să moară. Nu pleca fără vreun murmur, dar nu mai conta; uitarea era uitare.

Ventry Haibour
02.44

Anthony Harker stătea pe marginea apei. În spate era întuneric. Întuneric în toate. Oboseala trecuse peste el ca apa. Auzi paşi pe cheiul pietruit.

— Mesaj din Dublin, domnule.

Harker se întoarse spre Christopher Sheldrake, care stătea alături de el. Sheldrake era adjunctul echipei SAS, pe care o ţinea la dispoziţie în Ventry încă de la începutul serii.

— S-au ocupat de afacerea aia?

— Da, domnule. Mesajul e de la unitatea care a rezolvat treaba. Au găsit un bilet pe masă, alături de telefon. M-am gândit că ar trebui să îl vedeţi imediat. Am aici o copie pe care mi-au transmis-o, domnule.

Harker luă biletul şi se întoarse câţiva paşi până la un stâlp de iluminat. Mesajul era scurt, dar clar.

Mesaj telefonic 02:05. Declan crede că e posibil ca David Koresh să pună la cale o nouă conflagraţie. A minat zona. Oamenii lui au pornit. Dumnezeu să ne ajute!

Harker mototoli biletul şi îl aruncă prin întuneric, în apă.

— Spune-i comandantului să pregătească echipa. Vreau să-i prindă pe atacatori şi să preia controlul asupra ostaticilor. Avertizează-l că liderul atacatorilor a minat zona şi s-ar putea să se gândească la o sinucidere în masă. Şi spune-i că echipa lui Carberry a pornit deja într-acolo.

03.35

Harry Ferguson era alături de David Koresh din 1989, cu trei ani înainte de incidentul de la Waco. Era englez, fusese student la arhitectură în Birmingham. Plecase într-un an în Statele Unite pentru a-şi petrece o vacanţă de vară şi nu se mai întorsese niciodată. Cei din familia lui erau adventişti de ziua a şaptea, iar când ajunsese în Statele Unite intrase în legătură cu o biserică din Tyler, Texas. Până la urmă asta îl condusese la organizaţia Mount Carmel. Ascultase prelegerile lui Koresh despre Biblie, fusese impresionat şi rămăsese. În 1993 plecase într-o călătorie în California şi astfel scăpase din încercuirea FBI de la Waco. Mulţi dintre prietenii lui cei mai buni, incluzându-i şi pe alţi câţiva davidieni britanici, fie fuseseră arşi în flăcări, fie erau încă în închisoare.

Lui Harry îi plăcea să mănânce. Avea un corp zdravăn şi avea grijă de el, hrănindu-l cu o porţie importantă de calorii, dar cu puţine grăsimi. În general, în timpul nopţii, îi plăcea să ia o gustare cu multe proteine. Lui Ezekiel nu-i plăceau cei care ţineau mâncare sau băutură în dormitor, aşa că Harry se trezea puţin după miezul nopţii şi se îndrepta spre bucătărie.

În noaptea aceea, apăsarea pe întrerupător îi adusese cea mai grozavă spaimă din viaţa lui. Şi totodată ultima. Cinci intruşi, toţi îmbrăcaţi în costume negre, cu cagule trase peste feţe şi înarmaţi.

Declan îl văzu deschizând gura ca să strige. Reacţia sa fu instinctivă. Arma cu amortizor era deja în mână. O ridică şi trase, aproape fără să ţintească. Când se uită din nou, Harry era la podea, dând din picioare şi încercând să prindă aerul cu ghearele. Glonţul îi intrase în gură. Abu Hida se aplecă şi îl termină cu lama cuţitului. Privi în sus şi îl văzu pe Declan holbându-se la cel mort, văzu expresia momentană de remuşcare de pe faţa lui.

— Ăsta nu e un joc, domnule Carberry, şuieră el. Nu l-ai

împuşcat de distracţie, iar eu nu l-am terminat de plăcere. Aminteşte-ţi asta sau vom fi cu toţii morţi înainte de sfârşitul nopţii.

— Nici măcar nu era înarmat, şopti Declan.

— Atunci să-ţi pară rău mai târziu. Nu acum!

Abu Hida stinse lumina şi se postă lângă uşă, adăpostindu-se după peretele de lângă ea. Ceilalţi îl urmară în grabă, aşezându-se de partea cealaltă. Grainne îşi putea simţi inima zbătându-se, de parcă fiecare bătaie ar fi fost dată de o explozie. Trecură minute. Nu veni nimeni. Abu Hida deschise uşa încet. Sala de mese era în întuneric.

Se strecurară în tăcere. Declan îşi dădu seama că aici erau mai expuşi, că sunetele puteau ajunge imediat la urechile paznicilor din sectorul alăturat. Maureen aprinse şi stinse lanterna, pentru a dibui drumul spre uşă. Respira repede şi avea un sentiment de teamă, ştiind că depăşise punctul de la care se mai puteau întoarce. N-avea să fie uşor să iasă de acolo, prin cele două încăperi întunecate, prin gaură şi înapoi pe stâncă, urmăriţi pas cu pas pe tot drumul.

Abu Hida deschise uşa. Bănuia că omul pe care-l împuşcase Declan venise în bucătărie după mâncare şi că oamenii lui îl aşteptau înapoi. Nimeni n-ar fi fost surprins să vadă uşa deschisă.

Intrară într-un coridor luminat slab. După cele spuse de Ezekiel, de aici trebuia să o ia la dreapta. Încă puţin şi aveau să ajungă în camera paznicilor. O uşă dădea într-acolo şi alta spre celule. Ezekiel le spusese că aici sunt doi paznici şi alţi doi sunt la intrarea următoare, unde se găseau femeile.

Ajunseră la uşă. Abu Hida se opri cu mâna pe clanţă, aşteptându-i pe ceilalţi să se adune în jurul său, Declan şi Tommy în stânga, Grainne şi Maureen în dreapta. Uşa se deschidea spre dreapta, aşa că Tommy intra primul, urmat de Abu Hida şi apoi de ceilalţi. Odată intraţi trebuiau să doboare gărzile în linişte. Nu era nevoie decât de un strigăt, de vreun deget apăsat pe un buton de alarmă sau de vreo împuşcătură, şi aveau să fie înconjuraţi şi

prinşi. Declan îşi aminti hotărârea cu care oamenii lui Koresh intraseră în Castletown House. Dădu din cap o dată. Abu Hida deschise uşa.

Nu erau doi oameni, ci şase, adunaţi în jurul unei mese şi citind cărţi care trebuie să fi fost Biblii. Tommy fugi spre dreapta, răsucindu-se şi ridicând pistolul. Văzu un om ridicându-se şi apoi îl zări pe Abu Hida intrând şi deplasându-se spre colţul opus. Apoi se ridică al doilea om, iar Declan intră urmat de Grainne şi de Maureen. Se ridică şi al treilea om. Maureen închise uşa.

— Mâinile pe cap! ordonă Declan.

Se rugă ca ei să-i asculte ordinele. Simţea muşchii încordaţi pe toată lungimea braţului, până în palme şi în degetele încleştate pe armă. Ştia că dacă ei nu făceau ce le spusese, mâna va începe să-i tremure.

Un om îşi ridică mâinile. Celălalt se repezi la Declan. Declan îşi simţi braţul aruncat într-o parte şi apoi nişte mâini puternice încleştate în jurul gâtului său, strângându-se. Vederea începu să i se înceţoşeze, iar în faţa ochilor îi sclipeau lumini, de parcă era împins sub apă. Şi deodată strânsoarea slăbi. Deschise ochii şi văzu faţa unui om la câţiva centimetri de a sa. O faţă urâtă, distorsionată, chinuită, cu o gură căutând aer şi cu ochii ieşiţi din orbite. Apoi văzu sângele şi rana oribilă care se deschidea în gât şi îşi dădu seama că priveşte faţa unui mort şi împinge un mort.

Abu Hida îşi trase ştreangul şi lăsă corpul paznicului să se prăbuşească la pământ. Declan luă câteva guri mari de aer şi privi în jur. Grainne şi Maureen îi înghesuiau spre perete pe cei cinci paznici rămaşi.

Maureen scoase o rolă de bandă adezivă dintr-un buzunar de la brâu şi desfăşură o bucată din ea. Apăsând-o cu putere pe gura unuia dintre oameni, o înfăşură de câteva ori, apoi o rupse şi îi ajustă capătul. Făcu la fel şi cu ceilalţi. Tommy şi Abu Hida găsiră frânghii şi cătuşe atârnând de un perete şi le folosiră pentru a le lega prizonierilor mâinile la spate.

Într-o cutie prinsă de perete, aproape de uşa care dădea spre

celule, erau nişte chei. Abu Hida luă câteva legături, se uită la numerele de pe etichetă, le dădu câte un set fiecăruia şi folosi o cheie din legătura sa pentru a închide uşa prin care intraseră. Când se asigură că sunt în siguranţă, deschise uşa către celule şi o luă înaintea celorlalţi.

Închiseră şi încuiară uşa în urma lor, apoi porniră pe culoarul dintre celule. Declan ar fi vrut să înceapă să deschidă uşile, pentru a elibera cât mai mulţi prizonieri era cu putinţă, dar Abu Hida îl avertiză că trebuia să-i rezolve pe paznicii din secţiunea femeilor înainte de orice altceva.

Ajunseseră aproape de jumătatea drumului când, dintr-o dată, uşa ce dădea spre celulele femeilor se deschise. Apărură doi oameni în salopete, fiecare ţinând o armă semiautomată îndreptată asupra intruşilor. Se aruncară la pământ în timp ce o rafală de foc automat mătură culoarul. Un glonţ îl lovi pe Declan în braţul stâng, aruncându-l într-o parte când căzu pe podea. Un al doilea şi un al treilea o loviră pe Maureen în burtă şi în coapsa stângă. Ţipă de durere şi se rostogoli într-o parte, încercând să evite să fie lovită din nou.

Abu Hida era deja la podea şi se rostogolea când primele gloanţe loviră pereţii şi uşile celulelor. Paznicii se opriră, contabilizându-i pe cei loviţi, pe cei scoşi din luptă şi pe cei care mai reprezentau o ameninţare. În scurtele clipe dinainte de redeschiderea focului, Abu Hida îngenunche şi trase cinci salve cu puşca de asalt. Erau mai multe decât trebuia. Gloanţele Glaser suplineseră orice lipsă posibilă de acurateţe în ţintire. O parte din capul unui paznic dispăru într-un nor de sânge, iar celălalt îşi pierdu o mână şi o bună parte din piept.

Abu Hida se asigură că sunt morţi, apoi se îndreptă spre locul în care Maureen zăcea sângerând pe podea.

— Cât e de rău?

— O să supravieţuiesc. Două gloanţe, dar ambele au ieşit. Sunt sigură de asta. Sunt nişte feşe în sacul meu. Vrei să mi le dai?

Găsi feşele şi îi aruncă unul lui Grainne, care era îngenuncheată

lângă Declan. Tommy acoperea ușa principală. Auziră voci în apropiere, apoi zgomot de pași. Dinspre celule veneau strigăte și țipete, întrebări disperate în arabă și în persană, rugăciuni.

Grainne apăsă fașa pe rana lui Declan, apoi se întoarse spre Abu Hida.

— Lasă-mi-o mie, zise ea. Mai bine ai începe să-ți scoți prietenii.

Dădu din cap și îi dădu ei feșele. Se ridică în picioare și alergă printre celule, strigând tare în arabă, încercând să se facă auzit peste hărmălaia care se stârnise.

— Șeic Hasan al-Najafi! Mă auzi? Ești acolo? Mollah Ali Shirazi. Mă auzi? Am venit să te scot de aici. Răspunde-mi!

Peste vacarmul care îi înconjura, distinse două voci răspunzându-i. Pierdu clipe prețioase pentru a găsi cheile potrivite. Se auzeau bătăi în ușa de afară, voci ridicate și zgomot de pași. Abu Hida încercă o cheie, apoi o alta. În sfârșit, găsi una care se potrivi la prima ușă. Se auzi un zgomot puternic, în timp ce paznicii începeau să doboare prima ușă de la camera de pază. Acum era la cealaltă celulă, încercând cheie după cheie. Zgomotul rezona în toată clădirea.

În sfârșit, primii doi ostatici erau scoși din celule, zăpăciți și înspăimântați. Abu Hida le spuse să se alăture celorlalți, în capătul culoarului, apoi începu să strige un alt nume.

— Hajj Umar Fadian. Mă auzi? Răspunde-mi! Sunt Abu Hida. Am venit să te scot.

Se auzi o pârâitură înspăimântătoare și un zgomot de pași în camera de pază. Acum începeau să lovească în cea de-a doua ușă.

O voce răspunse dintr-o celulă din spate. Abu Hida alergă într-acolo bâjbâind printre chei. Bocănitul crescu și începu să se audă și zgomotul lemnului crăpând. Un om ieși clătinându-se din celulă, palid și cu un aspect bolnăvicios, abia fiind în stare să meargă. Nu avea mâini, iar cioturile erau înfășurate în bandaje pline de sânge. Abu Hida îl ajută să se îndrepte spre locul în care așteptau ceilalți. Văzând încheieturile lui Fadian îl cuprinse o

furie teribilă.

— Trebuie să mergem, îi grăbi Declan. O să treacă prin uşă dintr-o clipă în alta.

Dar Abu Hida îl ignoră, îi întoarse spatele şi începu să strige numele celui de-al patrulea om de pe listă. Ceilalţi ostatici îşi dăduseră seama deja de cele întâmplate şi îl strigau cu glas tare să le deschidă şi lor celulele, să-i scoată, să aibă milă de ei.

— Ali Bouslimani! Mă auzi? Ali Bouslimani!

— E mort, strigă unul dintre ostaticii din spate.

Abu Hida putea auzi balamalele uşii trosnind şi lemnul crăpând. În câteva clipe avea să cadă. Avea un al cincilea nume, cel al unui om care îl învăţase cândva *hadith*[28] într-o şcoală din Beirut, un om pe care îl admirase foarte mult.

Se uită în jur. Tommy încă mai supraveghea uşa. Declan şi Grainne îi ajutau pe ceilalţi în camera din spate. Declan ridică privirea şi o întâlni pe a lui Abu Hida.

— Va trebui să închid uşa asta, zise el. Nu am de ales. Mă înţelegi? Va trebui să o închid şi să o încui. Lasă-l, e prea târziu! Tommy, pentru Dumnezeu, ieşi de-acolo!

Abu Hida se hotărî. Se repezi în spate, unde îşi lăsase sacul în care avea Mossberg-ul său. Scoase arma şi o încărcă cu două cartuşe de 7 mm cu vârf din aliaj de tungsten, apoi i-o dădu lui Tommy. În timp ce Abu Hida se întorcea la celule, Tommy făcu câţiva paşi spre uşă, ochi şi trase de două ori. Cartuşele grele erau capabile să penetreze şi plăci din oţel la o sută cincizeci de metri. Făcură uşa zob. De partea cealaltă izbucniră urlete oribile.

— Şeic Ubayd! strigă Abu Hida. Unde eşti? Şeic Ubayd!

O voce îi răspunse din mijlocul culoarului. Abu Hida alergă la uşă şi începu să caute printre chei. Între timp privi în jur. Declan era pregătit să închidă uşa.

— Du-te! strigă el. Cel puţin o să-l eliberez. Mi-am dat cuvântul.

Declan era împărţit în două. Amina era în camera din spatele

---

[28] Tradiţiile (n. red.).

lui. Grainne o găsise şi acum încerca pe rând cheile care atârnau de perete în sectorul femeilor. Avea să fie liberă în câteva clipe.

Dar nu-i putea lăsa pe Abu Hida şi pe Tommy să moară. Se aplecă şi ridică semiautomatul care îi căzuse unuia dintre paznici.

Se auzi un pârâit şi uşa slăbită de focurile lui Tommy se rupse în două. Declan alergă înainte şi trase calm prin deschizătură, în timp ce Tommy făcea acelaşi lucru din partea cealaltă.

Abu Hida deschise uşa celulei, iar şeicul Ubayd ieşi clătinându-se.

— Repede, strigă Declan. Treci în spatele meu! Luaţi-o pe uşă! Tommy, acoperă-i!

În timp ce ei trecură pe lângă el, trase o a doua rafală, cu un lung şi clănţănitor răpăit al gloanţelor, golind încărcătorul. Aruncă arma, apoi se întoarse şi fugi după Tommy şi Abu Hida, trântind uşa în urma lui.

77

03.42

Peter Musgrave ieşi din baraca de comunicaţii cât de repede putu. Auzise împuşcăturile din clădirea principală şi bănuia că apăruseră Carberry şi unitatea de recuperare a ostaticilor. Ar fi fost foarte bine să termine ceea ce începuse cu Carberry şi să se răzbune pentru rănile pe care le primise în împuşcăturile din cofetărie. Dar ordinele abia venite de la Harker trebuiau să aibă prioritate. Dacă nu-l găsea mai întâi pe nenorocit, David Koresh avea să arunce tot locul în lumea de apoi.

Presupunea că liderul sectei era în camera sa şi că acolo avea maneta sau butonul sau ce şi-o mai fi ales pentru a declanşa explozibilul. Nu avea rost să încerce să găsească încărcăturile. Dacă fusese minat tot locul, erau cel puţin o duzină. Să le găsească pe întuneric ar fi fost o sarcină foarte grea.

Trecu pe lângă zona spălătoarelor şi se îndreptă spre intrarea

din partea de vest a clădirii principale. Vântul tot mai puternic îi şuiera în urechi, dezorientându-l. Ajunse la uşă şi intră. Înăuntru era haos.

Una dintre gărzile lui Koresh ţinea uşa care dădea spre celule. Fu gata să tragă în Musgrave. Lăsă arma în jos doar în ultima secundă.

— Unde-i David? întrebă Musgrave.

— În camera lui.

— E singur?

— Sunt doi paznici la uşă. Se roagă. Nimeni n-are voie să intre.

— La dracu'! Am un mesaj important pentru el.

Musgrave o luă pe coridorul care trecea pe lângă dormitoarele paznicilor şi se termina la uşa care dădea spre încăperile lui Koresh. La uşă erau doi paznici în alertă, cu armele pregătite. Recunoscându-l, se relaxară. Nu era de-al lor, dar fusese aici încă de la începuturile operaţiunii şi ştiau că se bucură de încrederea lui Koresh.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă unul din ei.

— Nu ştiu. Se pare că a intrat cineva peste noi. Poate trupe guvernamentale. Trebuie să vorbesc cu David. E urgent.

Celălalt paznic îşi scutură capul.

— Nu poţi intra, zise el. Îmi pare rău, dar David a dat ordine clare să nu fie deranjat. Se roagă adânc.

— Nu-mi pasă nici dacă e cu Isus Hristos în persoană acolo, trebuie să-l văd.

Paznicul clătină din cap.

— Nu până când spune el că se poate.

Musgrave înjură, se întoarse şi se îndepărtă. După cinci paşi se întoarse, cu un Browning Hi-Power în mână şi trase două focuri exacte, înainte ca paznicii să apuce să-şi dea seama ce se întâmplă. Căzură la podea şi rămaseră întinşi. Fuseseră bine antrenaţi, dar Peter Musgrave făcuse pregătire într-o şcoală mult mai dură.

Deschise uşa şi intră. Koresh era în cealaltă parte a camerei,

îngenuncheat, bolborosind rugăciuni. La început, nu remarcă prezenţa lui Musgrave, continuând să se roage ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit. Musgrave trebui să-l scuture puţin – era mai liniştit decât o plantaţie de castraveţi.

Din apropiere zgomotele împuşcăturilor şi urletele pătrunseră în micul sanctuar al lui Koresh, dar el părea pe deplin inconştient de existenţa lor. Pe podea, lângă el, era o cutie mică, neagră, din care ieşea un fir subţire ce se întindea până lângă perete şi apoi dispărea în podea.

Musgrave se repezi înainte, înspăimântat că cea mai nevinovată mişcare sau trădarea prematură a prezenţei sale l-ar putea face pe Koresh să înhaţe cutia şi să provoace apocalipsa proprie pentru care, fără îndoială, primise aprobarea de la Dumnezeu sau de la el însuşi – dacă asta mai făcea vreo diferenţă. Un glonţ în cap ar fi înlăturat ameninţarea.

Englezul luă poziţie de tragere şi ridică arma, ochind tâmpla lui Koresh. Dintr-o dată emisarul Domnului încetă rugăciunea, se întoarse şi se uită direct la el.

O jumătate de secundă mai târziu, Musgrave simţi vârful rece al unei ţevi de pistol atingându-i pielea gâtului.

— Dacă îl împuşti, îi zise o voce stăpânită, vei fi următorul care va muri. Şi apoi o să iau cutia şi o să termin treaba.

Era Zechariah. Musgrave îl ajutase să se pregătească în zilele dinaintea atacului şi ştia că, din toată gloata lui Koresh, el era de departe cel mai dur.

Îşi coborî arma. Imediat Zechariah întinse o mână şi i-o luă.

— Ia loc, domnule Musgrave, zise Koresh, ridicându-se în picioare. Sarcina ta s-a terminat. Acum relaxează-te şi aşteaptă. Vorbeam cu Tatăl meu. Este timpul să punem capăt acestei vechi creaţii şi să construim o nouă lume în loc. Dumnezeu fie lăudat.

Amina îl aştepta în faţa uşii celulei, înfrigurată, pierdută şi amuţită de furie, spaimă şi deznădejde. Nu-l putea îmbrăţişa, nu-l putea atinge cu mâinile sau cu gura, dar îl voia pentru ea, să o

ducă de aici, nu un cavaler în armură strălucitoare, ci un om singur, călare pe o mârţoagă jalnică şi nenorocită.

— Ţi-a luat mult timp, zise ea.

El zâmbi şi îşi puse mâna pe obrazul ei. O ţinu acolo până când îi simţi pielea încălzindu-i-se. Nu era nevoie de cuvinte. Ochii lor spuneau tot ce trebuia.

— Unde este camera lui Koresh? întrebă Tommy, nevrând să-i întrerupă, gândindu-se că nu aveau prea mult timp.

Ea arătă spre o uşă îngustă din peretele lateral.

— Uşa aceea duce într-un scurt coridor, zise Amina. La capătul lui e o uşă care dă în dormitorul lui. De acolo ajungeţi în biroul lui.

Declan se uită la ea.

— Cum ai aflat asta?

Ea nu ezită să-i răspundă şi nu-şi luă ochii de la el:

— Am fost dusă acolo, zise ea.

Nu se simţea vinovată, ştia că nu va fi o problemă pentru ei, Declan nu era prost. Dar o durere teribilă o străbătu dându-şi seama că nu va putea să-i spună niciodată întregul adevăr şi că ceea ce el nu va şti va sta întotdeauna între ei, mai mare decât mările sau lanţurile de munţi.

Cel mai important lucru era să se grăbească, îşi închipui Tommy. Chiar şi câteva secunde de întârziere îi puteau permite lui Koresh să fugă sau, infinit mai rău, să ia decizia finală şi să-i ia pe toţi cu el în ultima sa mare călătorie.

La uşă se auziră bocănituri.

Abu Hida li se alătură. Arătă către despărţitura de lemn de la celălalt capăt al coridorului scurt.

— Acolo este bucătăria, zise el. Cred că putem intra pe-acolo, dar ar trebui să ne aşteptăm la un comitet de primire. Voi adunaţi-i pe toţi. Eu o să văd ce pot face.

— Mai întâi, trebuie să-l oprim pe Koresh, zise Declan. Tommy, vii?

Tommy dădu din cap. Între timp, Amina se apropie de Abu

Hida, vorbindu-i în arabă. Îşi dăduse seama imediat cine era, deşi nu-şi putea imagina cum ajunsese aici ca aliat al lui Declan.

— Dă-mi o armă, zise ea. Cunosc traseul, ştiu la ce să mă aştept.

— Poţi să foloseşti asta? o întrebă el, dându-i o puşcă de asalt Franchi.

— Ştii bine că pot, Abu Hidda!

Îi dăduse un nume special. Abu Hida însemna „Tatăl izolării”, dar Abu Hidda avea o cu totul altă rădăcină verbală şi însemna „Tatăl mâniei”. Aşa i se spunea de către forţele de securitate libaneze. El zâmbi şi îi dădu puşca.

Tommy folosi una dintre armele sale, un Remington 870 12 standard, pentru a zbura încuietoarea. Puse un cartuş şi trase. Uşa se deschise. Un coridor de doi metri ducea către o a doua uşă. Declan şi Amina îl urmară. Pe când mergeau, Amina îi şopti o descriere a dormitorului. În timp ce stăteau lângă uşă, îi spuse lui Tommy la ce putea să se aştepte după ce va intra.

Dar niciun avertisment n-ar fi fost suficient pentru a pregăti pe cineva pentru priveliştea pe care o descoperiră dincolo de uşă. Tommy zbură o parte din tocul uşii cu un singur cartuş, apoi uşa sări în lături. Se repeziră înăuntru, mai întâi Tommy, apoi Declan urmat de Amina, pentru care camera nu conţinea decât amintiri groaznice.

Se opriră, cu gurile deschise în faţa celor văzute. Pereţii şi tavanul erau acoperiţi cu fotografii color. Fotografii ale focului sub toate formele: mingi de foc, conflagraţii, focuri în aer liber, flame, furtuni de foc, ruguri funerare, autodafeuri, iaduri, mări de foc, gropi pline de flăcări, eretici pe rug cu ochii ieşiţi din orbite, case arzând ca torţele cu familii la ferestre, arzând ca la crematoriu, cu gurile deschise scoţând flăcări, oameni aprinşi de aruncătoare de flăcări, călugări budişti care se autopedepseau, Dresda sub teroare, Coventry arzând cerul, picturi ale damnaţilor ţipând în flăcări, maşini şi camioane izbucnind în flăcări, maşini de curse explodând, feţe arse ale victimelor focului, negre şi inumane, rânjind cu dinţi albi strălucitori, cu toracele golit şi

înnegrit, cu membrele răsucite, greu de recunoscut, Ioana D'Arc în flăcări, un martir persan, cu pielea străpunsă şi plină de lumânări aprinse, Giordano Bruno pe Câmpul Florilor, învăluit în lumină, copii fugind de soldaţi cu pletele în flăcări, ca nişte nimburi în jurul capetelor, sate vietnameze, cu fiecare colibă aprinsă, palmieri îmbibaţi de petrol cuprinşi de flăcări galbene şi roşii, puţuri de petrol din Kuwait, flăcări roşii ieşind din fum negru, ruguri de cărţi înconjurate de studenţi agitând zvastici, apocalipsul de la fermă, ca o pădure de flăcări, cu panouri de fum proclamându-L pe Dumnezeu pe firmamentul cerului. Niciun centimetru de perete nu fusese lăsat neacoperit.

Nimeni nu respiră. Focurile păreau să le usuce gâturile şi să li se strecoare spre pântece. Rămaseră aşa numai câteva clipe, dar fură arşi de flăcări de parcă ar fi fost din hârtie.

Amina arătă spre uşa către birou. Tommy se postă lângă ea, iar Declan îl secundă. Numărară arătându-şi degetele până la trei şi Tommy sparse uşa cu cizma.

Zechariah stătea în picioare cu faţa spre uşă, cu pistolul pregătit. Când Tommy intră, Zechariah trase trei focuri, iar goana lui Tommy deveni cădere, iar el se prăbuşi. Se prăbuşi la picioarele lui Zechariah şi alte trei focuri îl terminară.

Declan se strecură în cameră şi era în picioare, cu arma pregătită. Când Zechariah ridică pistolul, Declan trase o rafală, lăsând o linie de gloanţe pe pieptul lui. Americanul rămase mut pentru un moment, ca şi cum ar fi aşteptat un semnal, apoi strigă: „Isuse!" şi căzu înainte peste Tommy.

În acea clipă Declan prinse o mişcare cu colţul ochiului. Se întoarse şi îl văzu pe David Koresh cu mâinile ridicate, într-una ţinând cutia neagră, cu un deget deasupra butonului. O a doua rafală de foc îl ridică pe Koresh şi îl aruncă pe spate într-un scaun. Cutia îi căzu din mână şi se răsturnă pe podea. Declan sări şi o înhăţă, apoi cu un cuţit tăie firele. Acum, chiar dacă vreuna dintre gărzile lui Koresh ar fi găsit cutia, i-ar fi fost greu să declanşeze explozia.

— Declan!

Vocea Aminei venind din cealaltă parte a camerei îl avertiză asupra pericolului. Se întoarse şi o văzu. Musgrave, ascuns după uşă, o înhăţase când intrase, o dezarmase şi acum o ţinea de gât.

— Aruncă arma! strigă el. Acum! Sau îi rup prăpăditul ăsta de gât.

Abia atunci Musgrave îl recunoscu pe Declan. Făcu ochii mari.

— Ia te uită. Domnul Carberry. Ce lume mică! Scuzele mele pentru ce s-a întâmplat ultima oară când ne-am întâlnit. N-am avut nicio intenţie să o ucid pe minunata ta fiică, dar ai reacţionat prea rapid.

— Dă-i drumul, zise Declan, ştiind că Musgrave n-ar fi făcut asta.

— Ca să mă împuşti? Nu sunt atât de prost. Acum, aruncă arma.

Declan ştia că Musgrave îi poate rupe gâtul Aminei, aşa cum ameninţase, dintr-o simplă răsucire a mâinii. Aruncă arma.

— Dă-o mai încolo cu piciorul!

Declan făcu aşa cum i se spusese. Musgrave începu să se retragă spre uşa care dădea în dormitor. Acum acolo nu mai era nimeni, se gândise el, iar odată ieşit putea abandona femeia şi putea scăpa. Încet, forţând-o pe Amina să se aplece alături de el, se ghemui şi luă Franchi-ul cu mâna liberă. Ea încercă să se mişte, dar era ţinută strâns. Se retraseră spre uşă. Declan nu putea face nimic. Din camera din spate Abu Hida îi striga să se întoarcă. Declan putea auzi sunetul lemnului crăpând.

Deodată se auzi un ţipăt de durere. Musgrave se dădu înapoi scuturându-se şi eliberând-o pe Amina. Acul de păr pe care i-l dăduse Nushin era înfipt în coapsa lui. Trei centimetri de oţel dur. După atacul asupra lui Koresh şi-l pusese înapoi în păr şi nimeni nu se gândise să caute arma acolo.

Tuşind, se rostogoli de lângă el. El găsi acul şi îl trase afară, în ciuda durerii, nu dăduse drumul armei. O ridică, ţintind spre capul ei. Declan îl împuşcă o dată în stomac şi o dată în gât. Nu-şi

ceru scuze.

78

Declan şi Amina alergară înapoi în secţiunea în care erau celulele femeilor. Uşa începea să cedeze în faţa celor care încercau să o doboare.

Abu Hida îi văzu venind şi ridică arma. Îndreptând-o spre perete trase câteva cartuşe, fiecare într-un loc bine stabilit. Luă un scaun greu care fusese folosit de unul dintre paznici şi începu să lovească în lemnul slăbit, între găurile pe care le făcuse. Peretele cedă în câteva secunde, lăsând o gaură suficient de largă pentru trecerea unui om.

În spatele lor se auzi un pârâit. Declan privi într-acolo. Cineva luase un topor şi îl folosea pentru a dărâma tăblia uşii.

— Grăbeşte-te! zise el. Treci prin gaură! Maureen, arată-le ieşirea! Luaţi-o spre stâncă!

Abu Hida îşi încărcă din nou Bulipup-ul. Uşa se sfărâmă sub o ultimă lovitură de topor, prăbuşindu-se. Dar nimeni nu apăru în deschizătură. Câteva clipe mai târziu, cineva deschise focul cu o mitralieră, brăzdând peretele şi aruncând aşchii de lemn în faţa lui Abu Hida. El răspunse cu patru cartuşe, destrămând ce mai rămăsese din uşă. Mitraliera tăcu.

Maureen şi omul fără mâini ieşiseră. Mai erau trei ostatici, Amina, Declan şi Abu Hida.

Şi atunci, în calmul care urmă împuşcăturilor, auziră un zgomot neaşteptat şi năucitor. Un elicopter care se apropia în viteză. Apoi un al doilea şi un al treilea.

Declan şi Abu Hida schimbară priviri.

— Harker, zise Declan. Până la urmă nemernicul ne-a urmărit.

— Cred că ar trebui să ieşim de aici înainte ca ei să aterizeze, îi răspunse Abu Hida.

Davidienii auziseră şi ei elicopterele. Declan îl putea auzi pe unul dintre ei lătrând ordine şi paşi agitându-se în toate

direcţiile.

Trecură ultimii ostatici prin deschizătură. Maureen şi Amina erau deja la gaura din zidul de vest al bucătăriei, ajutându-i pe ceilalţi să treacă.

Declan alergă într-acolo.

— Duceţi-i pe toţi pe plaja de pe partea asta! Eu ocolesc cu barca şi vă iau pe toţi.

Maureen arătă spre elicoptere.

— Şi cu astea ce facem? întrebă ea. Trebuie să aibă prieteni şi la ţărm. Trebuie să plecăm pe unde am venit.

Declan dădu din cap. Avea dreptate. Ar fi putut ateriza deja, îndreptându-se spre ei.

— Daţi-i drumul, zise el. Se uită în jur după Abu Hida. Eu vă acopăr spatele. Tu ia-o înainte şi acoperă-i pe ceilalţi!

— Ar trebui să rămân aici, zise Abu Hida.

— Nu mai e nicio diferenţă. Dar ai dispozitiv de vedere în noapte. Aş prefera să mergi să-i însoţeşti pe ceilalţi.

Nu aveau timp de pierdut. Pe cer, spre vest, trei reflectoare se aprinseră simultan.

În timp ce şirul ostaticilor eliberaţi ieşea afară, Amina se întoarse către Declan.

— Nu sta mult, zise ea. Nu e nevoie, curând vor fi ocupaţi cu oamenii lui Harker.

— Nu te îngrijora! Stau două minute, apoi vă urmez. După ce vă îndepărtaţi de clădiri n-o să ştie în ce parte aţi luat-o.

Se alătură celorlalţi care orbecăiau în întuneric, îndepărtându-se de clădiri spre vest. În spatele lor se auzeau împuşcături.

Ostaticii trebuiau să fie încurajaţi şi sprijiniţi prin noapte. Trebuiau să se oprească foarte des, pentru a se odihni sau pentru a o lăsa pe Maureen să utilizeze compasul. În jurul clădirilor împuşcăturile continuau.

— Încolo, strigă Maureen, arătând în întuneric.

Declan abia distingea forma capelei St Brendan, o ruină celtică, singurul reper de pe insulă. Erau aproape de ţărm.

Deodată, de nicăieri, auziră zgomotul unui elicopter. Apoi fu lângă ei, coborându-le în faţă. Maureen le spuse tuturor să se culce la pământ, apoi îl urmări aterizând la treizeci de metri în faţă. Se deschise o uşă şi un soldat sări jos. Avea faţa înnegrită şi o puşcă în mână.

Unul dintre ostatici, şeicul Ubayd, se ridică în picioare. Nimeni nu-i explicase. Înţelesese greşit cine şi ce erau oamenii din elicopter. Se ridică şi începu să meargă spre ei, inconştient, zâmbind. Soldatul începu să ridice puşca.

— E în regulă, zise şeicul Ubayd. Suntem ostatici. Suntem...

Maureen era în picioare, alergând spre el.

— Nu! strigă ea, nu!

Se aruncă asupra şeicului în timp ce soldatul deschise focul, trântindu-l la pământ şi acoperindu-l. Răsucindu-se, îşi scoase Steyr-ul de după umăr şi se ridică pe jumătate, încercând să-l dibuiască pe soldat în întuneric. Dar el o văzuse deja căzând. Ţintind prin luneta cu vedere în noapte, trase o rafală scurtă. Gloanţele o loviră în gât. Era moartă înainte ca trupul ei să se prăbuşească înapoi peste cel al şeicului Ubayd.

Abu Hida îl despică pe soldat în două, trăgând de la şold cu Bulipup-ul. În timp ce omul cădea, Abu Hida scoase dintr-un buzunar o grenadă. Al doilea om apăru în uşa elicopterului. Abu Hida trase cuiul, aruncă grenada şi se trânti la pământ. Câteva secunde mai târziu elicopterul erupse într-o minge de flăcări.

Ajunseră în vârful stâncii agăţându-se unul de altul, ca nişte copii plecaţi în expediţie. Nimeni nu vorbea, de parcă vorbele ar fi adus demoni din întuneric, ca şi cum nu mai era nimic de adăugat la ultimul strigăt sec al lui Maureen O'Dalaigh.

Abu Hida lăsase două scări de aluminiu peste marginea stâncii. Le găsiră după o scurtă căutare şi începură coborârea. Numai Hajj Umar Fadian găsi coborârea foarte dificilă. Ca un pompier,

Abu Hida îl luă de umeri şi coborî cu el, aşezându-l în barcă. Peste tot în jurul lor, nevăzute, valuri grele se spărgeau de stânci.

Auzi zgomotul elicopterelor. Un clănţănit monoton ca acela care străbătu clădirea îi trezi amintiri dureroase dintr-o altă încercuire. Capul îl durea, iar dacă se mişca prea mult, tot corpul îi urla de durere. Fusese rănit, străpuns, crucificat din nou. Deschizând ochii, îşi aminti că fusese împuşcat. Totul în încăpere se învârtea, de parcă fusese prins în rotorul elicopterului care acum răsucea totul. Închise din nou ochii, dar îi redeschise imediat, cu grijă.

Lângă el, pe podea, era firul pe care Dumnezeu i-l dăduse pentru a declanşa prima notă din trâmbiţa Judecăţii de Apoi. Cineva îl tăiase şi aruncase cutia într-un loc în care n-o putea ajunge. Îşi întinse o mână şi luă firul, dar era inutil, acum apocalipsa nu mai putea fi provocată atât de uşor. Se simţea ameţit şi slăbit din cauza pierderii de sânge. În partea cealaltă a camerei îl putea vedea pe Zechariah prăvălit peste trupul unui străin, iar dincolo de ei pe Musgrave, Iuda lui.

Voia să se ridice, dar durerile din piept şi din stomac făceau să-i fie aproape imposibil fără a-şi pierde cunoştinţa, şi ştia că era singurul lucru care nu trebuia să se întâmple. Când întoarse capul, totul în jurul său înota. Pe piele alternau o căldură înfiorătoare şi o răceală teribilă. Simţi o sete ucigătoare, aşa cum avusese şi Isus pe cruce, dar nu era niciun centurion prin apropiere pentru a-i şterge buzele cu un burete îmbibat în oţet.

Se răsuci şi observă o lampă pe masa de alături. În mintea sa întunecată se născu o idee. Întinzând mâna dreaptă trase lampa de pe masă cu o smucitură. Căzu pe podea spărgându-se în zeci de bucăţi. Trase spre el ce mai rămăsese din ea. Îşi tăie mâinile, dar scoase becul spart şi aprinse lampa. Încet, ţinând în mâna stângă firul detonatorului, lovi mica lampă până când firele se desprinseră.

Uşa se dădu de perete şi un soldat cu faţa înnegrită se repezi în

cameră cu puşca ridicată. Îl văzu pe Koresh pe podea, sângerând, cu braţele întinse ca o caricatură a lui Hristos pe cruce. Primul soldat fu urmat de un altul. Inspectară camera, alertaţi.

David Koresh zâmbi către ei şi, între timp, cu mâna dreaptă introduse firele rupte în lampă, făcând contactul.

Barca se îndepărta în Atlantic, ridicată şi aruncată de hulă. Declan şi Abu Hida trebuiau să tragă din greu pentru a ţine ambarcaţiunea deasupra valurilor şi a o îndrepta spre larg. Fuseseră luaţi de curent şi vâsleau lăsându-se purtaţi de el. Ajunseră în colţul de nord al insulei şi îndreptară barca pentru a o lua spre est, ca să ajungă la sud de Capul Clogher.

În timp ce se îndepărtau, apocalipsa izbucni pe Inis Tuaisceart. Întorcându-se spre insulă, Declan şi Abu Hida o văzură în fracţiunea de secundă dinaintea tunetului: o sferă de lumină mai strălucitoare decât soarele. După aceea, urmă explozia, rostogolindu-se ca sfârşitul lumii pe deasupra apelor. Când se uitară din nou, Inis Tuaisceart era în flăcări. Ecourile se stinseră încet pe deasupra valurilor şi o tăcere neagră umplu lumea întreagă.

David Koresh îşi găsise, în sfârşit, Ziua Mâniei.

79

Aeroportul din Dublin era plin. Studenţii se întorceau la Trinity şi la Universitatea Dublin, părinţii cu copii la şcoli cu internate plecau împreună în vacanţe târzii, iar pentru oamenii de afaceri începuse agitaţia de dinaintea Crăciunului.

Avionul lui Abu Hida trebuia să plece într-o jumătate de oră. În câteva minute avea să fie anunţat zborul, iar el avea să treacă pe poarta de îmbarcare. Un prieten de-al lui Pádraig Pearse îi furnizase paşaportul şi actul de identitate ale unui om de afaceri grec. Ajungea în Atena după-amiază, iar de acolo zbura direct la Beirut.

— Spune-le tot ce ştii despre Inis Tuaisceart, zise Declan. Că Harker a împiedicat atacul, că atacul a provocat explozia, că în spatele luării de ostatici erau fundamentalişti creştini şi că erau folosiţi de MI5 şi de CIA. Oamenii tăi ştiu despre Iataganul şi probabil că au ajuns deja la o înţelegere.

Ciaran Clark spusese deja o mulţime de minciuni, încercând să acopere ceea ce se întâmplase cu adevărat. Ostaticii muriseră ca turnare a unui accident nefericit provocat de combustibilul de încălzire. Trupele irlandeze făcuseră tot posibilul pentru salvarea supravieţuitorilor, dar nu mai fusese găsit niciunul.

Adevărata identitate a răpitorilor nu fusese dezvăluită, nici măcar în privinţa cetăţeniei americane a celor mai mulţi dintre ei. Se vorbea deja despre o aripă separatistă a unei grupări musulmane care trimisese agenţi în Irlanda. Din moment în moment, se aştepta dezvăluirea adevăraţilor vinovaţi şi identificarea lor ca terorişti arabi din Beirut, Cairo sau Tripoli.

Inis Tuaisceart fusese închisă pentru turişti. Nimeni nu putea ajunge în apropiere, nici jurnaliştii, nici echipele de televiziune, nici reprezentanţii guvernelor ai căror cetăţeni fuseseră luaţi ostatici şi muriseră în explozie, nici avocaţii angajaţi de familiile victimelor. O echipă de specialişti în medicină legală se ocupa cu identificarea rămăşiţelor. Şi cu recuperarea lor.

— Oamenii mei o să mă creadă, zise Abu Hida. Şi o să poată convinge guvernele arabe. Vor exista şi probe, odată ce vor şti unde să caute. Dar s-ar putea să nu avem şansa de a da publicităţii informaţiile. Tot ce vom spune va fi tratat ca paranoia musulmană, aiureli ale unor oameni încrâncenaţi împotriva Occidentului.

Anthony Harker dispăruse. Avea să răsară din nou undeva, se gândea Declan, cu mâinile curăţate de tot ceea ce se întâmplase în Irlanda, ca şi cum n-ar fi trecut niciodată pe acolo. Şi într-o zi, un om ca Peter Musgrave avea să se înfiinţeze la uşa lui Declan.

— Nu trebuie decât să le spui ce ştii, zise Declan. Când va fi timpul, mă voi implica şi eu. Voi depune mărturie în faţa oricărui

tribunal vei dori.

— O să te repună în funcţie, zise Abu Hida. Ţi-ai pune cariera în pericol.

— Carieră? Nu prea înţeleg ce înseamnă.

— Ai grijă! spuse Abu Hida strângându-i mâna lui Declan.

— Şi tu. O să ne mai întâlnim, sunt sigur de asta.

Abu Hida îşi scutură capul.

— Poate. Dar nu am niciun chef să mă mai întorc în Irlanda. Va trebui să mă vizitezi în Liban.

— Asta şi am de gând, de îndată ce se mai liniştesc apele pe aici.

— Va trebui să te grăbeşti, altfel nu mă vei mai găsi.

— Vrei să pleci? Am crezut că acolo e casa ta, că vrei să te aşezi.

Arabul dădu din cap.

— Nu cred că înţelegi, Declan. O să mă găsească, mai devreme sau mai târziu. Un an, doi ani. Nu va dura mult.

— Să te găsească? Cine?

— Nu pot spune exact. Dar când vor afla că am eliberat cinci ostatici, toţi dedicaţi cauzei noastre, vor putea spune că i-am lăsat pe ceilalţi să moară.

— Oricum, nu i-ai fi putut salva pe toţi.

— Cine ştie? Tot ce ştim e că sunt morţi. Că prea mulţi oameni au murit degeaba.

Declan nu zise nimic. O voce de femeie anunţa că îmbarcările pentru zborul de Atena începuseră la poarta 5.

Se îmbrăţişară.

— Ţine minte, zise Declan. Spune-le tot!

Abu Hida zâmbi şi se întoarse. Declan îl urmări până când dispăru, apoi intră într-o cafenea, unde Amina tocmai îşi terminase ceaşca de cafea. Se aplecă şi o sărută, apoi se aşeză. Zborul ei către Londra pleca într-o jumătate de oră. De acolo pleca la Beirut cu un avion al unei companii din Orientul Mijlociu. Avea să ajungă înaintea lui Abu Hida.

— O să-l creadă? întrebă Declan.

Ea dădu din cap.

— Cred că da.

— Nu va fi uşor să le punem pe toate cap la cap. Avem nevoie de dovezi. Până acum trebuie să fi aruncat fiecare dosar care a conţinut vreo informaţie, să fi creat altele noi, să fi falsificat scrisori, să fi inventat poveşti pentru fiecare dintre cei implicaţi.

— Da. Dar nu va fi uşor. Sunt multe de acoperit şi avem o mulţime de martori.

Continuară să vorbească până când fu anunţat zborul ei. Le era mai uşor să pretindă că erau doar colegi, că stau de vorbă ca la sfârşitul unei călătorii de serviciu. Dar când ea îşi ridică bagajul, se întoarse spre el.

— Promiţi că ai să vii de data asta? îl întrebă.

El confirmă din cap.

— Când Concepta îşi va reveni, zise el. Nu pot s-o grăbesc. Máiréad era tot ce avea. Iar atacul a doborât-o.

— Nu vreau să mai aştept alţi cincisprezece ani, zise Amina.

— Nu va dura atât, zise el. Promit.

Zborul ei fu anunţat pentru ultima dată. Se sărutară la poartă. Un sărut lung. Apoi se despărţiră şi o luară din nou pe drumuri separate.

Concepta îl aştepta în casa lor albă de deasupra golfului. Era octombrie, iar dedesubt marea făcea valuri enorme. Teresa Cosgrave şi copiii ei plecaseră. Pádraig Pearse Mangan le plătise biletele spre o nouă viaţă în Australia. Casa le aparţinea din nou lui Declan şi soţiei lui, şi umbrei lui Máiréad, încă neliniştită şi încă speriată. Concepta era în sufragerie, la o fereastră înaltă ce dădea spre mare, privind fix în depărtare. Auzindu-l venind, îşi întoarse privirea şi îi zâmbi.

— Prietenii tăi au plecat? întrebă ea.

— Da, îi răspunse el cu o voce liniştită, vocea unui om care începea să îmbătrânească. Au plecat.

— Vino şi stai aici cu mine, zise ea. Vino şi stai, şi priveşte

marea!